

145

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்

(University with Potential for Excellence)

தொலைநிலைக் கல்வி இயக்கம்

www.mkudde.org

எம்.ஏ. வரலாறு

இரண்டாம் ஆண்டு

தாள் - 8

சீன - ஐப்பானிய வரலாறு

(1840ஆம் ஆண்டு முதல்)

தொலைநிலைக் கல்வி இயக்ககம்

முதுகலை - வரலாறு
இரண்டாமாண்டு

வ

ர

லா

று

பகுதி - I (a)

சீன - ஜப்பானிய வரலாறு
(1840ஆம் ஆண்டு முதல்)

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்

மதுரை - 625 021.

வரலாற்றுத் துறை அறிமுகம்

அன்புள்ள மாணவரே,

தொலை நிலைக் கல்வி இயக்ககத்தின் பட்டமேற்படிப்பில் வரலாற்றுப் பாடத்தை தமிழில் கற்க முன்வந்துள்ள மாணவர்களாகிய உங்களை வரவேற்பதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம்.

பட்டமேற்படிப்பின் இரண்டாமாண்டில், முதலாமாண்டைப் போன்று நான்கு பாடங்கள் உண்டு. இந்த நான்கு பாடங்களில் 'சீன ஜப்பானிய வரலாறு (1840 ஆம் ஆண்டு முதல்) ஒன்றாகும். ஆசியாக் கண்டத்தில் நிலப்பரப்பிலும், ஜனத்தொகையிலும் பெரிய நாடு சீனா. சீனாவில் வியப்பைத் தரக்கூடியது அதன் பழமைதான். காலத்தினால் உருமாறாமலும் முதுமை அடையாமலும் என்றும் ஜீவகளையோடு இருக்கக்கூடிய வண்ணம் நாகரிகத்தைப் பேணி வளர்த்துக் காப்பாற்றி வருகின்ற நாடுகள் உலகத்திலேயே இரண்டுதான். ஒன்று இந்தியா, மற்றொன்று சீனா.

சீன நாகரிகத்தின் பழமையை ஒரு கால எல்லைக்குட்படுத்தி கணித்துச் சொல்ல முடியாது. அவ்வளவு ஆழ்ந்த பழமைமையுடையது. ஆதி காலத்திலிருந்து ஒழுங்கான வரலாறு ஓரளவுக்கு சிறப்பாக எழுதப்பட்டுள்ளது. சீனா மற்றும் ஜப்பான் நாடுகளின் நீண்ட கால வரலாற்றிலிருந்து தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய உண்மைகள் பல உள. இவ்வரலாற்றினை மிகவும் விளக்கமான முறையில் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு முப்பது பாடங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பாடங்கள் மிகவும் விளக்கமாக எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் முறையில் அமைந்துள்ளன. நேர்முக வகுப்புக்கள் இப்பாடங்களை மேலும் எளிய முறையில் புரிந்து கொள்ள வழிகாட்டும். ஆகவே, நேர்முக வகுப்புக்களில் தவறாது பங்கு கொள்வது மிகவும் நன்மை பயக்கும். இத்தகைய வரலாற்றினை நன்கு படித்து வெற்றி பெற எங்களது நல்வாழ்த்துக்கள்.

பேராசிரியர்கள்

வரலாற்றுத்துறை

தொலைநிலைக் கல்வி இயக்ககம்,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை - 625 021.

**M.A.HISTORY
SECOND YEAR
SYLLABUS**

PAPER VIII - History of CHINA AND JAPAN since 1840

History of China Since 1840

Old China - geography, people, civilization - Early Chinese History - The Manchu dynasty - The opening of China - The First Opium War 1839 - 1842 - The Taiping Rebellion 1850-1860 the Second Opium War 1856-1860 - China (1860-1890) An uneasy interlude - China (1860-1890) Reform versus Revolution, Frontier Relations between China and Russia - China and her dependent states - Sino-Japanese War 1894-1895 - The battle of Concessions- Hundred days reform - The Boxer Uprising - Manchu attempts at Reform - Sunyatsen and Revolution of 1911 - The Presidency of Yuan Shihkai, 1912-1916 - China and First World War - The Kuomintang and Chinese Nationalism. The Nationalist Government in Power - China and Second World War - Nationalist Collapse and Communist take over - The people's government at Peking - Economic Development in Communist China - Foreign Relations of Communist China - The Cultural Revolution - Ideology of Mao Tse Tung - The National Government of Taiwan.

History of Japan since 1850

Japan the country and the people - Japanese early history - The Tokugawa Shogunate - Early contacts with the West - The reopening of Japan - The Meiji Restoration - Internal Consolidation - Territorial Expansion I, Sino-Japanese War 1894-95 - Territorial Expansion II, Anglo - Japanese Alliance Alliance 1902 - Territorial Expansion III, Russo - Japanese War 1904-05 - Social and Industrial Progress in Japan - Imperialist Japan and World War I - Interwar period I, Internal Politics - Interwar period II - Sino-Japanese Relations - Inter-war period III, U.S. Japan Relations - The Axis Bloc and World War II - The Allied-Occupation - Economic Recovery and Industrialization - Government and Politics - Foreign Relations.

Books for Reference

Bush, C.A.	—	China in the Modern World
Cady, J.F	—	South East Asia : It Historical Development
Claude A. Buss	—	The People's Republic of China
Clyde and Beers	—	The Far East
Crafts and Buchanan	—	A History of the Far East
Eberhard	—	A History of China
Epstein, I	—	From Opium War to Liberation
Fitzgerald, C.P.	—	A Concise History of East Asia
Hall, D.G.E.	—	A History of South East Asia
Hsiang Kuang	—	Modern History of China
James, D.H.	—	The Rise and Fall of the Japanese Empire
Immanuel C.V. Hsu	—	The Rise of Modern China
Latourette, K.S.	—	History of Japan
Lichien Nung	—	The Political History of China
Mill, L.A.	—	The New World of South East Asia
Moseley	—	China since 1911
Vinacke, H.M.	—	A History of Far East in Modern Times
The Keuchi	—	War and Diplomacy in the Japanese Empire
Story, R.	—	A History of Modern Japan

சீன-ஜப்பானிய வரலாறு (கி.பி. 1840 முதல்)

1. பழங்காலச் சீனா-நிலவியல்-மக்கள்-நாகரீகம்-ஆரம்பகால வரலாறு - மஞ்சுக்கள்
2. சீன-ஐரோப்பியத் தொடர்பு
3. முதல் அபினிப்போர் (1839-1842)
4. தைப்பிங் கிளர்ச்சி (1850-1865)
5. இரண்டாம் அபினிப் போர் (1856-1860)
6. ஜப்பான்-நாடும் மக்களும்- தொடக்ககால வரலாறு.
7. டோகுவா ஷோகன்கள் காலம்-தொடக்ககால மேற்கத்திய உறவு
8. ஜப்பானின் எழுச்சி-மேய்ஜி முடியாட்சி மீட்சி
9. உள்நாட்டுச் சீரமைப்பு-சீன-ஜப்பானியப்போர்
10. கி.பி. 1860க்கும் 1890க்கும் இடைப்பட்ட காலம்-அமைதியற்ற இடையீட்டுக் காலம்-சீர்திருத்தமும் கிளர்ச்சிகளும்
11. சீன-ரஷ்ய எல்லைப்புற உறவு-சீனாவும் அதன் சார்பு நாடுகளும்.
12. சீனாவும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளும்-அமெரிக்காவின் திறந்த வாயிற் கொள்கை.
13. நூறு நாள் சீர்திருத்தங்கள்-சீனாவில் பிறநாடுகளின் தலையீடு
14. பாக்ஸர் கலகம்
15. மஞ்சுக்களின் சீர்திருத்தப் பணிகள்
16. ஆங்கில-ஜப்பானிய உடன்படிக்கை (1902)
17. ரஷ்ய-ஜப்பானியப் போர் (1904-1905)
18. டாக்டர் சன்யாட்சென்-சீனப் புரட்சி (1911)
19. யுவான்-ஷி-கே (1912-1916)
20. முதல் உலகப் போர் (1914-1919)

21. வாஷிங்டன் கடற்படை மாநாடு (1921-1922)
22. கோமின்டாங் கட்சி-சீன தேசியம்
23. தேசிய அரசாங்கத்தின் அதிகாரம்
24. இரு உலகப் போர்களுக்கு இடைப்பட்ட கால ஜப்பான்
25. இரண்டாம் உலகப்போர் (1939-1945)
26. தேசிய அதிகாரத்தின் வீழ்ச்சி-பொதுவுடமையாளர் எழுச்சி
27. நேச நாட்டு ஆக்கிரமிப்பின் கீழ் ஜப்பான்
28. பொதுவுடைமைச் சீனாவில் பொருளாதார மேம்பாடு
29. மாசே-துங்கின் கோட்பாடுகள்-கலாச்சாரப் புரட்சி
30. இரண்டாம் உலகப்போருக்குப்பின் சீனா-ஜப்பான்.

உலகத்தில் மிகப்பெரிய ஆசியாக் கண்டத்தில் மிகப்பெரிய நாடு சீனாவாகும். இந்நாடு நிலப்பரப்பில் மட்டுமன்றி மக்கட்தொகையிலும் பெரியது. இங்கு உயர்ந்த மலைத் தொடர்களும், நீண்ட ஆறுகளும் உலகத்துப் பேரதிசயங்கள் சிலவும் காணப்படுகின்றன. சீனாவின் மஞ்சள் நதி தீரத்தில் தோன்றியிருந்ததாகக் கருதும் நாகரிகம் பண்டைய நாகரிகங்களான எகிப்திய, சுமேரிய, இந்திய நாகரிகங்களுக்கு இணையாக சிறப்பு வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. கிரேக்க, ரோமானிய, பாபிலோனிய நாகரிகங்களைப் போன்று சீனாவும் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தியிருக்கின்றது.

சீனநாட்டு மக்கள் தங்கள் நாட்டை சுங்-ஹீவா (Chung-Hua) அல்லது மின்-குவோ (Min Kua) என்று முதல் முதலாக அழைத்தனர். சுங் என்றால் மத்தியிலுள்ள என்பது பொருள். ஹீவா என்றால் புஷ்பம் அல்லது புகழ் நிறைந்த வாழ்வையுடைய; குவோ என்றால் நாடு, பூமியின் மத்தியிலுள்ள புஷ்பம் போன்ற அல்லது புகழ் நிறைந்த நாடு என்று பொருள்.

சீனாவின் தெற்குப் பகுதியில் வறண்ட பாலைவனங்களும், மிக உயரமான மலைகளும், அடர்ந்த காடுகளும், கிழக்கு தென்கிழக்குப் பகுதிகளில் ஆழ்கடலும் காணப்படுகின்றன. எனவேதான், சீனாவில் தோன்றிய நாகரிகம் உலகத்திலுள்ள ஏனைய பகுதிகளுக்குப் பரவாமல் கொரியா, ஜப்பான், இந்தோசீனா, மத்திய ஆசியாவின் ஒருசில இடங்கள் ஆகிய பகுதிகளில் மட்டுமே பரவியிருந்தது.

சீனாவில் வடமேற்குப் பாகத்தில் கான்ஸு, ஷென்ஸி என்ற இரண்டு மாகாணங்களையும் 'செள' என்ற வமிசத்தினர் ஆண்டு வந்தனர். இந்தப் பகுதிக்கு அப்பொழுது 'சின்' என்று பெயர். இம்மரபினர் மிகவும் திறமை படைத்தவர்கள். ஆகவே இவர்கள் சுற்றுப்புறமுள்ள இடங்களைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். கைப்பற்றிய இடங்களையும் 'சின்' (Chin) என்ற பெயரால் அழைத்தனர். நாளாவட்டத்தில் இப்பெயரானது மருவி சீனா என்று அந்நியர்களால் அழைக்கப்பட்டது. இராமாயணம் போன்ற இதிகாசங்களில் 'சீனம்' என்றும் 'சீனர்' என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சீனாவின் கிழக்கே பசிபிக் பெருங்கடலும் கொரியாவும், மேற்கே திபெத்தும் நேபாளமும், பூட்டானும், இந்தியாவும், ஆப்கானிஸ்தானமும், தெற்கே தென் சீனக்கடலும், தாய்லாந்தும், பர்மாவும், வடக்கே ரஷ்யாவும் மங்கோலியாவும் முறையே அமைந்திருக்கின்றன. சீனா-உலகத்து மிகப்பெரிய நாடுகளின் வரிசையில் மூன்றாவது இடத்தை வகிக்கின்றது. இதன் பரப்பளவு சுமார் 60,00,000 சதுரமைல்கள். மக்கட் பெருக்கத்தில் இந்தியாவைப்போன்று சீனா வெகு வேகமாக முன்னேறிக் கொண்டு வருகின்றது என்பது இங்கு நினைவுகொள்ளத்தக்கது.

புவியியல் வல்லுனர்கள் சீனாவை வடக்குச் சீனா என்றும், தெற்குச் சீனா என்றும், மத்திய சீனா என்றும் மூன்று பெரும் பிரிவாகப் பிரிக்கின்றனர். மண்வளம், பொருளுற்பத்தி, மக்கள் வாழ்கின்ற விதம், தட்பவெப்ப நிலை யாவும் இம்மூன்று பிரிவுகளிலும் வெவ்வேறு

விதமாக இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொரு நாடு என்று கூறுதல் மிகவும் பொருத்தமாக அமையும். வட சீனாவில் பட்டணங்கள் மிகவும் குறைவாகக் காணப் பட்டாலும் நிலக்கரி, இரும்பு முதலிய முக்கியமான சுரங்கப் பொருட்கள் மிகவும் அதிகமாகக் கிடைக்கின்றன. தென் சீனா பெரும் பாலும் மலைப்பாங்கான பகுதி. இங்கு துறைமுகப் பட்டினங்களும், சிறிய நகரங்களும் அதிகமாக இருக்கின்றன. பலவகைப்பட்ட மொழிகள் பேசுவோரையும், பலவகைப்பட்ட பழக்க வழக்கங்கள் உடையவர்களையும் இங்கே காணலாம்.

மத்திய சீனா, நீர்வளமும் நிலவளமும் நிறைந்த பிதேசம், அதிகமான உணவுப் பொருட்கள் இங்கு உற்பத்தியாகின்றன. நெல், கோதுமை, பருத்தி, தேயிலை ஆகிய பொருட்கள் இங்கு அதிகமாக விளைகின்றன. இந்த வித விளைவுக்கு தட்பவெப்ப நிலையும் சாதகமாக இருக்கின்றன. பலவகைப்பட்ட தொழில் நிறுவனங்களும் இங்கு உண்டு. சீனாவின் மக்கட் தொகையில் பெரும்பாலோர் இங்குதான் காணப்படுகின்றனர். மத்திய சீனாவிலுள்ள ஷாங்காய் (Shanghai) நகரம் வாணிபத்தைப் பொறுத்தமட்டில் நுழைவாயில் போன்றதாகும். தட்பவெப்ப நிலையிலும் வட சீனாவுக்கும், தென்சீனாவுக்கும் அதிக மாறுதல்கள் உண்டு. எடுத்துக்காட்டாக, வடகிழக்குப் பகுதியாகிய ஹைலுங் கியாங் (Heilung Kiang) என்ற பகுதிக்கும், வட மேற்குப் பகுதியாகிய ஸிங்கியாங் உய்குர் (Sinkiang Uighur) பகுதிக்கும் தட்பவெப்ப நிலையில் அதிக மாற்றம் காணப்படுகின்றது. உலகத்து நீண்ட நதிகளுள் முக்கியமாகக் கருதப்படும் யாங்க்ட்ஸிகியாங், ஹொயாங்கோ ஆகிய நதிகள் அங்கு ஓடுகின்றன. இவ்விரு நதிகளில் யாங்க்ட்ஸிகியாங் நதி சீனாவில் மிகவும் பெரியது. சீனாவின் வளமைக்கு முக்கியமான காரணங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். ஹொயாங்கோ நதிக்கு மஞ்சள் நதி என்ற பெயரும் உண்டு. சீனாவின் உள்நாட்டு வியாபாரத்தின் பெரும் பகுதி இவற்றின் மூலமாக நடைபெறுகின்றன.

இந்தியாவைப் போன்று சீனாவும் ஒரு விவசாய நாடு. ஆகவே சீனாவில் பெரும் பாலோர் விவசாயத்தையே முக்கிய தொழிலாகக் கொண்டுள்ளனர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்து கனரகத் தொழில்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. இங்கு மக்களுடைய வழிபாட்டுக்குரிய மலைக் கோயில்கள் பல இருக்கின்றன. ஷாண்டுங் (Shantung) மாகாணத்திலுள்ள டைஷான் (Taishan) மலையானது தரைமட்டத்திற்கு மேல் 5100 அடி உயரமுடையது. இதன் உச்சியை அடைய ஒழுங்கான படிகள் இருக்கின்றன. ஷான்ஸி (Shansi) மாகாணத்தில் ஜுடை ஷான் (Utai shan) என்ற மலை காணப்படுகின்றது. இதன் மேல் ஏறிச் செல்வதற்கு வசதியாக அழகான படிகள் கட்டப்பட்டுள்ளன. புத்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இதனைப் புனிதம் பெற்ற மலையாகக் கருதுகின்றார்கள். பீக்கிங் (Peking) நகரத்திற்கருகில் 13வது நூற்றாண்டில் கட்டப்பெற்றது பாலி சுவான் கோயில். ஷாண்டுங் (Shantung) மாகாணத்தில் ஆறாவது நூற்றாண்டில் கட்டப் பெற்றதும் நான்கு திசைகளிலும் நுழைவாயில்களைக் கொண்டதுமான ஸுமென்டா கோயில் (Ssu Menta) கோயில் மிகவும் புகழ்பெற்றது. இந்தியாவிலுள்ள அஜந்தா, எல்லோரா முதலிய இடங்களிலுள்ள கோயில்களைப் போன்று சீனாவிலும் அநேக குகைக் கோயில்கள் காணப்படுகின்றன. பெரிய மலைகளைக் குடைந்து மண்டபங்களை நிர்மாணித்து அவற்றுள் புத்தபிரானின் பலவித உருவங்களைச் செதுக்கியிருக்கின்றார்கள்.

சீனாவில் முடியாட்சி நிலவிய காலத்தில் சிற்றரசர்களும் பேரரசர்களும் தங்கள் அரசாங்க அலுவல்களைக் கவனிப்பதற்காகவும், தங்கள் குடியிருப்புக்காகவும் கட்டடங்கள் பல கட்டி வைத்துச் சென்றனர். சீனாவின் தலைநகரான பீக்கிங்கில் (Peking) மன்னரின் உபயோகத்திற்காக பெரியதோர் அரண்மனை இருந்தது. பீக்கிங்கிற்கு வடகிழக்குப் பாகத்தில் ஜிஹோல் என்ற இடத்தில் சக்கரவர்த்தியின் கோடைக்கால வாசத்திற்கென்று ஓர் அழகிய அரண்மனை கட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வரண்மனையில் அதிகமான அறைகள் உண்டு. இவ்வரண்மனையைச் சுற்றியுள்ள அடர்ந்த காடுகளில் மன்னர்கள் வேட்டையாடுவது வழக்கமாயிருந்தது.

உலகத்து மிகப் பழமையான மொழிகளில் சீனமொழியும் ஒன்றாகும். ஆரம்ப காலத்தில் சீன நாட்டு மக்கள் தங்கள் கருத்தை மற்றவர்களுக்கு வெளிப்படுத்த அக்கருத்துக்கு ஏற்றாற் போன்ற உருவத்தையே வரைந்து காட்டினார்கள். பின்பு நாளா வட்டத்தில் எழுத்துக்கள் வெளிப்படலாயின. சீன எழுத்துக்கள் ஒன்றோடு ஒன்று ஒட்டாது தனித்தனியாகவே காணப்படும். இந்த தனித்தனி எழுத்துக்களை வலப்பக்கத்தின் மேலே தொடங்கி பத்தி பத்தியாக எழுதி கடைசியில் இடப்பக்கத்தின் கீழே கொண்டுவந்து முடிக்க வேண்டும். சீனமொழி ஒன்றாக இருப்பினும் அதில் பல உட்பிரிவுகள் உண்டு. சீன மொழியின் வரி வடிவம் சீன நாடு முழுவதற்கும் ஒரேபடித்தாய் அமைந்து காணப்படுகின்றது. ஆனால் ஒலி வடிவத்தில்தான் வேற்றுமைகள் ஏற்பட்டுள்ளன. 1949-ஆம் ஆண்டு சீனாவில் மக்கள் குடியரசானது ஸ்தாபிதமான பிறகு சீன மொழியானது எழுதுவதற்கும் பேசுவதற்கும் சுலபமாக இருக்கக்கூடிய வகையில் அநேக மாறுதல்கள் பெற்றது.

சீன மக்கள் முக்கியமாக மூன்று சமயங்களைப் பின்பற்றி வந்தனர். அவைகள் கன்பூசிய மதம், லாவோத்ஸே மதம், பௌத்த மதம் என்பனவாகும். லாவோத்ஸே மதத்தினை டாவோயிஸம் என்றழைப்பார். புத்த சமயத்தில் ஹீனயானம், மஹாயானம் என இரண்டு பெரும் பிரிவுகள் உண்டு. இதில் மஹாயானத்தைப் பின்பற்றுபவர்களின் எண்ணிக்கை மிகவும் அதிகம். பின்பு கன்பூசிய மதமும், கிறிஸ்தவ மதமும் பரவின. கன்பூசிய மதம் அரசியல், சமுதாயம், குடும்பம் முதலான பல துறைகளையும் தழுவிய ஒன்றாகக் காணப்பட்டது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கிறிஸ்தவ சமயம் அதிகமாகப் பரவ ஆரம்பித்தது. இச்சமயங்களைத் தவிர இயற்கைச் சக்திகளை வணங்கும் மக்களும் பெரும்பாலானோர் காணப்பட்டனர். சீனமக்கள் இறந்த தங்கள் மூதாதையர்களிடம் அதிக பக்தி செலுத்தி வந்தனர். கன்பூசிய மதத்தைப் பின்பற்றிய மக்களிடத்தும், லாவோத்ஸே மதத்தைப் பின்பற்றியவர்களிடத்தும் இவ்விதமான பக்தி அதிகமாகக் காணப்பட்டது. வழிபாட்டிற்கென்று ஒவ்வொரு வீட்டிலும் தனி இடம் ஒதுக்கிடப்பட்டிருப்பதோடு மூதாதையர்களின் முக்கியமான விவரங்களும் உருவப்படங்களும் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். மூதாதையர்களை வழிபாட்டின் மூலம் நிறைவு செய்யும் பழக்க வழக்கமும் இருந்தது. பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை அதிகமான சடங்குகளை வரையறுத்து வைத்துள்ளார்கள். திருமண சடங்குகளைக் காட்டிலும் இறுதிச் சடங்குகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுப்பார்கள்.

சீன சமுதாயத்தில்படித்தவர்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகின்றது. விடாமுயற்சி, சகிப்புத் தன்மை செயலின் பயனைப் பற்றி கவலைப்படாதிருத்தல், இயற்கை

வாழ்விலே இன்பம் துய்க்கும் ஆற்றல் போன்ற சிறப்பான குணங்களை இம்மக்கள் பெற்றிருந்தனர்.

சீன மக்கள் பட்டுத் தொழிலுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர். ஹீவாங்தீ மன்னனுடைய மனைவி ஸுலிங் (Su-ling) என்பவள் பட்டுப்பூச்சியிலிருந்து நூலெடுத்து ஆடை நெய்வதற்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தாள். இப்பெண்மணியின் காலத்திற்குப் பின்னர் சீனாவில் பட்டு உற்பத்தித் தொழில் மிகவும் வேகமாக முன்னேறியது.

சீன மக்கள் உணவு உட்கொள்ள இரண்டு குச்சிகளை உபயோகிப்பார்கள். பணம் படைத்தவர்கள் தந்தத்தினால் இக்குச்சிகளை செய்து வைத்துக் கொள்வார்கள். இவைகளுக்குச் சீனமொழியில் க்வைத்ஸே (Kweitze-Chop Sticks) என்று பெயர். விவசாயத்தைப் போன்று ஏனைய தொழில்களும் மிகவும் செழுமையுற்றிருந்தன. பெரும்பாலான தொழில்களுக்கு அரசாங்கம் ஊக்கம் கொடுத்தது. நோயாளிகள் மற்றும் உடல் வலுவிழந்த அனைவரும் அரசின் பராமரிப்பில் வாழ்ந்து வந்தனர்.

சீன வரலாற்றில் ஹான் பரம்பரை ஆட்சி செய்யும்போது சீனாவுக்கும் வெளி நாடுகளுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டது. சீன மக்கள் வெளிநாடுகளுக்கு அரசாங்கப் பிரதிநிதிகளாக மட்டுமல்லாது, யாத்திரிகர்களாகவும் செல்லத்தொடங்கினார்கள். போக்குவரத்துக்குச் சாதகமான முறையில் புதிய பாதைகள் போடப்பட்டன. புதிய கால்வாய்கள் தோண்டப்பட்டன. பாதை நெடுக பிரயாணிகள் தங்குவதற்கு வசதியாக சத்திரங்களும் கட்டப்பட்டிருந்தன. இதோடு மட்டுமல்லாமல் சீனக் கவிஞர்கள், ஓவியர்கள் சீனாவின் கலை வளர மிகவும் உதவினர். ஹான் பரம்பரை ஆட்சியின் பின் பகுதியில் இந்தியா விலிருந்து புத்தமதம் சீனாவுக்கு பரவத் தொடங்கியது. ஹான் வமிச ஆட்சிக்குப் பின்னர் சீனா முழுவதும் ஒரே குழப்பமாகக் காணப்பட்டது. இந்த குழப்பமான சமயத்தில் பௌத்த சமயம் பரவத் தொடங்கியது. அநேகச் சிற்றரசர்கள் பௌத்த மதத்தைப் பின்பற்றத் தொடங்கினார்கள். பௌத்த மதத்தைப் பற்றி தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டுப் பலர் இந்தியாவுக்கு வந்தனர்.

ஹான் மன்னர்கள் அரசாண்ட காலத்தில் காலத்தைக் கணக்கிடுகின்ற முறை உருவானது. நில நடுக்கத்தினை அறிவிக்கும் கருவியும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுப் பயன் படுத்தப்பட்டது. பளபளப்பான சித்திர வேலைப்பாடுகள் கொண்ட மட்பாண்டங்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. இங்கு நெய்யப்பட்ட பட்டாடைகள் உலகின் பல பாகங்களுக்கும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன.

ஹான் மன்னர்களுக்குப் பின் பதவியேற்ற தாங் (Tangs) வமிசத்தினர் சீனாவின் எல்லைகளை விரிவடையச் செய்தனர். கல்வி வளர்ச்சிக்கு ஊக்கம் காட்டப்பட்டது. வர்த்தகம் வளர்ச்சியடைந்தது. சமயப் பொறைக் கொள்கை பொதுவாகக் கடைப்பிடிக்கப் பட்டிருந்தாலும் புத்த சமயத்தின் வளர்ச்சியையும் ஏனைய மதங்களையும் அரசு கண்காணித்துக் கட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்தியது. இவர்கள் காலத்தில் சீன-ஜப்பானிய உறவு அதிகரித்தது. புகழ்பெற்ற பல கவிஞர்களாகிய லி-போ (Li-po) து-பு (Tu-Fu), வாங்-வை (Wang-wai) போன்றவர்கள், சீன இலக்கிய வளர்ச்சிக்குக் காரணமானவர்களாவர். அச்சுப் பொறி கண்டுபிடிக்கப்பட்டு நூல்கள் அச்சிடப்பட்டன.

‘சங்’ அரசகுலம் ஆட்சி செய்யும்போது மக்கள் மகிழ்வுடன் வாழ்ந்ததோடல்லாமல் கலை இலக்கியங்களில் மறுமலர்ச்சியும் ஏற்பட்டது. கணிதம் வளர்ச்சி அடைந்தது. புதிய கன்பூசியத் தத்துவங்களும் வெளிப்பட்டன.

மத்திய ஆசியாவிலிருந்து புறப்பட்ட மங்கோலியப் படையினர் மேற்கில் இந்தியா வரையிலும், கிழக்கில் சீனாவையும், ரஷ்யாவின் பெரும் பகுதியையும் வென்றனர். மங்கோலியர்கள் சீனாவின் பெரும் பகுதியையும் கைப்பற்றினர். குப்ளாய்கான் என்பவர் சீனாவின் மங்கோலியப் பேரரசர்களுள் மிகவும் புகழ்பெற்றவர். மங்கோலியர்கள் ஜப்பானை வெல்வதற்கு கொரியா வழியாக இரு முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர். ஆனால் அம் முயற்சிகள் பயனளிக்கவில்லை. மங்கோலியர் காலத்தில் உலகில் வர்த்தகப் போக்கு வரத்து பெருகியது. அதனால் நாட்டு மக்களிடையே வளம் பெருகியது. மங்கோலியர்களின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் சீனாவைச் சேர்ந்த ‘மிங்’ அரச குலத்தினர் பதவியேற்றனர். இவர்கள் சீனாவின் வடமேற்கிலிருந்து வந்த மஞ்சுக்களால் வெல்லப்பட்டனர். சீனாவில் ‘மஞ்சு’ அரசகுலம் தோன்றியது.

பண்டைய சீனாவின் அரசியல் மற்றும் அதிகாரங்கள் அனைத்தும் மைய அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. பொருளாதார வளர்ச்சி, தொழில், வர்த்தகம் இவைகள் பன்முகப்படுத்தப்பட்டு, மாநில அரசுகளின் பொறுப்பில் விடப்பட்டிருந்தன. சிறந்த பெரிய அதிகார வர்க்கத்தினர் அரசியல் பொருளாதாரம், இராணுவம், சமயம், சமூகவியல் அனைத்தையும் கட்டுப்படுத்துகின்ற ஆற்றல் பெற்றிருந்தனர். வோளாண்மைத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களே அதிகமானவர்களாகக் காணப்பட்டனர். உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதோடு கலைநயம் படைத்த தொழிற் பொருட்களை உருவாக்கும் பணியிலும், ஈடுபட்டிருந்தனர்.

சீனமொழியானது மிகவும் கடுமையான எழுத்துக்களையும், ஏராளமான சொற்களையும் கொண்டது. இத்தகைய மொழியினைக் கற்றுத் தேர்ந்து அறிவு வளர்ச்சி பெறுவதற்கு நெடுங்கால உழைப்பு தேவை. அந்த அளவுக்கு உழைப்பையும் பொருளையும் பெருநிலப்பிரபுக்களால் மட்டுமே கொடுக்க இயலும். ஆகவே பெரும் நிலப்பிரபுக்களே கற்றறிந்த பெருமக்களாகத் திகழ்ந்தனர். ஆகவே இவர்கள் சீனாவின் தலைவர்களாகவும் திகழ்ந்தனர். அடுத்தது, சமுதாய அமைப்பில் தனி மனிதனுக்கு இடமில்லை. குடும்பங்கள் அல்லது இனப்பிரிவுகளே முதன்மையிடம் பெற்றன. மேலைநாடுகளைப் போன்று விரிவான சட்டங்கள் சீனாவில் இருந்ததில்லை. மரபுகளும் வழக்காறுகளுமே அவர்களின் சிறந்த சட்டங்களாகும். இதிலிருந்து சீனமக்களின் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார, சமூக அடிப்படைகளை நன்கு உணர முடியும்.

இனி இந்திய மக்களுக்கும் சீனாவுக்கும் ஏற்பட்ட தொடர்பினைப் பார்ப்போம். வாணிப நிமித்தமாகவும் பௌத்தமதப் பிரச்சாரம் மூலமாகவும் இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து சென்றவர்கள் மூலமாகச் சீனாவில் இந்தியாவின் கலாச்சாரமும் மெதுவாகப் பரவத் தொடங்கிற்று. இந்திய நாட்டில் பன்னெடுங்காலமாக வளர்ந்து வந்த நுண்கலைகள், இலக்கியங்கள், வாழ்க்கை நியதிகள் போன்றவைகள் சீன சமுதாய வாழ்வில் பலதுறைகளிலும் படிந்து புதிய கலைப்படைப்புகள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக இருந்தன.

சீன மக்கள் சிற்பக்கலையிலும், ஓவியக் கலையிலும் இந்திய மக்கள் கையாண்ட முறைகளைப் பின்பற்றினர். சீனாவில் புத்தருடைய உருவங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இந்திய வல்லுனர்கள் பலர் சீனாவுக்குச் சென்று பெயரும் புகழும் பெற்றனர். சீனக் கலைஞர்கள் போற்றும் சாக்கிய புத்தன், புத்த கீர்த்தி, குமார போதி முதலியோர் இந்தியாவிலிருந்து சென்ற ஓவியக்கலை வல்லுநர்களே. இந்திய இசைக் கலைக்கும் கணித சாஸ்திரம், வானசாஸ்திரம், வைத்திய சாஸ்திரம் போன்றவைகளுக்கும் சீனாவில் அதிக வரவேற்பு காணப்பட்டது. இந்தியாவின் நவக்கிரகமுறை சீனாவில் பின்பற்றப்பட்டது. வான சாஸ்திரத்தைப் பற்றியும் கணித சாஸ்திரத்தைப் பற்றியும் வடமொழியிலுள்ள நூல்கள் பல சீன மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விதமாக இந்தியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டதோடல்லாமல் நாகரிகமும் கலாச்சாரமும் வளர வழி வகுத்தது.

சீனாவின் மஞ்சு அரச வமிசம்

மஞ்சுப் பேரரசுக்கு முன் சீனாவின் நிலை

மஞ்சு வம்சம் ஆட்சிக்கு வருவதற்கு முன்னர் சீனாவை ஹான் வமிச மன்னர்களும், தாங் வமிசத்தினரும், ஸுங் வமிச பேரரசர்களும், மங்கோலியர்களும், மிங் வமிசத்தினரும், ஆட்சி புரிந்து வந்தனர். ஹான் வமிசம் சீன வரலாற்றிலேயே மிகவும் புகழ்பெற்றது. இவர்கள் சீனாவில் நாகரிக அடிப்படையிலும் ஏனைய கலாச்சாரத்திலும் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தினர். இவ்வமிசத்தின் முதல் மன்னன் லியு-பாங் என்பவராவார். சீன மக்களை ஒன்று சேர்த்து ஆட்சிப்பொறுப்பை பெற்ற பெருமை இம்மன்னரையே சாரும். இம்மன்னர் சீனாவின் தலைநகரத்தை சாங்கான் (Changan) என்ற பகுதிக்கு மாற்றினார். இதை 'சாந்தி நகரம்' என்றும் அழைப்பர். மக்களுக்கு நன்மை செய்யும் பொறுப்பைப் பெற்றவர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.

லியுபாங் மன்னனுக்குப்பின் வு-டீ (Wu-Ti) பொருளாதாரத் துறையில் பெரும் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தார். இம்மன்னன் காலத்தில் வெளிநாடுகளுக்கு சீனப் பொருட்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. கல்வித்துறைக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. இம்மன்னனுடைய காலத்தில் சீனாவுக்கும் இந்தியாவுக்கும் தொடர்பு ஏற்படத் தொடங்கியது. இவருக்குப்பின் வாங் மாங் (Wang Mang) பதவியேற்றார். சிறந்த சீர்திருத்தவாதியும் கல்விமானுமாகிய இவருடைய காலத்தில் பொருளாதாரச் சீர்திருத்தங்கள் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. இம்மன்னருக்குப்பின் குவாங் வு (Kuang-Wu) மன்னர் பதவியேற்றார். இவர் காலத்தில் நாட்டின் பலபாகங்களிலிருந்து கவிஞர்களும் புலவர்களும் வரவழைக்கப்பட்டதோடு பல்கலைக் கழகமொன்றும் தொடங்கப்பட்டது. இம்மன்னருக்குப் பின்பு ஆட்சி செய்தவர்கள் சிறப்புற ஆட்சி செய்யாததால் இவ்வமிசத்தின் பெருமை மங்கத் தொடங்கியது. இவ்வமிசத்தினருடைய காலத்தில் சீனாவுக்கும் ஏனைய நாட்டினருக்கும் ஏற்பட்ட தொடர்பு மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவொன்றாகும். அதோடு இவ்வமிசத்தின் பிற்பகுதியில் இந்தியாவிலிருந்து பௌத்தமதம் சீனாவுக்குள் நுழைத்து நன்றாக வேருன்றத் தொடங்கியது.

ஹான் வமிச ஆட்சிக்குப் பிறகு சுமார் நானூறு ஆண்டு காலம் சீன நாடு முழுவதும் ஒரே குழப்பமாகக் காணப்பட்டது. இச் சமயத்தில் தான் வடக்குச் சீனா என்றும், தெற்குச் சீனா என்றும், மேற்குச் சீனா என்றும் முப்பெரும் பிரிவுகள் ஏற்பட்டன. இந்த நானூறு

ஆண்டு காலத்தில் ராஜ்யப் பிரிவினைகளும் அரசியல் குழப்பங்களும் ஏற்பட்டு வந்த போதிலும், சர்வ சீனாவையும் பௌத்த மதம் ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டு வந்தது. பௌத்த மதம் சீனாவில் தீவிரமாகப் பரவியது. இந்த குழப்பமான காலத்தில் தான், அநேகர் இந்தியாவுக்கு யாத்திரையாகச் சென்றுவரலானார்கள். இவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் பாஹியான்.

சுமார் நானூறு ஆண்டு காலம் தொடர்ந்து நடைபெற்ற பிணக்குகளினாலும், பூசல்களினாலும், மக்கள் சலித்துப்போய், நிலையானதொரு நல்லரசு ஏற்படாதா என்று ஏங்கி நின்றார்கள். இந்த ஏக்கத்திலிருந்து பிறந்ததுதான் தாங் வமிசம். இந்த வமிசம் ஏகதேசம் (618 முதல் 907 வரை) 289 ஆண்டு காலம் நிலைத்து நின்றது. இவ்வமிசத்திலுள்ள லி-ஷீ மின் என்ற தை-த்ஸுங் (Tai Tsung) மன்னன் சிறப்புற ஆட்சியைத் தொடங்கினார். இம்மன்னனுடைய காலத்தில் இந்தியாவிலிருந்து பௌத்த பிட்சுகள் பலர், சீனாவுக்கு வந்து பௌத்த மதத்தைப் பரப்புவதில் அக்கறை காட்டினார்கள். அதைப்போன்று சீனாவிலிருந்து பௌத்த மதத்தைச் சேர்ந்த பலர், அந்த மதத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள விரும்பி இந்தியாவுக்கு யாத்திரையாகச் சென்றார்கள். இந்த யாத்திரிகர்களில்குறிப்பிடத் தகுந்தவர் யுவான் சுவாங் (Hiuen Tsang) என்பவராவார். யுவான் சுவாங் இந்தியாவில் ஹர்ஷ மன்னரால் மிகவும் கௌரவிக்கப்பட்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். தை ஸுங் மன்னனுக்குப் பிறகு காவோத்ஸுங் (Kao Tsung) பதவிக்கு வந்தார். இம்மன்னருக்குப்பின் அவனது மனைவி வு ஹௌ (Wu Hou) ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றாள். எட்டு ஆண்டுகளுக்குப்பின் ஷீவான் த்ஸுங் (Hsuan Tsung) என்பவன் மிங் ஹீவாங் (Ming Huang) என்ற பட்டப் பெயருடன் அரசு கட்டிலில் அமர்ந்தான். இவன் புலவர் கழகமொன்று தொடங்கினான். இதற்கு ஹான்லின் கழகம் (Hanlin academy) என்று பெயர். நாட்டிலுள்ள தலை சிறந்த கலைஞர்களே இதில் அங்கத்தினர்களாகச் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டனர். இவ்விதமாக சிறப்பாக ஆட்சி செய்து வருங்கால் அறுபது வயதான இம்மன்னன் யாங் குவை பை (Yang Kwai-fei) என்ற இளமங்கைமீது காதல் கொண்டார். அவள் மன்னனைத் தன்பக்கம் இழுத்ததோடு மட்டுமன்றி ஆட்சிப் பொறுப்பைத் தன் உறவினர்கள் பெறுமளவுக்கு சூழ்நிலைகளை உருவாக்கினாள். மிங் ஹீவாங் பதவியிழந்தான். இம்மன்னருக்குப்பின் தாங் வமிசத்தின் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு அரசு பீடத்தில் பலர் அமர்ந்தனர். இங்ஙனம் 907-ஆம் ஆண்டு முதல் 960-ஆம் ஆண்டு வரை ஐம்பது வருஷ காலத்தில் பத்து மன்னர்களைக்கொண்ட ஐந்து வமிசத்தினரின் ஆட்சி, ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்றாக நடைபெற்றது. இந்த சுமார் ஐம்பது ஆண்டு காலத்தை ஐந்து சிற்றரசுகளின் ஆட்சிக்காலம் என்று சீன வரலாறு அழைக்கின்றது.

தாங் வமிசத்திற்குப் பிறகு ஸுங் வமிச (Sung dynasty) ஆட்சி தொடங்கியது. இந்த வமிசத்தினர் ஏறத்தாழ நூற்றறுபத்தேழு ஆண்டு காலம் (960-1127 வரை) வடக்கிலுள்ள கை பெங் (Kai feng) என்ற ஊரைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு ஆண்டார்கள். இதற்குப்பிறகு அங்கிருந்து கொண்டு ஆள முடியாத நிலை இவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. எனவே தெற்கு நோக்கி வந்து ஹாங்ஸெள என்ற ஊரைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு சுமார் நூற்று ஐம்பத்திரண்டு வருடம் ஆண்டனர். இதனால் இவர்களுடைய ஆட்சியை, வடக்கு ஸுங் வமிசத்தின் ஆட்சியென்றும் தெற்கு ஸுங் வமிசத்தின் ஆட்சியென்றும் இரண்டு பிரிவாகப் பிரித்துப் பேசுவதுண்டு.

மங்கோலியர்கள், சீனாவுக்கு வடக்கேயுள்ள மேட்டுப்பாங்கான பிரதேசத்தில் நாடோடி வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார்கள். இவர்கள் ஸுங் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த பிரதேசங்களைத்

தங்கள் வசத்திற்குட்படுத்திக் கொள்ள முனைந்தார்கள். ஸுங் ஆட்சியினருக்கு பலத்த எதிர்ப்பு காட்டினர். சுமார் நாற்பது வருஷத்திற்கதிகமாக இரு தரப்பினருக்கும் இடைவிடாத போராட்டம் நடைபெற்றது. இப்போராட்டத்திற்குப்பின் மங்கோலியர் களுக்குத் தலைவனாயிருந்தவன் குப்ளாய்கான் (Kublai Khan) என்பவன் பட்டத்திற்கு வந்தான். சீனா முழுவதையும் மங்கோலியர்களின் ஆதிக்கத்திற்குள் கொண்டு வந்த பெருமை இவனுடையதே. குப்ளாய்கானின் ஆட்சியில் நன்மையும் தீமையும் கலந்திருந்தன என்றே சொல்ல வேண்டும். இவன் சீனாவின் பழமையான நாகரிகத்திற்கும் பரம்பரையாக வந்து கொண்டிருந்த கலாச்சாரத்திற்கும் பெருமதிப்பு கொடுத்தான். இவன் காலத்தில் தான் மிகவும் புகழ்பெற்ற இத்தாலிய யாத்திரிகரான மார்க்கோபோலோ (Marco-polo) சீனாவுக்கு வந்தார்.

பின்னர் மிங் வமிசத்தின் ஆட்சிகாலம் தொடங்கியது. பதினேழு மன்னர்கள் இப்பரம்பரையில் ஆட்சி செய்தனர். இந்த வமிசமும் மற்ற வமிசங்களைப்போல் ஆரம்பத்தில் ஒளிமிக்கதாகத் தொடங்கி பின்பு வரவர ஒளி மங்கி மறைந்துவிட்டது. இவ்வமிசத்தின் கடைசி காலத்தில் புலவர்கள் கூட அரசியலில் அக்கறை காட்டத் தொடங்கினார்கள். இதே வேளையில் ஜப்பானியர்கள் சீன ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டிருந்த கொரியாவின் மீது படையெடுத்து வந்து தொந்தரவு கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஐரோப்பிய வல்லரசுகளின் ஏகாதிபத்தியப்பசி சீனாவைப் பொறுத்தமட்டில், இந்த மிங் ஆட்சியிலேயே ஆரம்பமாயிற்று. ஐரோப்பிய வல்லரசுகளுக்கு மட்டுமல்ல, அண்டையிலுள்ள ஜப்பானுக்குக் கூட ஏகாதிபத்தியப் பார்வை உண்டானது, இந்த ஆட்சியின் போதுதான்.

மஞ்சுப் பேரரசின் தோற்றம்

மிங் வமிசத்திற்குப்பிறகு மஞ்சுவமிசம் பதவிப் பொறுப்பேற்றது. இதற்கு சிங் வமிசம் என்றும் பெயர். இவ்வமிசத்தில் பத்து மன்னர்கள் அரியணை ஏறினர். அவர்கள் மொத்தமாக 267 ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தனர். கி.பி. 1644-ஆம் ஆண்டிலிருந்து, 1911ஆம் ஆண்டில் டாக்டர் சன்-யாட்சென் தோன்றி அவ்வமிசத்திற்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்து குடியாட்சியைத் தோற்றுவித்தது வரையில் அவ்வமிசம் ஆண்டு வந்தது.

மஞ்சூரியாவிலிருந்து வந்தவர்களே மஞ்சுக்கள் எனப்படுவர். சீனப் பேரரசின் வடகிழக்கு எல்லையாக அமைந்திருந்ததுதான் மஞ்சூரியா. மஞ்சூரியாவின் வடபகுதியில் மங்கோலியர்களும், தென்பகுதியில் சீனர்களும் இடைப்பகுதியில் 'துங்கு' (Tungus) என்ற பிரிவினரும் வாழ்ந்தனர். மங்கோலியர்களும் துங்குகளும் திருமண அடிப்படையில் ஒன்றுசேர்ந்தவர்கள். தெற்கிலிருந்து சீனப் பேரரசைப் பின்பற்றி 'துங்கு' பிரிவினர் ஆட்சித்துறை, வேளாண்மை, பண்பாடு, சமயம் போன்றவைகளை அமைத்துக் கொண்டனர். சீனாவை 'மிங்' வமிசத்தினர் ஆண்டபோது மஞ்சூரியா சீனப் பேரரசின் மேலாண்மையை ஏற்றது. ஆனால், 17-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் 'மிங்' பேரரசு வலிமை குன்றியபோது மஞ்சூரியாவிலிருந்த 'துங்குகள்' எதிர்ப்பியக்கத்தைத் தொடங்கினர். மஞ்சூரியர்கள் சீனப்பேரரசின் எல்லைகளைத் தாக்கி, தங்கள் ஆதிக்கத்தை விரிவுபடுத்திக் கொள்ள முயன்றனர்.

மஞ்சூரியாவிலிருந்த 'துங்கு' குலத்தினரிடையே உள்ள உட்பூசல்கள் நூர்ஹாச்சி (Nurhachi) என்ற தலைவனால் 1616இல் முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. 'துங்கு'

குலத்தினர் அனைவரையும் ஒருங்கிணைத்து வலிமை பொருந்திய படையொன்றை உருவாக்கி சீனப்பேரரசின் எல்லைப் பகுதிகளைத் தாக்க ஆரம்பித்தார் நூர்ஹாச்சி. அவரது தாக்குதல்களை முறியடிக்க 'மிங்' அரசு எடுத்த முயற்சிகள் பலனளிக்கவில்லை. நூர்ஹாச்சி இறப்பதற்கு முன்னர் மஞ்சூரியாவிலிருந்த சீனப்பேரரசுப் பகுதிகளை வென்று முக்டன் நகரைத் தமது தலைநகராக்கிக் கொண்டார். 1626-ல் நூர்ஹாச்சி இறந்த பின்னர் அவரது மகன் அபஹாய் (Abahai) என்பவர் 'துங்கு' குலத்தலைவரானார். அவர் சீன முறைகளைப் பின்பற்றித் தமது குலப்பெயரை மஞ்சு என மாற்றிக் கொண்டார். மஞ்சு என்ற பெயர் போதி சத்வா மஞ்சுஸ்ரி (Bodhisatva Manjusri) என்ற 'துங்கு' குலத்தினரின் பண்டைய சமயப் பண்பாட்டு முறைகளை உருவாக்கித்தந்த ஞானியாரின் நினைவாக ஏற்படுத்தப்பட்டது என்று கருதப்படுகிறது.

சீனர்கள் அந்நியர்களாகிய மஞ்சுக்களின் ஆதிக்கத்தை வேண்டாவெறுப்புடனே ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அப்பொழுது அப்படி ஏற்றுக் கொள்வதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு வழியில்லை. மஞ்சுக்களின் தலைவனாக ஷீன்சி (Shunchih) என்பவன் விளங்கி வந்தான். இவனே அவ்வமிசத்தின் முதல் மன்னனாவான். மஞ்சு அரசர்களில் இரண்டு மூன்று பேரைத் தவிர மற்றவர்கள் தாங்கள் தாம் ஆளவந்தவர்கள் என்ற எண்ணத்துடன் ஆண்டு வந்தார்கள். சீனமக்களை மிகவும் அலட்சியமாக நடத்தி வந்தனர். சீனமக்கள் தங்கள் தலையின் முன்பாகத்தை மழித்து விட்டுக் கொண்டு பின்பாகத்திலுள்ள குடுமியை நீண்ட பின்னலாகப் பின்னித் தொங்க விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்த வழக்கம் மஞ்சு ஆட்சியின் ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்டது. சீனர்கள், தாங்களாகவே வலிய மனம் விரும்பி இந்த வழக்கத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆள்வோரால் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர். சீனமக்கள் தங்கள் முடியைப் பின்னிச் சுருட்டிக் கொண்டை போட்டுக் கொள்வது வழக்கம். மங்கோலியர்கள் வந்ததும், சீனர்கள் தங்களுக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் என்பதைக் காட்டும்பொருட்டு அவர் களுடைய முடியை இரண்டு பின்னல்களாகப் பின்னித் தொங்கவிட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டனர். இம் மங்கோலியர் ஆட்சி முடிந்து மிங் ஆட்சி ஏற்பட்டதும் சீனர்கள் பழைய மாதிரி கொண்டை போட்டுக் கொண்டார்கள். மிங் ஆட்சி சீனர்களின் ஆட்சியாக இருந்ததே இதற்குக் காரணமாகும். மிங் ஆட்சிக்குப் பிறகு மஞ்சு ஆட்சி தொடங்கியதும், முதல் சக்கரவர்த்தியான ஷீன்சி, சீனர்கள் எல்லோரும் ஆளப்படுவதற்கு அறிகுறியாகத் தங்கள் தலை முடியை ஒற்றைப்பின்னலாகப் பின்னித் தொங்க விட்டுக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் அப்படிச் செய்ய மறுக்கிறவர்களுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்படுமென்றும் ஓர் உத்தரவு பிறப்பித்தான். சீன மக்கள் சுலபமாக இந்த உத்தரவை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. தங்கள் மனிதத் தன்மையிலே நிரந்தரக் களங்கத்தை ஏற்படுத்துகிற இந்த உத்தரவை எதிர்த்தார்கள். பெரும்பாலோர் இவ்வுத்தரவுக்குக் கீழ்ப்படிய மறுத்தனர். சீன மக்கள் பலவகை ஆயுதங்கள் தாங்கி அரசாங்கப் படைகளுடன் போராடினார்கள். சியாடிங் (Chiating) நகரவாசிகள் புதிய உத்தரவுக்குக் கீழ்ப்படிய மறுத்து விட்டார்கள். அரசாங்கப்படை நகரத்தை முற்றுகையிட்டன. பலவிதத்தில் எதிர்த்து நின்ற மக்கள் பின்னர் கீழ்ப்படிந்து விட்டனர். இவ்விதம் மஞ்சு வமிசத்தினர் தங்களது ஆதிக்க விதையை ரத்தச் சேற்றிலே தான் ஊன்ற வேண்டியதாயிற்று.

மஞ்சு குலத்தினரின் தனிப்பண்புகள்

சீன அரசின் உயர்பதவிகள் அனைத்தும் உயர் பிரபுக்களுக்கே கொடுக்கப்பட்டன. ஒருசில உயர் பதவிகளில் மட்டும் மஞ்சுப் பிரபுக்களுடன் சீன அதிகாரிகளும் நியமிக்கப்

பட்டனர். ஆனால் கீழ்நிலைப் பதவிகளில் பெரும்பாலோர் சீனர்களாகவே இருந்தனர். 'மிங்' மரபு மன்னர்களின் காலத்து சீன ஆடைகள் அணிவது தடைசெய்யப்பட்டது. மஞ்சு வமிசத்தினர் பின்பற்றி வருகின்ற ஆடையமைப்பு முறையினைப் பின்பற்றச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. ஆண்கள் அனைவரும் தலையின் முன்பகுதியை மழித்து விட்டுப் பின்பகுதியில் சிறிய பின்னல் ஒன்றினை வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென வற்புறுத்தப் பட்டனர். மஞ்சுக்களின் அடிமைகள் என்ற எண்ணத்தை சீனர்களிடையே உருவாக்கவே இம்முறைகள் புகுத்தப்பட்டன. சீனப் பெண்கள் மஞ்சு குலத்தவர்களின் ஆடை முறைகளையே பின்பற்ற வேண்டுமென வற்புறுத்தப்படவில்லை. ஆனால் அவர்கள் பாதங்களைத் துணியால் இறுக்கிக்கட்டிச் சிறியதாக ஆக்குகின்ற பழக்கம் தடைசெய்யப் பட்டது. மஞ்சு குலப்பெண்டிருக்கு அப்பழக்கம் இல்லையென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சீனப் பண்பாட்டிற்கு அடிமைப்படலாகாது என்பதற்காக வேண்டி மஞ்சு மொழியை வளர்க்கப் பாடுபட்டனர். மொழியாலும் தங்கள் மரபுகளைக் கடைப்பிடிப்பதாலும் தாங்கள் சீனாவில் தனித்து இயங்க முடியும் எனவும் நம்பினர். இவ்விதமாக அதிக அளவு மொழியளவில் பற்றுக்காட்டிய மஞ்சு இனத்தவர்கள் 18-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சீன மொழியினைச் சிறிது சிறிதாகப் பின்பற்றத் தொடங்கினர். அது மட்டுமின்றி மஞ்சு குலமன்னர்கள் சீனமொழி வளர்ச்சிக்கும் அதிக அக்கறை காட்டினார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மஞ்சு இனத்தவர் தங்கள் இனத் தூய்மையைக் காப்பாற்றுவதில் அதிக முயற்சி எடுத்தனர். மஞ்சுப் பேரரசுகள் சீனப் பெண்களைத் திருமணம் செய்யும் பழக்கம் ஓரளவு தடை செய்யப்பட்டது. ஆனால் முதல் இரண்டு சீனப் பேரரசர்களின் காலத்தில் அந்தப்புரத்தில் சீன அழகிகள் இடம் பெற்றிருந்தனர். ஆனால் 18ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் மஞ்சுக்கள் சீனர்கள் என்ற பாகுபாடு மறையத் தொடங்கியது.

மஞ்சுகுல மாமன்னர்களுள் இருவர்

மஞ்சு குலப் பேரரசர்களுள் மிகவும் சிறப்பானவர்கள் காங்-சி (Kang chi) என்பவரும் அவருடைய பேரனாகிய சியன்லுங் (Chien Lung) என்பவருமே. இருவர் காலத்திலும் சீனப் பேரரசு வளர்ச்சியடைந்தது. அதே வேளையில் அந்நியர்கள் ஆதிக்கமும் மெதுவாக வளரத் தொடங்கியது.

ஷீன் சிவுக்கு மூன்று பிள்ளைகள் இருந்தனர். ஷீன் சி மரணப் படுக்கையில் இருந்தபோது தனக்குப்பின் பதவிக்கு வர யார் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்று அறிய ஆவலுற்றார். மூத்த மகனும் இரண்டாவது மகனும் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்க மறுப்பு தெரிவித்தனர். ஆகவே மூன்றாவது மகனாகிய காங்-சி என்பவன் பதவிப் பொறுப்பை ஏற்பதாக உறுதியளித்தான். தந்தையின் மரணத்திற்குப் பின் இளைஞனான காங்-சி பதவிப் பொறுப்பை ஏற்றான். இவன் மிகவும் சிறுவனாக இருந்தபடியால் ராஜ்ய நிர்வாகத்தைச் சில பெரியோர்கள் கவனித்து வந்தனர். பின்னர் காங்-சி தானே நேரில் ராஜ்ய நிர்வாகத்தை ஏற்றுக் கொண்டான். இவன் சீனாவின் புராதன கிரந்தங்களில் நல்ல பயிற்சி பெற்றான். கன்பூசியஸ் வகுத்து வைத்துப்போன கோட்பாடுகளில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டான். புலவர் பலரை ஆதரித்தான். சிறந்த புலவர்களைக் கொண்டு சீன மொழி அகராதி ஒன்றைத் தயாரிக்கச் செய்தான். வெளி நாட்டிலிருந்து வந்த கிறித்தவப் பாதிரிமார்களை மிகவும் கௌரவமாக நடத்தினான். அவர்களிடமிருந்து லத்தீன் மொழியைக் கற்றுக் கொண்டான். அறிவியல் சம்பந்தமான அநேக புதிய கருத்துக்களைத் தெரிந்து கொண்டான். அப்பொழுது ரஷியா விடமிருந்து வந்த பிரதிநிதிகளை மிகவும் அன்புடன் உபசரித்தான். இந்தக் காலத்தில் ரஷியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் எல்லை வகுக்கப்பட்டது.

ரஷியாவிலிருந்து அநேகப் பாதிரிமார்கள் சீனாவுக்கு வந்து மதப் பிரச்சாரம் செய்தனர். இவ்விதமாக சீன மாணவர்கள் ரஷியாவுக்குச் சென்று புதிய கருத்துக்களைக் கற்றுக் கொண்டு சீனாவிற்குத் திரும்பி வந்து அந்தப் புதிய அறிவைப் பரப்பினார்கள். சீன மக்கள் ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்தப்பட்டனர். நிர்வாகத்திலும் காங்-சி அதிக முன்னேற்றம் காட்டினார். மக்களின் குறைகளை உடனுக்குடன் கவனித்த காரணத்தால் மக்களுக்கு இம்மன்னன் மீது அதிக பாசம் ஏற்பட்டது. ஐரோப்பிய வரலாற்றில் மிகச் சிறப்புப் பெற்றிருந்த பிரெஞ்சுப் பேரரசர் 14-ஆம் லூயியும், ரஷியாவைப் பழமைப்பிடியிலிருந்து விடுவித்து, புத்தொளி வீசச் செய்த மாமன்னர் பீட்டரும், திருக்குரான் வழி நின்று அரசோச்சுவதே தனது தலையாயக் கடமை எனக் கருதி, அதன் வழிநடந்து முகலாயப் பேரரசின் கடைசி மாமன்னராக விளங்கிய அவுரங்கசீபும் இவரது சம காலத்தவர்களாவர். இத்தகைய முப்பெரும் பேரரசர்களுக்கு எவ்வகையிலும் காங்-சி பேரரசர் குறைந்தவரல்லர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

காங்-சி மன்னனுக்குப் பின் அவனது பேரன் சியன்-லுங் (Chien Lung) என்பவன் பதவிக்கு வந்தான். இவன் காலத்தில் சீனாவின் எல்லை இன்னும் அதிகமாக விரிந்தது. அன்னாம் (பிரெஞ்சு இந்தோ-சீனாவின் ஒரு பகுதி), பர்மா, நேபாளம், பூட்டான், திபெத்து ஆகிய நாடுகள் சீனாவின் ஆதிக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டன. ஆனால் அதே சமயத்தில் ஐரோப்பிய நாட்டவர் சீனாவுக்குள் பலவந்தமாக நுழைந்து வியாபார ஆதிக்கம் பெற முனைந்தனர். சியன் லுங்கின் காலத்தில் தான் மஞ்சுப் பேரரசு மிகவும் உன்னத நிலை அடைந்தது. இவருக்குப் பின்னர் பதவியேற்ற மஞ்சுப் பேரரசர்கள் மிகவும் திறமையற்றுக் காணப்பட்டனர். சியன்-லுங் கவிதைகள் இயற்றுவதில் இன்பம் கொண்டு ஏராளமான கவிதைகளைப் படைத்தான். புலவர்களை ஆதரித்துப் பெருமைப்படுத்தினான். கலை வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்டான். இவன் ஆதரவு பெற்று, சீன மொழியில் பேரகராதியொன்று தயாரிக்கப்பட்டது. இன்றளவும் இதுதான் மற்ற அகராதிகளுக்கும் மற்ற நூல்களுக்கும் முன் மாதிரியாக இருக்கிறது. புதிய பல நூல்கள் தோன்றுவதற்கும் இவன் துணை செய்தான். இம்மன்னனுக்குப் பின்னர் வந்த மன்னர்கள் பழைய பெருமையின் நிழலிலே வாழ்ந்து விட்டு மறைந்து போனார்கள். அந்நியர்களுடைய ஆதிக்கச் சக்தி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சீனாவை நெருக்கிக் கொண்டு வருவதை இவர்களால் தடுக்க இயலவில்லை. சில இடங்களில் கலக நெருப்புக்களும் கிளம்பின. இப்படிப்பட்ட கலகங்களில் ஒன்றுதான் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க தைப்பிங் கலகம் (Taiping Rebellion) ஆகும்.

காங்-சி பேரரசர் தமது ஆட்சியின் தொடக்க காலத்தில் ஐரோப்பிய வர்த்தகர்களை வரவேற்றார். தடையற்ற வர்த்தக உரிமைகளை வழங்கினார். ஆனால் ஐரோப்பிய வர்த்தகர்களின் போக்கும், கிறித்தவ சமயப் பரப்பாளர்களின் வெறிச்செயலும், ஆணவப் போக்கும் காங்-சி மன்னரின் வெறுப்பினைத் தூண்டிவிட்டன. மேலும் வெள்ளை தாமரை (White Lotus) இயக்கத்தினது கிளர்ச்சி மீண்டும் வெறுப்பைத் தூண்டியது. அத்துடன் அபினிப் போர்களும் பல இன்னல்களைக் கொடுத்தன.

பொதுவாக சுமார் முன்னூறு ஆண்டுகால மஞ்சு ஆட்சியானது அந்தக் காலத்த வருடைய மதிப்புப்படி சிறப்புடையதாக இருந்ததென்றே சொல்லவேண்டும். உள்நாட்டில் ஏதோ ஒருவிதமான அமைதி இருந்தது. எல்லாப் பக்கங்களிலும் அதிகமான பாதுகாப்பு

இருந்தது. மக்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்து வந்தது. மக்கள், தங்கள் நாட்டின் கருத்துக்களுக்கு உகந்த இலக்கியங்களைப் படிக்க அனுமதிக்கப்பட்டனர். சீன மக்களின் ஆட்சிக்கு மாறான அல்லது வேறான கருத்துக்களைக் கொண்ட இலக்கியங்களை அறவே வெறுத்தனர். அவற்றை மிகவும் குறை கூறினர். காங்-சியும் சின்லுங்கும் கற்றறிந்த அறிஞர்களைப் போற்றினார்கள்.

இவர்கள் காலத்தில் இராணுவத்தின் நிலை மிகவும் சீர்கேடாகக் காணப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் பகைவர்கள் முன் சிங்கம் போல் வெகுண்டு எழுந்து, புலிபோல் சீறிப் பாய்ந்து போரிட்ட அவர்கள் பிற்காலத்தில் வலிமை குன்றி கோழைகளாகக் காட்சி அளித்தனர்.

மஞ்சு ஆட்சி முறை

அரசு அதிகாரங்கள் அனைத்தும் பேரரசரிடம் குவிந்து கிடந்தன. பேரரசர் வல்லாட்சியாளர் என்று குறிப்பிடப்பட்டாலும், பேரரசருக்கும் சில கட்டுப்பாடுகள் இருந்து வந்தன. அவை மரபுகள், வழக்காறுகள், பண்டைய முறைகள், சட்டங்கள் போன்றவைகளை மதித்து நடக்க வேண்டும் என்பதாகும். பேரரசருக்கு உதவிபுரிய மந்திரி சபையும், மிகப் பெரிய ஆட்சித்துறையும் உண்டு. மந்திரிகளை நீக்குவதும், நியமிப்பதும் பேரரசரேயாவார். மஞ்சுப் பேரரசின் அமைச்சரவையில் பணிபுரிந்தவர்கள் அனைவரும் மஞ்சுக்களின் தொடர்ச்சியான வெற்றிக்கு உறுதுணையாக நின்ற மாபெரும் பிரபுக்களாவர். பேரரசர் தமது பேரரசியைக் கூட மஞ்சுக்குல பெரும் பிரபுக் குடும்பத்திலிருந்தே தெரிந்தெடுக்க வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடும் இருந்து வந்தது. பேரரசர் இறையருள் பெற்றவரென்றும், அவருடைய செயல்களைக் குறை கூறுவது தெய்வ நிந்தனையே என்றும் கருதப்பட்டு வந்தது. அரசு நெறியாளர்கள் அதிகாரிகளின் செயல்களைத் திறனாய்ந்து நிறைகுறைகளை எடுத்துக்கூறும் உரிமை பெற்றனர். இம்முறை மஞ்சு ஆட்சியின் பிற்காலத்தில் தானாக மறைந்தது. நாட்டில் தோன்றும் பஞ்சமும் பட்டினியும் இயற்கையின் காரணமாக ஏற்படும் அழிவுநிலைகளும் இறைவன் பேரரசர்பால் கொண்டுள்ள கோபத்தை, வெளிப்படுத்த ஏற்படுத்தியவைகளே என்றும் நம்பினர். 'மக்களின் குரலே மகேசன் குரல்' என்பது போன்ற கருத்துக்கள் சீன வரலாற்றோடுகளிலும் காணப்படுகின்றன.

அமைச்சரவையில் ஆறு அமைச்சரகங்கள் இருந்தன. அவை ஆட்சித்துறை, நீதி, சமயச் சடங்குகள், போர், குற்றவியல், பொதுப்பணித்துறை என்பனவாகும். அரசு நெறி முறைப்படுத்தும் நிறுவனமும், இராணுவத்துறையும் தனியாகச் செயல்பட்டன. ஆனால் பேரரசருக்குத் தனது விருப்பம்போல் அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கையைக் கூட்டவும் குறைக்கவும் அதிகாரம் இருந்தது.

அரசு நெறிமுறைப்படுத்துவோர்கள் சீன அரசியலில் தனிச்சிறப்பிடத்தைப் பெற்றனர். மாநிலங்களில் நெறியாளர்கள் ஒற்றர்களைப் போன்று செயலாற்றினர். சீனப் பேரரசு 18 மாநிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் ஆளுநர் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றிருந்தார். இரண்டு அல்லது மூன்று மாநிலங்களின் இணைந்த ஆட்சிப் பொறுப்பைத் தலைமை ஆளுநர் ஒருவர் வைத்திருந்தார். ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் 9

உயர் அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டனர். இந்த ஒன்பது பேரும் 9 பிரிவினைச் சேர்ந்த உயர்பிரபுக்களாவர். இவ்வதிகாரிகள் தனது சொந்த இடத்தில் பணியாற்ற அனுமதிக்கப்பட மாட்டார்கள். ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் ஆளுநருடன் படைத்தலைவர், கருவூலக் காப்பாளர், தலைமை நீதிபதி, உணவு தானிய உற்பத்திக் கண்காணிப்பாளர் என சில முக்கியமான அதிகாரிகள் காணப்பட்டனர்.

மாநிலங்கள் பல மாவட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. மாவட்ட அதிகாரி மாஜிஸ்ட்ரேட்டு என்று அழைக்கப்பட்டார். அவர் சட்டம், நிலவரி, அமைதி காத்தல் போன்ற பணிகளைச் செய்து வந்தார். சீனப் பேரரசில் கடைசி ஆட்சித்துறை அதிகாரியாக மாவட்ட மாஜிஸ்ட்ரேட்டு கருதப்பட்டார். கிராமங்களைப் பொறுத்தமட்டில் உள்ள நிர்வாகப்பொறுப்புகள் அனைத்தையும் மூத்தோர் அவை சிறப்புறக் கவனித்து வந்தது. கற்றறிந்தோர்களே இவ்வவையில் சேர்க்கப்பட்டனர். அரசுப் பதவியானது சீனப் பேரரசு நடத்தும் தேர்வுகளில் வெற்றி பெற்றவர்க்கே கொடுக்கப்பட்டது. பழமையான இலக்கியங்களைக் கற்றால்தான் அரசாங்கத் தேர்வில் வெற்றிபெற முடியும் என்ற நிலையும் இருந்து வந்தது. அரசுத்தேர்வுகள் மூன்றாண்டுகளுக்கு ஒரு முறையே நடைபெற்றன.

சீன மக்களில் பெரும்பாலோர் விவசாயத் தொழிலையே நம்பி வாழ்ந்தனர். இவர்கள் கிராமங்களில் வசித்து வந்தனர். கிராமங்களின் பெயர்கள்கூட அக்கிராமத்திலுள்ள தெய்வங்களின் பெயரை அடிப்படையாகக் கொண்டே வழங்கப்பட்டன. சீன சமுதாய அமைப்பு குடும்ப முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவே அமைந்திருந்தது. மூதாதையரைத் தெய்வமாக வணங்கும் பழக்கமும் இருந்து வந்தது. சமுதாயத்தில் நிலச் சுவான்தார்கள், தொழிலாளிகள் என இருபிரிவினர் காணப்பட்டனர்.

கடைசி மஞ்சு அரசர்கள்

சீனாவை மஞ்சு மன்னனாகிய ஷீன் பெங் (Hsien Feng) ஆண்டு வரும்போது யேஹோனலா (Yehonala) என்ற பெண் அவனது வைப்பாட்டியாக நுழைந்தாள். அரசனைத் தன் அழகினால் வசப்படுத்திக் கொண்டாள். மன்னனுக்கு ஆறு வயதுகொண்ட ஒரு மகன் இருந்தான். மகனிடம் இவள் தாயன்பு காட்டித் தாயாகவே நடந்துகொண்டாள். ஷீன் பெங் இறந்த பின்னர் அவனது மகன் இளைஞனாக இருந்தமையால் யேஹோனலா அவன் மனைவியோடு சேர்ந்து கூட்டுப்பொறுப்பேற்று அரசு காரியங்களைக் கவனித்து வரலானாள். பின்னர் தன் பெயரை த்ஸு-ஹ்ஸி (Tsu Hsi) என்று மாற்றிக் கொண்டாள். இதுதான் அவளுடைய பட்டப்பெயர். முதிய புத்தர் (Old Buddha) என்றும் அழைப்பதுண்டு. ஷீன் பெங்கின் சொந்த மனைவி ராஜ்ய விவகாரங்களில் தலையிடாமல் ஒதுங்கியே இருந்தாள். ஆகவே த்ஸுஹ்ஸிக்கு அது ஒரு நல்ல வாய்ப்பாகக் காணப்பட்டது. அவளுடைய ஆட்சி காலத்திலேயே ஷீன் பெங்கின் மகன் தக்க பருவமடைந்ததும் டுங் சி (Dung Chi) என்ற பெயருடன் அரியணை ஏறினான். இவனுக்குப்பின் குவாங்-சு (Kuang-Hsu) என்பவன் பதவிக்கு வந்தான். குவாங்-சு முன்னேற்றகரமான கருத்துக்களைக் கொண்ட நூல்களைப் படித்து வந்தான். சீர்திருத்தவாதிகளான சிலருடைய தொடர்பும் இவனுக்கு ஏற்பட்டது. இதன் காரணமாக, ராஜ்ய நிர்வாகத்தில் அநேக மாற்றங்களைச் செய்ய விரும்பினான். த்ஸு

பயிற்சி வினா

சீன வரலாற்றில் மஞ்சு வமிசத்தின் சிறப்பினை ஆராய்க.

வளம்பொருந்திய செல்வச் செழிப்பு மிக்க ஆசிய நாடுகளான இந்தியா, சீனா போன்ற தன்னிறைவு பெற்ற நாடுகளிலிருந்து ஐரோப்பிய நாடுகள் பல பொருள்களை எதிர்பார்த்தன. சீனத்துப் பட்டும் நுண்ணிய வேலைப்பாடு கொண்ட பல்வேறு பொருள்களும் உரோமானியர்களின் அரச குலத்தினரையும் அரசவையையும் அலங்கரித்தன. இத்தொடர்பு நேரடித் தொடர்பேயாயினும், சீனத்துப்பொருள்கள் மூலமாகச் சீனாவை, ஐரோப்பியர்கள் ஓரளவிற்கேனும் அறிந்துகொள்ள வழிவகுத்ததெனலாம். கி.பி. 76ஆம்நூற்றாண்டில் கீழை உரோமானியப் பேரரசு காலத்தில் துருக்கியர்களுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பின்விளைவாக சீனத்து நாட்டைப் பற்றிய செய்திகள் ஐரோப்பியரிடையே பரவியிருந்தன. பின்னர் 13-ஆம் நூற்றாண்டில், மத்திய ஆசியாவில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மங்கோலியப் பேரரசு ஐரோப் பாவையும் சீனாவையும் எல்லைகளாகக் கொண்டிருந்தது. இதனால் ஐரோப்பிய சீன நேரடி வர்த்தகத் தொடர்பு தரைமார்க்கமாக ஏற்பட்டிருந்தது. கி.பி. 1246-ல் ஜான்-டி-பிளானோ கார்ப்பினி (John-de Plano Carpini) சீனாவில் மங்கோலியப் பேரரசராக சிறந்து விளங்கிய குப்ளாய் கானின் (Kublai Khan) காலத்தில் சீனாவிற்குச் சென்றார். இதே சமயத்தில் பிரான்சு நாட்டின் ஒன்பதாம் லூயி மன்னரால் அனுப்பப்பட்ட இரு தூதுக்குழுக்களும் முறையே 1249, 1252-ஆம் ஆண்டுகளில் சீனாவிற்கு வருகை புரிந்தன.

கிழக்கிந்திய நாடுகளுடன் வர்த்தகத் தொடர்பு மேற்கொள்வது மட்டுமின்றி, கிறிஸ்துவ சமயத்தை உலகின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் பரப்ப வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தால் உந்தப்பட்ட ஐரோப்பிய சமய குருமார்கள், மாலுமிகளுடனும், வியாபாரிகளுடனும் நெடுந்தூரக் கடல் பயணம் மேற்கொள்ளவும் தயாராக இருந்தனர். இடைக்காலத்திலேயே கிழக்கிந்திய நாடுகளைப்பற்றிய புவிஇயல் அறிவை ஐரோப்பியர் பெற்றிருந்தனர். 1260-ல் வெனிஸ் நகரத்து 'நிக்கோலோ போலோ' (Nicolo Polo) 'மாஃபியோ போலோ' (Maffeo Polo) என்ற இரு சகோதரர்கள் சீனாவை அடைந்து, மங்கோலியப் பேரரசரான குப்ளாய் கானின் (Kublai Khan) ஆதரவைப் பெற்றனர். அவர்கள் மறுமுறை சீனா சென்றபொழுது அவர்களுடன், நிக்கோலோ போலோவின் மைந்தன் மார்க்கோபோலோ (Marco Polo) வும் உடன் சென்றார். அவரும் குப்ளாய் கானின் ஆதரவைப் பெற்று ஆசியாக் கண்டத்தில் பல பகுதிகளை நேரில் கண்டார். ஆசியாக் கண்டம் முழுவதும் பயணம் செய்த முதல் ஐரோப்பியர் என்று இவரைக் கூறலாம். கிழக்கிந்திய தீவுகள், மலேயா, தென்னிந்தியா வழியாக 1295-ல் வெனிஸ் நகரை மீண்டும் அடைந்த மார்க்கோபோலோ தன்னுடைய பயணக் குறிப்புக்களை ஒரு நூல் வடிவில் எழுதி வெளியிட்டார். ஏற்கனவே இந்தியா போன்ற நாடுகளைப் பற்றி மேலும் அறிய வேண்டும் என்ற ஆர்வத்துடன் கிழக்கிந்திய நாடுகளின் செல்வத்தைப் பெறவேண்டுமென்ற ஆர்வமும் ஐரோப்பியரிடையே மேலும் பெருகின.

இதன் விளைவாக, 15-ஆம் நூற்றாண்டில் நிலவியல் துறையில் பல புரட்சிகரமான மாறுதல்கள் ஏற்படுவதற்கு ஐரோப்பியர்கள் காரணகர்த்தாக்களாய் விளங்கினர். இப் பணியில் முதன் முதலில் ஈடுபட்டவர்கள் போர்ச்சுகல்நாட்டு மக்களேயாவர்.

ஐரோப்பாவின் தென்மேற்குப் பகுதியில் இருந்த காரணத்தினால், போர்ச்சுகீசியர் ஆப்பிரிக்கக் கரையோரப் பகுதிகளை முன்பே நன்கறிய வாய்ப்பிருந்தது. போர்ச்சுகல் நாட்டு இளவரசன் ஹென்றி கடல் பயணங்களில் காட்டிய ஆர்வத்தினால், ஆப்பிரிக்கக் கண்டத்தைச் சுற்றிச் சென்று இந்தியாவை அடைய நேரடிக் கடல் வழியொன்றை கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம், போர்ச்சுகீசிய மாலுமிகளிடையே நிலவி வந்தது. இவற்றிற்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற் போன்று 1497-ல் 'வாஸ்கோ-ட-காமா' ஆப்பிரிக்க முனையைச் சுற்றிக் கிழக்குக் கரையோரமாக வடக்கு நோக்கிச் சென்று 'மாலிண்டி' (Malindi) என்ற இடத்தை அடைந்து, பின்னர் அங்கிருந்து அராபிய மாலுமி ஒருவரின் உதவியால் இந்தியப் பெருங்கடலின் வழியாக இந்தியாவை அடையும் வழியைக் கண்டார். 1498-ல் வாஸ்கோ-ட-காமா இந்தியாவின் மேற்கிலிருந்து கள்ளிக்கோட்டையை அடைந்தார். மேலும் ஐரோப்பாவிலிருந்து தூரக்கிழக்கு நாடுகளுக்குப் புதிய கடல்வழியைக் கண்டுபிடித்ததன் நினைவாக, அவர் அங்கு பளிங்குக் கல்லாலான தூண் ஒன்றை நினைவுச் சின்னமாக எழுப்பினார். இதற்குப் பின்னர், போர்ச்சுகீசியர் 1511-ஆம் ஆண்டில் மலாய் தீபகற்பத்தில் அமைந்திருந்த மலாக்கா என்னும் பகுதியைக் கைப்பற்றினர். 1514-ஆம் ஆண்டளவில் அவர்கள் சீனாவின் தென்கிழக்குக் கடற்கரையை அடைந்தனர். இக்காரணத்தால்தான் சீன-ஐரோப்பிய உறவிற்கு போர்ச்சுகீசியரே முன்னோடியாக விளங்கினர் என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். சீனாவின் தென் கிழக்குக் கடற்கரையை அடைந்த போர்ச்சுகீசியர் அங்கு ஏற்கனவே ஜப்பானிலிருந்து வந்த கடற் கொள்ளைக்காரர்கள், அப்பகுதி வாழ் மக்களுக்கு மிகுந்த தொல்லை கொடுத்த வண்ணமிருந்ததைக் கண்டனர். சீனர்களைப் போன்று தாங்களும் கலாச்சாரத்திலும், பண்பாட்டிலும் தனி நாகரீக நிலை அடைந்தவர்கள் என்ற அவர்களது கூற்றை சீன மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்ததையும் தாமே நேரில் கண்டனர்.

இருப்பினும், சீன மண்ணில் வந்திறங்கிய போர்ச்சுகீசிய நிலவியல் கண்டுபிடிப் பாளர்கள் ஐரோப்பிய கலாச்சாரத்தின் மகத்துவத்தை நிலைநாட்டத் தவறினர். 1517-ஆம் ஆண்டில் போர்ச்சுகீசிய நாட்டு மன்னர் சீன நாட்டுடன் உறவு மேற்கொள்ளும்வண்ணம் அங்கு தாமஸ் பைரஸ் (Thomas Pires) என்பவரின் தலைமையின் கீழ் தூதுக்குழு ஒன்றை அனுப்பினர். கான்டன் (Canton) துறைமுகத்தை அடைந்த தூதுக்குழு தங்களது வருகையை அறிவிக்கும்பொருட்டு மேற்கத்திய கலாச்சாரத்தின்படி பீரங்கிகளை முழக்கினர். கிழக்கத்திய கலாச்சாரத்தின் சின்னமாக விளங்கிய சீனா அந்நிகழ்ச்சி தங்களை இழிவுபடுத்தியதென்று கருதி அதன் பொருட்டு மன்னிப்புக்கோர வேண்டியது. இங்குதான் ருட்யார்ட்கிப்லிங் (Rudyard Kipling) கூறியதுபோன்று "மேற்கத்திய கலாச்சாரம் மேற்கத்திய கலாச்சாரமே; கிழக்கத்திய கலாச்சாரம் கிழக்கத்திய கலாச்சாரமே இரண்டும் இணையாத இரு துருவங்கள்" என்னும் கூற்று புலனாகிறது. போர்ச்சுகீசிய தூதுவர்கள், சீனர்களால், சீன மன்னருக்குக் கப்பம்கட்ட வந்தவர்களைப் போன்று கப்பல் வர்த்தகப் போக்குவரத்து மேற்பார்வையாளர் அலுவலகத்தில் தங்கும்படி செய்யப்பட்டனர். அங்கிருந்த அவர்கள் சீன வழக்கப்படி பீகிங் (Peking) நகரத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். இதற்குள் ஏனைய போர்ச்சுகீசியர்கள் கான்டன் (Canton) நதித் தீரத்தில் பலத்த கோட்டையொன்றை எழுப்பினர். அங்கிருந்து தமது வழக்கப்படி பீரங்கிகளை முழக்கித் தமது நாட்டு

மரியாதையைத் தெரியப்படுத்தினர். சீனர்களின் வர்த்தகத்தையும் அவர்களது நாட்டுச் சட்டத்தையும் தூக்கியெறிய விழைந்த போர்ச்சுக்கீசிய கடற் கொள்ளைக்காரர்களைச் சீனர்கள், கொள்ளை, பணம் பறித்தல், குழந்தைகளைச் சுடத்திச் செல்பவர்களிடமிருந்து குழந்தைகளை வாங்குதல் போன்ற அவதூறான செயல்களை எவ்வாறு போர்ச்சுக்கீசியர் அராபிய மக்களிடையே நடத்தினரோ, அவ்வாறே தமது நாட்டிலும் செய்வதாகக் குற்றம் சுமத்தினர்.

இதன் விளைவாக கான்டன் (Canton) நகரில் வசித்து வந்த போர்ச்சுக்கீசியர் அனைவரும் 1522-ஆம் ஆண்டில் வெளியேற்றப்பட்டனர். போர்ச்சுக்கீசிய தூதுவரான தாமஸ் பைரஸ் பீகிங் நகரிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு கான்டன் நகரில் சிறை வைக்கப்பட்டார்;. அவர் அங்கேயே மரணமடைந்தார். இதன் பின்னர் போர்ச்சுக்கீசியர்கள் கான்டன் நகரருகிலிருந்த மக்காவோ (Macao) என்னும் இடத்தைச் சீன அதிகாரிகளுக்குக் கையூட்டு கொடுத்து வாங்கினர். இவ்விடம்தான் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரையிலும் சீனாவில் போர்ச்சுக்கீசியரின் குடியேற்றமாக விளங்கியது. Claude A Buss கூறுவது போன்று, “இந்தியாவில் கோவா எவ்வாறு போர்ச்சுக்கீசியருக்கு வழியாக அமைந்திருந்ததோ, அதேபோன்று மக்காவோ போர்ச்சுக்கீசியருக்கு சீனாவில் வழியாக அமைந்தது”. போர்ச்சுக்கீசிய மக்கள் குடியேற்றம் அமைப்பதற்கு வழிகொடுத்தாலும், மக்காவோவைச் சீனர்கள் தங்களது நேரடி ஆதிக்கத்தின் கீழ்க்கொண்டு வந்து, அவர்களிடமிருந்து நிலவரியையும் சுங்கவரிகளையும் வசூல்செய்தனர். ஆனால் அதே நேரத்தில் அங்குள்ள உள்ளாட்சி முறையைப் போர்ச்சுக்கீசியர் கண்காணிக்க அனுமதிக்கப் பட்டனர். இத்தகையதொருநிலை 1877-ஆம் ஆண்டுவரை நீடித்தது. இக்காரணம் பற்றியே, டன்-ஜ்-லீ (Dun-J-Li) என்பார், ‘மக்காவோ அன்றுபோல் இன்றும் போர்ச்சுக்கீசியரின் இறுதி நினைவுச் சின்னமாக ஆசியாவில் விளங்குகின்றது என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

ஐரோப்பியர்கள் வர்த்தகம், சமயப் பிரசாரம் என்ற இரு துறைகளின் வாயிலாக சீனர்களோடு தொடர்பு கொள்ள விழைந்தனர். இருப்பினும், முதலில் வர்த்தகத் துறையைக் காட்டிலும் சமயப்பிரச்சாரத்தின் வழியே ஐரோப்பியர்கள் தம் எண்ணத்தில் வெற்றி கண்டனர் எனலாம். நவீன கால ஆரம்பத்தில் ஐரோப்பிய-சீன கலாச்சார உறவிற்கு ரோமன் கத்தோலிக்க சமயப்பிரசாரர்கள் ஆற்றிய தொண்டு அளவிட முடியாதென டன் ஜ் லீ (Dun J.Li) குறிப்பிடுகின்றார். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே சீன நாட்டிற்கு கத்தோலிக்க சமயப்பிரச்சாரர்கள் வருகை தந்தனர். அதனைத்தொடர்ந்து, நாளடைவில், மிங் (Ming) வமிசத்தின் வீழ்ச்சிக் காலத்தில், சீனக் கலாச்சாரத்தின் தன்மையை நன்கறிந்த சேசு சபை பாதிரிமார்கள் சீன நிர்வாகத் துறையிலும் அரச சபையிலும் பங்கு பெற்றனர். இவர்களுக்கெல்லாம் முன்னோடியாக விளங்கியவர் இத்தாலியைச் சேர்ந்த மாடியோ ரிக்கி (Matteo Ricci) என்பவர். ஏற்கனவே இந்தியாவிலும் ஜப்பானிலும் சமயப்பிரச்சாரத் துறையில் தேர்ச்சி பெற்ற மாடியோ ரிக்கியும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் சீன மக்களிடையே கிறிஸ்தவ மதத்தைப்பரப்புவதில் வெற்றி கண்டனர். ரிக்கி, முதலில் பௌத்த சந்நியாசிகள் போன்று உடை அணிந்து கொண்டு, சீனப் பண்டிதர்கள், மற்றும் அதிகாரிகள் நட்பைப் பெற்றுக்கொண்டார். பின்னர் சிறிதுகாலங் கழித்து சந்நியாசி உடைக்குப் பதில் பண்டித

உடையை அணிந்து கொண்டார். இதனால் அவருடைய அந்தஸ்தும் உயர்ந்தது. இறுதியில் 1601-ல் பீகிங் நகரத்திலேயே வசிக்கவும் சமயப் பிரசாரம் செய்யவும் அனுமதிக்கப் பட்டார். ரோமாபுரியில் கணிதவியலும் வானவியலும் பயின்ற மாடியோ ரிக்கி, சீன அரசவை வானவியல் நிபுணருக்கு உதவி புரிந்தும், நாள்காட்டியை மறுபரிசீலனை செய்தும் இறுதியாக உலக வரைபடம் ஒன்றினைத் தயார் செய்து அதில் சீனநாடு மையப் பகுதியில் இருக்குமாறு செய்தும் பீகிங் நகரில் வசித்து வந்த பிரமுகர்களிடையே ஐரோப்பியரைப் பற்றி ஒரு பிரமிப்பை ஏற்படுத்தினார். வானவியல் சம்பந்தப்பட்ட கருவிகளை இயக்கு முறை பற்றியும், பீரங்கியைத் தயார் செய்து அதனை இயக்கும் முறையைக் கற்றுக் கொடுத்தும் சீன மக்களின் நல் ஆதரவைப்பெற்றார். இவ்வளவு நன்மைகள் சீன மக்களுக்காகச் செய்து கொடுத்தும் சீன மன்னரை நேரிடையாகப் பார்ப்பதற்கு ரிக்கி அனுமதிக்கப்படவில்லை. இருப்பினும் அவர் தாம் இறப்பதற்கு முன்னர் இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட சீனர்களைக் கிறிஸ்தவ சமயத்தில் சேருமாறு செய்தார்.

மாதியோ ரிக்கியைத் தொடர்ந்து வந்த கிறிஸ்தவ சமயப் போதகர்களின் ஆடம் ஷால் (Adam Shaal) என்பாரும் முக்கியமானவர். இவர் முதலாம் மஞ்சு வமிச அரசருக்குத் தலைமை ஆலோசகராக விளங்கினார். யேசு சபையினர் ஐரோப்பிய அறிவியல் அறிஞர்களின் ஆக்கக் கருத்துக்களை சீனாவில் பரப்பினர். அவ்வறிவியல் அறிஞர்களில் முதன்மையானோர் டாவின்சி, கொப்பர்னிகஸ், கலிலியோ, நியூடன், பாயல், டெக்கார்ட்ஸ் ஆவர். யேசு சபையைச் சேர்ந்தவர்கள், 1644-ஆம் ஆண்டளவில் நூற்று ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை முறையே கணிதவியல், இயற்கை அறிவியல், தத்துவம், வானவியல், புவியியல், ஒழுக்க இயல் ஆகிய துறைகளில் வெளியிட்டனர். யேசு சபையினரே ஐரோப்பிய கலாச்சாரத்தைச் சீனாவில் புகுத்துவதற்கும், சீனக் கலாச்சாரம் ஐரோப்பாவில் பரவுவதற்கும் மூலகாரணமாய் விளங்கினர். நாளடைவில் சீனக் கலாச்சாரம் ஐரோப்பாவில் கொடிகட்டிப் பறந்தது.

போர்ச்சுகீசியரைத் தொடர்ந்து, அவர்களுடன் கடல்வழி கண்டுபிடிப்பதில் முழுமூச்சுடன் போட்டியிட்ட ஸ்பானியர் 1571-ஆம் ஆண்டிற்குள் பிலிப்பைன்ஸ் (Philippines) தீவுகளில் நிலைபெற்று விட்டனர். பிலிப்பைன்ஸிலிருந்து ஸ்பானியர் சீனருடன் 1575-ல் வர்த்தகத் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டு கிழக்கத்திய நாடுகளின் வாயிலாக ஐரோப்பியர்கள் அதிக அளவில் செல்வத்தை ஈட்டமுடியும் என்று நிரூபித்தனர்.

போர்ச்சுகீசியர் கிழக்கத்திய நாடுகளுடன் வர்த்தகத் தொடர்பு கொண்டு அதிகளவில் இலாபம் சேர்ப்பதைக்கண்ட மற்ற ஐரோப்பியர்களும், இவ்வர்த்தகப் போட்டியில் பங்கு பெற விழைந்தனர். தேயிலை, பட்டு, மற்றும் வாசனைப் பொருள்கள் முதலியவற்றின்மீது கண் வைத்திருந்த, ஹாலந்து நாட்டைச் சேர்ந்த டச்சுக்காரர்கள் போர்ச்சுகீசியரோடு போட்டியிட்டு அவர்கள் இலாபம் குவிப்பதைத் தடுத்து, தாம் செல்வம் ஈட்ட நினைத்தனர். ஆனால் இவ்வர்த்தகப் போட்டியில் டச்சுக்காரர்களால் போர்ச்சுகீசியரை வெற்றிபெறாமல் இருக்கச் செய்யமுடியாமற் போயிற்று. 1622-ம் ஆண்டு மக்காவோவில் வசித்துவந்த போர்ச்சுகீசியர் மீது டச்சுக்காரர்கள் மேற்கொண்ட முற்றுகை யாதொரு பயனுமளிக்காமற் போயிற்று. இதன் பின்னர் டச்சுக்காரர்கள் சீனக் கடலோரப் பகுதியை நோக்கிச் சென்றும், பெசுகாடோர்ஸ் (Pescadores) பார்மோசா (Formosa) போன்ற பகுதிகளிலும் குடியேறினர்.

டச்சுக்காரர்கள், 17-ஆம் நூற்றாண்டில் மூன்று முறை தமது வர்த்தகத்தை விருத்தி செய்யும் பொருட்டு, பீகிங் அரசவைக்குத் தூது குழுக்களை அனுப்பினர். முதலாவதாக அனுப்பப்பட்ட தூதுக்குழுவில், ஹாலந்து நாட்டின் சார்பான இரு தூதுவர்கள், நான்கு வர்த்தகர்கள், ஆறு வேலை ஆட்கள், செயலாளர், இசைக்கலையில் வல்லுனர் சிலர். அரண்மனை அதிகாரி ஒருவர் முதலானோர் இடம் பெற்றனர். ஹாலந்து நாட்டைச்சேர்ந்த அரண்மனை அதிகாரியின் முதல் தூதுக்குழுவைப் பற்றிய குறிப்புகள் 1669-ஆம் ஆண்டில் இலண்டன் மாநகரில் வெளியிடப்பட்டது. மார்க்கோபோலோவின் நூலுக்கு அடுத்தபடியாக வைத்துப் போற்றப்பட்ட இந்நூல் சீன நாட்டைப் பற்றி முரண்பாடான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தது. சீன மக்களின் தன்னிறைவு பற்றியும் அகந்தையையும் வெளியுலகிற்கு எடுத்துக் கூறிய இந்நூலுக்கு இணையான நூல் வேறெதுவுமில்லை. ஹாலந்து நாட்டின் அதிகாரியின் நூலில் காணப்படும் கூற்றுப்படி சீன அரசு அதிகாரிகள், தூது சென்ற குழுவினரை நோக்கி, ‘‘ஹாலந்து என்று ஒருநாடு உலகில் உள்ளதா என்றும், டச்சுக்காரர்கள் தமக்கென்று நாடொன்றுமில்லாமல் கடல்மாலுமிகளாகவோ, கடற் கொள்ளைக்காரர் களோவோ இருப்பார்களென்று தாம் ஐயப்படுவதாகவும் கூறினாரென்று உள்ளது. டச்சு தூதுக்குழுவினர் தாம் கொண்டு சென்ற பொருட்கள் மூலமாக சீன அரசரின் நன்மதிப்பைப் பெறவோ அவரை நிறைவு செய்யவோ இயலாமற்போயிற்று. ஹாலந்து நாட்டுப் பொருட்களால் தம்மை ஒன்றும் செய்ய முடியாது; மாறாக டச்சுக்காரர்கள் தமக்கு கோடோ (Kowtow) என்ற வணக்கம் செய்யவேண்டுமென்றனர். கோடோ என்பதுசீன மன்னரின் முன்னர் மண்டியிட்டு வணங்குகின்ற முறைக்குப் பெயராகும். கோடோ என்ற சொற்றொடருக்கு மூன்று முறை மண்டியிடுதல்; ஒன்பது முறை தரையிலேநெற்றி படும்படி முட்டுதல்’ என்று அர்த்தம். மேலான அரசனுக்குக் கீழ் குடிமக்களும், அரசாங்க அதிகாரிகளுக்குப் பொதுமக்களும், பெற்றோர்களுக்கு குழந்தைகளும் காட்டுகிற பக்திக்கும், மரியாதைக்கும் அடையாளமாகவே இந்த வணக்கமுறை பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. இவ்வாறு மண்டியிட்டு வணங்குவதை ஐரோப்பியர்கள் வெறுத்தனர். இருப்பினும் டச்சு வர்த்தகக் குழுக்கள், சீனப் பேரரசரைவணங்கி வர்த்தக உரிமைகள் பெற்றனர். 1729-ஆம் ஆண்டிலிருந்து டச்சுக்காரர்கள் நிலையான வர்த்தகத் தொடர்பினைக் கான்டன் நகரில் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்.

டச்சுக்காரர்களுக்கு மேற்கண்ட சலுகைகள் அளிக்கப்பட்டதைக் கண்ட மற்ற ஐரோப்பிய நாட்டவரும் சீனாவுடன் வர்த்தகத் தொடர்பு கொள்ள விழைந்தனர். சீனப் பேரரசும் மறுக்க முடியாத ஒரு சூழ்நிலையில் இருந்தது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இங்கிலாந்தும், பிரான்சும் தம் வர்த்தகக் குழுவினரை கான்டன் நகருக்கு அனுப்பின. இருப்பினும் சீனப்பேரரசு மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் வர்த்தகம் செய்வதை அவர்களுக்குத் தான் அளிக்கும் ஒரு விசேட சலுகையாகக் கருதியது. மேலும் ஐரோப்பிய வர்த்தகர்கள் நாகரிகமற்ற காட்டுமிராண்டிகளைப் போல நடந்துகொள்வார்களேயானால், அவர்களுக்கு அளித்துள்ள விசேட சலுகைகள் மறுக்கப்படும் என்று திட்டவட்டமாகக் கூறியது. இதற்கு அடிப்படையான காரணம் மற்ற நாடுகளுடன் வர்த்தகத் தொடர்பு மேற் கொள்வதனால், தான், ஒரு விதத்திலும் இலாபமடையப் போவதில்லை என சீனப்பேரரசு நினைத்ததேயாகும்.

ஐரோப்பிய நாடுகளனைத்தும் கடல் வழியாகச் சீனாவுடன் வர்த்தகத் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொள்வதில் தீவிரமாக இருந்தபோது, ரஷியா தரை வழியாக வர்த்தகத் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ள விழைந்தது. சீனாவின் வடக்கு எல்லையாக ரஷியா அமைந்திருப்பதால் ரஷிய-சீனத் தொடர்பு ஏற்படுவதற்கு எளிதாக இருந்தது. இருப்பினும் தொடக்க நிலையில் ரஷிய வர்த்தகர்கள் சீனாவுடன் வர்த்தகத் தொடர்பு மேற்கொள்வதில் தோல்வியே கண்டனர்.

ரஷியாவின் அத்துமீறிய எல்லை ஆக்கிரமிப்பே சீன-ரஷிய எல்லைப் போர்கள் ஆரம்பமாவதற்குக் காரணமாயிருந்தது. ஆனால் சீனப் பேரரசர்கள் காங்-சி, ரஷியாவுடன் போரைத் தவிர்க்க விரும்பி 1689-ல் நெர்ச்சின்ஸ்க் உடன்படிக்கை (Treaty of Nerchinsk) யொன்றை மேற்கொண்டார். இராஜதந்திர விவகாரங்கள், உடன்படிக்கைகள் முதலிய வற்றை வெகு சாமர்த்தியமாக லத்தீன் மொழியில் எழுதத் தேர்ச்சிபெற்றிருந்த கத்தோலிக்க பாபிரிமார்கள் ரஷியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் உடன்படிக்கை ஏற்படுத்துவதில் சீனர்களுக்குப் பேருதவி செய்தனர். இவ்வுடன்படிக்கைக்குப்பின் ரஷிய-சீனத் தொடர்புகள் ஆரம்பமாயின.

1689-ல் ஏற்பட்ட நெர்ச்சின்ஸ்க் உடன்படிக்கைக்குப் பின்னரும் சீனர்கள் ரஷிய மக்களுக்கு எந்தவிதமான விசேடசலுகையும் அளிக்காமலேயிருந்தனர். சீனர்கள் ரஷிய மக்களைக் காட்டுமிராண்டிகளாகவும், தங்கள் நாட்டிற்கு வந்து கொள்ளை, கொலை போன்ற பாதகமான செயல்களில் ஈடுபடுபவர்களாகவுமே அவர்களைக் கருதினர். இருப்பினும், ரஷியாவிலிருந்து சீனா வந்தடைந்த வர்த்தக மற்றும் தூதுக் குழுக்கள் பீகிங் நகருக்குள் செல்ல அனுமதித்தனர். 1721-ல், ஏற்பட்ட ரஷிய சீன உடன்படிக்கையானது பீகிங் நகரில் ரஷியர்கள் ஒரு தூதுக்குழு அலுவலகம் ஏற்படுத்திக்கொள்ள அனுமதித்தது. இவ்வலுவலகத்தில் நான்கு வைதீக சமயப் போதகர்களும், நான்கு இளைஞர்களும் தங்கிச் சீன மொழி பயில்வதற்கு அனுமதித்தது. ரஷியர்கள் சீனப் பேரரசரைப் பார்ப்பதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை யென்றாலும், அவர்கள் கப்பங்கட்டுவதற்குத் தயாரான நிலையில் இருந்தாலும், சீனப் பேரரசர் முன்மண்டியிட்டு அவரை வணங்குவதற்கு தயாராக இருந்தாலும் சீனப் பேரரசர் அவர்களுக்கு காட்சியளிப்பார் எனப்பட்டது.

1727-ல் செய்து கொள்ளப்பட்ட கியாக்டா உடன்படிக்கை (Kiakhta) யின்படி ரஷியர்கள் மங்கோலியாவிலிருந்து, வெளியேற்றப்பட்டனர். இதன் மூலம் இரு நாடுகளுக்கு மிடையே இதுகாறும் நிலவி வந்த எல்லைப் பிரச்சினை தீர்ந்து சுமுகமான உறவு ஏற்பட்டதெனலாம். இதற்குக் கைமாறாக ரஷியர்கள் கியாக்டா (Kiakhta)வில் வர்த்தகம் மேற்கொள்வதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டனர். அத்துடன் வர்த்தகத் தொடர்பான நிபந்தனைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. மேலும் மூன்றாண்டுக்கொருமுறை புனித பீட்டர் ஸ்பர்க்கிலிருந்து வர்த்தகர்களும், அரசியல் வித்தகர்களும் பீகிங் நகருக்கு சைபீரியா வழியாக ஓட்டகங்கள் மூலமாகச் செல்ல ஏதுவாயிருந்தது. 1730-லிருந்து 1733 வரையிலான மூன்றாண்டு காலத்தில் ரஷியாவின் தலைநகரான புனித பீட்டர்ஸ்பர்க் நகருக்குச் சீனா தூதுக்குழுவை அனுப்பியது. இதுவே சீனாவிலிருந்து வெளியுலகிற்கு அனுப்பப்பட்ட முதல் தூதுக்குழு ஆகும்.

மற்ற எல்லா ஐரோப்பிய நாடுகளும் சீனாவுடன் வர்த்தகத் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொண்டு செல்வத்தில் திளைப்பதைக் கண்ட இங்கிலாந்தும், ஆங்கிலேய கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கம்பெனியின் வர்த்தகத் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டது. ஆங்கிலேய வர்த்தகக் கப்பல் 1637-ல் கான்டன் நகரை அடைந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து ஜான் வெட்டல் (John Weddell) என்பவரின் தலைமையின் கீழ் ஆங்கிலேய கப்பல்கள் சீனாவைச் சென்றடைந்தன. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் ஐரோப்பிய நாடுகளிலேயே வர்த்தகம் செய்வதில் தலை சிறந்ததெனக் கருதப்பட்ட இங்கிலாந்து வர்த்தகம் புரியும் பொருட்டுக் கான்டன் நகரில் 1699-ல் தொழிற்சாலை ஒன்றை நிறுவியது. இதன் பின்னர் ஆங்கிலேய சீன வர்த்தகம் தொடர்ந்து நடைபெறத் தொடங்கியது. ஆங்கிலேயரைப் பின்பற்றி பிரெஞ்சுக்காரர்கள் 1698-லும், டென்மார்க் நாட்டுக் கப்பல் 1731-லும், ஸ்வீடன் நாட்டினர் 1732-லும், சீன அரசி (Empress of China) என்ற புகழ்பெற்ற அமெரிக்க நாட்டுக் கப்பல் 1784-லும் சீனாவை அடைந்து வர்த்தகத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டன.

சீனப் பேரரசு ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் வர்த்தகத் தொடர்பு மேற்கொண்டு அவர்கள் கான்டன் நகரில் வர்த்தகம் புரிவதற்கான சலுகைகள் வழங்கினாலும், ஏராளமான கட்டுப்பாடுகளை விதித்தது. 1644-லிருந்து 1912 வரை சீனாவில் ஆட்சி புரிந்துவந்த மஞ்சு வமிசம் சீனர்களை வெளி உலகத்துடன் தொடர்பு கொள்வதைத் தடுக்க வேண்டுமென்ற குறிக்கோளுடன் இருந்ததாக வரலாற்றாசிரியர் பகர்வர். மஞ்சுரியாவிலிருந்து செல்வாக்கினைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்ற காரணத்தால்தான் ஐரோப்பிய வர்த்தகர்களைக் கான்டன் நகரில் ஒதுக்குப்புறத்தில் தங்கும்படி செய்ததாகவும் வரலாற்றாசிரியரிடையே கருத்து நிலவி வருவதுண்டு. ஆனால் சீனாவை ஆண்டுவந்த மஞ்சு அரசர்களின் கண்ணோட்டத்தின் வேறுபட்ட கருத்தே புலனாகிறது. ஆங்கிலப் பேரரசின் விரிவாக்கமும், இந்தியாவைத் தமது ஆட்சியின் கீழ்க்கொணர்ந்த அவர்கள் சீன மக்களிடையே அவதூறான கருத்துக்களைப் பரப்பிச் சீன மன்னருக்கெதிராக கிளர்ந்தெழச் செய்வார்கள் என்றெண்ணியே சீன அரசு ஐரோப்பிய வர்த்தகர்களுக்கு ஏராளமான கட்டுப்பாடுகளை விதித்தது என அறிய முடிகிறது.

விவசாய உற்பத்தியின் அடிப்படையில் அமைந்த பொருளாதாரக் கிளர்ச்சியைக் கொண்டிருந்த சீன மக்கள், ஐரோப்பியர்களின் உற்பத்திப்பொருள்களைத் தங்களுக்குத் தேவையற்றது எனக் கருதினர். இக்காரணத்தொட்டே சியன்-லுங் (Chien Lung) என்ற மஞ்சு வமிச அரசர் 'உங்கள் நாட்டுப் புதுமைப் பொருள்கள் எங்களுக்குத் தேவை இல்லை' என ஆங்கிலப் பேரரசுக்கு மடல் வரைந்திருந்தார். சீனத்துப் பட்டு, தேயிலை, பீங்கான் பொருள்கள் மற்றும் பல நுட்பவேலைப்பாடமைந்த பொருள்கள் ஐரோப்பியர்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. இவற்றைப் பெரிதும் விரும்பி வர்த்தகப் பொருளாக ஏற்றனர். இதனால் சீனப் பேரரசுக்குச் செல்வம் பெருகியது. ஐரோப்பியர்கள் விரும்பிய வர்த்தகப் பொருட்களின் மீது சீன அரசு ஏராளமான சுங்கவரி விதித்தது, மேலும் அநேக வர்த்தகக் கட்டுப்பாடுகளையும் விதித்தது. ஊழல்மலிந்த சீன அதிகாரிகளின் சுயநலப் போக்கிற்கும் ஈடுகொடுக்க வேண்டியிருந்த ஐரோப்பியர்கள் குற்றம் புரிந்த வேளையில் சீனச் சட்டங்களின் படியே கொடூரமாகத் தண்டிக்கப்பட்டனர். ஐரோப்பிய வர்த்தகர்களுக்கும் சீனாவுக்கு

மிடையே எவ்வித உடன்படிக்கையும் இல்லாத காரணத்தாலும் அவர்கள் பெரிதும் அல்லலுற்றனர். ஆனால் அதே வேளையில் ஐரோப்பியர்கள் சீனர்களின் சட்ட திட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்பணிய மறுத்ததால் எந்நேரத்திலும் அவர்கள் சீனாவை விட்டு வெளியேறலாம் என்று சீனப் பேரரசர் வெளிப்படையாகவே அறிவித்தார்.

ஐரோப்பிய வர்த்தகர்கள் சீனர்களை அறிவிலிகள், பயங்கொள்ளிகள் என்று சபித்தாலும் தங்களுடைய வாழ்க்கைப் போக்கிற்கேற்பச் சீனர்களை மாற்ற அவர்களால் முடியவில்லை. இருப்பினும் சீனாவுடன் மேற்கொண்ட வர்த்தகத்தினால் இலாபம் அதிக அளவில் கிடைத்ததால் ஐரோப்பியர்கள் அவர்களுடன் வர்த்தக உறவை முறித்துக் கொள்ளவிரும்பவில்லை. சீனப் பேரரசர் விதித்த கட்டுப்பாடுகளினால் ஐரோப்பிய வர்த்தகர்கள் மனங்குன்றினும், அவமானப்பட்டுப் போயினும், வர்த்தகத் தொடர்பைத் தொடர்ந்து நடத்த விரும்பினர். இருப்பினும் சீனப் பேரரசின் செயல்முறைகளை ஐரோப்பியர்களால் சிறிதேனும் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

கான்டன் நகரில் வர்த்தக உரிமைகள் பெற்று ஆங்கிலேயர் வர்த்தகம் நடத்திவந்த போதிலும், சீனர்களால் தாம் தாழ்ந்தவர்களாகக் கருதப்படுவதை அவர்கள் சிறிதேனும் விரும்பவில்லை. ஆங்கில அரசின் பிரதிநிதி ஒருவரும் சீனாவில் இல்லாத காரணத்தால் ஆங்கில வர்த்தகர்கள் தங்களது குறைபாடுகளை நேரடியாக சீனப் பேரரசிடம் தெரிவிக்க இயலாமற் போயிற்று. ஆங்கிலேயர் தங்களுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட நகர்ப்பகுதியிலிருந்து வெளியில் செல்லக்கூடாது. சீன மொழியைக் கற்கக் கூடாது. கான்டன் நகரின் ஒதுக்குப் புறத்தில் வசித்து வந்த ஆங்கிலேய வர்த்தகர்கள் மக்காவோப் பகுதியில் வசித்துவந்த தங்களது குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களை தங்களிடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லக் கூடாது. சீன அதிகாரிகளிடமும் ஆங்கிலேய வர்த்தகர்கள் நேரடிப்பேச்சு வார்த்தைகள் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. அப்படியே அவர்கள் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ள விரும்பினாலும் குறிப்பிட்ட பதின்மூன்று சீன வர்த்தக நிறுவனங்கள் அல்லது கோகாங்குகள் (Co-Hong) வழியாகத் தான் விண்ணப்பங்கள் அனுப்ப முடியும். கான்டன் துறைமுகத்தை அடையும் ஒவ்வொரு அயல்நாட்டு வர்த்தகக் கப்பலும் ஒருசீன வர்த்தக நிறுவனத்தின் நேரடிப் பார்வையின் கீழ் வந்தது. இந்த நிறுவனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பணம் பறித்தல் ஒன்றினையே தங்களது குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்ததனால் அதிகளவில் இலாபம் சம்பாதிக்க ஏதுவாயிற்று.

கான்டன் துறைமுகத்தில் நடைபெற்று வந்த அயல்நாட்டு வர்த்தகத்தின் மீது வரிவிதிக்கும்பொறுப்பு பீகிங் நகரைச்சேர்ந்த ஹாபோ (Hoppo) என்னும் அரசியல் அதிகாரியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. இவர் விதித்த வரிமுறையில் காணப்பட்ட குறைபாடுகளைக் கண்ட ஐரோப்பிய வர்த்தகர்கள் ஆத்திரமும், அவமானமும், வெறுப்பும் அடைந்தனர். எனினும் சீனாவுடன் நடத்திவந்த வர்த்தகத்தினால் கிடைத்த பெருத்த இலாபத்தை விட்டுக்கொடுக்க அவர்கள் விரும்பாவிட்டாலும் சீனப் பேரரசு தங்களைத்தரக் குறைவாக நடத்திவந்த நிலையினை மாற்ற ஆங்கிலேயர் எண்ணினர். ஆங்கிலப் பேரரசும், கீழை நாடுகளில் வர்த்தக முன்னுரிமை பெற்றிருந்த கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் குழுவின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி மூன்று தூதுக்குழுக்களை 1787-க்கும் 1816-க்குமிடையே

சீனாவிற்கு அனுப்பியது. 1787-ல் முதல் தூதுக்குழுவின் தலைவராகச் சென்ற சார்லஸ் காட்ச்கார்ட் (Charles Catchcart) படுதோல்வியுடன் திரும்பினார். 1792-ஆம் ஆண்டு ஜார்ஜ் மெக்கார்டினி பிரபு (Lord Macartney) சீனப் பேரரசுடன் தொடர்பு கொள்ளும்படி அனுப்பப்பட்டார். அவரைத் தன் அரசவையில் வரவேற்ற மஞ்சப் பேரரசர், அவர் கொணர்ந்த பரிசுப் பொருட்களை ஏற்றுக்கொண்டு, உரிமைகளைப் பொறுத்தவரையில் சிறிதளவும் மாற்றம் செய்ய இயலாது என்று கூறிவிட்டார். மேலும் மெக்கார்டினி பிரபுவின் துணை வந்தவர்களை நோக்கி அவருக்கு கோ-டோ செய்யும் முறையைக் கற்பிக்கும்படியும் பின்னர் தனக்கு அவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்றும் தெரிவித்தார். மெக்கார்டினி பிரபு தாம் கோ-டோ செய்யவில்லை என்றும், அதே வேளையில் சீனர்கள், அவர் தங்கள் மன்னர்முன் கோ-டோ செய்தார் என்றும் வரலாற்றுச் செய்திகள் மாறுபட்ட கருத்துக்கள் தெரிவிக்கின்றன. மெக்கார்டினி பிரபு கோ-டோ செய்திருந்தாலும், செய்யாது இருப்பினும் அவர் தமது பேரரசுக்குச் சாதகமாக மஞ்ச அரசர் சியன் லுங்கிடமிருந்து யாதொரு காரியத்தையும் சாதிக்க இயலாமற் போயிற்று எனலாம்.

ஐரோப்பாவில் நெப்போலியனின் ஆதிக்கப் போர்களில் மூழ்கிக்கிடந்த ஆங்கிலேயர் நெப்போலியனின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் 1816-ல் மீண்டும் சீனாவில் வர்த்தகச் செல்வாக்கினைப் பெறும் நோக்குடன் ஆம்ஹர்ஸ்ட் பிரபுவின் தலைமையில் மூன்றாவது தூதுக்குழுவொன்றை அனுப்பினர். தாம் சீனப் பேரரசிற்கு எவ்விதத்திலும் குறையாத ஆங்கிலப் பேரரசின் தூதுவர் என்ற முறையில் நடத்தப்பட வேண்டுமென்றும் சீனப் பேரரசரை சீன முறைப்படி ஒன்பது முறை மண்டியிட்டு வணங்க முடியாது என்றும் ஆம்ஹர்ஸ்ட் பிரபு திட்டவட்டமாகக் கூறியவுடன், சீனப் பேரரசர் அவரைச் சந்திக்க மறுத்து சீன நாட்டை விட்டு உடனே வெளியேறும்படியும் கூறினார். தன்மான உணர்ச்சியினால் தூண்டப்பட்ட ஆம்ஹர்ஸ்ட் பிரபு வெறுங்கையுடன் நாடு திரும்பினார். இது முதல் சமாதான முறையில் மறுக்கப்பட்ட வர்த்தகத்தையும், சிறப்புரிமைகளையும் ஆங்கிலேயர் துப்பாக்கி முனையில் தாம் சீனர்களிடமிருந்து அடைய முடியும் என்று எண்ணினார். செயலிலும் ஈடுபட்டனர். இதன் விளைவுதான் 1839-ல் தொடங்கி 1842-ல் நான்கிங் உடன்படிக்கையினால் முடிவுற்ற முதல் அபினிப் போரும் பின்னர் 1856-60ஆம் ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற இரண்டாம் அபினிப் போரும் ஆகும். இவ்விரு அபினிப் போர்களினால் ஆங்கிலேயர்களும் மற்றும் பல ஐரோப்பியர்களும் சீன மக்களிடமிருந்து பெற்ற சலுகைகள் எண்ணிக்கையில் அடங்காததாகும்.

பயிற்சி வினா

முதல் அபினிப்போருக்கு முன் நிலவிய சீன-ஐரோப்பிய நாடுகளின் தொடர்பினை விவரிக்க.

சீனாவில் வணிக நோக்கத்தோடு வந்திறங்கிய ஐரோப்பிய நாட்டவர்களுள் ஆங்கிலேயர்களே தலையாய இடத்தை வகித்தனர். சீனாவில் உற்பத்தியாகும் பட்டு, தேயிலை போன்ற பொருட்களின்மீது அதிகளவில் நாட்டங்கொண்ட ஆங்கிலேயர்கள் அப்பொருட்களை நம் நாட்டிற்கு இறக்குமதி பொருட்களை வாங்காத காரணத்தால், ஆங்கிலேயர்கள் தங்களுக்குச் சாதகமான முறையில் சீன மக்களோடு வணிகத் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியதொரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டது.

சீன மக்களிடையே அபினி புகைக்கும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திய ஆங்கிலேயர்கள், இந்தியாவில் வங்காளம், பீஹார், ஒரிஸா ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்று வந்த அபினி வணிகத்தை சீன மக்களிடையேயும் நடைபெறச் செய்தனர். அபினி பழக்கத்தை கொண்டிருந்த சீன மக்கள் நாளடைவில் அப்பழக்கத்திற்கு அடிமையாயினர். 1800-ஆம் ஆண்டில் 4,000 பெட்டிகள் கொண்ட அபினியைப் பயன்படுத்திய சீன மக்கள், 1810-ல் 4,500 பெட்டிகளையும், 1820-ல் 10,000 பெட்டிகளையும், 1830-ல் 16,000 பெட்டிகளையும் 1835-ல் 26,000 பெட்டிகளையும் 1839-ஆம் ஆண்டில் 40,000 பெட்டிகளுக்கும் அதிகமான அபினைச் சீனாவிற்குள் இறக்குமதி செய்தனர். இதற்காகச் சீன அரசு ஏராளமான வெள்ளியை ஆங்கிலேயர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. இதனால் நாட்டில் நாணயத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டது. பொருளாதாரச் சீர்குலைவினை கண்ட சீனப் பேரரசு அபினி வர்த்தகத்தைத் தடை செய்ய முயன்றது. மேலும் அபினி புகைக்கும் பழக்கத்தில் ஏராளமான குடும்பங்கள் சீரழிந்தன. ஒருமுறை அபினியைப் புகைத்துப் பழக்கப்பட்டவன், தன்னிடம் நாணயம் இல்லாத வேளையில் தன்னுடைய குடும்பத்தாரையே விற்று அதன் வாயிலாகக் கிடைத்த வருவாயைக் கொண்டு அபினி புகைக்கும் அளவிற்கு சீன மக்களை அபினிப் பழக்கத்திற்கு அடிமைகளாக்கியிருந்தனர் ஆங்கிலேயர். இதனைக் கண்டு ஆத்திரமும், ஆங்கிலேயர்பால் அருவருப்பும் அடைந்த சீனப் பேரரசு அபினி வர்த்தகத்தைத் தடைசெய்ய முயன்றது. 1833-ஆம் ஆண்டு வரை எடுத்த அரசின் முயற்சிகள் சீன அதிகாரிகளின் திறமையின்மை, ஊழல் ஆகியவற்றின் காரணமாக வெற்றிபெறவில்லை. ஆனால் நிலைமை மிதமிஞ்சிய வேளையில் சீனப் பேரரசு, அபினி வர்த்தகத்தைத் தடைசெய்யும் பொருட்டு 1839-இல் லின்-சே-ஸு (Lin-Tse-Hsu) என்ற அதிகாரியை நியமித்தது.

1835-ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகு ஆங்கிலேயர்களும் தங்கள் கொள்கைகளைத் தீவிரப்படுத்துவதில் ஈடுபட்டனர். முதலாவதாகச் சீனப் பேரரசு தனது மிக்குயர் நிலையைக் (Superiority Complex) கைவிட்டு ஆங்கிலேய அரசுடன் சமநிலையில் அரசியல் தொடர்பு ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். இரண்டாவதாக, ஆங்கில வர்த்தகர்களுக்குத் தடையற்ற வணிக உரிமைகள் வழங்கப்படுதல் வேண்டும். குறிப்பிட்ட பதின்மூன்று சீன வர்த்தக நிறுவனங்களுடன் (Co-Hongs) மட்டும் வர்த்தகத் தொடர்பு மேற்கொள்ளல் வேண்டும் என்ற சீனப் பேரரசின் கட்டுப்பாடு நீக்கப்படல் வேண்டும். மூன்றாவதாக, மேலைநாட்டுச்

சட்டப்படி குற்றவாளிகள் தண்டிக்கப்படுதல் வேண்டும். சீன நாட்டின் சட்டப்படி, ஐரோப்பியன் ஒருவன் குற்றம் புரிந்திருப்பானேயானால், குற்றம் புரிந்தவனை ஐரோப்பியர்கள் சீனர்களிடம் ஒப்படைத்து விட வேண்டும். அவ்வாறு ஒப்படைக்காமல் இருக்கும் வேளையில், குற்றம் புரிந்தவனைச் சார்ந்த அனைவரும் தண்டிக்கப்படுவர். மேற்கண்ட கொள்கைகளுக்காக ஆங்கிலேயர்கள் போராட முடிவு செய்தனர். ஆனால் இக்கொள்கைகளைச் சீனர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்பது வெளிப்படையாகவே தெரிந்ததால் ஆங்கில-சீனப் போர் ஒன்றே இப்பிரச்சினையைத் தீர்த்துவைக்கும் என்றதொரு நிலை ஏற்பட்டது.

இதற்கிடையில், லின்-சே-ஸு, நிலைமையைப் பரிசீலனை செய்தபின்னர், 18-3-1839-ல் அந்நிய வர்த்தகர்கள் அனைவருக்கும் ஒரு தாக்கீது விடுத்தார். அதில், அந்நியர்களுக்குச் சீன நாட்டில் வர்த்தகம் புரிய எவ்வளவோ சலுகைகள் அனுமதிக்கப்பட்டு வந்திருந்ததென்றும், ஆனால் அவர்கள் இந்த அனுமதியை நேர்மையான, சீரான முறையில் பயன்படுத்தாமல், சீன மக்களுக்குக் கொடிய நஞ்சிற்கு சமமான அபினியைக் கொண்டு வந்து திணிக்கின்றார்களென்றும், இந்த அபினி இறக்குமதி ஏற்கனவே தடைசெய்யப்பட்டிருந்தும் இதனைக் கள்ளத்தனமாகக் கொண்டு புகுத்துவது துரோகமான செயலாதலால் இந்த உத்தரவு பிறப்பித்த மூன்று நாட்களுக்குள் எல்லா அந்நிய வர்த்தகர்களும் தங்கள் வசத்திலிருக்கும் அபினிப்பெட்டிகள் அனைத்தையும் உடனடியாகத் தம்மிடம் ஒப்படைக்கும்படியும், ஒப்படைத்த பின்னர் இனி அபினி வர்த்தகத்தில் ஈடுபட மாட்டோம் என்ற உறுதிமொழிப் பத்திரமும் எழுதிக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் கான்டனிலிருந்த ஐரோப்பிய வர்த்தக நிறுவனங்களுக்கு ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்தது. இதற்கு அந்நிய வர்த்தகர்கள் உடனடியாக இணங்காமல், ஏதேதோ சாக்குப் போக்குகள் சொல்லியும், காலங்கடத்தினார்கள். எனவே, கான்டன் நகரிலிருந்த ஐரோப்பியர் அவதியுறும் பொருட்டு அவர்கள் வசித்து வந்த பகுதிகளுக்கு எப்பொருளும் அனுப்பக்கூடாது என்றும், ஐரோப்பியர்களிடம் பணிபுரிந்த பணியாட்கள் கூட செல்லக்கூடாது என்றும், லின்-சே-ஸு தடைவிதித்தார். இத்தடையின் உண்மையான நோக்கத்தினை உணர்ந்த ஐரோப்பியர்கள் பணிய முன்வந்தனர். பிரிட்டிஷ். அரசின் மேற்பார்வையாளராயிருந்த தளபதி சார்லஸ் எலியட் (Charles Eliot) என்பார் வேறு வழிதோன்றாததன் காரணத்தால், 28.3.1839-ல் ஆங்கிலேயருக்குச் சொந்தமான 20,283 அபினிப் பெட்டிகளை லின்-சே-ஸு வசம் ஒப்படைத்தார். இருப்பினும், அபினி வர்த்தகத்தில் இனி ஈடுபடமாட்டோம் என்ற உறுதிப்பத்திரத்தை வழங்க மறுத்துவிட்டார். முதலில் இவ்வுறுதிமொழியை எழுத்து வடிவில் கொடுக்க மறுத்த அமெரிக்கர்களும், உறுதிமொழிப் பத்திரத்தில் சில மாறுதல்கள் செய்த பின்னர் கையெழுத்திட்டனர். இதனால் கடுஞ்சினமடைந்த லின் சே-ஸும் ஆங்கிலேயருக்கெதிரான கடுமையான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார். இதனால் ஆங்கிலேயரனைவரும் ஹாங்காங் நகருக்குத் திரும்பிச் செல்ல வேண்டியதாயிற்று.

ஆங்கிலேயரிடமிருந்து கைப்பற்றிய அபினியைக் கொண்டு லின்-சே-ஸு தனது நாட்டு மக்களுக்கு ஒரு நல்ல பாடம் கற்பிக்க நினைத்தார். சீன மக்களின் மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்திற்கிடையே கைப்பற்றிய அபினி அனைத்தையும் சுண்ணாம்பு நீரில்கலக்கச் செய்து பின்னர்க் கடல்நீரில் கலந்துவிடும்படி செய்தார். அபினியைப் பற்றி சீனப்பேரரசு என்ன அபிப் பிராயம் கொண்டிருக்கின்றனர் என்பது சீன மக்களின் மனத்தில் நன்கு பதிந்திருக்குமென்று

நம்பினார். இருப்பினும் ஆங்கிலேயரின் மனவுறுதியைக் கண்ட லின்-சே-ஸு ஆங்கில-சீனப் போர் ஏற்படுவதைத் தவிர்க்கவியலாது என்று எண்ணி, அதைச் சமாளிக்கும் பொருட்டு, தேவையான நடவடிக்கைகள் மேற்கொண்டார்.

ஆனால் 'அபினி வர்த்தகம் ஒன்றே ஆங்கில-சீனப்போருக்கு அல்லது முதல் அபினிப் போருக்கான காரணம்' எனக் கூறமுடியாதென்று ஜான் குவின்சி ஆடம்ஸ் (John Quincy Adams) என்பவர்கூறுகின்றார். ஏனென்றால் பாஸ்டன் (Boston) துறைமுகத்தில் நின்றிருந்த ஆங்கிலேயக் கப்பலிலிருந்து ஒரு சில தேயிலைப் பெட்டிகளைக் கடலில் வீசியெறிந்து விட்டதால் தான் அமெரிக்கச் சுதந்திரப்போர் ஏற்பட்டது என்று கூறினால், அது எவ்வாறு அமெரிக்க வரலாற்று உண்மைக்குப் புறம்பானதாயிருக்குமோ, அதேபோல் ஒரு சில அபினிப் பெட்டிகளை ஆங்கிலேயரிடமிருந்து பறித்து அழித்துவிட்டதால்தான் முதல் ஆங்கில-சீனப் போர் ஏற்பட்டது என்று கூறுவதும் முற்றும் புறம்பானதாயிருக்கும். மேலும் ஜான் கென்னட் என்னும் வரலாற்றாசிரியர், 'சீனாவில் வசித்து வந்த ஆங்கிலேயர்களின் நலனைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டே, பிரிட்டன் சீனாவுடன் போர்தொடுக்க வேண்டிய தாயிற்று என்றும், சீனர்கள், ஆங்கிலேயர்கள் தங்களது அபினி கடத்தல்காரர்களின் நலனைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டே சீனா மீது போர் தொடுத்தனர் என்னும் கூற்று ஓரளவிற்கு ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதாயுள்ளது. அபினிப் பிரச்சினை அபினிப் போருக்கான காரணங்களில் ஒன்றாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமே தவிர, அதனால்தான் போர் ஏற்பட்டது என்று திட்டவாட்டமாகக் கூறமுடியாது. வேறுபல முக்கிய காரணங்களும் ஒன்றோடொன்று இணைந்து 1839-42ஆம் ஆண்டுகளில் ஆங்கில சீனப் போருக்கு வழிவகுத்தன.

ஆங்கிலேயர் சீனாவில் சம உரிமையுடன் நடத்தப்படவேண்டுமென்று விரும்பிய நேரத்தில், சீனர்கள் அவர்களைத் தாழ்ந்தவர்களாகவே நடத்தினர். தங்களுக்குச் சீனச் சட்டங்களிலிருந்து விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட வேண்டுமெனவும் ஆங்கிலேயர்கள் விரும்பினர். கோ-டோ (Kow Tow) என்ற சீனர்களின் வணக்கம் செலுத்தும் முறையை ஐரோப்பிய நாடுகளிலேயே மிக்குயர் நிலையைப் பெற்ற ஆங்கிலேயர்கள் ஏற்க மறுத்தனர். கீழை நாட்டுப்பேரரசனின் முன்னிலையில் விழுந்து வணங்குவதையோ, பண்பாட்டுக் குறைவாக நடத்தப்படுவதையோ அறவே வெறுத்த அவ்வாங்கிலேயர் சீனர்களின் கர்வத்தை அடக்குவதற்குப் போரைத் தவிர வேறு வழியொன்றுமில்லை என்றெண்ணினர். இருப்பினும் சுமுகமான முறையில் சீனர்களுடன் வர்த்தகத் தொடர்பை மேற்கொள்ள விழைந்த ஆங்கிலேயர்கள் சீனாவுடன் 1839ல் போர் தொடுப்பதற்கு முன்னர், கீழை நாடுகளில் வர்த்தக முன் உரிமை பெற்றிருந்த ஆங்கில கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் குழுவின் வேண்டுகோளினை ஏற்று மூன்று தூது குழுக்களை 1787க்கும் 1816க்குமிடையே அனுப்பியது. ஆயினும், பிரிட்டனால் அனுப்பப்பட்ட தூதுக்குழுவின் தலைவர்களான மெக்கார்டினி பிரபு ஆம்ஹர்ஸ்ட்பிரபு ஆகியோர் சீனப் பேரரசின் முன் மண்டியிட்டு வணங்கி, தாழ்ந்துபோக மறுத்ததால் பிரிட்டிஷ் பேரரசு சீனப் பேரரசுடன் சுமுக உறவு மேற்கொள்ள முடியாமற் போயிற்று. 1792-ல் சீனா வந்தடைந்த பிரிட்டிஷ் தூதுக்குழுவின் தலைவரான மெக்கார்டினி பிரபு கொணர்ந்த பரிசுப்பொருட்களை சியன் லுங் (Chien Lung) என்ற மஞ்சப் பேரரசர் ஏற்றுக் கொண்டபோதிலும், ஆங்கிலப் பேரரசரான மூன்றாம் ஜார்ஜ் மன்னருக்கு இறுமாப்பான கடிதம் ஒன்றினை எழுதினார். இக்கடிதத்தில் "விலையுயர்ந்த அதிசயமான பொருட்களை நான் விரும்பவில்லை. உங்கள் நாட்டுப் பொருட்கள் எங்களுக்குத் தேவையில்லை. எங்கள் எண்ணத்தினை உணர்ந்து, நீங்கள்

என்றென்றும் எங்களுக்கு அடிபணிந்து ஆட்சி புரிய வேண்டும். தயக்கமோ, வெறுப்போ காட்டாமல் பயபக்தியுடன் இக்கடிதத்தை மதித்து, ஏற்றுச் செயல்படுத்தவேண்டும்'' என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். இக்கடிதம் ஆங்கிலேயருக்கு எத்தகையதொரு வியப்பினையும் அதிர்ச்சியையும் அளித்திருக்குமெனக் கூறத் தேவையில்லை.

அடுத்ததாக "நாங்கள் யாரையும் எங்களுடன் வந்து வர்த்தகம் செய்யுங்கள் எனக்கூவி வற்புறுத்தி அழைக்கவில்லை; உங்கள் தேவையை முன்னிட்டு, எங்கள் நாட்டுப் பொருள்களின் தரத்தினையும், சிறப்பையும் உணர்ந்து எங்களை நாடி ஓடோடி வருகிறீர்கள். உங்களுடன் நாங்கள் வர்த்தகம் செய்யத் தேவையில்லை. எங்களுக்கு விருப்பமும் இல்லை. அவ்வாறு வர்த்தகம் செய்ய விரும்பினால் எங்கள் கட்டுப்பாடுகள், சட்ட திட்டங்கள் இவைகளுக்கு உட்பட்டு நடந்துகொள்ளுங்கள்'' என்றும் சீனர்கள் அறிவித்தனர். இதற்குக் காரணம் அவர்கள் ஏற்கனவே ஐரோப்பியர்களைப்பற்றி ஓரளவு தெரிந்து வைத்திருந்ததே யாகும். முதலில் வர்த்தகர்களாகவும் பின்னர் சமயப் போதகர்களாகவும் இறுதியில் ஆட்சியாளர்களாகவும் ஐரோப்பியர்கள் தங்கள் நாட்டில் நுழைந்து விடுவார்களென்ற அச்சத்தினாலேயே ஐரோப்பியர்களுக்கு அவர்கள் சிறிதும் விரும்பாத கட்டுப்பாடுகளை சீனர்கள் ஏற்படுத்தினர். இக் கட்டுப்பாடுகளைச் சிறிதும் விரும்பாத ஐரோப்பியர்கள், அதிலும் சிறப்பாக ஆங்கிலேயர்கள், படைவலிமையைப் பயன்படுத்தி, சமாதான முறையில் மறுக்கப்பட்ட வர்த்தகம் மற்றும் பல சிறப்புரிமைகளைப் பெற விழைந்ததால் 1839-42ல் ஏற்பட்டதே ஆங்கில-சீன அல்லது முதல் அபினிப் போராகும்.

முதல் அபினிப்போர் தொடங்குவதற்கு முன் சீன வர்த்தக நிறுவனங்கள் ஆங்கிலேயரிடம் அதிக அளவில் கடன்பட்டிருந்தன. ஆங்கில வர்த்தகர்கள் தங்களுக்குச் சேரவேண்டிய தொகையை திரட்டிக் கொடுக்கும்படி சீனாவில் இருந்த ஆங்கில அதிகாரியைக் கேட்டதன் பேரில் அவர் முயற்சிகள் எடுத்துக்கொண்டதன் விளைவாகக் போர் நிகழக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலை உருவாயிற்று.

போரின் உடனடிக் காரணம்

அபினி வர்த்தகம், அரசியல் உரிமைகள், ஆங்கிலேயரின் தனியுரிமை பற்றிய பிரச்சினைகள் போன்றவை ஆங்கில சீனப்போருக்கு காரணமாக இருந்தன. 1839-ஐதலைத் திங்களில் மக்காவோ நகரில், ஒருசில ஆங்கில வர்த்தகர்களுக்கும் சீனன் ஒருவனுக்கும்இடையே ஏற்பட்ட தகராறில், சீனன் கொல்லப்பட்டான். குற்றவாளியை ஒப்படைக்கும்படி சீன அதிகாரிகள் வற்புறுத்தியும், குற்றவாளியைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை என்று ஆங்கில அதிகாரிகள் கூறினர். சீன நாட்டில், சீனன் ஒருவன் அடித்துக் கொல்லப்பட்டதால், சீன நாட்டுச் சட்டத்தின்படியே குற்றவாளிகளைத் தண்டிக்க வேண்டும் என்று சீன அதிகாரிகள் கூறியதற்குச் சிறிதும் செவிமடுக்காது ஆங்கில அதிகாரி எலியட், காலப்போக்கில் பிரச்சினைக்கு முடிவு காண முடியும் என்றெண்ணினார். ஆனால் கடுங்கோபமடைந்த சீன அதிகாரியான லின், இனி ஆங்கிலேய வர்த்தகக் கப்பல்கள் எதுவும் காண்டன் துறைமுகத்திற்குள் வரக்கூடாதென்றும், சீனர் யாரும் ஆங்கிலேயரோடு தொடர்பு கொள்ளக்கூடாதென்றும், ஆங்கிலேயர்களுக்கு குடிநீர் முதற்கொண்டு எந்தவிதப் பொருள்களும் அனுப்பக்கூடாதென்றும் ஆணை பிறப்பித்தார்.

இத்தகைய சூழ்நிலையில், எலியட் தங்களது கடல் வலிமையைக் கொண்டு சீனர்களை அச்சுறுத்தலாம் என்றெண்ணி ஸ்மித் என்ற ஆங்கில கடந்தளபதிக்கு, சீனப் போர்க்கப்பல்கள்,

வர்த்தகக் கப்பல்கள் அனைத்தையும் தாக்கி அழிக்கும்படி ஆணை பிறப்பித்தார். இதன் விளைவாக கான்டன் துறைமுகத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த சீனக் கப்பல்களில் மூன்று அழிக்கப்பட்டன. இதனால் சீனர்களுக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் இடையே இதுகாறும் நடைபெற்று வந்த வர்த்தகம் தடைப்பட்டது. ஆயினும் ஆங்கிலேயர்கள் மக்காவோவைத் தங்குமிடமாக வைத்துக்கொண்டு, அங்கிருந்து அமெரிக்கர்கள் மூலமாக வர்த்தகம் நடத்த முயன்றனர். அபினியைக் கள்ளத்தனமாக சீனாவிற்குள் கடத்தி வருவதையும்; தொடர்ந்து செய்து வந்தனர்.

சார்லஸ் எலியட்டும் இதுகாறும் ஆங்கில-சீன வர்த்தகப் போக்குவரத்தால் ஆங்கிலேயர்கள் சீனர்களால் அவமதிக்கப்பட்டமை, கான்டன் துறைமுகத்திலிருந்த சீன வர்த்தக, போர்க் கப்பல்களை அழித்தமை, ஆகியன பற்றித் தொடர்ந்து ஆங்கிலப் பாராளுமன்றத்திற்கு குறிப்புகள் அனுப்பிய வண்ணமிருந்தார். சீன நாட்டில் வாழ்ந்து வந்த ஆங்கிலேயரின் உயிர், உடைமைகள் ஆகியவை அவமதிக்கப்படுவதைக் கண்டு ஆத்திரங் கொண்ட தொழிலாளி, வர்த்தகப் பிரிவுகளைச் சார்ந்த ஆங்கிலப் பாராளுமன்றத்தினர் சீனர்களுக்கு ஒரு நல்ல பாடம் புகட்டவேண்டுவது மிக அவசியம் என்று ஆங்கிலப் பிரதம அமைச்சரான பால்மர்ஸ்டன் பிரபுவிடம் வேண்டுகோள் விடுத்தனர். 1840-ல் ஆங்கிலப் பாராளுமன்றம் சீனாவுடன் போர்தொடுக்க அனுமதி வழங்கியது. 1840ஆம் வருடம் ஜூன் திங்கள் இறுதியில் சீனாவில் ஆங்கிலப் பிரதிநிதியான சார்லஸ் எலியட்டின் மைத்துனரான ஜார்ஜ் எலியட் என்பவரின் தலைமையின் கீழ் ஐநூற்று நாற்பது பீரங்கிகளையும் ஆயிரக் கணக்கான துருப்புக்களையும் தாங்கிக்கொண்டு பதினாறு போர்க் கப்பல்கள் மக்காவோ தீவு ஓரத்தில் வந்து நின்றன. இதனால் கான்டன் துறைமுகம், வெளிப்போக்குவரத்தினிற் அடைக்கப்பட்டுவிட்டது.

கான்டன் நகரவெகு எளிதாக தங்கள் கைவசப்படுத்திய ஆங்கிலேயர், அங்கிருந்து வெளியேறி, யாங்ட்சி (Yangtze) நதிக் கழிமுகத்தை அடைந்து முற்றுகையிட்டனர். இவ்வாறு ஒன்றன்பின் ஒன்றாக சீனர்களுக்குச் சொந்தமான இடங்கள் தங்களிடம் வீழ்ச்சியுறுவதைக் கண்ட 'கடல் வலிமை' மிக்க ஆங்கிலேயர்கள் யாங்ட்சியிலிருந்து வெளியேறி தியன்ட் சின் (Tientsin) என்னுமிடத்தை அடைந்தனர். தோல்விக்கு மேல் தோல்வி கண்ட சீன அரசு இதுகாறும் நடந்தவை யாவற்றிற்கும் லின்-சே ஸு தான் காரணம் என்று கூறி அவரைப் பதவி நீக்கம் செய்தது. இதன் பின்னர் புதிதாகப் பதவியேற்ற சி-ஷான் (Chih Shan) என்ற சீன அதிகாரி, 1841-ஜனவரி திங்களில் கான்டன் நகரில் ஆங்கில அதிகாரியான சார்லஸ் எலியட் உடன் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தினார்.

ஆங்கில அதிகாரியான சார்லஸ் எலியட், ஹாங்காங் தீவை ஆங்கிலேயரிடம் கொடுத்துவிட வேண்டும். கான்டன் துறைமுகத்தில் எவ்வித நிர்ப்பந்தமும் இல்லாமல் வர்த்தகம் செய்ய அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். ஆங்கிலேயருடைய அபினியைப் பறிமுதல் செய்ததற்காக அறுபது இலட்சம் சீன டாலர் நஷ்ட ஈடாகக் கொடுக்க வேண்டும். சமநிலையில் அரசியல் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ள ஆங்கிலேயர்கள் அனுமதிக்கப் படுதல் வேண்டும். மேற்கண்ட நிபந்தனைகள் யாவற்றையும் சீனர்கள் ஒப்புக் கொண்டால் தான் போர்நிறுத்தம் ஏற்படும் என்று சார்லஸ் எலியட் கூறியதற்கு, எப்படியாவது சமாதான முயற்சியில் வெற்றிகாணவேண்டுமென்ற ஒரே நோக்கத்துடனிருந்த சி-ஷான், பீகிங் நகரத்துள்ள தலைமை அரசாங்கத்தின் அங்கீகாரத்தைப் பெறாமலேயே, நிபந்தனை

களுக்கு இசைவு தெரிவித்தார். போரும் தற்காலிகமாக நிறுத்தப்பட்டது. இதற்குள் இந்தச் சமாதான நிபந்தனைகள் சீனப் பேரரசிற்குத் தெரிவிக்கப்பட்டன. ஆனால் தலைமை அரசாங்கம் இவைகளை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதென்று கூறி சி-ஷாநுடைய அத்துமீறிய நடவடிக்கையைக் கண்டித்தது.

பேச்சு வார்த்தைகள் பயனற்றுப்போகவே ஆங்கில-சீனப் போரின் இரண்டாவது கட்டம் ஆரம்பமாயிற்று. காண்டன் நகர் மீண்டும் ஆங்கிலேயரால் கைப்பற்றப்பட்டது. அமாய் (Amoy) ஷாங்காய் (Shanghai) முதலிய பல துறைமுகப் படகினங்கள் ஆங்கிலேயர்களால் கைப்பற்றப்பட்டன. சீனர்களுக்கு உயிர்ச்சேதமும், பொருட்சேதமும் அதிக அளவில் ஏற்பட்டன. யாங்ட்சி நதி வழியாக முன்னேறிய, ஆங்கிலக் கடற்படை பீரங்கிகளை முழுங்கிக் கொண்டு நான்கிங் நகரை அச்சுறுத்தியது. ஏழாயிரம் வீரர்களைக் கொண்ட ஆங்கிலப்படை சீனப்பேரரசரை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியதோடு மட்டுமல்லாமல் ஐரோப்பியர்களின் கடல்வலிமை என்றால் அது ஆங்கில கடற்படையேயன்றி வேறில்லை என்ற உண்மையை சீனர்கள் அறியும்படிச் செய்தது. நான்கிங் நகரத்திற்கு ஆபத்து வருவதைக் கண்ட சீனப் பேரரசு வேறு வழியின்றிச் சமாதானம் கோரியது. இதன் விளைவாக 1842-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் திங்கள் 29ஆம்நாள் நிறைவேற்றப்பட்ட நான்கிங் உடன்படிக்கை ஆங்கில-சீனப் போருக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது.

நான்கிங் உடன்படிக்கை

ஆங்கிலேயர்களுடன் மேற்கொண்ட நான்கிங் உடன்படிக்கையின் மூலம் சீனா முதன் முதலாக கையொப்பமிட்டது, தாழ்வான உடன்படிக்கை மட்டுமன்று; தன்னுடைய பிற்கால வாழ்வையே பிறருக்கு எழுதிக்கொடுத்துவிட்டதெனலாம். “தன்னுடைய அரசியல் சுதந்திரத்தையும் பொருளாதார சுதந்திரத்தையும், அந்நியர்கள் நிர்ணயிப்பதற்கு இடங் கொடுத்து விட்டது” என்று சாமிநாத சர்மா “சீனாவின் வரலாறு” என்னும் நூலில் கூறுகிறார். அவருடைய கூற்று முற்றிலும் உண்மையானதே என்பது நான்கிங் உடன்படிக்கையில் கண்ட கூறுபாடுகளை, நோக்குங்கால் விளங்கும்.

கூறுபாடுகள்

1. சீனா இருபத்தொரு மில்லியன் டாலர்களைப் போர் இழப்பீடாகக் கொடுக்க வேண்டும். இதில் ஆறு மில்லியன் டாலர்கள், முன்பு கைப்பற்றிய அபினியின் மதிப்பாகும். மூன்று மில்லியன் டாலர்கள் சீனவர்த்தக நிறுவனங்கள் ஆங்கிலேய வர்த்தகர்களிடம் செலுத்த வேண்டிய கடனாகும். எஞ்சிய பன்னிரெண்டு மில்லியன் டாலர்கள் போர்ச் செலவாகும். இந்தத் தொகையை மூன்றரை வருடங்களுக்குள்ளாக வெள்ளி நாணயங்களாகவே செலுத்த வேண்டும்.

2. ஷாங்காய் தீவும் துறைமுகமும் எப்பொழுதும் ஆங்கிலேயர் வசம் இருக்குமாறு ஒப்படைக்கப்பட்டது.

3. காண்டன், அமாய், பூசெள, நிங்போ, ஷாங்காய் ஆகிய ஐந்து துறைமுகப் படகினங்கள் ஆங்கிலேயர்கள் வர்த்தகம் புரியும்பொருட்டு ஒப்படைக்கப்பட்டன. மற்ற அந்நிய நாட்டவர்களும் (வர்த்தகர்களும்) தங்களுடைய குடியிருப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

4. சுங்க வரிவிதிப்பு முறைகள் திட்டவட்டமாக வரையறுக்கப்பட்டன. சீன அரசானது சுங்க வரி விதிப்புகளைப் பற்றி அறிவிப்புகளை வெளியிடும்.

5. ஆங்கில அரசாங்கத்தார் பிரதிநிதிகளைச் சீன அரசாங்கத்தின் சமநிலையில் வைத்து நடத்த வேண்டும்.

6. சீன வர்த்தக நிறுவனங்களுக்குக் (Co-Hongs) கொடுக்கப்பட்டிருந்த வர்த்தக முற்றரிமைகள் ரத்து செய்யப்பட்டு, ஆங்கில வர்த்தகர்கள் சீன வர்த்தகர்களுடன் வர்த்தகம் புரிவதற்கான கட்டுப்பாடற்ற வர்த்தக உரிமைகளைப்பெற்றனர்.

நான்கிங் உடன்படிக்கையானது, போரில் வெற்றிபெற்றவர்கள் தோல்வி கண்டவர்கள் மீது துப்பாக்கி முனையில் சுமத்தப்படும் கூறுபாடுகள் யாவற்றிற்கும் சிகரம் வைத்தாற் போன்றமைந்ததாகும். அபின் காரணமாகப் போர் ஏற்பட்டு, நான்கிங் உடன்படிக்கையின் வாயிலாக சமரசம் ஏற்படினும், நான்கிங் உடன்படிக்கையில் அபினி விஷயத்தைப் பற்றி ஒன்றுமே காணப்படவில்லை. ஆறு மில்லியன் டாலர்களை ஆங்கிலேய வர்த்தகர்களிடமிருந்து சீனா முன்னர் கைப்பற்றி, நாசம் செய்ததற்கு ஈடாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற வாசகமே நான்கிங் உடன்படிக்கையில் இடம் பெற்றிருந்ததால் ஆங்கிலேயரும் சீனரும் 1839-42-ம் ஆண்டுகளில் அபினி காரணமாகத் தான் போரிட்டனர் என்னும் கூற்றை யாவரும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

நான்கிங் உடன்படிக்கை செயல்முறைக்கு வந்ததிலிருந்து சீனா ஒவ்வொரு முறையும் மற்ற நாடுகளுடன் போரிட்டுத் தோற்க நேரிட்டபோது அந்தந்த நாடுகளுக்கு நஷ்டஈடு செலுத்த வேண்டியிருந்தது. மேலும் ஏற்றுமதி இறக்குமதி வரி ஐந்து விழுக்காடு என்று அறிவிக்கப்பட்டதால் அந்நிய நாட்டுப் பொருட்கள் அதிக அளவில் சீனாவிற்குள் இறக்குமதி யாயின; இதனால் சீன மக்கள் தங்கள் பொருட்களை அதிகளவில் உற்பத்தி செய்யவோ, தொழிற்சாலைகளை அதிகரிக்கவோ இயலாமற்போயிற்று.

நான்கிங் உடன்படிக்கையின்படி, திறந்து விடப்பட்ட ஐந்து துறைமுகங்களிலும், அத்துறைமுக நகரங்களிலும் ஐரோப்பியர்கள் எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்லவும், சீன அதிகாரிகளுடன் சமநிலையில் தொடர்புகொள்ளவும் உரிமை பெற்றனர். இவ்வாறாக நிறைவேற்றப்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வான உடன்படிக்கை (Unequal treaty) சீனாவில் அந்நியர்களுக்கு அரசியல் சுதந்திரத்தையும், பொருளாதார சுதந்திரத்தையும் நிர்ணயிப்பதற்கு இடம் கொடுத்தது. நான்கிங் உடன்படிக்கையானது, ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் எவ்வாறு போலந்து நாடானது மூன்றுமுறை மற்ற நாடுகளால் பங்கீடு செய்து கொள்ளப்பட்டதோ, அவ்வாறாக சீனாவும் மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளால் பங்கீடு செய்து கொள்ளப்பட வித்திட்டதெனலாம். ஆனால் நற்பயனாக ஐரோப்பிய நாடுகளிடையே காணப்பட்ட பேராசையும் நாடு பிடிக்கும் கொள்கையும் சீனா, ஆசியா கண்டத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகளால் பங்கீடு செய்துகொள்ளாமல் தடுத்துவிட்டது.

நாங்கிங் உடன்படிக்கையில் காணப்பட்ட கூறுபாடுளைச் செயல்படுத்தும் தருணத்தில் ஏற்படக்கூடிய பிரச்சினைகளை அவ்வப்பொழுதைய சூழ்நிலையை அனுசரித்துத் தனித்தனி துணை ஒப்பந்தங்களின் வாயிலாக வழிகாணலாமென இங்கிலாந்தும் சீனாவும் ஒப்புக் கொண்டன. இதன் விளைவாக ஏற்பட்ட உடன்பாடுதான் இங்கிலாந்திற்கும் சீனாவிற்கு மிடையே ஏற்பட்ட போக் உடன்படிக்கையாகும். (The Treaty of Bogue)

போக் உடன்படிக்கையின்படி, வர்த்தக விதிகள், சுங்கவரி விகிதங்கள் முதலானவை நிர்ணயஞ்செய்யப்பட்டன. மேலும் ஐரோப்பியர்களை சீனச் சட்டங்கள் கட்டுப்படுத்த இயலாதென்றும் இவ்வுடன்படிக்கை அறிவித்தது. இவை தவிர, போக் உடன்படிக்கையின் வாயிலாக இங்கிலாந்து சில சிறப்புரிமைகள் பெறவும் ஏதுவாயிருந்தது. இவ்வுரிமையின் படி சீனப் பேரரசு வேற்று நாடுகளுக்கு வழங்கும் உரிமைகளை ஆங்கிலேயரும் அடைவர் என்பதாகும்.

இங்கிலாந்துடன் நான்கிங் உடன்படிக்கையை மேற்கொண்ட பின்னர் சீனா மற்ற நாடுகளுடன் மேலும் மூன்று உடன்படிக்கையைச் செய்து கொண்டது. இவ்வுடன்படிக்கைகள் சீனா விருப்பத்தோடு மற்ற நாடுகளுடன் மேற்கொண்டவையல்ல; மாறாக 1842-ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் விசேட பிரதேச உரிமை, வர்த்தகச் சலுகைகள் போன்றவற்றைக் கோரின. சீன அரசாங்கமும் இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் இணங்க வேண்டியதொரு இக்கட்டான சூழ்நிலைக்கு உள்ளானது. சீன அரசாங்கம் பிரான்சு நாட்டுடன் 1844-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர்த்திங்கள் 24-ஆம் தினம் ஒரு உடன்படிக்கை செய்து கொண்டது. அதன்படி, அந்நிய நாடுகளின் வசதியின் பொருட்டு திறந்து விடப்பட்ட துறைமுக நகரங்களில், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் கிறித்தவ சமயத்தைப் பரப்புவதற்கு அனுமதியளிக்கப்பட்டனர். மேலும் சீனாவில் கிறித்தவ சமயத்தைப் பரப்பும் போதகர்களுக்கு சீன அரசாங்கம் யாதொரு இடையூறும் அளிக்கலாகாது என்றும் மேற்கண்ட உடன்படிக்கை அறிவித்தது. அமெரிக்காவுடனும் 1844 ஜூலைத் திங்கள் 3-ஆம் தினம் சீனா ஓர் உடன்படிக்கை மேற்கொண்டது. 1847-ல் நார்வே-ஸ்வீடனுடன் சீனா மேலும் ஒரு உடன்படிக்கை செய்து கொண்டது.

இதுகாறும் 1839-42-ஆம் ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட முதலாம் அபினிப் போர் அல்லது முதல் ஆங்கில-சீனப்போரின் காரணங்களையும் கண்டோம். சுருங்கக் கூறினால் 1842-ல் சீனா இங்கிலாந்துடன் மேற்கொண்ட நான்கிங் உடன்படிக்கையாலும் அதனைத் தொடர்ந்து மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளும் அமெரிக்காவும் சீனாவுடன் மேற்கொண்ட உடன்படிக்கைகளினாலும், சீனாவை மற்ற நாடுகளெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து நெருக்குவதற்கும், ஆனால் தங்கள் பொறுப்பைத்தட்டிக் கழிப்பதற்கும் பெருந்துணை புரிந்தன. சீனா மற்ற நாடுகளுடன் மேற்கொண்ட உடன்படிக்கைகளினால், சீன வீரர்களின் திறமையின்மையும் மஞ்சுப்பேரரசின் நிர்வாகத் திறமையின்மையும் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தன. பின்வரும் ஆண்டுகளில் சீனாவில் ஏற்பட்ட அரசியல் குழப்பங்களுக்கும் சீனா மேற்கொண்ட உடன்படிக்கைகள் மூலகாரணமாய் விளங்கின. சீனாவில் 1851-64ஆம் ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட தைப்பிங் கலகத்திற்கும், 1856-60ஆம் ஆண்டுகளில் சீனாவில் ஏற்பட்ட இரண்டாம் அபினிப் போருக்கும், சீனா 1842-லிருந்து 1847 வரை மேற்கொண்ட உடன்படிக்கைகள் தாம் காரணம் என்றால் அது மிகையாகாது.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. முதல் அபினிப்போர் அல்லது முதல் ஆங்கிலேய-சீனப் போரின் காரணங்கள் யாவை-
2. நான்கிங் உடன்படிக்கையை மதிப்பிட்டு அதனால் சீனாவில் ஏற்பட்ட அரசியல், பொருளாதார விளைவுகளைக் குறிப்பிடுக.

தைப்பிங் கலகம் சீன வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சியாகும். முதல் அபினிப்போர் நடந்த எட்டாவது ஆண்டில் இக்கலகம் நடைபெற்றது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் சீனாவில் நடைபெற்ற பெரிய சமுதாயக் கலகம் என்று குறிப்பிடலாம். 1688-ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்தில் நிகழ்ந்த மாண்புறு புரட்சியை போலல்லாது இரத்தம் சிந்திய புரட்சி என்பது சாலப் பொருந்தும். சீனக் குடியானவர்களின் தலைமையில் எழுந்த கிளர்ச்சியே தைப்பிங் கிளர்ச்சி ஆகும். இது சமய, சமூக, பொருளாதார அரசியல் கலந்த கிளர்ச்சி எனலாம். 1850-ஆம் ஆண்டு வரை, ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் சீனாவின் ஏதாவது ஒரு பகுதியில் புரட்சி ஏற்பட்டுக் கொண்டே இருந்தது. இப்புரட்சிகள் அனைத்தும் தைப்பிங் கலகத்திற்கு முன்னோடியாக விளங்கின. இக்கிளர்ச்சிக்குரிய காரணங்களைக் காண்போம்.

கிளைடும் பீயர்சும் (Clyde and Beers) தங்களுடைய தூரக்கிழக்கு நாடுகள் என்ற நூலில் மஞ்சு வமிசத்தின் திறமையின்மையாலும், சீன அரசாங்கத்தில் மலிந்து கிடந்த ஊழல்களாலும், வரிக் கொடுமையாலும் மக்கள் தொகைப் பெருக்கத்தினாலும் இக்கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது என சுருங்கக் கூறியுள்ளனர்.

காரணங்கள்

மஞ்சு வமிசப் பேரரசர்களின் திறமையின்மை

மஞ்சு வமிசம் அரியணையேறியதிலிருந்து சீன நாட்டு மக்கள் அவர்களை அன்னியர்கள் என்றே கருதி வந்தனர். ஆனால் அம்மன்னர்கள் சீன மக்களை அடிமைகள் போன்று நடத்த முற்பட்டனர். மஞ்சு அரசர்களின் திறமையின்மை வெளிப்பட்டபோது அவர்களது எதிர்ப்புணர்ச்சியும் வெளிப்பட்டது. அவர்களது ஆட்சிக் காலத்தில் ஊழல்கள் அதிகரித்ததால் மக்கள் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டனர். மேலும் மக்களுக்குச் சுதந்திரமும் பாதுகாப்பும் இல்லாது காணப்பட்டது. காங்-சி போன்ற ஆற்றல் மிக்க பேரரசர்களின் காலத்தில் சீனப் பேரரசு செழித்தோங்கியது. பேரரசின் எல்லைகளும் ஓரளவுக்கு விரிவாக்கப்பட்டிருந்தன. பின்னால் பதவிக்கு வந்த வலிமையற்ற மன்னர்கள் உல்லாசமாய் வாழ்க்கையை நடத்தியதாலும், சுயநலவாதிகளாகக் காணப்பட்டதாலும் மக்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். ஆகவே பல இரகசிய சங்கங்கள் இம்மன்னர்களுக்கு எதிராகத் தோன்ற ஆரம்பித்தன.

அபினிப் போரில் தோல்வி

முதல் அபினிப்போரின் முடிவில் பிரிட்டன் வெற்றி பெற்றது. சீன நாடு மற்ற நாடுகளோடு தொடர்பு கொள்ளக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது. அபினிப் போர்களின் காரணமாக சீன மக்கள் நாட்டின் பல பகுதிகளை இழந்தனர். அவர்களுடைய அரசியல் அதிகாரமும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டது.

மஞ்சு வமிசத்திற்கு எதிர்ப்பு

சீன மக்கள் மஞ்சு அரசு வமிசத்தைச் சேர்ந்தவர்களை அந்நியர்கள் என்றே கருதிவந்தனர். இக்கலகம் தொடங்குவதற்கு முன்னால் பல இரகசியச் சங்கங்கள் சீனாவில் தோன்றின. இந்த இரகசியச் சங்கங்கள் மஞ்சு அரசு பரம்பரையை விரட்டுவதற்கான முயற்சிகளை எடுத்து வந்தன. அதேவேளையில் மிங் அரசு வமிசத்தை பதவிக்குக் கொண்டு வரவும் முயற்சி எடுத்தது. அதற்கேற்ப மஞ்சு அரசர்களும் திறமை அற்றவர்களாகவே இருந்து வந்தனர். மஞ்சுப் பேரரசாகிய தோ-குவாங் (Tao-Kuang) மிகவும் திறமையற்றவர். இவருக்கு முன்னதாகப் பதவிக்கு வந்த சியன் ஃபெங் (Hsien Feng) அரசாரும் திறமையே இல்லாதவர். இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் போன்ற வல்லரசுகள் ஒன்று சேர்ந்து சீனாவைத் தாக்கிய வேளையில் மக்கள் நலனைப் பொருட்படுத்தாத மன்னன் தன் உயிரைக் காக்கும் பொருட்டு (Jehol) ஜகோலுக்குச் சென்று விட்டான். கன்பூசியக் கோட்பாட்டின்படி தனது கடமையைச் செய்யத் தவறிய மன்னன் அவ்விடத்தை விட்டு நீக்கப்படல் வேண்டும். திறமையற்ற மன்னனைக் கொல்வது கொலையாகாது, குற்றவாளியைக் கொல்வது போன்றது என்றும் தத்துவமேதை மென்சியஸ் (Mencius) குறிப்பிடுகின்றார். இவ்விதமான சிந்தனையானது பெரும்பாலான மக்களிடையே நிலவி வந்தது.

சீர்குலைந்த ஆட்சி

ஆட்சி முறையானது மிகவும் சீர்குலைந்து காணப்பட்டது. ஆட்சிப் பொறுப்பிலிருந்தவர்கள் மக்கள் நலனைக் கவனிக்கவில்லை. வரி திரட்டுவதில்கூட சட்ட ஒழுங்கு இல்லாது காணப்பட்டது. ஏழை விவசாயிகள் வரியின் கொடுமையால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டனர். பலவிதமான வரிகள் திரட்டப்பட்டன. தலைமை அதிகாரிகள் பெரும்பாலும் தன்னலம் கொண்டவர்களாகவே காணப்பட்டனர். இதன் காரணமாக சீனாவில் மக்களின் கலவரம் தொடர்ந்து நடந்துகொண்டே இருந்து வந்தது. கலவரம் செய்பவர்களையும் கள்வர்களையும் தடுத்து நிறுத்த அரசாங்கத்தால் முடியவில்லை. எனவே அவர்கள் மிகவும் தொல்லை கொடுத்தனர். புதிய முறைகளைப் புகுத்தவும், உற்பத்தியை அதிகரிக்கவும் அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. எனவே சிலர் கடன்காரர்களின் கோரப் பிடியிலேயே சிக்கித் தவித்தனர். பலர் தங்கள் நிலங்களை விற்றுக் கடன்களையும், வரிகளையும் கட்டவேண்டியதாயிற்று. இந்நிலையில் எங்கும் மக்களிடையே வெறுப்பு குடிகொண்டிருந்தது.

சீன மக்கள் செப்புக் காசுகளைப் பயன்படுத்தினர். வெள்ளிக்காசுகளின் மதிப்பு அதிகரித்தது. சீன விவசாயி சாதாரணமாக தானியமாகத் தான் வரி செலுத்தும் வழக்கம் இருந்து வந்தது. தானியங்களின் மதிப்பு வெள்ளிக் காசுகளில் கணக்கிடப்பட்டு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. வெள்ளியின் மதிப்பு பன்மடங்கு உயர்ந்ததால் சீன விவசாயிகள் மிக அதிக அளவு தானியத்தை வரியாகச் செலுத்த வேண்டியநிலை ஏற்பட்டது. ஏற்கனவே அதிகமான வரிப்பளுவைத் தாங்க இயலாமல் நலிவுற்றிருந்த சீனமக்கள் இந்த நிலையால் மேலும் நசுக்கப்பட்டனர். இக்குறைகளை நிவர்த்தி செய்ய அரசு எந்த முயற்சிகளையும் மேற்கொள்ளவில்லை. ஐரோப்பியர்கள் பெற்றிருந்த வர்த்தக உரிமைகள் காரணமாக புதிய இயந்திரங்கள் ஏராளமாக சீனாவில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. கைத்தொழிலையே நம்பி வாழ்க்கை நடத்திவந்த மக்கள் இதன்காரணமாக பாதிக்கப்பட்டார்கள். ஐரோப்பிய நாட்டுப் பொருட்கள் மலிவாகவும் உறுதியாகவும் காணப்பட்டன. அதற்குப் போட்டியாக விலையுயர்ந்த கைத்தொழில் பொருட்கள் எதிர்த்து நிற்க முடியவில்லை. இதனால் சமுதாயத்தின் அடித்தளத்தில் இருந்த தொழிலாளர்களும் வறுமையுற்று வாடினர். இவ்வாறு விவசாயிகள், தத்துவமேதைகள், தொழிலாளிகள் ஆகியோர் அனைவரும் வறுமையில் திண்டாடிய நிலையில் அரசின் மீது வெறுப்படைந்திருந்தனர். இந்த வெறுப்பே தைப்பிங் கலகத்திற்கு அடித்தளமாய் அமைந்தது.

இராணுவத்தின் வீழ்ச்சி

சீன இராணுவம் மிகவும் சீர்கேடான நிலையில் இருந்தது. இராணுவத்தினைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பு நிலச்சுவான்தாரர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அரசாங்கம் அதிகமான நிதியை அவர்களுக்குக் கொடுத்தது. நிலச்சுவான்தார்கள் அதை இராணுவத்திற்குச் செலவிடாமல் சொந்த நலனுக்குச் செலவிட்டனர். அவர்களிடையே ஒழுங்கான விதிமுறைகள் காணப்படவில்லை. இராணுவ வீரர்களும் சொந்த நலனைக் கருதி பல தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இவைகள் அனைத்தும் பேரரசின் திறமையின்மையை எடுத்துக்காட்டின. உள்நாட்டுக் கலவரத்தையும் வெளிநாட்டுத் தாக்குதல்களையும் கவனிப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த இராணுவம் ஒழுக்கமில்லாமலும் திறமையற்றும் காணப்பட்ட காரணத்தால் முதல் அபினிப்போர் நடைபெற்றபோது அது பெரும் தோல்வியினைக் கொடுத்தது.

சமயத்துறைக் காரணங்கள்

சீனாவில் சமயமும் அரசியலும் பிரிக்க இயலாதவாறு காணப்பட்டன. அவை அதேபோன்று தைப்பிங் கலகத்திற்கும் காரணமாய் இருந்தன. கிறிஸ்தவ கன்பூசியத் தத்துவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட புதிய சமய இயக்கம் ஒன்று சீனாவில் தோன்றி வளர்ந்தது. ஆரம்பகாலத்தில் மஞ்சு அரசை எதிர்க்கும் எண்ணம் இவ்வியக்கத்திற்கு கிடையாது. ஆனால் விரைவில் சமய இயக்கம் அரசியல் இயக்கமாக உருமாறியது. சமய இயக்கத்தின் தலைவர்கள் அரசியல் போராட்டத்தைத் தலைமையேற்று நடத்த ஆரம்பித்தனர்.

சமய இயக்கத்தின் தோற்றமும் ஹங் சியு-சுவானின் தொண்டும்

இத்தகைய மனநிறைவற்ற சூழ்நிலையில் சீனாவில் ஹங்-சியு-சுவான் (Hung-Hsiu-Chuan) எனபவரின் தன்னிகரற்ற செல்வாக்கு இக்கிளர்ச்சிக்கு உடனடிக்காரணமாக அமைந்தது. சீனாவில் குவாங்சி, குவாண்டுங் மாநிலங்களில் ஹக்கா (Hakka) என்ற முரட்டு இனத்தவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். மற்ற இன மக்களுக்கும் இந்த இனத்தவர்களுக்குமிடையே அடிக்கடி சண்டை சச்சரவுகள் ஏற்படுவதுண்டு. பொருளாதாரம் பெருமளவுக்கு நலிவுற்ற நிலையில் இப்பூசல்கள் அதிகரித்தன. ஹங்-சியு-சுவான் ஹக்கா இனத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர் கான்டன் நகரத்தில் ஒரு எளிய விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்தார். இவர் படிப்பதில் மிகவும் ஆர்வம் கொண்டவர். பெற்றோர்கள் இவரைக்கல்வியறிவு மிக்க அறிஞனாக்க முயன்றனர். இளமையிலிருந்தே ஏதேனும் அலுவலகத்தில் பணியாற்ற வேண்டுமென்று அவர் அவாக் கொண்டிருந்தார். கான்டன் நகரில் நடந்த மாநில அரசு தேர்வுகளில் மூன்றுமுறை முயன்றும் தோல்வியடைந்தார்.

மூன்றாவது முறையிலும் தோல்வியடைந்த ஹங் கவலையின் காரணமாக நோய் வாய்ப்பட்டார். நோயுற்றுப் படுக்கையில் மயங்கிக்கிடந்தபோது சிலகாட்சிகள் தோன்றின. அக்காட்சிகளில் இவர் ஒரு புதிய உலகிற்குப் பறந்துசெல்வதுபோலவும் அங்குச் சென்று பெரிய அரண்மனை போன்ற மாளிகையை அடைந்து அங்கே பளபளக்கும் அரியணையில் அமர்ந்திருந்த ஒரு முதியவரை வணங்கி நின்றபோது, அம்முதியவர், நவரத்தினங்களால் இழைக்கப்பட்ட ஒருசிறு கத்தியைக் கொடுத்து, தீமையை அழித்து, மக்களைக் காப்பாற்று என்று ஆணையிட்டது போலவும் உணர்ந்தார். அதே அரண்மனையில் நடுத்தர வயதுள்ள மற்றொருவரைச் சந்தித்ததாகவும், அவரை 'அண்ணா' என்றழைத்துப் பேசியதாகவும் உணர்ந்தார். அந்த 'அண்ணா'வும் இவரும் சேர்ந்து பேய் பிசாசுகளை விரட்டியடிப்பது போலவும் உணர்ந்தார். இக்காட்சிகளின் வேகத்தால் உந்தப்பெற்ற இவர் தமது படுக்கையினின்று எழுந்து கைகால்களை வீசிக்கொண்டு கண்ணிற்கு புலப்படாத

எதிரிகளை அழிக்க முற்பட்டார். அக் 'காட்சி' முடிந்து தன்னிலை உணரப்பெற்ற இவர், தன்னுள் ஒரு புதிய சக்தியும் வீரமும் உருவாகியிருப்பதை உணர்ந்தார். இவர் முகத்தில் ஒளி வீசுகின்ற புதுக்களை ஏற்பட்டிருப்பதாகவும், சற்று உயரமாகக்கூட வளர்ந்துவிட்டதைப் போலவும் உணர்ந்த இவரது பெற்றோர்கள் வியந்தனர்.

ஏமாற்றத்தினாலும் வெறுப்பினாலும் உந்தப்பட்ட ஹங்-சியு-சுவான் ஒரு அமெரிக்கப் பாதிரியாரின் உதவியால் கிறித்தவ சமயத்திடம் சரணடைந்தார். விவிலிய நூலை விளக்கமாகப் படித்துத் தெரிந்துகொண்டார். மக்களிடம் அவைகளைப் பரப்ப முயன்றார். மக்களைக் கவர்ந்த அவர் சமய நிறுவனமொன்றுக்குத் தானே தலைவராக விளங்கினார். மேலும் இறைவழிபாட்டுக் கழகம் என்பதை ஏற்படுத்தி பேரமைதி அல்லது முற்றிலும் அமைதி நிலவும் இறை அரசை நிலைநாட்ட அவர் அரும்பணி புரிந்தார். அவருடைய கொள்கைகளால் ஏராளமான மக்கள் ஈர்க்கப்பட்டனர். இவரது கருத்துக்கள் மக்களிடையே வரவேற்கப்பட்டன. இவரது செயல்களைக் கேள்வியுற்ற சீன அரசு இவ்வியக்கத்தினைத் தடை செய்தது. அரசின் தடை உத்தரவால் இவரது புகழ்மேலும் பரவியது. அரசின் கொள்கைகளையும் சீர்கேடுகளையும் எதிர்த்த மக்கள் இவரைப் பின்பற்றினர். சமய இயக்கமாகத் தோன்றிய இவ்வியக்கம் வளர்ந்து அரசியல் போராட்டமாக உருவெடுத்தது.

முதன்முதலில் குவாங்ஷி (Kwangsi) என்ற மாநிலத்தில் ஒரு குக்கிராமத்தில் இவருடைய முதல் அரசு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இதற்கு தைப்பிங் தீன் குவோ (Taiping Tien Kuo) என்று அவர் பெயரிட்டார். இவ்வாறு இவருடைய முயற்சியால் இவர் மேன்மையான நிலையை அடைந்தார். அரசுப்படையினர் மக்களை வற்புறுத்திப் பணம் வசூலிக்க முயன்றனர். தொழிலாளர்களில் சிலர் பணம் வசூலிப்பதைத் தடுக்க முயன்றனர். இதனால் கலகலப்பு ஏற்பட்டது. இக்கலகத்தில் ஈடுபட்ட தொழிலாளர்கள் அனைவரும் இறைவழிபாட்டுக் கழகத்தின் உறுப்பினர்கள். எனவே ஹங்-சி-சுவாங் தம்முடைய கழகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் தாக்கப்பட்டதையொட்டி அரசுக்கெதிரான கலகங்களை ஏற்படுத்த முனைந்தார். தைப்பிங் கலகமும் தோன்றியது.

கிளர்ச்சியின் நோக்கங்கள்

நாட்டிலுள்ள விவசாய மக்களின் துயரங்களைத் துடைக்கவேண்டும் என்பது தலையாய நோக்கமாகக் காணப்பட்டது. மஞ்சு அரசு வமிசத்தை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும் என்பது முக்கியமான நோக்கமாகக் காணப்பட்டது. சீன அரசு இழந்த பெருமையை மீண்டும் பெறவேண்டும் என எண்ணியது. வெளிநாட்டவர்களை விரட்டியடிக்கக்கூடிய வல்லரசை உருவாக்க வேண்டுமென்றும், நாட்டில் மக்கள் நலம்பேணும் நல்லரசு ஏற்படுத்த வேண்டுமெனவும் எண்ணியது.

கிளர்ச்சியின் போக்கு

1849-ஆம் ஆண்டில் சீனா அளவு கடந்த பிரச்சினைகளால் சூழப்பட்டிருந்தது. மக்கள் பெரும் துன்பத்தை அடைந்தனர். மக்களுக்கு நன்மை செய்வதற்கு மாறாக ஊழல் மிக்க அதிகாரிகள் தங்கள் பை நிறைந்தால் போதுமென்று எண்ணி நிறைய கையூட்டு வாங்கி வந்தனர். மஞ்சு அரசாங்கத்தின் மீது பெருமளவுக்கு வெறுப்புக் கொண்டமக்கள் புரட்சியில் ஈடுபடத் துணிந்தனர். இவ்விதமான சூழ்நிலையில் ஹங்-சியு-சுவாங் தீமைகளையும் கொடுமைகளையும் அகற்றி அமைதியை நிலைநாட்டும் பொறுப்பைத் தமக்குக் கடவுள்

அளித்திருப்பதாகவும் கூறிக்கொண்ட அவர் தமது கடமையை நிறைவேற்றப் புதிய நிறுவனம் ஒன்றினை ஏற்படுத்துவதாகவும் அறிவித்தார். அப்புதிய நிறுவனத்தின் பெயர் 'நிறைவான அமைதி' அல்லது 'தைப்பிங் அரச குலம்' என்பதாகும். இவ்வியக்கம் வேகமாகப் பரவியது. ஹங்-சியு-சுவாங் பெரும்படையொன்றைத் திரட்டினார். அதிகமான வீரர்களைக் கொண்ட இப்படையானது வழியெங்கும் பெரும் அழிவை ஏற்படுத்திச் சென்றது. 1853-ல் நான்கிங் நகர் கைப்பற்றப்பட்டது. தைப்பிங் ஆட்சியினரின் தலைநகராக நான்கிங் மாற்றப்பட்டது. பல மாநிலங்கள் கைப்பற்றப்பட்டன. ஹான்யாங் (Hanyang) யூச்சான்ங் (Wuchang) யூஹு (Wuhu) ஆகிய மாநிலங்கள் அவைகளில் முக்கிய மானவைகளாகும்.

நான்கிங் நகரை அவர்கள் தங்களின் தலைநகராக வைத்துக் கொண்டனர். மக்களின் நன்மதிப்பைப் பெறுவதற்காகவும் அவர்களைத் தங்கள் பக்கம் திருப்புவதற்காகவும் தங்கள் அரசை 'இறையரசு' (Heavenly Kingdom) என்றும், நான்கிங் இறையரசின் தலைநகர் என்றும் அறிவித்தனர். டியன்ட்சின் (Tientsin) பீகிங் (Peking) ஷீன்காய் (Shingai) ஆகிய நகரங்களிலும் அது பரவியது. ஹங்-சியு-சுவாங், 'தீயன் வாங்' (Tien Wang) என்ற பெயருடன் அரசரானார். மஞ்சப் பேரரசுப் படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டு விரட்டப்பட்டன. தென் சீன மாநிலங்களில் தைப்பிங் படையினரின் ஆட்சி ஏற்பட்டது. மாநில, மாவட்ட ஆட்சியாளர்களாக 'இளவரசர்கள்' என அழைக்கப்பட்ட படைத் தலைவர்கள் நியமிக்கப் பட்டனர். தென் பகுதியில் வெற்றிபெற்றது போன்று வடபகுதியில் இவர்கள் வெற்றி பெறவில்லை. பேரரசுப் படைகளின் பாதிப்பு கடுமையாக இருந்தது. பேரரசுப் படைகளின் தலைவர்களாக செங்கோ-ஃபான் (Teseng Ko-Fan) என்பரும் லி-ஹாங்-சாங் (Li-Hang Chang) என்பவரும் இருந்தனர். இவர்கள் பேரரசுப்படையை அதிக வலிமையுள்ளதாக மாற்றினர்.

1864-ஆம் ஆண்டு வரை நான்கிங் நகரைத் தலைநகராகக்கொண்டு தைப்பிங் தலைவரான ஹங்-சியு-சுவாங் தென் சீன மாநிலங்களை ஆண்டார். ஆனால் தைப்பிங் குழுவினரின் சமயக் கருத்துக்கள் சீன மக்களிடையே ஆதிக்கம் பெறவில்லை. தைப்பிங் இயக்கத்தில் கன்பூசியக் கருத்துக்களும் கிறித்தவ சமயக் கருத்துக்களும் முக்கிய இடம் பெற்றிருந்தன. இவ்வாறு சமயக் கருத்துக்களின் காரணமாக ஏற்பட்ட புரட்சி, சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையில் வெற்றிபெற்று அரசியலையும் கைப்பற்றியது. ஆனால் அனுபவம் மிகுந்த தலைவர்கள் தோன்றாததால் இதுவிரைவிலே வீழ்ச்சியுற நேர்ந்தது.

தைப்பிங் கிளர்ச்சியாளர்களின் சீர்திருத்தங்கள்

இவர்களுடைய ஆட்சியில் பல சீர்திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சீன மக்களின் பழக்கவழக்கங்களை கருத்தில் கொண்டு பல நல்ல பணிகளை மேற்கொண்டனர். நிலச் சுவான்தார்களின் கோரப் பிடியிலே சிக்குண்டு கிடந்த எழைக் குடியானவர்கள் ஏற்றம் பெற்றனர். நிலங்கள் குடும்பத்தின் அளவுக்கேற்றவாறு பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டன. உற்பத்தியாகின்ற விளை பொருட்களைத் தங்களின் குடும்பத் தேவைக்கேற்றவாறு பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும். தேவைக்கு அதிகமாக இருந்தால் அதை அரசரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். ஆண்களும் பெண்களும் சரி நிகர் சமம் என்ற கொள்கை அங்கு கொண்டு வரப்பட்டது. பெண்களுக்கும் வேளாண்மைத் தொழிலில் ஈடுபடும் உரிமை வழங்கப்பட்டது. பெண்கள்; தங்கள் பாதங்களை இறுக்கிக்கட்டி சிறியதாக ஆக்கிக்

கொள்ளுகின்ற பண்டைய வழக்கம் தடைசெய்யப்பட்டது. பெண்களும் அரசுப் பணித் தேர்வுகளில் பங்கு பெறும் உரிமை வழங்கப்பட்டது. அபினி உண்பது, மது உற்பத்தி செய்வது, விபச்சாரம் செய்வது ஆகிய செயல்கள் கடுமையான தண்டனைக்குரிய குற்றங்களாகக் கருதப்பட்டன. பல மனைவிகளை வைத்திருக்கும் வழக்கம் அறவே நிறுத்தப்பட்டது. இத்தகைய சீரிய சாதனைகளால் சீன மக்கள் சுதந்திரம், சமத்துவம் ஆகியவற்றைப்பெற்று அகமகிழ்ந்தனர்.

தைப்பிங் ஆட்சியின் குறைபாடுகள்

சமூக, பொருளாதாரக் கருத்துக்களை வெளியிட்டுச் செயல்படுத்திய தைப்பிங் ஆட்சியாளர்களிடம் பல குறைபாடுகளும் காணப்பட்டன. கூட்டுப் பண்ணை முறையில் பயிரிடப்பட வேண்டும். தேவைக்கதிகமானவைகளை அரசாங்கத்திற்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் சட்டங்களைக் கொண்டு வந்தவர்கள் தாங்கள் மட்டும் தேவைக்கதிகமான பொருட்களைப் பெற்றனர். அதுபோன்று பெரும்பாலான சட்டங்களை மீறியவர்களும் தைப்பிங் அரச அதிகாரிகளே. ஒருதர மணத்தை வற்புறுத்திய அதிகாரிகளுடைய வீட்டு அந்தப்புரத்தை ஏராளமான அழகிகள் அலங்கரித்தனர்.

ஐரோப்பியர்களின் போக்கு

புராட்டஸ்டண்டு கிறித்துவ சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்கள் சமயக் கருத்துக்கள் தைப்பிங் இயக்கத்தினரிடையே ஏற்றம் பெற்றிருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியுற்றனர். சீனாவில் இருந்த கத்தோலிக்கர்கள் தைப்பிங் இயக்கத்தினருக்கு ஆதரவளிக்க மறுத்தனர். அமெரிக்கர்கள் தைப்பிங் இயக்கத்தை எதிர்த்தனர். தைப்பிங் இயக்கத்திற்கு எவ்வித உதவியும் செய்யாது ஒதுங்கி நின்றனர். ஆங்கிலேயர்கள் தங்களது புராட்டஸ்டண்டு சமய உணர்வால் தூண்டப்பெற்று தைப்பிங் இயக்கத்தை ஆதரிக்க எண்ணினர். அமெரிக்கர்கள் மஞ்சப் பேரரசுக்கு உதவுவது என்ற கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்ள முன்வந்தனர். இந்நிலையை அறிந்த பேரரசர் ஐரோப்பியரின் ஒத்துழைப்பை நாடினார். செங்-கோ-ஃபானும், லி-ஹாங் சாங்கும் பேரரசுப் படைகளைத் திருத்தியமைத்ததன் மூலமும் படை சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்ட காரணத்தாலும் பேரரசின் படைகள் புதிய சக்தியைப் பெற்றன. சீனப் பேரரசில் காணப்பட்ட ஆட்சித் துறைச் சீர்கேடுகளும் சரிசெய்யப்பட்டன. இவ்விரு படைத்தலைவர்களும் அந்நியரின் உதவியையும் பெற்றனர். ஐரோப்பியர்களின் நவீன ஆயுதங்களையும், சிறந்தபோர்முறைகளையும் பயன்படுத்தி ஆர்வமிக்க இளைஞர்களைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட இப்படை தைப்பிங் படைகளைத் தாக்கி அழிக்க ஆரம்பித்தது. சீனப் படைத் தலைவர்களும் ஆங்கிலேய பிரெஞ்சுப் படைகளின் உதவியைப் பெற்று யாங்ட்சி நதிப் பள்ளத்தாக்கில் நிலைபெற்றிருந்த தைப்பிங் படைகளை முறியடித்தனர். 1864-ஆம் ஆண்டு நான்கிங் நகரம் கைப்பற்றப்பட்டது. ஹங்-சி-சுவான் தோல்வியைக் கண்டு மனமுடைந்து தற்கொலை செய்துகொண்டார். தைப்பிங் கலகம் அடக்கப்பட்டு விட்டது.

தோல்விக்குக் காரணங்கள்

ஆரம்பத்தில் கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்கு வெளிநாட்டினர் முழு ஒத்துழைப்பையும் நல்கினார்கள். கிறித்துவக் கருத்துக்களின் அடிப்படையில் அவ்வாட்சி அமைக்கப்பட்டதே அதற்குக் காரணமாகும். வணிகர்கள் தங்களுக்கு வணிகச் சலுகைகள் கிடைக்குமென்று

அவ்வரசை ஆதரித்தனர். ஆனால் நாளாவட்டத்தில் அவ்வரசு வலிவும் பொலிவும் பெற்று விளங்கவே தங்களுடைய ஆசை நிராசையாகி விடுமென எண்ணி ஆதரவை விலக்கிக் கொண்டனர். எனவே அவர்கள் மஞ்சு வமிசத்தையே ஆதரிக்க முற்பட்டனர்.

தைப்பிங் இயக்கத்தினரிடையே திறமையான ஆற்றல் மிக்க தலைவர்கள் தோன்ற வில்லை. திறமையுடன் செயலாற்றிய தலைவர்கள் புரட்சியின் ஆரம்ப காலத்திலேயே உயிரிழந்தனர். அவர்களுக்குப் பின்னர் தோன்றிய தலைவர்களுக்குள் ஒற்றுமையில்லை. ஒருவரையொருவர் தாக்கி அழித்துக்கொள்ள முற்பட்டனர். தைப்பிங்குகளின் சமூகப் பொருளாதார சீரமைப்புத் திட்டங்கள் மக்களிடையே வெறுப்புணர்ச்சியைத் தோற்றுவித்தன. கன்பூசியத் தத்துவத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருந்த பாமர மக்கள் தைப்பிங்குகளின் புரட்சித் திட்டங்களை ஏற்க மறுத்தனர். மஞ்சுக்களின் அரசியலில் காணப்பட்ட குறைபாடுகள் அப்படியே தைப்பிங்குகளின் ஆட்சியிலும் காணப்பட்டன. தைப்பிங் கலகம் சமய அடிப்படையில் தோன்றியதால் சீன மக்களின் முழு ஒத்துழைப்பையும் ஆதரவையும் பெற்றிருக்கவில்லை. தைப்பிங் படையினரின் தேவையற்ற அழிவுச் செயல்கள் நாட்டு மக்களுக்கு எல்லையற்ற வேதனையை ஏற்படுத்தின.

கலகத்தின் விளைவுகள்

தைப்பிங் கலகம் சீன வரலாற்றில் சில பல முக்கிய மாறுதல்களைத் தோற்றுவித்தன. நாட்டின் பல பகுதிகள் அழிக்கப்பட்டன. இது சீனர்களின் சமுதாய வாழ்வில் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. இதன் விளைவாக ஏராளமானோர் கொல்லப்பட்டனர். பின்னால் ஏற்பட இருந்த பொதுவுடைமை அரசுக்கு முன்னோடியாக அமைந்தது. வரம்பற்ற வல்லாட்சிக்கு வழிவகுத்தது. இவ்வாறாக சீனாவில் அரசியல், பொருளாதார சமுதாய வாழ்வில் பல சீரிய சிந்தனைக்குரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. அரசின் அடிப்படைக் கடமையான சட்டம், ஒழுங்கு, அமைதி ஆகியவைகளைக் கூட நிறைவேற்ற இயலாத அளவிற்கு மைய அரசு திறமையற்று விட்டது. இக்கலகம் 1911ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட சீனப் புரட்சிக்கு முன்னோடியாய் இருந்தது என்று கூறலாம். சீன வரலாற்றில் இதன் பின்னர் தோன்றிய சீர்திருத்த இயக்கங்களுக்கும் இக்கலகம் முன்னோடியாகக் காணப்பட்டது.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. தைப்பிங் கலகம் ஏற்படுவதற்கான முக்கியமான காரணங்களை ஆய்க.

2. ஹங்-சியு-சுவான்கின் பணிகளை மதிப்பிடுக.

நான்கிங் உடன்படிக்கையின் மூலம் ஐரோப்பிய வணிகர்கள் வாணிபச் சலுகைகள் பெற்றனர். சீனக்கதவுகள் சிறிதளவு திறக்கப்பட்டனவே தவிர முழுவதுமாகத் திறக்கப் படவில்லை. ஐரோப்பியர்களுக்கு நான்கிங் உடன்படிக்கை ஆரம்பமாகத் தோன்றியதே தவிர, அவர்களது முழுமையான நோக்கத்தை நிறைவேற்றவில்லை. அதே வேளையில் சீன மக்கள் ஐரோப்பியர்களை அடியோடு வெறுத்ததோடு கொடுத்த சில உரிமைகளைக் கூட நிறைவேற்றத் தயங்கினர். ஆகவே ஐரோப்பியர்களுக்கும் சீனர்களுக்கும் இடையே நிலவிய உறவானது கசப்பு நிறைந்த ஒன்றாகவே காணப்பட்டது.

நான்கிங் உடன்படிக்கையிலோ அல்லது ஏனைய உப ஒப்பந்தங்களிலோ அபினி வணிகத்தைப் பற்றி அந்நிய நாட்டுப்பிரதிநிதிகள் அதிகமாகக் குறிப்பிடவில்லை. சீன அரசாங்கப் பிரதிநிதிகள் அபினி வாணிபம் தடைசெய்யப்பட்டிருக்கிறதென்று மௌனமாக இருந்து விட்டனர். ஆனால் நான்கிங் உடன்படிக்கைக்குப் பின்னர் கள்ளத்தனமாக அயல்நாட்டு வணிகர்கள் அபினியை இறக்குமதி செய்து வந்தனர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் தென்னமெரிக்கா போன்ற இடங்களில் ஐரோப்பியர்கள் பலர் சென்று தோட்டப் பயிர் செய்யத் தொடங்கினர். குறைந்த செலவில் அதிகமான வேலையாட்களை நியமிக்கத் திட்டமிட்டனர். ஆகவே சீனாவிலிருந்து ஏராளமான கூலியாட்களை வெளிநாடுகளுக்கு அழைத்துச் சென்று அங்கு கூலிகளாகப் பயன்படுத்தினர். இவ்வாறு வெளிநாடு சென்ற சீனக்கூலிகள் மிருகங்களைவிட மோசமாக நடத்தப்பட்டனர். ஐரோப்பியர்களை நம்பி கப்பலேறிச் சென்ற இந்த கூலியாட்கள், கப்பல் பிரயாண காலத்திலும், அங்கு சென்ற பிறகு தோட்டங்களிலும் அனுபவித்ததொல்லைகள் அதிகமாக இருந்தன. தன் நாட்டு மக்கள் மேலை நாடுகளில் அடிமையாக வேலை செய்வதைக் கண்டு சீன மக்கள் ஆத்திரமடைந்தனர். எனவே விரைவிலேயே இக்கொடுமைகளுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்கத் திட்டமிட்டனர். அதோடு தங்கள் மக்களின் வறிய நிலையை ஆதாரமாகக் கொண்டு அந்நியர்கள் இழிவுபடுத்தி வருவது சீன அரசாங்கத்தின் மனத்தில் உறுத்திக் கொண்டேயிருந்தது. மேலும் சீனக் கடற்கரையோரங்களில் கொள்ளைக்கூட்டத்தினர் மலிந்திருந்தனர். இவர்கள் கப்பல்களை வழிமறித்து அதிகமான சேதத்தை விளைவித்தனர். சீனக் கப்பல் வணிகர்களுக்கு இது பொறுக்க முடியாத வேதனையாக இருந்தது. இவர்களுக்கு போர்த்துக்கீசியர்கள் தங்களுடைய படை வலிமை மூலம் பாதுகாப்புக் கொடுத்து அதற்கென ஒரு கட்டணம் திரட்டிக் கொண்டு வந்தார்கள். சீனக்கப்பல் வாணிபமானது இவ்விதமாக அந்நியர்களின் தயவை எதிர்பார்த்துச் செயல்படவேண்டிய அவல நிலையில் இருந்து வந்தது.

ஐரோப்பியர்கள் தங்களுக்குச் சம உரிமை அளிக்கப்படவேண்டும் என்ற கோரிக்கையை மேலும் வற்புறுத்தினர். அதோடு தங்கள் தூதுவர்களுக்கு பீகிங் நகரில் தங்க அனுமதி கோரினர். தங்களுக்கு வணிக அடிப்படையில் தங்கு தடையின்றி பயணம் செய்யும் உரிமையையும் எதிர்பார்த்தனர். பல துறைமுகங்கள் திறந்து விடப்படவேண்டும் என்றும் எதிர்பார்த்தனர். பீகிங் நகரில் தங்களது தூதுவர்கள் முழுப்பாதுகாப்புடன் தங்கியிருந்து, பேரரசரவையில் இடம் பெறுகின்ற உரிமையையும் வேண்டினர். கான்டன்

நகரில் இருந்த எதிர்ப்பும், சீனப்பேரரசின் திறமையற்ற நிலையும், மீண்டும் படைவலிமையைக் கொண்டு சீனர்களைப் பணிய வைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை ஐரோப்பியர்களுக்கு ஏற்படுத்தின. போர் ஏற்படக்கூடிய சூழ்நிலை மீண்டும் உருவாகியது.

அப்பொழுது காண்டனின் ஆளுநராக யே-மின்-சிங் (Yeh-Min-Ching) என்பவர் இருந்தார். ஆற்றலும் திறமையும்மிக்க இவர் ஐரோப்பிய வணிகர்களுக்கு பல சலுகைகளைக் கொடுக்க மறுத்தார். அதோடு மட்டுமல்லாமல் அவர்களை சீனர்களுக்குச் சமமாக நடத்தவில்லை. பாரிங் பிரபு (Lord Baring) சில உரிமைகளைக் கேட்பதற்காக இங்கிலாந்திலிருந்து சீனாவிற்கு விஜயம் புரிந்தார். ஆனால் அவருடைய கோரிக்கைகளையே மின் சிங் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அப்பொழுது ஆங்கிலேயர்கள் கிரிமியப் போரில் ஈடுபட்டிருந்ததால் அதைக் கவனிக்க முடியவில்லை. இவ்விதமான சூழ்நிலை ஆங்கிலேய-சீன உறவுக்கு பாதகமாக அமைந்தது.

“ஐரோப்பியர்கள் முதல் அபினிப்போரில் சீனர்களை எளிதில் வென்று விட்ட காரணத்தால் மீண்டும் அதிகச் சலுகைகள் பெறத் திட்டமிட்டனர். ஆகவே புதிய திருத்திய உடன்படிக்கைகளைப்பெறவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் போருக்கான காரணங்களைத் தேடினர். அப்பொழுது பிரிட்டிஷாருக்கு ஒரு தருணம் எதிர்நோக்கிவந்தது. கள்ளச் சரக்குகளை ஏற்றிக்கொண்டு வருவதற்கு அனுகூலமாயிருக்கும் பொருட்டு சீன வியாபாரிகள் தங்கள் கப்பல்களை பிரிட்டிஷாருக்குச் சொந்தமான ஹாங்காங் தீவில் பதிவு செய்தனர். அவற்றின்மீது பிரிட்டிஷ் கொடியைப் பறக்க விட்டதோடு, துறைமுகங்களில் நுழைந்து தங்கள் சரக்குகளை இறக்குமதி செய்து விட்டுப் போய்க்கொண்டிருந்தனர். லோர்ச்சா ஆரோ (Lorcha Arrow) என்ற அக்கப்பலின் தலைவர் ஓர் ஆங்கிலேயராவார். அக்கப்பல் கான்டன் துறைமுகத்தினருகே வந்துகொண்டிருந்தது. இதில் கள்ளச் சரக்கும் சில கடற் கொள்ளைக் காரர்களும் இருப்பதாக துறைமுக அதிகாரிகள் சந்தேகத்தினால் இதனைப் பரிசோதனை செய்தனர். அதிலிருந்த மாலுமிகளில் பன்னிரண்டு பேரைக் கைது செய்தனர். இதை ஆங்கில அதிகாரிகள் கடுமையாகக் கண்டித்தனர். ஹாரிபார்க்ஸ் (Harry Parks) என்ற ஆங்கில அதிகாரி ஆரோ என்ற கப்பல் ஆங்கில வர்த்தகக் குழுவிற்குச் சொந்தமான கப்பலென்றும், தனக்கு முன்னறிவிப்புக் கொடுக்காமல் அக்கப்பலில் நுழைந்து மாலுமிகளைக் கைது செய்தது முறையற்ற செயல் என்றும் கண்டித்து, உடனடியாகக் கைது செய்யப்பட்டவர்களை விடுதலை செய்ய வேண்டுமெனவும் கோரினார். அதோடு அக்கப்பலில் நுழைந்த சீன அதிகாரிகள், ஆங்கிலேயரின் தேசியக்கொடியை அவமதித்து விட்டனரெனவும் குற்றம் சாட்டினர். இதே சமயத்தில் சீன அரசு அந்தக் கப்பல் ஒரு சீனக் குடிமகனுக்குச் சொந்தமானதென்றும், தங்களுக்கு அக்கப்பலின் மீது முழு உரிமையும் உண்டென்றும் வாதிட்டனர். ஏதாவது ஒரு காரணம் காட்டி உடன்படிக்கைத்திருத்தங்களைப் பெற வேண்டும் என்றெண்ணிய ஆங்கிலேயருக்கு இது ஒரு நல்ல வாய்ப்பாக அமைந்தது எனலாம். ஆங்கிலேயருக்குத் துணையாகப் பிரெஞ்சுக்காரர்களும் நின்றனர். ஆங்கில பிரெஞ்சுப்படைகள் பீகிங் நோக்கிச் செலுத்தப்பட்டன.

ஆங்கிலேயர்கள், அமெரிக்கர்கள் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் ஆகியோர் மேலும் சீனாவிலிருந்து பல உரிமைகள் பெறுவதையே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். பிரெஞ்சு நாட்டுக் கிறித்தவ சமயப் பரப்பாளராய் இருந்த அபே சாப்டிலெய்ன் (Abbe Chapadalaïne) என்பார் சீனப்பேரரசுக் கெதிராக மதம் மாறிய சீனர்களைத்தூண்டிவிட்டதாகக் குற்றம்

சாட்டப்பட்டார். இவர்சீன மக்களுக்கு வெறுப்பூட்டும் முறையில்தீவிர மதப்பிரச்சாரம் செய்தமையால் சீன மக்களுக்கு இவர் மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டது. அப்பொழுது தைப்பிங் கலகம் கூட நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. பாதிரிமார்களுக்கும் இக்கலகத்திற்கும் சம்பந்தம் உண்டு என்ற எண்ணம் சீன மக்களுக்கு ஏற்பட்டது. எப்படியோ துரதிருஷ்டவசமாக, இந்தப் பிரெஞ்சுப்பாதிரி அதிகாரியொருவனால் விசாரிக்கப்பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டு விட்டார். அந்நியர்களின் 'விசேஷப் பிரதேச' உரிமைக்குப் பங்கம் ஏற்பட்டு விட்டதென்ற கூக்குரலைக் கிளப்பிக்கொண்டு சீனாவை பிரான்சு பழிவாங்கத் தீர்மானித்தது.

இந்த நிகழ்ச்சியானது 1856ஆம் ஆண்டில் கான்டன் நகரை எட்டியது. இவ்விரு நிகழ்ச்சிகளும் பிரிட்டனுக்கும், பிரான்சுக்கும் முறையே ஆத்திரத்தை மூட்டியதால் அவைகள் சீனாவைக் கூட்டாகத் தாக்கத் திட்டமிட்டன. ஆங்கில-பிரெஞ்சுக் கப்பற்படைகள் பீகிங்கை நோக்கி நகர்ந்தன. இப்படைகளைப் பின் தொடர்ந்து அமெரிக்க ரஷ்யக் கப்பற் படைகளும் நகர்ந்தன. இங்கிலாந்து அரசும் இப்போரை ஆதரித்தது. பிரிட்டிஷாரின் இந்தப் போர் முழக்கத்தைக் கேட்ட கான்டன் வாசிகளுக்கு ஆத்திரமுண்டாயிற்று. கலகம் கிளம்பியது. கலகக்காரர்களில் சிலர் அந்நியர்களுடைய வியாபார ஸ்தலங்களைத் தீக்கிரையாக்கினர். இன்னும் பல சேதங்களை விளைவித்தனர். சீனர்களால் சேதமாக்கப்பட்ட பொருள்களில் பிரெஞ்சுக்காரருடையதும் சேர்ந்திருந்தது. இதற்குப் பரிகாரம் பெறுவதாகிய முகாந்திரத்தை வைத்துக்கொண்டு பிரெஞ்சுக் கப்பற் படையொன்று கான்டன் துறைமுகத்தை அடைந்தது. கடைசியாக இரண்டு தேசப்படைகளும் வெற்றி முழக்கம் செய்து கொண்டு கான்டன் நகரத்திற்குள் பிரவேசித்தன. கான்டன் மக்கள் காட்டிய எதிர்ப்பு பலனளிக்கவில்லை. கான்டன் நகரம் வீழ்ந்தது. கான்டன் நகர ஆளுநரும் சிறைபிடிக்கப்பட்டார். பின்னர் இப்படைகள் சீனத் தலைநகரை நோக்கி நகர்ந்து, தலைநகரின் நுழைவாயிலாய் இருந்த தாகு (Taku) கோட்டையை முற்றுகையிட்டு அழித்து முன்னேறினர். செய்வதறியாது திகைத்து, திக்கற்ற, உதவியற்ற சீனா உடன்படிக்கை செய்துகொள்ள முன் வந்தது.

பிரெஞ்சுப் பாதிரியாரின் கொலை, ஆரோ சம்பவம் ஆகிய இரண்டு நிகழ்ச்சிகளும் சீன அரசாங்கத்திற்குப் பாடம் புகட்டுவதற்கு நல்ல காரணங்களாகக் காணப்பட்டன. இதற்குள் நான்கிங் உடன்படிக்கையைப் புனராலோசனை செய்து சரியான முறையில் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளவும், இதற்காக பீகிங் அரசாங்கத்துடன் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தவும், இங்கிலாந்திலிருந்து லார்ட் எல்ஜினை (Lord Elgin) தலைவராகக் கொண்ட ஒரு பிரிட்டிஷ் தூது குழுவும் பிரான்சிலிருந்து ஒரு பிரெஞ்சு தூது குழுவும் முறையே கான்டன் நகரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தன. ஏற்கனவே இந்த நகரம் பிரிட்டிஷ் பிரெஞ்சுப் படைகளின் வசத்தில் இருந்தது. பிரிட்டிஷ் பிரெஞ்சுப் பிரதிநிகளோடு அமெரிக்காவின் பிரதிநிதியும் ரஷியாவின் பிரதிநிதியும் சேர்ந்து கொண்டு நான்கிங் உடன்படிக்கையைப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தை வற்புறுத்தி பீகிங் அரசாங்கத்திற்கு ஒரு தாக்கீது விடுத்தனர். இந்த விஷயத்தில் இவர்கள் ஒரேவித அபிப்பிராயமுடையவர்களாக இருப்பதாகத் தெரிவித்தனர். ஆனால் பீகிங் அதிகார வர்க்கத்தினரோ, கான்டன் மாகாண அதிகாரிகளோடு சமரசப் பேச்சுக்கள் நடத்துமாறு திரும்பப் பதில் சொல்லிவிட்டனர். பிரிட்டிஷ், பிரெஞ்சு அமெரிக்க-ரஷியப் பிரதிநிதிகள் இதைப்பொருட்படுத்தாமல் வடக்கு நோக்கிச் சென்று யாங்க்ட்ஸீ நதியின் முகத்துவாரத்தை அடைந்தனர். இந்தப் பகுதியின் அதிகாரி இவர்களோடு உடன்பாடு பற்றிப் பேச முற்பட்டார். இவருக்குப் பேச அதிகார

மில்லையென்று சொல்லிக்கொண்டு, நேசக் கட்சியினர் டியன்ட்ஸின் நகரத்திற்கு தாங்கள் செல்ல விரும்புவதாகவும் இடையில் தங்களுக்கு எவ்வித ஆபத்தும் ஏற்படாதிருக்கும் பொருட்டு வழியில் தக்கூ (Taku) என்ற துறைமுகத்திலிருக்கும் கோட்டை கொத்தளங்களைத் தங்கள் வசம் ஒப்புவிக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டனர். இது மறுக்கப்பட்டது. உடனே அதனைத் தாக்கித் தங்கள் வசப்படுத்திக் கொண்டு மேலும் சென்று டியன்ட்ஸின் நகரத்தை அடைந்தனர். இது தெரிந்த பீகிங் அரசாங்கம் அமைதி காண இரண்டு பிரதிநிதிகளை அனுப்பியது. அமைதிப் பேச்சுக்கள் பேசி ஒருவாறு சமாதானம் ஏற்பட்டது. எனவே சீனாவுடன் ஐரோப்பிய நாடுகள் பல உடன்படிக்கைகளைச் செய்து கொண்டன. சீனர்களின் சமாதானக் கோரிக்கைகளை ஏற்றுக் கொண்ட நான்கு ஐரோப்பிய அமெரிக்க நாட்டினரும் டியன்ட்ஸின் நகரில் சீன அதிகாரிகளைச் சந்தித்து தனித்தனியாக உடன்படிக்கைகளைச் செய்து கொண்டனர். 1858 ஆம் ஆண்டு ஜூன் திங்கள் 13 ஆம் நாள் ரஷ்யாவும், 1858 ஆம் ஆண்டு ஜூன் திங்கள் 18 ஆம் நாள் அமெரிக்காவும், 28ஆம் நாள் பிரிட்டனும், 27ஆம் நாள் பிரான்சும் சீனாவுடன் தனித்தனியாக ஒரே மாதிரியான உடன்படிக்கைகளைச் செய்து கொண்டன. இதைத்தான் டியன்ட்ஸின் ஒப்பந்தம் என்று அழைப்பர்.

டியன்ட்ஸின் உடன்படிக்கை

இவ்வுடன்படிக்கையின்படி மேலும் பத்து துறைமுகங்கள் ஆங்கிலேயருக்குத் திறந்துவிடப்பட வேண்டும். இதனால் சீனக்கடற்கரையின் பெரும்பகுதி பிரிட்டிஷார் ஆதிக்கத்தின்கீழ் வந்தது. இத்துறைமுகங்கள் மஞ்சூரியாவிலிருந்து பார்மோசா தீவுவரை விரிந்து கிடந்தன. மேலும் யாங்ட்சி நதியில் கப்பல் செலுத்தும் உரிமையையும் ஆங்கிலேயர் பெற்றனர். இதன் காரணமாக ஹாங்கோ நகர்வரையில் யாங்ட்சி நதியின் இருமருங்கிலும் இருந்த வளமான நகர்ப்பகுதிகளனைத்தும் கிடைக்கும் வாய்ப்பினை ஆங்கிலேயர் பெற்றனர்.

பீகிங் நகரில் பிரிட்டிஷ் தூதுவர் நிரந்தரமாக வசிக்க அனுமதி வழங்கப்பட்டது. இவருக்குத் தக்க மதிப்பும் மரியாதையும் தருவதாக ஒப்புக் கொண்டது. மேலும் இவருடைய பாதுகாப்பிற்கும் அது உறுதி அளித்தது.

ஐரோப்பிய அதிகாரிகளின் அனுமதியுடன் சீன அதிகாரிகளின் ஒப்புதலையும் பெற்று சீனாவெங்கிலும் தடையற்ற பயணம் செய்கின்ற உரிமைகள் ஐரோப்பியர்கள் அனைவருக்கும் வழங்கப்பட்டன.

கிறித்தவர்களுக்கு சமயப் பொறை வழங்கப்பட்டது. அவர்களின் பாதுகாப்புக்கும் வழிவகை செய்யப்பட்டது. அவர்களுடைய விவகாரங்களில் சீன அரசாங்கம் தலையிடுவதில்லை என உறுதிகூறியது.

சீன அரசு போர் இழப்பீடாக நான்கு மில்லியன் டாலர்களை பிரிட்டிஷாருக்குக் கொடுக்க வேண்டும். சீனாவின் வளம் பொருந்திய நிலமான யாங்ட்சிக்கியாங் நதியின் மூலமாக அந்நியர்கள் தங்கள் கப்பல்களைச் செலுத்திக்கொண்டு வியாபாரம் செய்யலாம். இன்னும் ஒரு சில துறைமுகப்பட்டினங்களில் அந்நியர்கள் தாராளமாக வியாபாரம் செய்ய அனுமதிக்கப்பட்டனர். அப்பள்ளத்தாக்கின் வளத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று பிரிட்டன் பேரவாக் கொண்டிருந்தது. அவ்வாறு அந்த உரிமையைப் பெற்றுக் கொண்டது.

ஆங்கிலேயருக்கிடையே ஏற்படும் வழக்குகளை ஆங்கில அதிகாரிகளே முடிவு செய்ய வேண்டும். சீனர்-ஆங்கிலேயருக்கு இடையே ஏற்படும் வழக்குகளை சீன ஆங்கிலேய அதிகாரிகளின் குழு ஏற்று முடிவு செய்யும். ஒரு தேசத்திற்குக் காட்டப்படுகிற சலுகைகள் மற்ற தேசங்களுக்கும் முறையாக உண்டு என்ற பிரிவும், சுங்கவரி விகிதங்களைத் தேவையானபோது மறுபரிசீலனை செய்கின்ற பிரிவும் இந்த ஒப்பந்தங்களில் இருந்தன.

வணிகர்களின் அனுமதியின்றி 5 சதவிகிதத்துக்கு மேல் வணிக வரி விதிப்பதில்லை எனச் சீன அரசு உறுதிமொழி அளித்தது. நான்கிங் உடன்படிக்கைகளில் அளிக்கப்பட்ட விசேடப் பிரதேச உரிமை நன்கு விரிவாக்கப்பட்டது.

ஐரோப்பியக் கடற்படைகள், உடன்படிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ள எத்துறைமுகத்திற்கும் யாங்ட்சி நதிக்கரையில் அமைந்திருந்த ஹாங்கோ நகர் வரைக்கும் கூடச் செல்லும் உரிமைகள் பெற்றன. வெளிநாட்டுப் போர்க்கப்பல்களில் சீனாவில் நுழைவதற்கும், கடற்கரை ஓரங்களில் நங்கூரமிட்டு வைப்பதற்கும், வணிகர்கள் வாழ உரிமை அளிக்கப்பட்ட துறைமுகங்களைக் கண்காணிப்பதற்கும் அனுமதி வழங்கப்பட்டது. சீன அரசு நான்கு மில்லியன் டாலர்களைப் போர் இழப்பீடாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் உறுதி செய்யப்பட்டது.

இந்த டியன்ட்ஸின் ஒப்பந்தத்தின் சிறப்பு என்னவென்றால் அபினி வியாபாரம் சட்டரீதியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டதுதான்.

இது போன்ற ஒப்பந்தங்களை மேலும் நான்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் செய்து கொண்டன. டியன்ட்ஸின் உடன்படிக்கையில் துறைமுகங்கள் திறந்துவிடப்படவேண்டும் என்றிருந்தாலும் புதிய துறைமுகங்களில் அவ்வளவு எளிதாக அனுமதிக்கப்படவில்லை. சீனப் பேரரசால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இவ்வுடன்படிக்கையானது பீகிங் நகரில் கூடவிருக்கும் மாநாட்டில் அதிகாரப் பூர்வமாகப் பெற்றுக் கொள்ளப்படும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டிருந்தது. அதேவேளையில் சீனப் பேரரசானது ஐரோப்பியர்களை பீகிங் நகரில் நுழைய விடாமல் தடுக்கத் திட்டமிட்டது. ஆனால் கடல்வழியாக வந்த ஆங்கில, பிரெஞ்சு, அமெரிக்க அதிகாரிகள் பீகிங் நுழைவாயிலான தாகூ (Taku) கோட்டையை 1859 ஜூன் திங்களில் அடைந்தனர். அதேவேளையில் தரைவழியாக வந்த ரஷ்ய தூதுவர் பீகிங் நகரை மிகவும் சுலபமாக அடைந்தார். சீனப்படைகள் ஐரோப்பியர்களை மேற்செல்ல விடாமல் தடைசெய்தன. இது காரணமாக இரு தரப்பாருக்கும் சண்டை நடைபெற்றது. சீனர்கள் வெற்றியடைந்தனர். நேசக்கட்சியினர் ஷாங்காய்க்குத் திரும்பி வந்து அங்கு இன்னும் அதிகப் படைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு மீண்டும் டியன்ட்ஸின் வழியாக பீகிங்கிற்குச் சென்றனர். அந்நகரத்தையும் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். சீனப்படைகள் இவர்களை எதிர்க்க முடியாமல் பின்வாங்கின. இப்படிப் பின்வாங்குகிற போது பிரிட்டிஷ் தூதராகச் சென்ற லார்ட் எல்ஜினின் அந்தரங்க காரியதரிசி உள்பட அந்நியர் சிலரைக் கைதியாக்கிக் கொண்டு சென்றன. இவர்கள் கொடுமையாக நடத்தப்பட்டார்களென்பதைக் காரணமாக வைத்துக்கொண்டு லார்ட் எல்ஜின் பீகிங்கிற்கு ஐந்து மைல், இப்பாலுள்ள சக்ரவர்த்தியின்

கோடைகால அரண்மனையைச் சுட்டெரித்து விடும்படி உத்தரவிட்டார். சீனப் பேரரசர்களின் கோடைகால மாளிகை தீக்கிரையாக்கப்பட்டு முற்றிலும் அழிக்கப்பட்டது. அம்மாளிகையில் இருந்த விலைமதிப்பற்ற கலைப்பொருட்கள் முழுவதும் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. நாகரீகத்தில் மிகச் சிறந்த ஐரோப்பிய நாட்டுப் படைகள் கூட போர் வெறியால் உந்தப் பட்டவுடன் உலகமே வியக்கின்ற கலையழகுப் பெட்டகங்களை நாசப்படுத்தியது வியப்பிற்குரிய செயலாகும். சக்ரவர்த்தி தன் குடும்பத்துடன் வடகிழக்கேயுள்ள ஜிஹோல்; மாகாணத்திற்கு ஓடி விட்டான். சீன அரசாங்கம் எந்தவிதமான நிபந்தனைகளுக்கும் இணங்கத் தயாராயிருந்தது. இந்தநிலைமையில் இரு சாராருக்கும் அதாவது சீன அரசாங்கத் தாருக்கும் நேசக்கட்சியினருக்கும் உடன்பாடு செய்து வைப்பதாக ரஷ்ய அரசாங்கத்தின் பிரதிநிதி முன் வந்தார். பீகிங் நகரைக்கைப்பற்றிய ஐரோப்பியர்கள் தாங்கள் டியன்ட்ஸின் நகரில் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கைகளை ஏற்றுக்கொண்டதோடு மட்டுமல்லாமல் வேறு பல புதிய சலுகைகளையும் பெற்றனர். கடைசியாக 1850 அக்டோபர் 24ஆம்நாள் பிரிட்டனுடனும், அடுத்த நாள் பிரான்சுடனும் உடன்படிக்கைகள் நிறைவேறியது. இவ்வுடன்படிக்கையின்படி ஏற்கனவே நிறைவேற்றப்பட்ட டியன்ட்ஸின் ஒப்பந்தம் உறுதிசெய்யப்பட்டது. ஹாங்காங்குக்கு எதிரேயுள்ள கொலுன் (Kowloon) தீபகற்பம் பிரிட்டிஷாருக்குக் குத்தகைக்கு விடப்பட்டது. பிரிட்டிஷ்-பிரெஞ்சு வியாபாரிகள் கொண்டு வரும்சரக்குகளுக்கு விதிக்கப்பட்டு வந்த இறக்குமதித் தீர்வை குறைக்கப்பெற்றது; சீனர்கள் அந்நியர்களின் கீழ் வேலை பார்க்க அனுமதிக்கப்பட்டனர். பிரிட்டிஷாருக்கும் பிரெஞ்சுக் காரருக்கும் மஞ்சு அரசாங்கம் இழப்பீடாக ஒரு தொகை கொடுக்க வேண்டுமென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. கிறித்தவப் பாதிரிமார்கள் தங்களுடைய தேவாலயங்கள் முதலியவை களுக்காக நிலம், சொத்து முதலியன வாங்கிக் கொள்வதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டார்கள்.

முதல் அபினிப் போர் சீனாவில் ஐரோப்பியர்கள் நுழைய வழிவகுத்தது. இரண்டாவது அபினிப்போர் சீனாவில் ஐரோப்பியர்கள் முழு உரிமை பெற்றவர்களாகச் சீனத் துறை முகங்களனைத்திலுமே தங்கி வர்த்தகம் புரிய வழி வகுத்தது. சீனாவின் திறமையின்மை இராணுவத்தின் செயல்திறமையின்மை உலகுக்குத் தெரிந்தன. சீனாவின் வருவாய் பெருமளவிற்குக் குறைந்தது. அது பாதுகாப்பு வரிகளை விதிக்க முடியாமல் இருந்தது. அதற்குப் பல தடைகள் ஏற்பட்டன. வெளிநாட்டவரின் செல்வாக்கின் காரணமாக சீனாவின் பண்டைய பழக்க வழக்கங்கள் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டன. ஐரோப்பிய வர்த்தகர்கள் குறைந்த ஏற்றுமதி வரிகளையே செலுத்த வேண்டியிருந்ததால் சீனா அவர்களின் பொதுச் சந்தையாயிற்று. பிரிட்டிஷ் வணிகர்களுக்கு சமத்துவத்தையே வழங்கிய சீனா தன் உரிமைகளை இழந்து உருக்குலைந்து நின்றது. அதோடு பொருளாதாரமும் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டது. சீனாவின் தொழில் வளர்ச்சி தடைப்பட்டது. தன்னிலையை உணர்ந்து திருத்திக்கொள்ள முன் வராத சீனா மேலும் மேலும் ஐரோப்பியர்பால் வெறுப்பினையும் ஆத்திரத்தையும் வளர்த்துக்கொண்டதே தவிர முன்னேற வேண்டும் என்ற ஆர்வம் தோன்றவில்லை. அத்தோடு எதிர்கால வாழ்விற்கு ஐரோப்பியர்களை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருக்கிற நிலையும் ஏற்பட்டது.

பயிற்சி வினா

டியன்ட்சின் உடன்படிக்கை உருவாவதற்கான சூழ்நிலைகளையும் அதன் முக்கியத்துவத்தையும் விளக்குக.

ஜப்பானியர்கள் தங்கள் நாட்டை நிஹான் அல்லது நிப்பான் என்று அழைப்பர். 'சூரியன் உதயமாகும் நாடு' என்று அதற்குப் பொருள். அது நான்கு பெரிய தீவுகளும் மற்றும் ஆயிரக்கணக்கான சிறிய தீவுகளும் அடங்கியதாகும். அவை ஆசியாக் கண்டத்து கிழக்கு கடற்கரையையொட்டி ஆயிரத்து ஐநூறு மைல் அளவில் 30° வட அட்சரேகைக்கும் 45° தென் அட்சரேகைக்குமிடையில்பரவிக் கிடக்கின்றன. அதன் நான்கு முக்கிய தீவுகள் ஹொக்கைடோ, ஹான்ஷூ, ஷிகோகு, கியூஷூ ஆகியவைகளாகும். அங்கு சுமார் 10 கோடி பேர் வாழ்கின்றனர். அவைகளுள் ஹான்ஷூ பெரியது. பாதிக்கு மேற்பட்ட மக்கள் தொகையினர் அங்கு வாழ்கின்றனர். இங்குதான் தலைநகர் டோக்கியோ அமைந்துள்ளது. ஹொக்கைடோ தீவு வடக்கிலும் கியூஷூ தெற்கிலும் அமைந்துள்ளன. ஜப்பானில் நிலப்பரப்பில் 80 சதவீதம் மலைப்பாங்கானவை. எனவே சமவெளிப் பகுதிகளில் மக்கள் நெருக்கம் மிக அதிகம்.

ஐரோப்பாவின் வடமேற்கில் அமைந்துள்ள பிரிட்டிஷ் தீவுகளைப் போல் ஆசியாவின் வடகிழக்கில் ஜப்பான் அமைந்துள்ளது. பிரிட்டன், ஐரோப்பாக் கண்ட வரலாற்றினால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது போல் ஜப்பானும் ஆசியாக் கண்ட வரலாற்றினால் பாதிக்கப் பட்டுள்ளது. எனினும் உப்புக்கடல் அகழியால் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதால் தனித்தன்மையைப் பாதுகாத்துள்ளது. தெற்கிலுள்ள கியூஷூ தீவு ஆசியாக் கண்டத்திலிருந்து சுமார் நூறு மைல்கடல் பரப்பில் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதால் டோகுகாவா ஷோகன்கள் காலத்தில் சுமார் 200 ஆண்டுகாலம் தனித்து வாழ முடிந்தது.

எனினும் ஆசியாக்கண்டப்பகுதியிலிருந்து படையெடுப்பாளர்களையும், குடியேறி களையும் சந்தித்திருப்பதால் கண்ட கலாச்சாரச் செல்வாக்கு ஜப்பானில் ஊடுருவியுள்ளது. அந்நிய கலாச்சாரத்தை ஜப்பானியர் விரும்பி வரவேற்றனர். அது படையெடுப்பாளர்களால் திணிக்கப்படவில்லை. பொதுவாக சீனக் கலாச்சாரச் செல்வாக்கு ஜப்பானில் பரவலாகக் காணப்படுகிறது. ஆனால் கொரியாவைப் போல் ஜப்பான் சீன அரசியல் ஆதிக்கத்திற்கு என்றுமே உட்பட்டதில்லை. இரு மங்கோலியப் படையெடுப்புகளுக்கு உள்ளாகியிருந் தாலும் தனது தனித்தன்மையைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளத் தவறியதில்லை.

புவியியல் கூறுகள்

ஜப்பான் 1,42,000 சதுர மைல்பரப்புள்ள நாடாக இருந்தாலும் 25,000 சதுர மைல்பரப்புதான் சமவெளிப் பிரதேசம் ஆகும். மொத்தப் பரப்பில் ஆறில் ஒரு பகுதிதான் வேளாண்மைக்குத் தகுதியான பூமியாகும். ஹான்ஷூ தீவிலுள்ள கான்டோ, கான்சாய் பகுதிகள்தான் முக்கிய சமவெளிப் பிரதேசங்களாகும். லட்சக் கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நிகழ்ந்த பூகம்பம் மற்றும் எரிமலைகளால் ஜப்பான் குன்றுகளும் மலைகளும் நிறைந்த பகுதியாயிற்று என்று பூகம்ப வல்லுநர்கள் கருதுகிறார்கள். ஜப்பானிய மலை உச்சிக்கும் சுற்றியுள்ள கடல் அடித்தளத்திற்கும் 18,000 அடி முதல் 27,000 அடிவரை வேறுபாடுள்ளது.

குன்றுகளின் அடிவாரத்தில் சமவெளி நிலத்திலும் சரிவுகளிலும் தீவிர சாகுபடி முறை கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகிறது. பொதுவில் மலைப்பகுதிகள் காடுகளற்றும் பனி படர்ந்தும் காணப்படுகின்றன. பதினோறாம் நூற்றாண்டுவரை ஆங்காங்கேயுள்ள பிரபுக்கள் தனி ஆதிக்கம் செலுத்த அந்த மலைப்பகுதிகள் நல்ல வாய்ப்புகள் அளித்துள்ளன. எனவே அக்கால கட்டத்தில் நாட்டை ஒருங்கிணைப்பதுதான் ஆட்சியாளர்களின் அதிமுக்கியப் பணியாக இருந்தது.

ஜப்பானில் ஆறுகள் குட்டையானவை. ஆழமில்லாதவை. மிக நீளமான ஆறு 292 மைல்தான். கோடை கால மழைகள் போதும், இலையுதிர்கால சூறாவளிகளின்போதும், பனி உருகும்போதும், நில அரிப்பை ஏற்படுத்துகின்றன. ஜப்பானியர்கள் முதன்மையாக சாகுபடி செய்வது அரிசிதான். அதற்கு நல்ல மழையும், நீர்ப்பாசன வசதிகளும் தேவைப்படுகிறது. ஜப்பான் பருவக்காற்று பிரதேசத்தில் உள்ளதால் கோடையில் தெற்கிலிருந்து வீசும் காற்றிலிருந்து நல்ல மழை பெய்கிறது. யமாட்டோ சமவெளிதான் ஜப்பானில் அதிக அளவு அரிசி விளையுமிடம். அரிசி விளைவிப்பதைத்தான் முக்கியமான வேளாண்மைத் தொழிலாகக் கருதினர். முந்திய காலத்தில் சாமுராய்களின் ஊதியம்கூட அரிசியாகத்தான் இருந்தது. நிலமானிய காலத்தில் ஜப்பானில் நாணயத்தைவிட அரிசிதான் அதிமுக்கிய பண்டமாற்றுப் பொருளாக விளங்கியது.

ஜப்பானின் கடற்கரை நீளமானது. 14 சதுர மைல் நிலத்திற்கு ஒரு மைல்நீள கடற்கரை என்ற வீதத்தில் உள்ளது. பிரிட்டனில்கூட அந்த வீதம் 20 சதுர மைல் பகுதிக்கு ஒரு மைல் நீள கடற்கரை என்ற அளவில்தான் உள்ளது. நாட்டின் எந்தப்பகுதியிலும் கடலிலிருந்து அதிக தொலைவில் இல்லை. பெரும்பான்மையான மக்கள், மீன் பிடித்தல் போன்ற கடல் தொழில்களில்தான் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஜப்பான் பல தீவுகளாக உள்ளதால்கடல் பரப்புதான் நெடுஞ்சாலையாகப் பயன்படுகிறது. கடற்கரைப் பகுதிகளில் குளிர்ந்த மற்றும் வெப்ப நீரோட்டங்கள் சந்திப்பதால் ஏராளமான மீன் இனங்கள் வாழ்கின்றன. வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முன்னிருந்தே ஜப்பானியர்களுக்கு மீன் சிறந்த சத்துணவாகப் பயன்பட்டு வருகிறது.

இறைச்சி சாப்பிடுவதைத் தடைசெய்துவிட்ட புத்த மதம் மீன்சாப்பிடுவதை தடை செய்யவில்லை. எனவே ஜப்பானியர்களின் முக்கிய உணவுப் பொருள் மீனாகிவிட்டது. அதனால் ஜப்பானியர்கள் மீன் பிடித்தல், கலம் செலுத்துதல், கப்பல்கட்டுதல்போன்ற கடல் சார்ந்த தொழில்களில் சிறந்து விளங்குகின்றனர்.

பூகம்ப காலத்தில் ஜப்பானில் நில நடுக்கங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. இன்றுகூட ஆண்டுதோறும் 1500 நில நடுக்கங்கள் நிகழ்கின்றன. எனினும் அவைகளில் பெரும்பாலானவை நில நடுக்கக் கருவிகள் மூலம் தான் கண்டறியப்படுகிறது. இன்றுகூட டோக்கியோவில் வாரத்திற்கு இருமுறை லேசான நில அதிர்வுகள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. அது விரைவாகச் செல்லும் ஒரு லாரியின் அதிர்வு போலத்தான் உள்ளது. பயங்கர பூகம்பங்கள் மிக அரிதாகவே நிகழ்கின்றன. பதினாறாம் நூற்றாண்டுவரை 23 பயங்கர பூகம்பங்கள் நிகழ்ந்துள்ளதாகக் கணக்கிட்டுள்ளனர். அவற்றிற்கு சராசரியாக ஆயிரம்பேர் வரை பலியாகி விடுகின்றனர்.

பூகம்பத்தைவிட கடும் சேதம் விளைவிப்பது சூறாவளியாகும். பசிபிக் பெருங்கடலில் புயல் உருவாகும் மையத்திற்கருகில் ஜப்பான் அமைந்துள்ளதுதான் அதற்குக் காரணம். தென்மேற்கு கடற்கரையை அச்சூறாவளி காற்றுக்கள் அடிக்கடி தாக்கி, பெரும்மழையையும் மலை போன்ற அலைகளையும் கொண்டுவந்து பெரும்சேதம் விளைவிக்கின்றன. இவற்றினால் உயிர்ச்சேதம் கொஞ்சமாக இருந்தாலும் பொருட்சேதம் அதிகமாகவே உள்ளது. மழை பஞ்சம், பனி, வெள்ளம் ஆகியவற்றால் விளையும் சேதத்தைவிட சூறைக்காற்றுகள்தான் அதிக சேதம் விளைவிக்கின்றன. கன மழைப்பொழிவு மலைச் சாரல்களில் நல்ல மரங்களைத் தோற்றுவிக்கிறது.

பூகம்பங்களும், சூறாவளிகளும் ஜப்பானின் சாபக்கேடு என்றால் மிதமான, தட்பவெட்ப நிலை அதன் வரப்பிரசாதமாக உள்ளது. நான்கு பருவக்காலங்களும் அங்கு தெளிவாகக் காணப்படுகின்றன. 30டிகிரி மற்றும் 45 டிகிரி வட அட்சரேகைகளுக்கிடையில் 1500 மைல் நீளத்தில் அமைந்துள்ளதால் மிகவும் மாறுபட்ட கடுமையான காலநிலை ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்பாக உள்ளது. வடக்கிலுள்ள ஹொக்கைடோ தீவின் குளிர் சைபீரியக் குளிரைப் போல் கடுமையாக இருக்கும்போது தெற்கிலுள்ள கியூஷூ தீவில் கோடையில் வெப்பமண்டல காலநிலையே நிலவுகிறது. ஆனால் ஜப்பான் கடல்குழந்த தீவுக்கூட்டமாக இருப்பதால் அருகிலுள்ள சீனாவைப் போல் குளிர்காலத்தில் கடுங் குளிராகவும் கோடையில் கடும் வெப்பமாகவும் இருப்பதில்லை. குறுகிய ஜப்பான் கடல் அதன் கால நிலையை மிதமாக்க உதவுகிறது.

தட்பவெட்பநிலை, குறிப்பாக, கோடைகால மழை ஜப்பானில் நெல் சாகுபடிக்கு ஏதுவாக இருக்கிறது. குறுகிய கோடையும் கடுமையான குளிரும் கொண்ட ஹொக்கைடோ தீவில் கூட ஜப்பானியர் நெல் விளைவிக்கின்றனர். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஜப்பானிய விஞ்ஞானிகள் பனி படரும் ஹொக்கைடோவில் கூட உயரிய நெல் சாகுபடி முறையைக் கண்டுபிடித்துள்ளனர். இரு போக, தீவிர நெல் சாகுபடி முறை ஜப்பானிய வேளாண்மையின் சிறப்பம்சம். ஒரு ஏக்கரில் இந்த சாகுபடியின் மூலம் ஜப்பானியர் உலகிலே அதிக அளவு நெல் உற்பத்தி செய்கின்றனர்.

ஜப்பானில் எண்ணெய், தங்கம், வெள்ளி, ஈயம், கந்தகம் இரும்பு, பித்தளை, டங்ஸ்டன் போன்ற தாதுப்பொருட்கள் அளவில் கொஞ்சமாகத்தான் கிடைக்கின்றன. நிலக்கரியும், கந்தகமும் தான் ஓரளவு அதிகமாக கிடைக்கின்றன. அந்நாட்டுத் தொழில் வளர்ச்சிக்கு அவை அடிப்படையாய் அமைந்துள்ளன. கிடைக்கும் நிலக்கரியும் அவ்வளவு தரமானதல்ல. அதனால் உருக்கு தயாரிப்பதற்கு உரிய நிலக்கரி வெளிநாட்டிலிருந்துதான் இறக்குமதியாகிறது. பிற மூலப் பொருட்களும் அவ்வாறு தான் இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன.

மக்கள்

ஜப்பான் மக்கள் தோற்றத்தைப் பற்றி சரியான தகவல் கிடைக்கவில்லை. ஜப்பானில் கி.மு. ஆயிரம் ஆண்டளவில் மக்கள் குடியேறி இருக்கலாம் என அண்மைக்காலம் வரை நம்பப்பட்டு வந்தது. ஆனால் 1949-ல் நிகழ்ந்தப்பட்ட தொல்பொருள் ஆய்வு காரணமாக 5 இலட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே மனிதர் வாழ்ந்ததற்கான தடயங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

பனியுக் காலத்தில் (10,00,000 - 10,000) ஜப்பான் ஆசியாக் கண்டத்துடன் இணைந்திருக்க வேண்டுமெனத் தெரிகிறது. அப்போது கண்டத்திலிருந்த மக்கள் அங்கு குடியேறியிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. கொரிய மொழி மற்றும் யூரல்-அல்டாய்க் மொழியினங்களோடு ஜப்பானிய மொழிக்கு இருக்கும் தொடர்பு அந்த குடியேற்றக் கொள்கையை ஊர்ஜிதம் செய்கிறது. ஆனால் ஜப்பானிய புராணங்களும், பழக்க வழக்கங்களும், கட்டிட பாணியும் தென்கிழக்கு ஆசியா மற்றும் பாலினீசியத் தொடர்பை வலியுறுத்துகின்றன. எனவே பலவகைப்பட்ட இன, கலாச்சார கலப்புகளின் வாயிலாக ஜப்பானிய இனம் தோன்றியிருக்கலாம்.

உலக வரைபடத்தை நோக்கினால் ஆசியா கண்டத்துடனான ஜப்பான் நாட்டின் தொடர்பு எளிதில் விளங்கும். கொரியா தீபகற்பத்திலிருந்து ஒரு குறுகிய நீர்ச்சந்திதான் ஜப்பானை கண்ட பாகத்திலிருந்து பிரிக்கிறது. கண்டத்தோடு தொடர்பு கொள்ள கொரியா நாடுதான் இயற்கையான வழியாக அமைகிறது. அங்கு கூட சுஷிமா என்ற தீவு படிக்கல்லாக அமைந்தள்ளது. தெற்கில் கொரியாவிலிருந்தும் வடக்கில் சகாலின் தீவிலிருந்தும் சில இன மக்கள் ஜப்பானில் குடியேறியிருக்கலாம்.

தொடக்ககால ஜப்பானிய வரலாற்றை உருவாக்கியவர்கள் இத்தகைய கலப்பினத்தவர்களாக இருக்கலாம். கொரியா, சீனாவைப் போல் இங்கும் மங்கோலிய இனக் கலப்பு ஏற்பட்டிருக்கலாம். எனவே ஜப்பானின் முன்னோர்கள் அநேகமாக கொரியாவிலிருந்து குடியேறியிருக்கலாம். மங்கோலிய மற்றும் பாலினேஷிய கலப்பினத்தவர்களே ஜப்பானியர் எனக் கொள்வதில் தவறில்லை. மங்கோலியர்களுக்கே உரிய எடுப்பான கன்னத்து எலும்புகளும் தட்டையான மூக்கும் இல்லாதிருப்பதற்கு இதுதான் காரணம். ஜப்பானியர்களின் வீடுகளும் வெப்ப மண்டல சூழல்களுக்கு ஏற்ப அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

மங்கோலியர் வருகைக்கு முன்னரே ஜப்பானியத் தீவுகளில் இன்றைய அய்னு இனத்தவர்களின் முன்னோர்கள் குடிபுகுந்துள்ளனர். நாளைடைவில் இந்த அய்னுகள் வடதீவிற்கு (ஹோக்கைடோ) தள்ளப்பட்டனர். அங்கேயும் இந்த இனம் இப்போது அழிந்துகொண்டிருந்தாலும் இன்னமும் 14000 பேர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களது உடலமைப்பு மங்கோலியர்களுடையதைவிட முற்றிலும் மாறுபட்டது. அவர்களது பெரிய உருண்டை வடிவமான கண்கள் காகேசியன் இனத்தவரை நினைவு படுத்துகின்றன. எழுத்து வடிவிலுள்ள மொழியை அறியாதவர்கள். ஆன்ம வாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆவியுலக வழிபாட்டினர். சமீப காலம்வரை வேட்டையாடுதலும்; மீன் பிடித்தலும்தான் அவர்கள் தொழிலாக இருந்தது. ஜப்பானின் மண்ணின் மைந்தர்களான அந்த இனம் இப்போது அழிந்துகொண்டிருக்கிறது. அவர்களது தனிப்பட்ட பண்பாடு ஜப்பானில் சமய சமூக வளர்ச்சியில் பெரும்பங்கு பெற்றுள்ளது.

ஜப்பானியர்களின் தோற்றம் பற்றி திட்டவட்டமான கருத்து எதுவும் கூறப்படாவிட்டாலும் ஆசியா கண்டத்திலிருந்து அலை அலையாக குடியேறிய மக்களின் சந்ததியினர்தான் என்று நம்பப்படுகிறது. ஆசியாவின் வடக்கிலிருந்தும் தெற்கிலிருந்தும் வந்து குடியேறியவர்களின் சந்ததியினர்தான் இன்றைய ஜப்பானியர் என்ற பொதுவான கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. வடக்கிலிருந்து மங்கோலியர்களும் தெற்கிலிருந்து பாலினீஷியர்களும் குடியேறினர். இவர்களின் கலப்பு இனம்தான் ஜப்பானிய இனம். இவர்கள் குடியேறுவதற்கு முன்னரே வடக்கு ஹோக்கைடோவில் அய்னு என்ற

இனத்தினர்கள் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். இன்றைய ஜப்பானியர்களிடமிருந்து அய்னுக்கள் சற்று வேறுபட்டுள்ளனர். பொதுவாக அவர்கள் வேட்டையாடியும், மீன் பிடித்தும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். சில சமயங்களில் பெரு வீரமுள்ள இனத்தவர்களாகவும் வாழ்ந்துள்ளனர். அவர்கள் பேசிய மொழிக்கு எழுத்து வடிவம் கிடையாது. ஆனால் பல ஜப்பானிய சொற்கள் அய்னு மொழியிலிருந்து வந்தவை. பின்னர் குடியேறியவர்கள் அவர்களை வடக்குப் பகுதிக்கு அடித்து விரட்டினர்.

எழுதும்கலை மிகவும் தாமதமாகவே ஜப்பானில் தோன்றியதால் அவர்களது தோற்றம்; பற்றிய தகவல் தெரியவில்லை. ஆனால் புராணங்கள் ஜப்பானியர் தோற்றம் பற்றி பல கதைகளைக் கூறியுள்ளன. இசாங்கி, இஸானாமி என்ற இரு ஆண் பெண் தேவதைகளிலிருந்துதான் ஜப்பானியர் தோன்றினார்களாம். இந்த தேவதை ஜோடி மேலும் பல தேவதைகளை ஈன்றெடுத்ததாம். சூரிய தேவதையான அமட்டராசு, ஒ-மி-காமி புயல் தேவதையான சுசா-நோ-வு ஆகியோரை ஈன்றெடுத்தனர். ஜப்பானில் யார் ஆதிக்கம் செலுத்துவது என்பது குறித்து இந்த இருவரிடையே சச்சரவு மூண்டது. இறுதியில் அந்த இருவரும் ஒரு சமாதான ஏற்பாடு செய்து கொண்டனர். அதன்படி சூரிய தேவதையின் வாரிசுகள் ஜப்பான் அரசியலிலும், புயல் தேவதையின் வாரிசுகள் சமயத்துறையிலும் ஆதிக்கம் செலுத்த வேண்டும் என்பது ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. அதன்பின் அமட்டராசுவின் பேரன் கியூஷு தீவிற்குச் சென்று அரசியல் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கினார். ஜப்பானின் முதல் பேரரசரான ஜிம்மு தென்னோ, இந்த அமட்டராசுவின் பேரன் வழியில் தோன்றியவராகக் கருதப்படுகிறார். அதன்பின் மத்திய ஜப்பானிலுள்ள யமடோ மாநிலத்திற்குச் சென்று அங்கு தம் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டினார். அந்த மாநிலம்தான் தற்போது கியோட்டோ எனப்படுகிறது. அதனைத் தம் தலைநகராகக் கொண்டார். ஜிம்மு தென்னோ மரபில் தான் வழிவழியாக, ஜப்பானிய பேரரசர்கள் இன்றுவரை வந்துள்ளனர். ஜிம்மு தென்னோ கியோட்டோவில் குடியிருந்த கி.மு. 600லிருந்துதான் ஜப்பானிய வரலாறு தொடங்குகிறது.

கிறிஸ்துவ சகாப்தத்தின் தொடக்க ஆண்டுகளில் ஜப்பானியச் சமுதாயம் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அப்போதைய பேரரசர்கள் ஒரு பழங்குடி இனத் தலைவர்களாகவே செயல்பட்டனர். ஜப்பானிய முன்னோர்கள் சூரியனையும் மற்ற இயற்கைச் சக்திகளையும் கடவுளாகக் கருதி வழிபட்டனர். பல்வேறு பழங்குடியினரிடையே அதிகாரம் சிதறிக்கிடந்தது. ஒவ்வொரு குடியும் ஒரு தலைவனால் ஆளப்பட்டது. அவர் அரசியல் மற்றும் சமயத் தலைவனாகச் செயல்பட்டார். ஒவ்வொரு குடியினரும் ஒரு குறிப்பிட்ட தெய்வத்தை வழிபட்டனர். அதற்கென்று சில பழக்கவழக்கங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் வகுத்துக்கொண்டனர். நிலமும் அதற்கென்று தனியாக சொந்த மாயிருந்தது. பழங்குடியிலுள்ள ஒவ்வொருவரும் ஒரு பொதுவான தெய்வத்தின் வழிவந்தவர்கள் என நம்பினர்.

இந்த பழங்குடிச் சமுதாயத்தின் தலைவனும் அவனது குடும்பத்தினரும் உயர் குடியினர் ஆனார்கள். அவர்களுக்கு கீழ்மட்டத்தில் சிறிய பிரபுக்களும் குடியானவர்களும் கைவினைஞர்களும் இருந்தனர். சூரியக் கடவுளை வழிபடும் அனைத்து ஜப்பானியர்களையும் பேரரசர் ஆட்சி புரிந்தார். கொள்கையளவில் அனைத்து பழங்குடி இனத்தவருக்கும் தலைவராக பேரரசர் கருதப்பட்டாலும் நடைமுறையில் அவர் தம் சொந்த இனத்தின்

தலைவராகவே செயல்பட்டார். இந்த காலகட்டத்தில் வேளாண்மைதான் ஜப்பானியர்களின் முக்கிய தொழில். அரிசிதான் முக்கிய விளை பொருள். வேட்டையாடலும் மீன் பிடித்தலும் நடைபெற்றன. ஜப்பானிய குடியானவர்கள் நல்ல அறுவடைக்கு சூரியனையே நம்பி யிருந்ததால் அதனை பிரதான தெய்வமாகக் கருதி வழிபட்டதில் வியப்பில்லை.

பழங்கால ஜப்பானிய சமயம்

சமயம் என்பது மூடநம்பிக்கைகளின் மொத்தத்திரட்டாக இருந்தது. பேரரசர் வழி வந்தவர்களே குருக்களாகக் கருதப்பட்டனர். சூரியக் கடவுளைத்தவிர, மலை, ஆறு, ஏரி, போன்ற சில்லரைத் தேவதைகளும் நிறைந்திருந்தனர். இறந்துபோன முன்னோர்களும் கடவுளாகக் கருதப்பட்டனர். பேரரசரும் கடவுளாகக் கருதப்பட்டார் கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் ஜப்பானில் புத்தசமயம் நுழையும்வரை இந்த பெயரில்லா சமயம்தான் ஜப்பானில் பரவியிருந்தது.

ஆனால் ஜப்பானிய நாட்டில் தோன்றிய சமயம் ‘‘ஷின்டோ’’ எனப்பட்டது. ‘‘கடவுள் களின் வழி’’ என்பது அதன் பொருள். இச்சமயமானது குடும்பம், மற்றும் சமூக வாழ்விற்கும் உடல் வலிமை, பற்றுறுதி ஆகிய உணவுப் பணிகளுக்கும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கும் முக்கியத்துவம் அளித்தது. பேரரசர் தெய்வீக வழிவந்தவர் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டது. இந்த கொள்கை ஜப்பானிய சமுதாயத்தை ஒரு தேசிய இனமாக மாற்ற உதவியது. ஒவ்வொரு பழங்குடியும் காமி என்ற ஒரு தேவதையிலிருந்து தோன்றியது என உரிமை கொண்டாடியது. இந்த தேவதைகளை எல்லாம் ஷின்டோ சமயம் அங்கீகரித்ததால் அது ஜப்பானிய பல்வேறு பழங்குடியினரை ஒருங்கிணைக்கும் சக்தியாக விளங்கியது. சமுதாய வாழ்வில் இந்த காமி வழிபாடு மையமாக விளங்கியது. சமூக நம்பிக்கைகளுக்கும் பழக்க வழக்கங்களுக்கும் அடித்தளமாக விளங்கியது. இந்த தேவதைகளின் வழிபாட்டுத்தலங்கள் காடுகளில்தான் அமைந்துள்ளன. பழங்குடியினர் பாரம்பரிய பழக்க வழக்கங்களை அதுவே நிர்ணயிக்கிறது.

டெய்க்வா சீர்திருத்தம்

இந்த பழங்குடிப் பண்பாடு கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் இளவரசர் கோடோகு (Kotoku) சீர்திருத்த ஆணையின் பயனாக மங்கத் தொடங்கியது. அந்த ஆணை மாநிலங்களுக்கு சில அதிகாரங்களை வழங்கியது. நில முறைமைகளிலும் வரி விதிப்பு முறைகளிலும் மாறுதல்களை ஏற்படுத்தியது. குடிப் பிரிவுகள் நிலமானிய பற்றுறுதியின் மூலம் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டன. பேரரசரின் அதிகாரத்திற்கு சவாலாக விளங்கிய சோகா (Soga) பழங்குடியும் ஒடுக்கப்பட்டது. பேரரசரின் மேலாதிக்கம் உறுதியாக நிலைநாட்டப் பட்டது. அவர் சார்பாகத்தான் நாட்டின் நிர்வாகம் நடத்தப்பட்டது. இந்த டெய்க்வா (Taikwa) சீர்திருத்தம் ஜப்பானில் தேசிய உணர்வைத் தோற்றுவித்தது. ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட மைய அரசு நிறுவப்பட்டது. எனினும் அவ்வரசின் ஆதிக்கம் நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் நிலைநாட்டப்பட்டதாகக் கூற முடியாது. எது எவ்வாறெனினும் உள்நாட்டு அரசியல் வளர்ச்சிக்கும், கொரியா, சீனா போன்ற வெளி நாட்டினருடன் தொடர்பு கொள்ளுவதற்கும் ஒருமைய அரசு தேவை என்பது உணரப்பட்டது.

ஜப்பானிய கலாச்சாரத்தை உருவாக்குவதில் ஆசியாக் கண்டம் மிக முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. சீனாவின் கலாச்சார தாக்கம் மிக அதிகமாக உணரப்பட்டது. அக்கலாச்சாரம் கொரியா வழியாகத்தான் ஜப்பானைத் தாக்கியது. சான்றாக புத்த சமயம், சீனாவிலிருந்து கொரியா வழியாகத்தான் ஜப்பானைச் சென்றடைந்தது. அதேபோல் எழுதும் கலை கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில்தான் ஜப்பானில் பரவியது. தெற்கு கொரியாவில் ஜப்பானியர் சில குடியேற்றங்களை நிறுவியதுடன் அங்குள்ள அரசுகளுக்கிடையே நடைபெற்ற அரசியல் போர்களிலும்பங்கு பெற்றனர். டெய்க்வா சீர்திருத்தங்களின்படி, சீனாவை முன்மாதிரியாகக் கொண்ட அரசியல், சமூக, பொருளியல் வாழ்க்கை முறை பரவியது.

நாரா கால கட்டம் (Nara Period)

ஜப்பானின் முதல் தலைநகர் நாரா. கி.பி. 710ல் பேரரசரின் இருப்பிடமாகியது. கி.பி. 712ல் டெய்க்வா சீர்திருத்தங்கள் முழுமை பெற்றன. ஜப்பான் கலாச்சார வளர்ச்சியில் ஏற்றம் பெற்றது. புத்த கலைகள் சீனாவிலிருந்து ஜப்பானுக்குள் பரவின. ஆனால் எட்டாம் நூற்றாண்டளவில் சீனக் கலை நுட்பங்களைச் சாராத ஜப்பானியர் தங்களுக்கென சொந்தக் கலைகளை வளர்க்கத் தொடங்கினர். அதற்கிடையில் புத்தசமயம் ஜப்பானில் நன்கு வேருன்றியதோடு பேரரசர் அரசவையிலும் தன் செல்வாக்கு முத்திரையைப் பதிக்கத் தொடங்கியது. இந்த நாரா காலத்தில்தான் டோக்யோ என்ற துறவி அரியணையில் அமர முயன்று தோல்வியடைந்தார்.

ஹியன் கால கட்டம் (Heian period)

கி.பி. 794ல் தற்போது சியோட்டோ என்றழைக்கப்படும் நகரத்திற்கு தலமையகம் மாற்றப்பட்டது. அது 1868 வரை பேரரசரின் தலைநகரமாக நீடித்தது. டெய்க்வா சீர்திருத்தங்கள் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட அதிகார வர்க்கத்தையும் உருவாக்கின. பெரும்பாலும் பிரபுக்கள் நிறைந்த அந்த அதிகாரவர்க்கம் ஹியன் காலம் முழுவதும் ஜப்பானின் அரசியல் பொருளியல், சமூகத்துறைகளில் ஆதிக்கம் செலுத்தியது. செல்வாக்குள்ள குடும்பங்கள் தங்கள் முக்கியத்துவத்தை இழந்தாலும் அரசவையின் அதிகாரவர்க்கமாக புத்துயிர்பெற்றன. ஜப்பானின் புதிய அதிகாரவர்க்கம் சீனாவைப் போல் தேர்வுகள் மூலம் உருவாக்கப்பட்டாலும், குறிப்பிட்ட பிரபுக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களே அந்த தேர்வுகள் எழுத அனுமதிக்கப்பட்டனர். எனவே பேரரசரின் பேரவை இந்த பிரபுக் குடும்பங்களின் சூழ்ச்சியும் சதிநாட்டமும் நிறைந்ததாக இருந்தது.

ஃப்யூஜிவாரா குடும்பம் (Fujiwara family)

கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஃப்யூஜிவாரா குடும்பத்தினர் அரசவையில் செல்வாக்குப் பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். அக்குடும்பத்தின் முன்னோர்கள் அரசகுடும்பத்தினர் தரத்திற்கு சிறிதுதான் குறைந்தவர்கள். டெய்க்வா சீர்திருத்தத்தில் முக்கிய பங்கு பெற்ற காமாத்தரி (Kamatari) ஃப்யூஜிவாரா குடும்பத்தவராக கருதப்பட்டார். ஆனால் அதே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பல பிரிவினர் அதிகாரம் பெறும் முயற்சியில் தங்களுக்குள் சச்சரவிட்டுக் கொண்டிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. எது எவ்வாறெனினும் கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதிவரை பேரரசர் அளவில் அவர்கள் பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தனர் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை.

ஜப்பானிய வாழ்க்கை முறை, அரசியல், பொருளியல் இலக்கிய கலைத்துறைகளில் ஃப்யூஜிவாரா குடும்பத்தினர்தான் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தனர். பேரரசரைத் தங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரும் கலையில் ஃப்யூஜிவாரா குடும்ப அரசியல் வல்லுநர்கள் கை தேர்ந்தவர்கள். இதற்கு முந்திய சோகா குடும்பத்தினருக்கு நேர்ந்த கதியிலிருந்து ஃப்யூஜிவாரா குடும்பத்தினர் நல்லதொரு பாடம் கற்றுக் கொண்டனர். அதனால் பேரரசரைத் தங்கள் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்து அரசியல் அதிகாரம் செய்தனர். பேரரசரைத் தங்கள் செல்வாக்கின் கீழ் கொண்டு வருவதற்கு மனைவிமாரையும் ஆசை நாயகிகளையும் வழங்கினர். அவர்கள் உயர் குடியினர் ஆதலால் பேரரசர் குடும்பத்தினருடன் திருமண உறவு கொள்ள முடிந்தது.

பேரரசரின் கவனத்தை வேறு திசையில் திருப்பினர். சமய மற்றும் கலாச்சார நிகழ்வுகளில் பேரரசர் ஆர்வம் காட்டுமாறு செய்தனர். இசை இலக்கியம், சமய விழாக்கள், அரசவைக் கேளிக்கைகளில் ஆர்வம் கொள்ளுமாறு செய்தனர். அதன்மூலம், அரசியல் நிர்வாக காரியங்களில் பேரரசர் தலையிடாவண்ணம் பார்த்துக்கொண்டனர். பேரரசர்கள் பதவி துறந்து ஆன்மீக காரியங்களில் முழுமையாக ஈடுபடுமாறு செய்தனர். பதவி துறந்த பின் சிறுவர்களை அரியணையில் அமர்த்தி ஆட்சி அதிகாரங்களைத் தாங்களே நடத்தினர்.

இலக்கியம்

ஹியன் காலகட்டத்தில் ஜப்பான், கலாச்சார வளர்ச்சிக்கு, சீனாவின் பாதையைவிட்டு விலகித் தன் சொந்தக் காலில் நிற்க விழைந்தது. அரசவையிலுள்ள ஜப்பானியப் பெண்கள் கலாச்சார வளர்ச்சியில் அதிக ஆர்வம் காட்டினர். குறிப்பாக இலக்கியப் படைப்பில், அது உரைநடையானாலும் சரி கவிதை நடையானாலும் சரி, அதிக ஆர்வம் காட்டினர். அக்கால கட்ட சிறந்த இலக்கியங்கள் எல்லாம் பெண்களாலேயே படைக்கப்பட்டன. ஆண்கள் இன்னமும் சீன இலக்கிய மாயையிலிருந்து விடுபடவில்லை. ஜப்பான் மொழியில் இலக்கியங்கள் எழுதுவது பெண்களுடைய வேலையென உதாசீனப்படுத்தினர். முராச்சி எழுதிய “ஜெஞ்சியின்கதை” (Tale of Genji) உலகின் சிறந்த நவீனங்களில் ஒன்று. செய் ஷோனோகோன் என்ற சீமாட்டியின் நாட்குறிப்பு போன்ற "Pillow Book" என்ற இலக்கியமும் உலகப் புகழ் பெற்றது. இவை இரண்டும் அக்கால சமுதாயத்தைப் படம் பிடித்துக்காட்டின.

நில விநியோகம்

டெய்க்வா சீர்திருத்த கோட்பாட்டின்படி மரபுக் குடியின் நிலங்களையெல்லாம் பேரரசரால் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் நடைமுறையில் இவை எந்தவித மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்திவிடவில்லை. சீர்திருத்த முறைப்படி மூன்று வித நில உடமைகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. அவை :

1) தகுதியடிப்படையில் வழங்கப்பட்ட நிலம் (Rank-Land) : அரச அவையில் தகுதியடிப்படையில் அமர்ந்திருந்த உயர் குடியினருக்குரிய நிலம்.

2) ஊதிய நிலம் (Salary Land) புதிய அதிகார வர்க்கத்தினருக்கு ஊதியத்திற்குப் பதிலாக நிலம் வழங்கப்பட்டது.

3) திறனடிப்படையில் வழங்கப்பட்ட நிலம் (Merit Land) நாட்டிற்கு மிகச் சிறப்பான தொண்டு புரிந்தோருக்கு வழங்கப்பட்ட நிலம், மரபுக் குடியினர் முறையில் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தவர்களுக்கு இவ்வகையில் நிலம் வழங்கப்பட்டது. இந்த நிலவுடைமை அடிப்படையில்தான் பிரபுக்கள் அரசியல் அதிகாரம் பெற்றுத்திகழ்ந்தனர்.

இந்த மூன்று வகையான நிலவுடைமையிலிருந்து இதைவிட அதிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஷோகன் எனப்பட்ட பண்ணை முறை இயல்பாகவே உருவானது. டெய்க்வா சீர்திருத்தப்படி மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் ஏராளமான நிலங்கள் வரும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. பின்னர் அவை பொது மக்களுக்கு விநியோகிக்கப்படலாம் எனவும் திட்டமிடப்பட்டன. ஆனால் நாட்கள் செல்லச் செல்ல பொதுநிலங்கள் பெரும் தனியார் பண்ணைகளாக மாற்றப்பட்டன. பெரும் பிரபுக்களே அரசு உயர் அதிகாரிகளாகச் செயல்பட்டதால் இது சாத்தியமானது.

பிரபுக்களின் வீழ்ச்சி

இந்த வகையான ஊழல்முறை தற்காலிகமாக தனிப்பட்ட பிரபுக்கள் கையில் செல்வத்தைக் குவித்தாலும் உண்மையில் அது பிரபுக்களின் பொருளியல் அரசியல் அதிகார வீழ்ச்சிக்கும் காரணமாயிருந்தது. பதினோராம் நூற்றாண்டினிறுதியில் பிரபுக்களின் அதிகாரம் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது. ஆனால் இந்த பண்ணை முறையிலிருந்துதான் ஜப்பானிய நிலமானிய முறை உருவானது.

வீரர்கள் வகுப்பின் எழுச்சி

அத்துடன் புதிய வீரர் வகுப்பினர் எழுச்சியுற்றது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த வகுப்பின் எழுச்சி ஜப்பானிய வரலாற்றில் முற்றிலும் புதியது என்று கூறிவிட முடியாது. ஜப்பானிய பாரம்பரியச் செய்திகளின்படி முதல் பேரரசர் ராணுவ வெற்றிகள் மூலமே தம் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டினர். கிழக்கேயிருந்து வந்த காட்டுமிராண்டிகளை ஒடுக்க தளபதிகள் அனுப்பப்பட்டனர். பண்ணைகளைப் பாதுகாப்பதும் அவர்கள் கடமையாயிற்று. இந்த நிர்வாகிகள்தான் வீரர் வகுப்பினராயினர். தொடக்கத்தில் பண்ணைகளைப் பாதுகாப்பது எளிதாயிருந்தது. அப்பண்ணைகள்தாம் அரசியல் ஆதிக்கத்தின் பொருளியல் அடிப்படையாயிருந்தன. பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி பெரும்பாலும் அதிகாரத் திற்காக பிரபுக்களும் வீரர்களும் சச்சரவு செய்த காலமாகவே முடிந்தது.

கி.பி. 1156ல் ஹோஜன் கலகம் நடைபெற்றது. அது அரசவை கோஷ்டிகள் ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொண்ட நிகழ்ச்சியாகவே இருந்தது. 1159ல் ஹெய்ஜி (Heiji) கலவரம் நடைபெற்றது. அரசவை கோஷ்டிகளின் பாதுகாவல்களாகத் தோன்றிய டெய்ரா (Taira) மற்றும் மினாமோடோ என்ற இரு வீரர் குழுவினர் தங்களிடையே போரிடத் தொடங்கினர். 1159ல் கியோமோரி (Kyomori) என்ற தலைவனின் கீழ் அணிதிரண்ட டெய்ரா குழுவினர் வெற்றி பெற்றனர். வெற்றி பெற்ற கியோமோரி, பிரபுக்களைப்போல் ஆட்சிபுரியத் தொடங்கினார். இத்தவறு காரணமாக டெய்ரா குடும்பத்தினர் வீழ்ச்சியடைந்தனர்.

ஷோகன்களின் எழுச்சி

கியோமோரியின் மரணத்திற்கு இரு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் 1185ல் டன்னோரா என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற கடற்போரில் டெய்ரா குடும்பத்தினர் முற்றிலும் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். அவர்களைத் தோற்கடித்த மினாமோடா வீரர் குடும்பத்தினர் ஜப்பான் அரசியலில் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தனர். 1192ல் அக்குடும்பத்தின் தலைவரான யோரிதோமோ (Yoritomo) ஷோகன் ஆக நியமனம் பெற்றார். பொதுவாக ஷோகன் பதவி அய்னு பழங்குடியினரை எதிர்த்து போரிடும் பேரரசுப் படைத்தலைவருக்கு வழங்கப்படும். இப்போது முதல் தடவையாக ஒரு படைத் தலைவர் நாட்டின் நிர்வாகத் தலைவராக ஆக்கப்பட்டார். இந்தப் பதவி 1867 வரை நீடித்தது. தன் குடும்பத்தினர் ஆதிக்கத்தை நன்கு திட்டமிட்டு யோரிதோமோ நிலைநாட்டினாலும் விரைவில் ஹோஜா குடும்பத்தினர் ஆதிக்கம் பெற்றனர்.

கமகுரா ஷோகன்கள் காலம்

யோரிதோமோ செய்த முக்கியமான சீர்திருத்தம் தலைநகரை டோக்கியோவிற்கு அருகிலுள்ள கமகுராவிற்கு மாற்றியதுதான். அவர் அவ்வாறு செய்ததற்கு காரணம் கியோட்டோ அரசவை சூழ்ச்சிகளிலிருந்து விலகியிருக்க விரும்பியதுதான். கியோட்டோ வில் உள்ள பேரரசுப் பேரவைக்கு பொருளியல் மற்றும் அரசியல் அதிகாரம் எதுவும் இல்லை. யோரிதோமோ ஒரு நிர்வாக அமைப்பை உருவாக்கி அதன் மூலம் நாட்டை ஆட்சிபுரிந்து வந்தார். மினமோடாவின் சந்ததியினரான ஹோஜோ குடும்பத்தினரும் மறைமுக ஏற்பாடுகள் மூலம் ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர். ஷோகன் பொறுப்பைக் கைப்பற்ற நேரடியாக முயற்சிக்கவில்லை. நிர்வாக அலுவலகங்கள் மினமோடாவின் சொத்தாகவே இன்னமும் கருதப்பட்டன. ஆனால் ஹோஜோ குடும்பத்தில், மினமோடா குடும்பத்து வாரிசுதாரர்களையே ஷோகன்களாக நியமித்தனர். அவர்கள் மூலம் இளவரசர்கள் நாட்டை ஆட்சி புரிந்து வந்தனர். இந்தத் திட்டம் கீழ்க்கண்டவாறு செயல்பட்டது. ஒரு பொம்மை பேரரசர் ஒரு பொம்மை ஷோகனை நியமித்தார். அந்த ஷோகன் பெயரில் ஹோஜா குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் உண்மையில் நிர்வாகப் பொறுப்புகளை ஏற்று நடத்தி வந்தார். ஆனால் பின்னாளில் ஆட்சிப் பெறுப்பை ஏற்று நடத்துபவர் ஒரு மைனராகவே இருந்தார். அந்த குடும்பத்தின் முதியவர் ஒருவர் பொம்மை பேரரசர் மற்றும் பொம்மை ஷோகன் மற்றும் பொம்மை சிறுவனுக்குப் பதிலாக ஆட்சியை நடத்தி வந்தார். போர் வீரர் வகுப்பினரின் எழுச்சி ஜப்பானிய வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாக இருந்தது. சுமார் ஏழு நூற்றாண்டுகாலம் ராணுவ ரீதியில் பலம் வாய்ந்த மனிதர்களால் ஜப்பானிய நிர்வாகம் நடத்தப்பட்டு வந்தது.

மங்கோலியப் படையெடுப்பு

கமகுரா காலகட்டத்தில் வெளிநாட்டுறவில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க விஷயம் 1271, 1281 ஆண்டுகளில் மங்கோலியர் ஜப்பான்மீது படையெடுக்க முயற்சித்ததாகும். 1281ல் மங்கோலியர்கள் வடக்கிலுள்ள கியூஷி தீவில் கரையிறங்குவதற்கு ஏதுவான துறைமுகம் ஒன்றைக்கூட அமைத்துவிட்டனர். ஆனால் தெய்வாதீனமான காற்றும் பயங்கர சூறாவளியும் ஜப்பானியரின் கடுமையான எதிர்ப்பும் அந்த முயற்சியை முறியடித்தன. இந்த வெற்றிகரமான தடுப்பு முயற்சி ஹோஜோ குடும்பத்தினரின் வலிமையைப் பாதித்து

விட்டது. இச்சமயத்தில் பேரரசு அரியணையைக் கட்டுப்படுத்துவது யார் என்ற பிரச்சினை எழுந்தது. அப்போது கோ டெய்கோ (Go Daigo) என்ற வயதிற்கு வந்த வலிமைபெற்ற பேரரசர் அரியணை ஏறியதால் ஹோஜோ குடும்பத்தினரின் வழக்கமான சதி வேலைகள் பலிக்கவில்லை.

அஷிகாகா ஷோகன்கள் (Ashikaga Shogunate)

இச்சமயத்தில்தான் பேரரசருக்கு ஆதரவளிக்க அஷிகாகா தகௌஜி என்ற சந்தர்ப்ப வாதி முன் வந்தார். தொடக்கத்தில் ஹோஜோ குடும்பத்தின் ஆதரவாளராக இருந்த அவர் 1333ல் அவர்களைப் படுதோல்வியுறச் செய்வதில் முக்கியப் பங்கு வகித்தார். பேரரசரின் அதிகாரங்களை நிலைநாட்டியபின் பேரரசர் கோ டெய்கோவிற்கு எதிராகக் கிளம்பினார். அரசு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சிறுவன் ஒருவனை அரியணையில் அமர்த்தினார். இது பேரரசர் குடும்பத்தில் பெருஞ் சச்சரவைத் தோற்றுவித்தது. 1336 முதல் 1396 வரையிலான காலகட்டம் ஜப்பானிய வரலாற்றில் இருண்டகாலம் எனப்படுகிறது. ஆனால் அந்த இருண்ட காலம் ஓர் ஒளி மிகுந்த காலத்திற்கு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தது. ஜப்பானியர்கள் சீனா மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளோடு கடல் வாணிபத்தில் ஈடுபட்டனர். இது ஜப்பானிய சமுதாயத்தில் வணிக வகுப்பினரைத் தோற்றுவித்தது.

கிறிஸ்துவ சமயம் பரவுதல்

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி ஜப்பானிய வரலாற்றில் மாறுதல்களின் காலமாகும். பிரபுக் குடும்பங்கள் தங்களுக்குள் சச்சரவிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது ஐரோப்பியர்கள் ஜப்பானில் காலடி எடுத்து வைத்தனர். 1543ல் மூன்று போர்த்துகீசிய மாலுமிகள் கப்பல் விபத்து காரணமாக கியூஷி தீவின் தென்கரையில் ஒதுங்கினர். ஆறு ஆண்டுகளுக்குப்பின் புகழ்பெற்ற கிறிஸ்துவ சமயப் பரப்பாளர் பிரான்சிஸ் சேவியர் சீனா வந்தடைந்தார். அவர் இரண்டாண்டு காலம் சீனாவில் தங்கி சமயப் பரப்பு பணியில் ஈடுபட்டார். கிறிஸ்தவ சமயம் பரவத்தொடங்கியது.

ஜப்பான் தன் கதவுகளை வெளிநாட்டினருக்கு மூடுதல்

1587ல் கிறிஸ்துவ சமயத்திற்குத் தடை விதிக்கப்பட்டது. ஆனால் அரசியல் காரணங் களுக்காகவே கிறிஸ்துவம் தடை செய்யப்பட்டது. கிறிஸ்துவர்கள் துன்புறுத்தப்பட்டனர். 1630களின் இறுதியில் வெளிநாட்டினர் வருவதற்கு தடைவிதிக்கப்பட்டது. உள்நாட்டு அமைதி பாதிக்கப்பட்டு விடக்கூடாது, வெளிநாட்டு படையெடுப்பிற்கு வழி வகுத்துவிடும் என்ற அச்சம்தான் அதற்கு காரணம். ஓரளவிற்கு சீன, கொரிய வணிகர்கள் தவிர பிற வெளிநாட்டினர் ஜப்பானுக்குள் வருவது தடைசெய்யப்பட்டது. ஐரோப்பிய நாட்டினருள் டச்சுக்காரர்கள் மட்டும் நாகசாகிக்கு அருகில் உள்ள டொஷிமா என்ற இடத்தில் தங்குவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் மூலம் பிற மேற்கு நாட்டு விவகாரங்களை அறிந்து கொண்டனர்.

அரசியல் ஒருமைப்பாடு

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஜப்பானில் அரசியல் ஒருமைப்பாடு ஏற்பட்டது. வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற மூவரால் அந்த சாதனை நிகழ்த்தப்பட்டது. அவர்கள்,

ஓடா நொபுனகா, டொயோடொமி ஹிடயோஷி, டோகுகாவா கியாசு. நொபுனகா ஓர் போர் வீரராவர். சிற்றரசுகளாக உருவாகியிருந்த புத்தமடா லயங்களை அழித்து டோக்கியோ மற்றும் கியோடோ ஓசாகா பகுதிகளில் தம் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டினார். அதன் மூலம் அஷி காகா குடும்பத்தினரின் அரசியல் செல்வாக்கையும் ஒழித்தார். ஆனால் அவர் துரோகியால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டதால் தற்கொலை செய்துகொள்ள நேர்ந்தது. அவருக்குப் பின் ஹிடயோஷி செல்வாக்குப் பெற்றார்.

தனியொரு படையின் தளபதியாக விளங்கிய ஹிடயோஷி ஜப்பானின் அரசியல் தலைவரானார். அவர் ஜப்பானை அரசியல் ரீதியில் ஒன்றுபடுத்தினார். அவர்தான் கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தடை செய்தார். தன் தொழிலை மாற்றிக்கொள்ள விரும்புகிறவன் தன் நிலமானியப் பிரபுவின் முன் அனுமதியைப்பெற வேண்டும் என 1585ல் ஓர் ஆணை பிறப்பித்தார். இதன்மூலம் நிலமானியப் பிரபுக்களுடன் அனைவரையும் ஒருங்கிணைத்து காரணமின்றி, தொழிலை மாற்றி சுற்றித்திரிபவனை திருத்தலாம் என்று எதிர்பார்த்தார். எந்தவொரு போர்வீரனும் வணிகராக மாறக்கூடாதென்றும் எந்தவொரு குடியானவனும் தொழிலாளியாக மாறக்கூடாதென்றும் 1586ல் ஆணைபிறப்பித்தார். 1590 முதல் 1596 வரை நாட்டிலுள்ள விளை நிலங்களை அளப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்து நிலவரியை அதிகரித்தார். நிலங்களை அளந்ததன் மூலம் நிலமானிய பிரபுக்களின் பொருளாதார வலிமையை அறிந்துகொண்டார். உலகத்தையே வெல்ல வேண்டும் என்ற பேராசை கொண்ட அவர் முதலில் கொரியாவை கைப்பற்ற முயன்றார். தொடக்கத்தில் சில வெற்றிகளைப் பெற்றாலும் இறுதியில் அவரது முயற்சி தோல்வியில் முடிந்தது.

1598ல் ஹிடயோஷி மரணமடைந்தபின் இயாசு பேரவையில் செல்வாக்குப் பெற்றார். 1600ல் செகிகாஹாரா போரில் பெரும் வெற்றிபெற்றது. 1603ல் ஷோகன் பதவி ஏற்றார். இவ்விதமாக டோகுகாவா மரபினரின் ஆட்சியைத் தொடங்கி வைத்தார். அது 1867 வரை நீடித்தது.

1603ல் இயாசு வழிவந்த டோகுகவா ஷோகன்களின் ஆதிக்கம் 1867ல் யோஷினோபு என்ற அதே மரபைச் சார்ந்த ஷோகன் பதவி விலகலோடு முடிவடைந்தது. பதினைந்து தலைமுறையாக ஆதிக்கம் செலுத்திய இந்த டோகுகவா மரபினர் ஆட்சிதான் ஜப்பானிய வரலாற்றிலே மிக நீண்ட காலம் நடைபெற்ற ஆட்சியாகும். வெற்றிகரமான தளபதியான இயாசு ஒரு முழுமையான அரசியல் வாதியுமானார். 1600ல் செக்கிகாஹாரா என்ற இடத்தில் தம்மை எதிர்த்த தெய்மியோ (Daimyo) எனப்பட்ட பிரபுக்களை தோற்கடித்த பின் அனைத்து பிரபுக்களும் அவருக்கு அடிபணிந்தனர். நாட்டுமக்கள் அனைவரும் அவரது ஆட்சியை ஏற்றுக் கொண்டபின் நாட்டில் முழுமையான அமைதி நிலவியது.

ஆதிக்கத் திறனில்லாத பேரரசர், ஆதிக்கத் திறன்மிகு தெய்மியோவை ஆதிக்க பீடத்தில் அமர்த்தினார். அதனால் 250 ஆண்டுகாலம் ஜப்பானில் அமைதி நிலவியது. டோகுகவா குடும்பத்தில் ஷோகன் பதவிக்கு நேரடி வாரிசு இல்லை என்றால் ஓவரி, மிடோ என்ற புகழ்பெற்ற குடும்பத்தில் பிறந்த தகுதிவாய்ந்த ஒருவர் அப்பதவிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற நியதியையும் ஏற்படுத்தினார். முக்கிய பதவி நியமனங்களை அவர் செய்ததுடன், பேரரசரோடு தாம் ஒருவரே தொடர்புகொள்ள முடியும் என்ற முறைமையையும் நிலைநாட்டினார். தெய்மியோ பிரபுக்கள் ஏதாவது ஒரு புத்தமதப்பிரிவோடு தொடர்பு கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதைக் கட்டாயப்படுத்தினார். அதன்மூலம் அவர்களிடையே மத ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தியதோடு கிறிஸ்துவம் ஜப்பானில் வேருன்றி விடாதவாறும் பார்த்துக் கொண்டார்.

அவருக்குப்பின் ஷோகன் பதவி ஏற்ற அவரது மகன் ஹிடடாடா (Hidetada) “டோஷோகு” என்ற (Toshogu) கலை நுட்பம் மிகுந்த சமாதான ஒன்றை நிக்கோ என்ற நகரில் நிர்மாணித்தார். அதன்பின் ஷோகன் பதவி ஏற்ற இயேமிட்சு (Iyemitsu) (1623-1651) ஜப்பானிய கிறிஸ்துவ சமயத்தை முற்றிலும் அழித்துவிட்டார். கோரோஜு (Goroju) எனப்பட்ட ஐவர் கொண்ட நிர்வாகக் குழுவை நிறுவினார். ஷோகன் பதவி ஏற்றவர் சிறுவராகவோ திறமையற்றவராகவோ இருந்தால் அக்குழுவின் தலைவரான தெய்ரோ (Tairo) பகர ஆளுநராக இருந்து ஆட்சி புரிவார். கோரோஜுவின் உறுப்பினர்கள் மிகுந்த ஆட்சி அனுபவம் உள்ளவர்கள். அரசின் முக்கியமான முடிவுகளை அவர்களே எடுத்தார்கள். மேயர்களும் நடுவர்களும் தான் மக்களோடு நேரடித் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். அவர்கள்தான் ஷோகன்களின் ஆணைகளைச் செல்படுத்தினர். ஷோகனின் நேரடி நிர்வாகத்தின்கீழ் நாட்டின் நிலப்பரப்பில் நான்கிலொரு பகுதியும் மக்கள் தொகையில் மூன்றிலொரு பகுதியினரும் இருந்தனர். நாட்டின் இரண்டு கோடி மக்கள் தொகையினர் அரசிற்கு பதினைந்து கோடி புஷல் அரிசியை வரியாக வழங்கினர்.

1651 முதல் 1680 வரை ஷோகன் பதவி பொறுப்பு ஏற்ற இயேட்சுனா (Iyetsuna) காலத்தில் ஃபியூடை தலைவர்களால் பல முற்போக்கு சீர்திருத்தங்கள் நிறைவேற்றப் பட்டன. 1661ல் முருபாஷி என்பார் தலைமையில் ரோனின் இனத்தவர்கள் ஷோகனுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்து எழுந்தது ஒடுக்கப்பட்டது. 1663ல் இயாட்சுனா, நீதித்துறையில் நிலவிய பல கொடிய தண்டனைகளை ஒழித்தார்.

அடுத்து ஷோகன் பதவி ஏற்ற சுனயோஷி (Tsunayoshi) (1680-1709) முந்திய கால சட்டங்களைச் செயல்படுத்தினார். நாட்கள் செல்ல செல்ல தீய பழக்கங்களில் ஆர்வம் காட்டலானார். குறிப்பாக நாய்கள் வளர்ப்பில் அதிக ஆர்வம் காட்டினார். நாயைக் கொல்வது மரண தண்டனைக்குரிய சட்டமாயிற்று. ஆனால் இந்த கால கட்டத்தில் ஜப்பானின் கலை இலக்கியம் வளர்ச்சியுற்றது. ஜப்பானின் ஷேக்ஸ்பியர் எனப்பட்ட சிக்கமாட்சு (Chikamatsu) பல இலக்கியங்களைப் படைத்தார். யெடோ (Yedo) நகரத்து வர்த்தகர்கள் பெருஞ் செல்வந்தர் ஆனார்கள். தரங்குறைந்த நாணயங்கள் கருவூலத்தை நிரப்பின. கள்ள நாணயத் தயாரிப்பாளர்கள் கடுமையான தண்டனைக்குள்ளாயினர்.

1707ல் பியூஜியாமா எரிமலை குமுறியதாலும் நில நடுக்கம் நிகழ்ந்ததாலும் முப்பதினாயிரம் பேருக்கு மேல் பலியாயினர். 1703ல் நாற்பத்தேழு ரோனின் குடும்பத்தவர் ஒன்று சேர்ந்து கிரா பிரபுவைக் கொன்று பழிதீர்த்தனர். கொல்லப்பட்டவருடைய தலையை வெட்டி எடுத்து தங்கள் எஜமானர் கல்லறையில் வைத்தபின் அந்த 47 பேரும் உயிர்த் தியாகம் (Harakiri) செய்தனர். ஷோகனை அவரது மனைவியருள் ஒருவர் குத்திக் கொன்றார்.

1705ல் ஷோகன் பதவி ஏற்ற இயனோபு (Iyenobu) காலத்தில் நிதிக் கொள்கை மாற்றி யமைக்கப்பட்டது. அவர் இறப்பிற்குப் பின் மூன்றாவது குழந்தை ஷோகன் ஆக்கப்பட்டது. 1716-ல் பதவியேற்ற யோஷிமுனே (Yoshimune) 28 ஆண்டுகாலம் ஷோகன் பதவி வைத்த காலத்தில் பல மூட நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள் ஒழிக்கப்பட்டன. ஜப்பானிய வரலாற்றில் யோஷி முனே “கௌரவமானவர்” எனப்படுகிறார். அதன்பின் யேஷிஷி (Yeshize) இயேஹாரு (Iyekaru) ஆகியோர் ஹோகன் பதவி ஏற்றனர். இதில் பிந்தியவர் காலத்தில் வாழ்ந்த யுயேசுகி (Uyesugi) பிற தெய்மியோ பிரபுக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாய்த் திகழ்ந்தார். அவர் “புண்ணியத்தின் பயன்தான் செல்வம்” என்ற கன்பூசியஸ் கோட்பாட்டை வலியுறுத்தினார். “மரத்தை நன்கு கவனித்தால் பழம் தானாகக் கிட்டும்” என்று விளக்கினார். எனினும் அவரது காலத்தில் நாட்டில் இலஞ்ச ஊழல் பரவலாக இருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. குடியானவர்களிடமிருந்து வரி கண்டிப்புடன் வசூலிக்கப்பட்டதால் ஆங்காங்கே கலவரம் மூண்டது. அவை படை வலிமையால் ஒடுக்கப்பட்டன. 1783ல் அசமா எரிமலை வெடித்து முப்பத்தையாயிரம் பேரைப் பலிகொண்டது. அதனைத் தொடர்ந்து வறட்சி நிலையும், பஞ்சமும் ஏற்பட்டு ஏழாண்டு காலத்தில்பத்துலட்சத்திற்கும் அதிகமானோர் மடிந்தனர். அச்சமயத்தில் ஷோகன் பதவியிலிருந்தவர் கியனாரி என்ற சிறுவர். அவரது பகர ஆளுநராக மச்சுடெய்ரா செயல்பட்டார். தொல்லைகள் காரணமாக மக்கள் ஷோகன்கள் ஆட்சியை வெறுக்கத் தலைப்பட்டனர். இயல்பாகவே பேரரசரே ஆட்சி செய்ய வேண்டும் என விரும்பத் தொடங்கினர்.

ஆட்சிமுறை

சுமார் 250 ஆண்டு காலம் ஒரு சிலமாற்றங்களோடு டோகுகவா ஷோகன்கள் ஆட்சி நீடித்தது. பேரரசருக்கும் அவரைச் சார்ந்த அரசவைப் பிரபுக்களுக்கும் வருவாயில் ஒரு பகுதி ஒதுக்கப்பட்டது. ஆனால் நிர்வாக அதிகாரம் முழுவதும் ஷோகன்கள் கையில்தான் நீடித்தது. படை வலிமையாலும், ராஜதந்திர நுட்பங்களாலும் பிரச்சினைகளைச் சமாளித்து வந்தனர். எனவே அவர்களது ஆட்சியை ராணுவ சர்வாதிகார ஆட்சி என்று கூறலாம்.

படிப்படியாக மேலே உயர்ந்து செல்லும் பிரமிடுபோல் நிலமானிய முறை நிலவியது. அனைத்து டெய்மியோக்களும் தன்மீது பற்றுறுதி கொள்ள வேண்டும் எனப் பேரரசர் எதிர்பார்த்தார். அதேபோல் டெய்மியோக்கள் தங்களுக்கு கீழே உள்ள சாமுராய் என்ற பரம்பரை போர் வீரர்கள் தங்கள் மீது பற்றுறுதி காட்ட வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தனர். பொதுமக்கள் தங்களுக்கு கீழ்ப்படிவதோடு தங்கள்மீது பற்றுதியும் கொள்ள வேண்டும் என்று இவ்விருவரும் எதிர்பார்த்தனர். ஷோகன் அரசு “பாங்கு” (Bankfu) எனப்பட்டது. அது டோக்கியோ, எடோ ஆகிய நகரங்களில் நிறுவப்பட்டது. அங்கு ஒரு அதிகாரவர்க்கம் இயங்கி வந்தது.

டோகுகவா மற்றும் அவர்களைச் சார்ந்த குடும்பத்தினரும் நாட்டின் கால் பகுதிக்கு மேற்பட்ட இடங்களை நேரடியாக ஆட்சிபுரிந்தனர். மீதமுள்ளவற்றில் பெரும்பகுதி டோகுகவா ஆதரவாளர்களான டெய்மியோக்கள் ஆட்சிபுரிந்தனர். இன்னமும் மீதமிருப்பவற்றை டோகுகவா மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்ட டெய்மியோக்கள் ஆட்சிபுரிந்தனர். டெய்மியோக்கள் ஓரளவு சுதந்திரமாய் ஆட்சிபுரிந்தனர். எனினும் அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து டோகுகவாவிற்கு எதிராய்க் கலகம் புரியாதவண்ணம், சில தடுப்பு ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டிருந்தன. அவர்கள் கோட்டை கட்டிக் கொள்ளலாம் என்றாலும் போர்வீரர்களின் எண்ணிக்கை கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

நிலமானிய முறை

ஜப்பானிய நிலமானியச் சமுதாய பிரமிடின் உச்சியில் பேரரசரும் அவரது அரசவையும் அமைந்திருந்தன. நிலமானிய பிரபுக்களும் ஷோகன்களும், டெய்மியோக்களும் அதற்கு அடுத்தாற்போலும், சாமுராய் போர்வீரர்கள் அதற்கு அடுத்தாற்போலும் அவர்களுக்கு கீழே குடியானவர்களும், எல்லாவற்றிற்கும் அடியில் கைவினைஞர்களும் வணிகர்களும் அமைந்திருந்தனர். குடியானவர்கள் சமுதாயத்திற்குத் தேவையானவற்றை உற்பத்தி செய்து வந்ததால் கைவினைஞர்களுக்கும் வணிகர்களுக்கும் மேலானவர்களாகக் கருதப்பட்டனர்.

சமுதாய அமைப்பு

சமுதாயம் நான்கு வகுப்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அவை, சாமுராய் அல்லது போர்வீரர்கள், குடியானவர்கள், கைவினைஞர்கள், வணிகர்கள். அவர்கள் அந்தஸ்தும் இதே வரிசைப்படி (இறங்குமுகமாக) இருந்தது. பிரபுக்கள் இந்த வரிசையில் சேர்க்கப்படவில்லை. இந்த வகுப்பினருக்கிடையிலுள்ள உறவினை கட்டுப்படுத்தவும், அந்தந்த வகுப்பினருக்குள்ளேயே உள்ள தொடர்புகள் பற்றியும் கடுமையான சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன. எனவே அதிகாரிகளால் இயற்றப்பட்ட விதி முறைகளை மீறி நடக்க முடியாது. டோகுகவா கால ஜப்பானிய சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட மிகப் பெரிய மாறுதல் வணிகர்கள் ஏற்றம் பெற்றதுதான். வணிகர்கள் பணவிவகாரத்தில் கௌரவக் குறைவாக நடப்பவர்கள் என்று கருதி சாமுராய்கள் அவர்களுக்குச் சமூகத்தில் குறைவான அந்தஸ்து அளித்தனர். சட்டங்கள் மூலமாகவும் போலீஸ் கண்காணிப்பு மூலமாகவும் சமுதாயத்தில் அவர்களுக்களிக்கப்பட்ட தாழ்நிலையை உணரச் செய்ய பல முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன. ஆனால் சமுதாயத்தில் பொருளியல் சக்திகள் எழுச்சி பெறுவதை அவ்வளவு எளிதில் தடை செய்து விட முடியாது.

பொருளியல் முன்னேற்றம்

சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட பொருளியல் மாறுதல்கள் காரணமாக பணம், வங்கித் தொழில், கடன் வழங்குதல், பெறுதல் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. அரிசி மற்றும் அரிசியிலிருந்து உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருட்கள் என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஜப்பானியப் பொருளாதாரம் படிப்படியாக பணத்தை அடிப்படையாகக் கொள்ளத் தொடங்கியது. இந்த பொருளியல் மாற்றங்களையும் அதன் பயனாய் வணிகர்கள் ஏற்றம் பெறுவதையும் போர்வீரர்கள் காண நேர்ந்தாலும் அவற்றைத் தடை செய்ய இயலவில்லை. திருமணங்கள் மூலமாக போர் வீரர்கள் குடும்பங்களை வணிகர்கள் தங்களுடையதாக்கிக் கொண்டாலும் சமுதாயத்திலும் அரசியலிலும் போர்வீரர்களுக்குரிய செல்வாக்கினை தமதாக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. டோகுகவா காலத்தில் பிற்பகுதியில் நிலமானிய பிரபுக்கள் மற்றும் ஆட்சியாளர்களின் அசிரத்தை காரணமாக பல குடியானவர் கலகங்கள் நிகழ்ந்தன. இவற்றில் டோகுகவா ஷோகன்கள் ஆட்சி அழிந்ததேயன்றி போர்வீரர்கள் மற்றும் நிலமானிய பிரபுக்களின் செல்வாக்கை அழிக்கவில்லை.

பொது மக்கள் கலாச்சாரம் (Popular Culture)

டோகுகவா காலகட்டத்தில் பிரபுக்கள் கலாச்சாரத்தினின்றும் மாறுபட்ட பொதுமக்கள் கலாச்சாரம் மலர்ந்தது. இந்த கலாச்சாரம் மலர்வதற்கு மூலகாரணமாயிருந்தவர்கள் வணிகர்கள்தாம். வணிகர்களின் சமூக பொருளியல் செயல்பாடுகள் எவ்வளவுதான் கட்டுப்படுத்தப்பட்டாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சமுதாய முறைமைகளிலிருந்து மாறுபட்ட புதிய கலாச்சாரம் மலர்வதைத் தடைசெய்ய முடியவில்லை. கபுகி (Kabuki) எனப்பட்ட நாடகங்களும், மரப்பலகை அச்சம், செழுமையான மக்கள் இலக்கியமும் இக்கால கட்டத்தின் அரிய கொடைகளாகும். போர்வீரர்களால் வெறுக்கப்பட்டாலும், பிரபுக்கள் இதுவரை அறிந்திராத அந்த நடுத்தர மக்கள் கலாச்சாரம் ஜப்பானிய நாகரீகத்திற்கு அவர்கள் அளித்த மிகப் பெரிய கொடையாகும். இத்தகைய சிறப்பான மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தாலும் குடியானவர்களின் கலகங்கள் பல நிகழ்ந்தாலும் டோகுகவாக்கள் காலம் அமைதி நிலவிய காலமாகும். நன்கு திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்ட சமுதாயமாகவும் கடும் கண்காணிப்பிற்குள்ளான சமுதாயமாகவும் இருந்ததால் சமுதாயக் கட்டுக் கோப்பு குலையவில்லை. எனினும் வெளி உலகில் ஏற்பட்ட பிரமாண்டமான மாறுதல்கள் டோகுகவா சகாப்தத்தை ஒரு முடிவிற்கு கொண்டு வந்தன.

ஷின்டோ சமயம்

ஷின்டோ என்றால் கடவுள்களின் வழி என்று பொருள். இயற்கையில் பல ஆவிகள் நிறைந்துள்ளன என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் அம்மதம் தோன்றியது. இந்த ஆவிகள், மலைகளிலும், மரங்களிலும் பாறைகளிலும் ஆறுகளிலும் வாழ்கின்றன என்றும் நம்பினர். இந்த ஆவிகளுக்கு அங்கு ஆலயங்கள் எழுப்பப்பட்டன. இயற்கை ஆவிகள் மட்டுமல்லாது, இறந்தவர்களின் ஆவிகளும் வழிபாட்டிற்குரியன என நம்பினர். இந்த இயற்கை வழிபாட்டில் சூரியக் கடவுளுக்கு முக்கிய இடம் ஒதுக்கப்பட்டது. இது தொடக்க கால ஷின்டோ சமய மைய வழிபாடாக இருந்தது. ஜப்பானிய பேரரசுக் குடும்பத்தினர் இந்த சூரியக் கடவுள் குடும்பத்தினர் என நம்பினர். மூதாதையர் வழிபாடு சமயம் சார்ந்தது

மட்டுமின்றி அரசியல் சார்ந்ததாயும் மாறியது. பேரரசு குடும்பத்தினரும் தங்கள் மூதாதையர் வழிபாட்டின் மூலம்தான் அரசியல் மற்றும் கலாச்சார நிலை பெற்றனர்.

கன்பூசியக் கோட்பாடு

டோகுகவா சமுதாயம் ஒருவகை கன்பூசியக் கோட்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இதனை ஜப்பானிய தனித்தன்மைக்கு ஏற்ப சாமுராய் போர் வீரர்கள் மாற்றியமைத்தனர். கன்பூசியக் கோட்பாட்டின் சூசி (Chu Hsi) பிரிவின்படி நல்லதொரு அரசு, ஆட்சியாளரின் அறிவாற்றலையும், பொது மக்களின் கீழ்ப்படிதலையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது என்ற கருத்தினை ஏற்றுக் கொண்டனர். இந்த கோட்பாட்டின்படி, ஷோகன்கள் பேரரசின்பால் பற்றுறுதி கொள்வதைப் போல் பொதுமக்கள் ஷோகன்கள் மீது பற்றுறுதி கொள்ள வேண்டும்.

டோகுகவா ஷோகன்களின் வீழ்ச்சி

ஜப்பானிய விவகாரங்களில் ஐரோப்பிய, அமெரிக்கத் தலையீடுகள் நாட்டில் பெரிய தொரு அரசியல் மாற்றத்திற்கு வழிவகுத்தன. ஆனால் அதிருப்திக் குழறல்கள் ஏற்கனவே எழுந்துவிட்டன. மிகவும் சிக்கலான கால கட்டத்தில் தொலைநோக்குடன் கூடிய துணிச்சலான சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டுவரும் அறிவாற்றல்மிகு ஷோகன் இல்லாதது துரதிருஷ்டவசமானது. அதனால் நாட்டுமக்களின் ஏகோபித்த ஆதரவைப் பெற்ற பேரரசரை மக்கள் நம்பினர். பெரியும் (Perry) அவரது கருப்புக் கப்பல்களும் வெளியுறவில் எத்தகைய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தினவோ அத்தகைய மாற்றங்களை உள்நாட்டிலும் ஏற்படுத்தியது. கனகாவா உடன்படிக்கை பேரரசர் அவையிலும் பிரபுக்கள் மத்தியிலும் பெரும் சலசலப்பை ஏற்படுத்தின. எனவே நிலமானிய பிரபுக்கள் துணிந்து ஷோகனின் அதிகாரத்தை எதிர்த்தனர். வெறுக்கத்தக்க அயலவர்கள் என்ற விஷக்கிருமிகள் ஜப்பானில் பரவ அந்த ஒப்பந்தம் வழிவகுத்துவிட்டது என அஞ்சினர். ஒப்பந்தப்படி அமெரிக்கத் தூதர் டவுன் ஷென்ட் எடோ நகருக்கு போகலாம் என்றாலும் அவர் அங்கு செல்ல பெரும் சிரமப்பட வேண்டியதிருந்தது. ஜப்பானியர்கள் இவ்வாறு மேற்கத்தியர்களை தொடர்ந்து எதிர்த்து வந்தால் சீனா அடைந்த கதியைத்தான் ஜப்பானும் அடைய நேரிடும் என்று எச்சரித்தார். இச்சமயத்தில் (1867ல்) பேரரசர் கோமை (Komei) மரணமடைந்து 15 வயது நிரம்பிய முட்ஷிஹிடோ (Mutsihito) அரியணை ஏறினார். அதே சமயத்தில் ஷோகனும் மரணமடைந்தார். புதிய ஷோகன் சூழ்நிலையைப் புரிந்து கொண்டு நிர்ப்பந்தங்கள் காரணமாக அதிகாரங்களைப் பேரரசரிடம் ஒப்படைத்தார்.

வெளிநாட்டினர் நாட்டின் அதிகாரம் அன்னிய எதிர்ப்பாளர்களிடம் சிக்கிவிடுமோ என அஞ்சினர். அதற்கேற்றாற்போல் சில ஜப்பானியப் போர் வீரர்களும் அந்நிய ஆதிக்கத்தை ஒழிக்கும் காலம் வந்துவிட்டது எனக் கருதி அன்னியர்களைக் கண்ணை மூடிக் கொண்டு தாக்கினர். உடனே பிரிட்டிஷ் அமெரிக்க போர்க் கப்பல்கள் கோப் துறைமுகம் விரைந்தன. 1868 பெப்ரவரியில் பேரரசர் தூதர் கோப் நகரம் வந்து ஷோகன்கள் அதிகாரம் ஒழிக்கப் பட்டு விட்டதென்றும் வெளியாரின் பாதுகாப்பிற்கு பேரரசரின் உத்திரவாதம் உண்டென்றும் அறிவித்தார். அதனைத் தொடர்ந்து அன்னியர்களைத் தாக்கிய ஜப்பானியப் படைத்தலைவர் ஒழுங்கற்ற முறையில் செயல்பட்டார் எனக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு தற்கொலை செய்து கொள்ளுமாறு கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார். இவ்வாறு மாறுதலுக்கான

கடைசித் தடையும் நொறுக்கப்பட்டபின் இரண்டரை நூற்றாண்டு தனிமை வாழ்வினை ஈடுகட்டும் வகையில் முன்னேற்ற சாலையில் வீறு நடை போடத் தொடங்கியது.

தொடக்க கால மேற்கத்திய உறவு

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் தான் முதல் தடவையாக ஜப்பான் மேற்கு நாடுகளோடு தொடர்பு கொண்டது. ஒரு போர்த்துக்கீசிய கப்பல் கியூஷீவிற்கு அருகிலுள்ள தீவிற்கு வந்தது. அந்த கப்பல் மாலுமிகள்தான் ஜப்பானில் காலடி வைத்த முதல் ஐரோப்பியர்கள். அவர்கள் நல்ல முறையில் வரவேற்கப்பட்டனர். அந்த போர்த்துக்கீசிய மாலுமிகள் கொண்டு வந்த பொருட்களுள் ஒரு துப்பாக்கிதான் ஜப்பானியர் கவனத்தை அதிகம் கவர்ந்தது. ஜப்பானியர்கள் அதைப் போன்ற துப்பாக்கி செய்வதில் வெற்றி பெற்றனர். விரைவில் துப்பாக்கி தயாரிப்பு ஜப்பானில் பிரமாதமாக நடைபெறத் தொடங்கியது. நொபுனகா என்ற ஜப்பானியர் அத் தொழிலில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். இந்த துப்பாக்கி காரணமாக நொபுனகா செல்வாக்கு ஜப்பான் எங்கிலும் பரவியது. போர்த்துக்கீசியர்கள் கொண்டு வந்த மற்றொரு பொருளான கிறிஸ்தவமும் நொபுனகாவைக் கவர்ந்தது. 1549ல் புகழ்பெற்ற கிறிஸ்துவ சமயப் பரப்பாளரும் ஏசு சபைக் குருவுமான பிரான்சிஸ் சேவியர் ஜப்பானில் காலடி எடுத்து வைத்தார். அவரது சமயப் பரப்புதல் பணி காரணமாக பல ஜப்பானிய நிலமானியப் பிரபுக்கள் கூட கிறிஸ்துவர்களாயினர். தனக்கு எதிரான அணியினருடன் புத்த சமயத்தினர் சேர்ந்து கொண்டதால் எரிச்சலுற்ற நொபுனகா கிறிஸ்துவ சமய பரப்பாளர்களுக்குப் பேருதவி புரிந்தார். அதன்மூலம் புத்த சமயத்தினரின் எதிர்ப்பினைச் சமாளித்தார். அவர் அழகான ஒரு அரண்மனையையும் ஆறு பெரிய கப்பல்களையும் உருவாக்கினார். ஆனால் அவரது எதிரிகள் சதிகாரணமாக கியோட்டோ கோவிலில் தாக்கப்பட்டார். இனி தப்பிக்க முடியாது என்றுணர்ந்த நொபுனகா தமது நாற்பத்தொன்பதாவது வயதில் தற்கொலை செய்து கொண்டார்.

எளிமையான குடும்பத்தில் தோன்றிய ஹிடயோஷி, நொபுனகா விட்டுச் சென்ற வெற்றிடத்தை நிரப்ப விளைந்தார். அதில் வெற்றியும் பெற்றார். விரைவில் தம் எதிரிகளை மடக்கி நண்பர்கள் பலரை உருவாக்கி ஜப்பானிய அரசியலிலும் சமூகத்திலும் உயரிய செல்வாக்குப் பெற்றார். “ஜப்பானிய நெப்போலியன்” எனப்பட்டார். ஷோகன் ஆக விரும்பினார். ஆனால் அது நடைபெறவில்லை. அவரது செல்வாக்கை அறிந்த பேரரசர் கம்பாகு, அதாவது உள்நாட்டு சர்வாதிகாரி (Kampaku) என்ற பட்டமளித்துச் சிறப்பித்தார். அவரை எதிர்தவர்கள் பேரரசரை எதிர்ப்பவர்களாகக் கருதப்பட்டனர்.

அரிய பெரிய சாதனை புரிந்து வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெற விரும்பிய ஹிடயோஷி சீனாவை வெல்லத் திட்டமிட்டார். கொரியா மன்னர் ஜப்பானியப் படைகள் தம் நாட்டின் வழியே அணிவகுத்துச் செல்வதை எதிர்த்தார். எனவே அந்த எதிர்ப்பை மடக்க முதலில் கொரியா மீது படையெடுத்தார். சீனாவின் உதவி பெற்ற கொரியா ஜப்பானியரைத் தோற்கடித்து விரட்டியது. மீண்டும் பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் அதே படையெடுப்பைத் தொடர்ந்தார். இம்முறையும் வெற்றி பெற இயலவில்லை. இந்த படையெடுப்புகளால் இன்னல்கள் உற்ற கொரியர்கள் ஜப்பானியரை வெறுக்கத் தொடங்கினர்.

கிறிஸ்துவம் ஜப்பானில் தொடர்ந்து பரவியது. பதினாறாம் நூற்றாண்டினிறுதியில் ஸ்பெயின் நாட்டு கிறிஸ்தவக்குருக்கள் ஜப்பான் வந்தனர். இந்த குருக்களுக்கும் ஏசு

சபைக் குருக்களுக்குமிடையில் பகைமை நிலவியது. ஸ்பானியப் பேரரசு ஸ்பானிய குருக்களால்தான் நிறுவப்பட்டது என்று அவர்கள் பெருமை பாராட்டினர். இச் செய்தி ஹடயோஷி காதில் விழுந்ததும் முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கையாக கிறிஸ்தவர்களைக் கைது செய்து அவர்களுள் 26 பேரை 1597ல் தூக்கிலிட்டார். மறு ஆண்டில் ஹிடயோஷியும் மரணமடைந்தார்.

அவரது மகன் ஹிமிடயோரி ஐந்து வயதினராக இருந்ததால் இயாசு என்ற ஷோகன் ஜப்பானிய அரசியலில் முதலிடம் பெற்றார். ஸிப் ஆடம்ஸ் என்ற ஆங்கிலேயர் அவரது ஆலோசகர் ஆனார். வெளியார் வருகையால் ஜப்பானிய வாணிபம் வளர்ச்சியடைந்ததைக் கண்ட இயாசு வெளியார் வருவதை ஆதரித்தார். அதன் பயனாக ஜப்பானியர் பலர் சிறந்த கப்பல் மாலுமிகளாயினார். கப்பல் கட்டும் தொழிலும் வளர்ச்சியடைந்தது.

ஹடயோஷியைப்போல் கியாசுவும் விரிவாக்கம் செய்ய விரும்பினார். அதனால் 1608 ரியுகியூ தீவுகள் மீது படையெடுப்பு நடைபெற்றது. அத்தீவுகளின் மன்னர் ஜப்பானியப் பேரரசருக்குத் திறை செலுத்த இணங்கினார் 1632ல் தைவான் தீவுகளைக் கைப்பற்றும் முயற்சி தோல்வியில் முடிந்தது. பல டெய்மியோ பிரபுக்கள் வர்த்தகத்தை ஊக்குவித்தனர். ஒரு டெய்மியோ பிரபு ரோம் நகருக்கு ஒரு தூதுக் குழுவை அனுப்பி வைத்தார்.

ஆனால் இயாசு, சிறிஸ்துவம் தம் நாட்டு அமைதிக்கு பெருந்த இடையூறு விளைவிப்பதாகக் கருதினார். தங்கள் நோக்கம் நிறைவேறுவதற்காக ஒரு டெய்மியோவை மற்றொரு வருக்கு எதிராக ஏவி விடுவதாகக் கருதினார். இதற்கிடையில் ஐரோப்பாவில் தோன்றிய புரட்டஸ்டாண்டு இயக்கம் ஏசு சபைக் குருக்களுக்கு எதிரான பிரச்சாரத்தில் இறங்கியது. இந்நிலையில் 1612ல் இயாசு கிறிஸ்துவ எதிர்ப்பு ஆணைகளை வெளியிட்டார். இரு ஆண்டுகளுக்குப் பின் அனைத்து கிறிஸ்துவ குருக்களும் ஜப்பானை விட்டு வெளியேறுமாறு ஆணை பிறப்பித்தார். மதம் மாறிய ஜப்பானியர்கள் கிறிஸ்துவத்தைக் கைவிடுமாறு வற்புறுத்தப்பட்டனர். இயாசுவின் மகன் கிறிஸ்தவர்களைத் துன்புறுத்தினார். அதற்குப் பின் ஷோகன் பதவி ஏற்ற இயேசுமிட்சு 1636,ல் அன்னியர் எவரும் ஜப்பானுக்குள் நுழையக் கூடாது என்ற தடைச் சட்டத்தை இயற்றினார். நாகசாகிக்கு அருகில் உள்ள டெஹிமா என்ற தீவிற்கு வர்த்தகத்தின் பொருட்டு சீனர்களும் டச்சுக்காரர்களும் மட்டும் வரலாம் என்றும் சட்டமியற்றினார். டச்சுக்காரர்களும் ஆண்டிற்கு ஒரு வர்த்தக கப்பல் மட்டும் தான் அனுப்பலாம் என்றும் கட்டுப்பாடு விதிக்கப்பட்டது. அப்படி வரும் டச்சுக்கப்பல் மாலுமிகள் டோக்கியோவிற்கு சென்று ஷோகனுக்கு பரிசுப் பொருட்கள் வழங்க அனுமதிக்கப்பட்டனர். அவ்வாறு பரிசுப் பொருட்கள் வழங்க வரும் டச்சு மாலுமிகளை ஜப்பானிய பிரபுக்கள் ஏளனம் செய்தனர். எனினும் ஜப்பானுடன் நடைபெற்று வரும் வாணிபத்தின் ஆதாயத்தை மட்டும் கருத்தில் கொண்ட டச்சு மாலுமிகள் அவற்றை சகித்துக் கொண்டனர்.

1638ல் இறுதியாக அன்னிய மதமான கிறிஸ்துவம் தடைசெய்யப்பட்டது. நாகசாகியைச் சுற்றி வாழ்ந்த கிறிஸ்தவர்கள் இதனால் ஆத்திரமடைந்து கலவரத்தில் இறங்கி ஹிமாபாரா என்ற கோட்டையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். கிறிஸ்தவர்களான டச்சுக்காரர்கள் தங்கள் உதவிக்கு வருவார்கள் என எதிர்பார்த்தனர். ஆனால் டச்சுக்காரர்கள் சுயநல வாணிப ஆதாயம் ஒன்றையே கருதி ஜப்பானிய அரசுக்கு உதவி செய்ய முடிவு செய்தனர். கடலிலிருந்த டச்சுக் கப்பல்களின் பீரங்கிகள் ஷிமாபாரா கோட்டையைத் தாக்கின.

கோட்டை வீழ்ந்தது. அங்குள்ள 30000 கிறிஸ்தவர்கள் கொல்லப்பட்டனர். இந்த குருதி அபிஷேகத்தோடு ஜப்பானின் தனிமை வாழ்வு தொடங்கியது. 1853ல் அமெரிக்க கடற்படைத் தளபதி பெர்ரி வலுக்கட்டாயமாக இந்த தனிமை வாழ்வைத் தகர்க்கும் வரை இரு நூற்றாண்டுகளுக்கு அதிகமான காலம் ஜப்பான் வெளி உலகத் தொடர்பின்றி தனித்துவிடப்பட்டது. 1873ல் கிறிஸ்துவத்தின் மீதான தடை நீக்கப்பட்டது. அப்போது நாகசாகியைச் சுற்றிலும் இரு நூற்றாண்டுகளாக மக்கள் மறைவாக கிறிஸ்துவத்தை பின்பற்றி வந்துள்ள செய்தி வெளியானது.

முதலில் 1846ல் அமெரிக்க அரசு கப்பற்படைத் தளபதி பிடில் (Biddle) என்பாரை ஜப்பானுக்கு தூது அனுப்பியது. அது தோல்வியில் முடிந்தது. 1853ல் மீண்டும் கமோடர் பெர்ரி என்பாரை அனுப்பியது. அவர் அமெரிக்க அதிபர் ஃபில்மோர் (Fillmore) எழுதிய கடிதத்தை ஜப்பானியரிடம் கொடுத்தார். அக்கடிதத்தில் வாணிப தொடர்புக்கான வசதிகள் செய்யுமாறு கூறியிருந்தது. ஜப்பானிய அரசவையில் இதுபற்றிய வாதப் பிரதிவாதங்கள் எழுந்தன. இக்கோமொன்னோ காமி என்ற டெய்மியோ வெளிநாட்டினரோடு தொடர்பு கொள்வது ஜப்பான் மேலும் முன்னேறுவதற்கு வாய்ப்பளிக்கும் என்று எடுத்துக் கூறினார். ஆனால் அவர் படுகொலை செய்யப்பட்டார்.

உள்நாட்டில் கியோட்டோவில் பாதுகாப்பாகவுள்ள பேரரசருக்கும், அவரது அரசவை பிரபுக்களுக்கும் அமெரிக்க கப்பற்படையின் வலிமை தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. ஆனால் ஷோகன் அதனை நன்கு உணர்ந்திருந்தார். எனவே இரு துறைமுகங்களை அமெரிக்கர் வாணிபத்திற்கு திறந்துவிடச் சம்மதித்தார். இரண்டாண்டுகளுக்குள் ரஷியா, இங்கிலாந்து, ஹாலந்து ஆகிய நாடுகளுடனும் இத்தகைய ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளப்பட்டது. எடோ, ஓசாக்கா போன்ற பெரிய நகரங்களில் வெளிநாட்டவர் தங்குவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டனர். அவர்களுக்கு அதிகப்படியான பிரதேச உரிமைகள் (Extra territorial Rights) வழங்கப்பட்டன. இறக்குமதித் தீர்வை 5 சதவீதமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

வெளிநாட்டினருக்கு அளிக்கப்பட்ட இந்தச் சலுகைகள் ஜப்பானியர் பலருக்கு ஆத்திரமூட்டியது. “காட்டுமிராண்டிகளை வெளியேற்றுங்கள்” “ஒப்பந்தங்களை மறு பரிசீலனை செய்யுங்கள்” என்று கூவினர். பேரரசர்கூட தம் தலைநகருக்கும் புனித இடங்களுக்கும் அருகில் அயலவர்கள் நடமாடுவதை விரும்பவில்லை. நாளடைவில் அன்னியர் எதிர்ப்பு உணர்வு, ஷோகன் எதிர்ப்பு இயக்கமாக மாறியது. தென் மேற்குப் பகுதியில் உள்ள சட்சுமா, சோஷூ என்ற இரு குடும்பத்தினர் ஷோகன்கள் ஆதிக்கத்தை ஒழிக்க இதுவே தகுந்த தருணம் என்பது கருதி கிளர்ந்தெழுந்தனர். இதை எல்லாம் அறிந்த பேரரசர் முதலில் அந்நியர்களை வெளியேற்ற ஆணை பிறப்பித்தார். பின்னர் அவர்களது படை வலிமையை அறிந்தபின் அந்த ஆணைகளைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டார்.

கமோடர் பெர்ரியுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்திய ஷோகன் இறந்து 1866ல் கெய்கி என்ற புதிய ஷோகன் பதவி ஏற்றார். அதேபோல் மறு ஆண்டில் (1867) பழமையாளரான பேரரசர் கோமை (Komei) காலமாகி முடஷி ஹிடோ என்ற பதினைந்து வயது இளைஞர் பேரரசரானார். இந்த பதவி மாற்றங்கள் ஜப்பானிய வரலாற்றில் மகத்தான மாற்றங்களுக்கு வழிகோலின. ஷோகன் தம் அதிகாரங்களையெல்லாம் பேரரசரிடம் ஒப்படைக்கத்

தயாரானார். இதனை ஷோகன் ஆதரவாளர்கள் விரும்பவில்லை. அவர்கள் கியோட்டோ நகரைத் தாக்கினர். ஆனால் அவர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். இந்த அரசியல் மாற்றத்தின் விளைவு எவ்வாறிருக்குமோ என வெளிநாட்டினர் பயந்து கொண்டிருந்த வேளையில் பேரரசரின் தூதர் 1868 பெப்ரவரியில் வெளிநாட்டினரை கோப் நகரில் சந்தித்து அவர்களது உயிருக்கும் உடமைக்கும் பேரரசர் பாதுகாப்பளிப்பார் என்ற உறுதிமொழியைத் தெரிவித்தனர். ஷோகன்கள் ஆட்சி ஒழிக்கப்பட்டது. அந்நியர்களைத் தாக்கத் தயாரான படைத் தளபதி தற்கொலை செய்து கொள்ளுமாறு கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார். இவ்வாறு இரு நூற்றாண்டு கால ஜப்பானிய தனிமை வாழ்வு முடிந்து முற்போக்கு சகாப்தத்தில் ஜப்பான் அடியெடுத்து வைத்தது.

பயிற்சி வினா

டோகுவா ஷோகன்களின் வீழ்ச்சிக்கு இட்டுச் சென்ற சூழ்நிலைகளை விவரி.

யாதுகாவா ஷோகன்களின் வீழ்ச்சிக்கு இட்டுச் சென்ற சூழ்நிலைகளை விவரி. யாதுகாவா ஷோகன்களின் வீழ்ச்சிக்கு இட்டுச் சென்ற சூழ்நிலைகளை விவரி. யாதுகாவா ஷோகன்களின் வீழ்ச்சிக்கு இட்டுச் சென்ற சூழ்நிலைகளை விவரி. யாதுகாவா ஷோகன்களின் வீழ்ச்சிக்கு இட்டுச் சென்ற சூழ்நிலைகளை விவரி.

யாதுகாவா ஷோகன்களின் வீழ்ச்சிக்கு இட்டுச் சென்ற சூழ்நிலைகளை விவரி. யாதுகாவா ஷோகன்களின் வீழ்ச்சிக்கு இட்டுச் சென்ற சூழ்நிலைகளை விவரி. யாதுகாவா ஷோகன்களின் வீழ்ச்சிக்கு இட்டுச் சென்ற சூழ்நிலைகளை விவரி. யாதுகாவா ஷோகன்களின் வீழ்ச்சிக்கு இட்டுச் சென்ற சூழ்நிலைகளை விவரி.

யாதுகாவா ஷோகன்களின் வீழ்ச்சிக்கு இட்டுச் சென்ற சூழ்நிலைகளை விவரி. யாதுகாவா ஷோகன்களின் வீழ்ச்சிக்கு இட்டுச் சென்ற சூழ்நிலைகளை விவரி. யாதுகாவா ஷோகன்களின் வீழ்ச்சிக்கு இட்டுச் சென்ற சூழ்நிலைகளை விவரி. யாதுகாவா ஷோகன்களின் வீழ்ச்சிக்கு இட்டுச் சென்ற சூழ்நிலைகளை விவரி.

டோகுகவா ஷோகன்களின் ஆட்சி 1603 முதல் 1868 வரை நீடித்தது. இவ்வளவு நீண்ட காலத்திற்கு உள்நாட்டில் அமைதியை நிலைநாட்டுவது என்பது அவ்வளவு எளிதான காரியமல்ல. எனினும் இக்கால கட்டத்தில் ஜப்பானிய சமுதாயத்தில் புதிய சக்திகள் தலைதூக்கின. பொருளியல் சமூக வளர்ச்சிகள், சமூக அமைப்பில் அடிப்படை மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே புதிய பொருளாதார சமூக அமைப்புகள் தோன்றலாயின.

பெர்ரியின் வருகை

1853 ஜூலையில் பெர்ரியின் வருகை எட்டு நாட்கள்தான் நீடித்தன. எனினும் தமது உறுதியாலும் நட்புறவாலும் ஷோகன்களின் தனித்தொதுங்கும் கொள்கையில் பெரும்மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி விட்டார். பிறிதொரு நாட்டின் தலைவரிடமிருந்து கடிதம் கொண்டு வந்தவருக்குரிய கௌரவத்தை ஓரளவு அவர் அடைந்துவிட்டார். மறு ஆண்டில் தாம் திரும்பி வரும்போது பேரரசரிடமிருந்து சாதகமான பதிலை எதிர்பார்ப்பதாகவும் கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார். அவரும் அவரைப் போன்ற பிற வெளிநாட்டவரும் ஜப்பானில் கண்டு பிடித்த உண்மை என்னவென்றால் அவர்கள் யாரைப் பேரரசர் என்று கருதினார்களோ அவர் ஒரு படைத்தலைவர் தான் பேரரசர் அல்ல என்பதுதான்.

யெடோவில் உள்ள அரசு தான் முடிவு எடுப்பதற்குப் பதில் கம்மோடர் பெர்ரியின் கடிதத்தை நகல் எடுத்து அவற்றை பிற டெய்மியோக்களுக்கும் முக்கியஸ்தர்களுக்கும் அனுப்பி அவர்களது ஆலோசனையைக் கேட்டார். சில பிரபுக்கள் பெர்ரியின் வேண்டுகோளை அடியோடு நிராகரிக்க வேண்டும் என்று கூறியபோது சிலர் அதனை ஏற்றுக் கொண்டால் மேலும் பல வேண்டுகோள்களை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியது நேரிடும் என்று பதிலிறுத்தனர். மிகச் சிறுபான்மையினர்தான் நவீன ஆயுதங்களையும் போர்க்கப்பல்களையும் கொண்ட வெளியாருடன் ஜப்பானியர் ராணுவ ரீதியில் மோத முடியாது என்பதால் அந்த வேண்டுகோளுக்கு இணங்குவதே நல்லது என்று அறிவுரை புகன்றனர். வேண்டுகோளை நிராகரிக்க வேண்டும் என்று கூறியவர்கள் ஜொய்டோ (Joito) என்றும் அதனை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறியவர்கள் “கெய்கோகுகுடோ” (Kaikokuto) என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்.

இந்த இரு தரப்பாரிடையே கடும் வாதப் பிரதிவாதங்கள் நடைபெற்றபோது 12வது ஷோகன் இயே யோஷி மரணமடைந்து இயேசடா ஷோகன் ஆனார். இதனை ஜொய்டோ கோஷ்டியினர் விரும்பவில்லை. மறு ஆண்டு (1854) கம்மோடர் பெர்ரி பதில் கடிதம் பெற வந்தபோது அவரது மன உறுதியும் நிர்ப்பந்தமும் புதிய ஷோகனை சற்று இறங்கிவரச் செய்தன. வேறு வழியின்றி ஆறு வார காலத்திற்குப்பின் கனகவா (Kanagawa) ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார். அதன்படி அமெரிக்க கப்பல்களுக்கு ஷிமோடா (Shimoda) ஹக்கோடேட் (Hakodate) துறைமுகங்கள் திறந்துவிடப்பட்டன. அமெரிக்கத் தூதர் ஒருவர் ஷிமோடாவில் தங்குவதற்கும் அனுமதியளிக்கப்பட்டது. வரையறை செய்யப் பட்ட வர்த்தகமும் அனுமதிக்கப்பட்டது.

காலியான கருவூலமும், நிலையானபடைகூட இல்லாத பரிதாபகரமான படைவலிமையும், விசுவாசம் கொண்ட ஆதரவாளர்கள் அற்ற ஷோகனால் அந்த முடிவை சற்று தள்ளிப் போடக்கூட முடியவில்லை. தவிர்க்க முடியாத அந்த முடிவிற்கு தலைவணங்கிய ஹோகன் ஆட்சி, தன்னையறியாமலேயே தன்னால் கட்டுப்படுத்த இயலாத சக்திகளை ஜப்பானினுள் அனுமதித்ததோடு தனது சொந்த அழிவிற்கும் வழிவகுத்தது.

அட்மிரல் புடியடின் (Putiatin) வருகை

அமெரிக்கர்கள் இவ்வாறு ஜப்பானை நிர்ப்பந்தித்து உடன்படிக்கை செய்து கொண்டதை அறிந்த ரஷிய அரசு புடியடின் என்ற கடற்படைத் தளபதியை நாகசாகிக்கு அனுப்பியது. அவர் முதலில் அமெரிக்காவுடன் இணைந்து ஜப்பானை நிர்ப்பந்திக்க முயன்றார். ரஷ்ய ஸார் சக்ரவர்த்தியின் ஆதிக்க விரிவாக்கம் அமெரிக்காவிற்கு பல சந்தேகங்களை ஏற்படுத்தி யிருந்ததால் பெர்ரி அதற்கு இணங்கவில்லை. எனினும் 1855ல் புடியடின் ஷிமோடா ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார். அதன்படி நாகசாகி, ஹக்கோடேட், ஷிமோடா துறை முகங்கள் ரஷியாவிற்கு திறந்துவிடப்பட்டன. குரைல் தீவுகள் இருநாடுகளுக்கிடையில் பிரித்துக் கொள்ளப்பட்டன. சகாலின் தீவில் இருநாடுகளுக்கும் சம உரிமை அளிக்கப் பட்டது. அத்துடன் ரஷியாவிற்கு அதிகப்படியான பிரதேச உரிமையும் (Extra territorial rights) கொடுக்கப்பட்டது.

ஹாலந்து நாடும் 1856 ஜனவரியில் ஜப்பானுடன் ஓர் வர்த்தக உடன்படிக்கை செய்து கொண்டது. அதேபோல் பிரிட்டிஷ் கப்பற்படை தளபதி ஸ்டிர்லிங் (Admiral Stirling) அமெரிக்க உடன்படிக்கை போன்றதொரு உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார்.

அமெரிக்காவுடன் தூதரகத் தொடர்பு

1856 ஆகஸ்டில் அமெரிக்க தூதர் டவுன்ஷென்ட் ஹாரிஸ் (Townshend Harris) ஷிமோடா வந்தடைந்தார். மறு ஆண்டில் அவர் அதிகப்படியான பிரதேச உரிமையையும் அமெரிக்கர் அங்கு தங்கும் உரிமையையும் பெற்றார். இறுதியாகத் தடைகள் பலவற்றை முறியடித்து அவர் யெடோ சென்று ஷோகன் இயேசுடாவைச் சந்தித்துத் தமது நியமனப் பத்திரங்களைச் சமர்ப்பித்தார். ஏழுமாதங்களுக்குப் பின் வர்த்தக, கப்பல் போக்குவரத்து பற்றிய தனி ஒப்பந்தம் ஒன்று செய்து கொண்டார்.

அச்சமயத்தில் மேற்கு நாடுகள் சீனாவை வன்முறையில் பணிய வைத்து சலுகைகள் பல பெற்றுக் கொண்டிருந்தன. மேற்கு நாடுகளின் ராணுவ வலிமையைக் கண்டு அஞ்சிய எடோ அரசு அமெரிக்க நிபந்தனைகளுக்கு எளிதில் இணங்கியது. அதன் பயனாக சில சலுகைகளை வழங்கியது.

1. ஜப்பான் மற்றும் அமெரிக்க நாடுகளுக்கிடையில் தூதரகத் தொடர்பு ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும்.

2. ஷிமோடா, ஹக்கோடேட் துறைமுகங்களுடன் கனகவா, நாகசாகி, ஹயோகோ துறைமுகங்களும் வர்த்தகத்திற்குத் திறந்துவிடப்பட்டன. எடோ மற்றும் ஓசாக்காவில் அமெரிக்கர்கள் தங்குவதற்கு அனுமதிக்கப்பட வேண்டும்.

3. ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வரிகள் விதிக்கப்பட வேண்டும்.

4. அதிகப்படியான பிரதேச உரிமை (Extra territorial rights) அமெரிக்கர்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்.

5. அமெரிக்கர்களுக்கு வழிபாட்டுரிமை அளிக்கப்படவேண்டும்.

6. 1859 ஜூனில் நடைமுறைக்கு வந்த இந்த ஒப்பந்தம் 1872 ஜூலை 4ல் மறுபரிசீலனை செய்யப்பட்டது.

வர்த்தகம் மற்றும் கலம் செலுத்துதல் பற்றிய ஒப்பந்தம் 1858 ஜூலை 29ல் கையெழுத்தானது. இதேபோன்று பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ரஷியா ஆகிய நாடுகளுடனும் ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளப்பட்டது. ஆனால் அதிகப்படியான பிரதேச உரிமை, சுங்கவரி பற்றிய பிரச்சினை அடுத்த நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு நீடித்ததுடன் பல சிக்கல்களுக்கும் வழி வகுத்தது.

லி நௌசுகே (Li Nawsuke)

வெளிநாட்டினருடனான பேச்சுவார்த்தைகளை 1857லிருந்து ஹிக்கோன் பிரபுவான லி நௌசுகே என்பார் ஷோகன் சார்பில் நடத்தி வந்தார். ஷோகன் சார்பில் பேரரசருடைய அனுமதியின்றி ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திட்டு வந்தார். இதனை இளவரசர் மிடோ (Mito) வும் மற்றும் டோகுகவா ஆதரவாளர்களும் கடுமையாக எதிர்த்தனர். எடோ அரசு பேரரசரையே தன் செல்வாக்கினுள் கொண்டு வர முயற்சிக்கிறது எனக் குற்றஞ் சாட்டினர். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக சாமுராய் போர்வீரர்கள் அன்னியர்களின் வருகையைக் கடுமையாக எதிர்த்தனர். இன்னேனால் லி நௌசுகே நிலை மிகவும் மோசமானது. லி நௌசுகே இளவரசர் மிடோவின் ஆதரவாளர்களான யோஷிடா, ஹோய்ன், ஹாஷிமோடோ ஆகியோரைக் கைது செய்து சிறையிலடைத்தார். இதனால் இளவரசர் மிடோ ஆதரவாளர்கள் ஆத்திரமடைந்து லி நௌசுகேயை பழிவாங்கத் துடித்தனர். சட்டம் ஒழுங்கை மதியாது, ஆயுதங்களைத் தூக்கிஎறிந்தனர்.

பிரிட்டிஷ் தூதர் வருகை

டவுன்ஷென்ட் ஹாரிசின் வெற்றியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட பிரிட்டிஷார், எல்ஜின் பிரபுவை அனுப்பி வைத்தனர். அவர் விக்டோரியா அரசியார் ஜப்பானிய பேரரசருக்கு அன்பளிப்பாக அளித்த நீராவிப் படகுடன் எடோவை அடைந்தார். இருபத்தியோரு பீரங்கிக் குண்டுகள் முழங்க அவர் வரவேற்கப்பட்டார். அதன்பின் ஒப்பந்தம் ஒன்று செய்து கொள்ளப்பட்டது. அதன்படி 1859 ஜூலை முதல் தேதியிலிருந்து நாகசாகி ஹக்கோ டேட், கனகாவா (யோககாமா) துறைமுகங்களும் 1863 ஜனவரி முதல் தேதியிலிருந்து ஹேயோகோ (கோப்), ஓசாகா துறைமுகங்களும் பிரிட்டிஷாருக்கு திறந்து விடப்பட வேண்டும். 1862 ஜனவரி முதல் தேதியிலிருந்து எடோவில் பிரிட்டிஷார் தங்குவதற்கு அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். தங்கள் சொந்த சமயத்தைப் பின்பற்ற அனுமதிக்கப்படுவ தோடு அதிகப்படியான பிரதேச உரிமையும் அளிக்கப்பட்டது. இந்த பேச்சுவார்த்தை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது ஷோகன் இயசடா மரணமடைந்து இயேமோச்சி (Iyemochi) அப்பதவி ஏற்றார். அந்நியர்களுக்கு எதிரான ஜப்பானிய மக்களின் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளாத பிரிட்டிஷ் தூதர் சர் ருதர்போர்டு அல்காக் (Sir Rutherford Alcock) எடோ வந்து சேர்ந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து ரஷிய தூதர், பிரான்ஸ் தூதர்,

அமெரிக்கத் தூதர்களும் வந்தனர். ரஷிய தூதராக வந்த ரஷிய சைபீரியத் தலைமை ஆளுநர் முராவியல் சுமார் 300 ஆயுதம் தாங்கிய காவலர்களுடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அச்சமயத்தில் சிறியதொரு மீன்பிடித் துறைமுகமாக இருந்த யோக்காமா அந்நியர் குடியிருப்புப் பகுதியாயிற்று.

பேரரசின் எதிர்ப்பு

இதற்கிடையில் கியோடோவில் உள்ள 1847ல் அரியணை ஏறிய பேரரசர் கோமெய் (Komai) என்பாரை ஷோகன் தன்னுடைய ஒப்பந்தங்களுக்கு அங்கீகாரமளிக்குமாறு கோரினார். ஆனால் அவரோ ஜப்பானிய மண்ணில் அந்நியர் இருப்பதை அறவே வெறுப்பவர். எனவே அந்த அந்நியர்களை விரட்டியடிக்கும் முயற்சியில் ஷோகன்கள் இறங்க வேண்டும் என வற்புறுத்தினார்.

வெளியார் படுகொலை செய்யப்படல்

அன்னியர்களுக்கு எதிரான உணர்வு தூண்டப்பட்டதால் ரஷிய தூதருடன் வந்த கப்பற்படை அதிகாரியும், அவரது இரு ஆட்களும் யோக்காமா தெருவில் பகிரங்கமாக படுகொலை செய்யப்பட்டனர். அதனைத் தொடர்ந்து “பேரரசரைப் போன்று, அன்னியரை வெளியேற்று” என்ற குரல் நாடெங்கும் எதிரொலித்தது. ஷோகன் ஆதரவாளர்கள்கூட லி நௌசுகேவை எதிர்த்து கோஷமிட்டனர். அவரும் படுகொலை செய்யப்பட்டார். வெளிநாட்டவர் தூதரகங்களைப் பாதுகாக்கும் ஜப்பானியப் போர்வீரர்கள்கூட தாக்கப்பட்டனர். ஜப்பானிய அரசு எடோவிலிருந்த பிரிட்டிஷ் தூதரின் பாதுகாப்பிற்கு உத்தரவாதம் அளிக்க கூடாது என்று அறிவித்தது. பின்னர் அத்தூதரகம் தாக்கப்பட்டு சாம்பலாக்கப்பட்டது. இந்த தாக்குதல்களை நடத்திய ஜப்பானியர்கள் திசை திருப்பப்பட்ட நாட்டுப்பற்றாளர்களாயிருந்தனர். 1863ல் அட்மிரல் குபர் (Admiral Kuper) சாட்ஸுமா இனத்தவரின் கோட்டையான காகோஷிமாவிற்கு அனுப்பப்பட்டார். அவர் மூலம் கொலையாளிகளைக் கைது செய்து தண்டனையளிக்கவும், இழப்பீடு பெறவும் அமைதியான முறையில் முயற்சி செய்யப்பட்டது. அந்த முயற்சி தோல்வியடைந்ததால் அங்குள்ள துறைமுகத்தில் நின்ற மூன்று ஜப்பானியக் கப்பல்களை பிணைப் பொருட்களாகக் கைப்பற்றினர். அதனால் ஆத்திரமடைந்த ஜப்பானியர்கள் துப்பாக்கியால் சுட்டனர். பதிலுக்கு பிரிட்டிஷ் பீரங்கிகள் துறைமுகத்தைத் தாக்கின. சாட்ஸுமா இளவரசர், பிரிட்டிஷ் கப்பற்படை போர்த்திறத்தில் தன்மனதைப் பறி கொடுத்தார். மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பின் பிரிட்டிஷ் தூதர், சர் ஹாரி பார்க்ஸ் மற்றும் அட்மிரல் கிங் என்பாரையும் வரவழைத்தார். இதன் மூலம் பிரிட்டிஷாருடன் நல்லுறவு புதுப்பிக்கப்பட்டது. பிரிட்டிஷாருடைய கப்பற்படையை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு ஜப்பானிய கப்பற்படையை உருவாக்க சாட்ஸுமா குடும்பத்தினர் முயன்றனர். அந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர் ஒருவன் கப்பற்படை பயிற்சி பெற இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆனால் 1863ல் தீவிர பின்விளைவுகளைக் கொண்ட பல நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. அந்த ஆண்டு கோடை காலத்திற்குள் அனைத்து அன்னியர்களையும் நாட்டை விட்டு வெளியேற்றிவிட வேண்டும் என்ற பேரரசர் ஆணையை எடோ அரசு புறக்கணித்தது. அதனால் ஆத்திரமடைந்த சோஷு குடும்பத்தினர் ஷிமனோசாகி நீர்ச்சந்தி வழியாகச்

செல்லும் வெளிநாட்டினர் கப்பல்களைத் தாக்கினர். ஷோகன்களால் அவர்களைத் தண்டிக்க இயலவில்லை. எனவே தங்களைப் பாதுகாக்க வெளிநாட்டினர் கூட்டு முயற்சி மேற்கொண்டனர். அமெரிக்க, பிரிட்டிஷ், டச்சு, பிரெஞ்சு போர்க்கப்பல்கள் திரட்டப்பட்டன.

இந்த இக்கட்டான நிலையிலும் ஓர் அமைதி ஏற்பாட்டினைச் செய்ய சோஷல இளைஞர் இருவர் முன்வந்தனர். அவர்கள் அண்மையில்தான் இங்கிலாந்து நாட்டிலிருந்து திரும்பி வந்திருந்தனர். இங்கிலாந்தின் கப்பல்படை வலிமையையும் அதனை எதிர்த்து போரிட்டு தோற்கடிப்பது இயலாத காரியம் என்பதனையும் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். எனவே அந்த இரு இளம் சாமுராய் வீரர்களும் ராஜதந்திர பேச்சுவார்த்தை மூலம் சிக்கலுக்குத் தீர்வு காண முயன்று அதில் ஓரளவு வெற்றியும் பெற்றனர். அவர்கள் பின்னாளில் ஜப்பானிய வரலாற்றில் சிறந்த ராஜதந்திரிகளாக விளங்கினர். அவர்கள்தான் இளவரசர் இடோ (Prince Ito) மற்றும் இனெளயி (Inouye) ஆகியோராவர். இந்த தாக்குதல்களிலிருந்து இரு ஜப்பானிய குடும்பத்தினர் நல்லதொரு பாடம் படித்துக் கொண்டனர். சோஷல குடும்பத்தினர் பின்னாளில் பிரெஞ்சு, ஜெர்மானியப் படையை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு நவீன ஜப்பானியப் படையை உருவாக்கினர். அது போல் சாட்ஸுமா குடும்பத்தினர் பிரிட்டிஷாரை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு நவீன கப்பற்படையை ஜப்பானில் உருவாக்கினர்.

அந்நிய எதிர்ப்பு உணர்வு வலுப்படுதல்

1864ல் ஜப்பானில் அந்நிய எதிர்ப்புணர்வு தீவிரமாயிருந்தது. பிரிட்டிஷ் பிரஞ்சு படைகள் யோகாகமாவிற் கு அனுப்பப்பட்டன. ஆனால் காமகுரா என்ற இடத்திலுள்ள புகழ்பெற்ற பெரியதொரு வெண்கல புத்தர் சிலையை, பார்க்கச் சென்ற இரு பிரிட்டிஷ் படை அதிகாரிகள் ஜப்பானிய தீவிரவாதிகளால் கொல்லப்பட்டனர். 1865லிருந்து 1868 வரை இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்தன. அக்காலகட்டத்தில் உடன்படிக்கைகள் நிறைவேற்றப்பட்டன. ஷோகன் ஆட்சியை வீழ்த்த ஒரு உள்நாட்டுப் போரே நடைபெற்றது. அதே சமயத்தில் பேரரசர் தம் அதிகாரங்களை ஏற்றுக்கொள்ள முன்வந்தார்.

வெளிநாட்டிற்கு ஜப்பானிய தூதுக்குழுக்கள்

1862 ஜனவரியில் 35 பேர் அடங்கிய ஜப்பானிய தூதுக்குழு ஒன்று ஐரோப்பாவிற் கு அனுப்பப்பட்டது. இரண்டரை நூற்றாண்டுகளுக்குப்பின் அதிகாரபூர்வமாக ஜப்பானியர் வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டனர். ஓராண்டிற்குப் பின் மற்றொரு தூதுக்குழு அமெரிக்காவிற் கு அனுப்பப்பட்டது. ஒப்பந்தப்படி ஓசாகா, கியோகோ துறைமுகங்களை அந்நியர்களுக்கு திறந்து விடுவதை ஒத்திப்போடச் செய்வது தான் இந்த தூதுக்குழு அனுப்பப்பட்டதன் முக்கிய நோக்கம். அது அநேகமாக நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டது. 1865ல் தான் பேரரசர் அந்த ஒப்பந்தங்களை அங்கீகரித்தார். 1868 ஜனவரி முதல் தேதியில்தான் அந்த துறைமுகங்கள் வெளிநாட்டவருக்குத் திறந்து விடப்பட்டன.

ஆனால் கியோட்டோவில் தொடர்ந்து கலவரங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. அந்நியர்களுக்கு ஆதரவான கோஷலு குடும்பத்தினரை ஒடுக்குவதற்கு பேரரசர் ஆணை பிறப்பித்தார். அதனால் அக்குடும்பத்தினர் கலவரத்திலிறங்கி கியோட்டோ கோட்டையைத் தாக்கினர். ஆனால் சாட்ஸுமா குடும்பத்தினர் ஷோகன்களுடன் சேர்ந்து அக்கலவரத்தை அடக்கினர்.

ஷோகன் பதவி விலகுதல்

ஆனால் விரைவில் சோஷு குடும்பத்தினரும் சாட்ஸுமா குடும்பத்தினரும் ஒருங்கிணைந்து பேரரசரை உண்மை ஆட்சியாளராக மாற்றும் முயற்சியிலிறங்கினர். இரு மரணங்கள் அவர்கள் முயற்சியை எளிதாக்கின. 1866 அக்டோபரில் ஷோகன் இயோமோச்சி (Iyemochi) மரணமடைந்தார். ஆறு மாத்திற்குள் 1867 பெப்ரவரியில் பேரரசர் கோமேய் மரணமடைந்தார். டோகுகவா குடும்பத்தைச் சேர்ந்த யோஷினோபு (Yoshinobu) ஷோகன் ஆக்கப்பட்டார். அவர் டாசா பிரபுவின் ஆலோசனையின்படி ஆட்சிப் பொறுப்புக்களை எல்லாம் புதிய பேரரசர் முத்ஸோஹிகோவிடம் ஒப்படைத்தார். இவ்வாறு 1867 டிசம்பர் 9ல் டோகுகவா மரபு ஷோகன் ஆட்சி முடிவுற்றது.

பேரரசர் ஆட்சி புதுப்பிக்கப்பட்டதன் விளைவுகள்

இவ்வளவு பெரிய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது அந்நியர்கள் ஒப்பந்தப்படி ஓசாகா, கோப் துறைமுகங்களில் அடியெடுத்தது வைத்தனர். இதனை விரும்பாத சில ஜப்பானிய போர் வீரர்கள் வெளிநாட்டினரைச் சரமாரியாகத் தாக்கினர். இதனால் அவர்களது போர்க்கப்பல்கள் அத்துறைமுகங்களுக்கு விரைந்தன. இவ்வாறு இரு தரப்பார்களுக்குமிடையில் பதட்டநிலை ஏற்பட்டபோது பேரரசர் பிரதிநிதி அங்கே வந்து ஷோகன்கள் அதிகாரம் பறிக்கப்பட்டு பேரரசரே அவற்றை ஏற்றுக் கொண்டார் என்ற செய்தியையும் பேரரசர் வெளிநாட்டினர் பாதுகாப்பிற்கு உத்தரவாதம் அளித்துள்ளார் என்ற செய்தியையும் வெளியிட்டார். எனவே ஒரே நாளில் அந்நியர் எதிர்ப்பு அன்னிய ஆதரவு நிலையாக மாறியது. எனினும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக அன்னியர்மீது வன்முறைச் செயல்கள் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டன. ஆனால் அரசு வன்முறையாளர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுத்தது. 1869 ஏப்ரலில் பேரரசர் கியோட்டோவிற்குச் சென்று எடோவில் தங்கத் தொடங்கினார். அந்நகர் அன்றையிலிருந்து டோக்யோ (கிழக்கு தலைநகர்) எனப்பட்டது.

மெய்ஜி மறுமலர்ச்சி

ஜப்பானிய வரலாற்றில் மெய்ஜி மறுமலர்ச்சி ஒரு குறிப்பிடத்தக்க மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சி. இது ஒரு புரட்சியின் விளைவாக நிகழ்ந்துள்ளது. அதிருப்தியடைந்த மக்கள் ஆட்சிப்பொறுப்பிலிருந்து ஷோகனை அகற்றி, அந்த இடத்தில் பேரரசரை மீண்டும் அமரச் செய்தனர். இடைக்காலத்தில் டெய்மியோ குடும்பங்களுக்கிடையில் நிலவிய பூசலைப் பயன்படுத்தி பேரரசரின் அதிகாரங்களை அபகரித்துக் கொண்டவர்கள்தான் ஷோகன்கள் என மக்கள் கருதினர். கன்பூசிய சமயக் கருத்துக்களில் பிறநாட்டினரைவிட ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுள்ள ஜப்பானியர்கள், தங்கள் பேரரசரை கடவுளின் அம்சமாகக் கருதியதில் வியப்பில்லை.

இடைக்காலம் முழுவதும் ஜப்பானில் இரட்டையாட்சிதான் நடைபெற்றது. பேரரசர் பெயரளவிற்கான ஆட்சித்தலைவராகவும், எடோவில் உள்ள ஷோகன்கள் உண்மை ஆட்சித் தலைவர்களாகவும் விளங்கினர். டெய்மியோக்கள் அந்த ஆட்சிக்கு உறுதுணையாக விளங்கினார்கள். கன்பூசியஸ் புத்த சமயக் கோட்பாடுகள் ஜப்பானியர்களுக்கு தங்கள் மேலாளர்களுக்கு அடங்கி நடக்கும் கலாச்சாரத்தைத்தான் கற்றுக் கொடுத்தன. பத் தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் சுமார் மூன்று கோடி ஜப்பானியர்களை 270

டெய்மியோக்கள் தான் ஆண்டு வந்தனர். டெய்மியோக்களின் அதிகாரத்தை சாமுராய் போர் வீரர்கள் நிலைநாட்டினர். சாமுராய்கள் தங்கள் எஜமானர்களின் வாக்கினை வேதவாக்காகக் கருதினர். இத்தகைய சமுதாயத்தை கட்டிக்காப்பது ஷோகன்களுக்கு எளிதாக இருந்தது.

அதே சமயத்தில் மேற்கு உலகில் தொழிற் புரட்சி காரணமாக ஏற்பட்ட வாணிப உத்வேகம் ஐரோப்பியர்களையும் அமெரிக்கர்களையும் ஜப்பானின் கதவுகளைத் தட்டச் செய்தது. ஆனால் வெளிநாட்டினர் பால் வெறுப்பினை வளர்த்த ஜப்பானியர், தங்கள் ஆணவப் போக்கு வெளி நாட்டினரை வேகம் கொள்ளச் செய்தது. எனவே அவர்கள் படை பலத்தைப் பயன்படுத்தி ஜப்பானின் கதவுகளைத் திறந்தனர். அந்நியர்கள் வருகை எதிர்பாரா விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. டெய்மியோக்களும் சாமுராய்களும் அந்நியர்களை மேலும் மேலும் இழிவுபடுத்தினர். ஆனால் சட்ஸுமா, சோஷு குடும்பத்தினர் வெளிநாட்டினரின் படை வலிமையை நன்கு அறிந்திருந்தனர். அவர்கள் ஷோகன் பதவி விலகி பேரரசரே ஆட்சிப் பொறுப்புகள் அனைத்தையும் ஏற்றால்தான் நிலைமை சீர்திருந்தும் என்று உணர்ந்தனர். எனவே ஷோகனை பதவி விலகுமாறு வற்புறுத்தினர். இந்த நேரத்தில் புதிய ஷோகன் ஒருவரும் புதிய பேரரசர் ஒருவரும் பதவி ஏற்றதால் அப்பணி எளிதாயிற்று.

பதினைந்தே வயதான பேரரசர் முட்ஷி ஹிடோவும், அவரது ஆலோசகர்களும் சற்று முற்போக்கு கருத்துக் கொண்டவர்களாயிருந்தனர். மேற்கு நாடுகளின் வழிமுறைகளைப் பின்பற்றினால்தான் மேற்கு நாடுகளின் தாக்குதல்களுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியும் எனவும் கண்டனர். முதலில் பேரரசர் தம் தலைமையகத்தை எடோவிற்கு மாற்றினார். அது டோக்கியோ (கிழக்குத் தலைநகர்) என்ற புதுப்பெயர் பெற்றது. பின்னர் 213 டெய்மியோக்களை கொண்ட பேரவையை 1869ல் கூட்டினார். அங்கு "வாக்குறுதி சாசனத்தை" (Charter of Oath) வெளியிட்டார். அதில், பிதிநிதித்துவ அரசை ஏற்படுத்தப் போவதாகவும் பொதுமக்கள் கருத்திற்கேற்ப முக்கிய முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டு நாட்டை ஆளப்போவதாகவும் தெரிவித்தார். தற்கால நாகரிகத்திற்கேற்ப அரசின் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும் என்றும் அதற்கு அறிவு வளர்ச்சி அவசியம் என்றும், அந்த அறிவு வளர்ச்சி ஏற்படுத்துவதற்கு ஆசிரியர்கள் கொண்டுவரப்படுவார்கள் என்றும் அறிவித்தார். "கொகிஷோ" (Kogisho) என்ற இந்த பேரரசு அதன்பின் கலைக்கப்பட்டு விட்டது. பேரரசரின் இந்த முற்போக்கு கருத்துக்களுக்கு சட்ஸுமா, சோஷு என்ற பிரபுக்குடும்பத்தினர் தீவிர ஆதரவளித்தனர். டோசா, ஹிசன், சகா என்ற டெய்மியோ குடும்பத்தினரும் அவர்களுக்கு ஆதரவாய் நின்றனர். இந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் மிக நீண்ட காலத்திற்கு முக்கிய இலாகாக்களை நிர்வகித்து வந்தனர். சட்ஸுமா குடும்பத்தினர் செல்வ மிகு மிட்சாய் குடும்பத்தினர் ஆதரவோடு கப்பற்படையையும், சோஷு குடும்பத்தினர் ஐவாசகி குடும்பத்தினர் துணையோடு தரைப்படையையும் நிர்வகித்தனர்.

புதிய நிர்வாகம் இளவரசர் அரிசுகாவா (Arisugawa) தலைமையில் இயங்கத் தொடங்கியது. அது உள்துறை, வெளிநாட்டு நிர்வாகம், நீதித்துறை, சட்டமியற்றும் துறை, போர்த்துறை, நிதித்துறை எனப் பல துறைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. இந்த புதிய நிர்வாகத்தின் உயிர்நாடியாக சட்ஸுமா குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சிறந்த ராஜதந்திரி ஓகூபோ (Okubo) விளங்கினார். மற்றும் செய்கோ, கிடோ, இடோ ஓயமா, கோடோ, இனையி, சோயிஜிமா, இவகுரா, சஞ்சோ, மத்சுகதா, யமகதா, இனாகாசி, புக்குஸாவா போன்ற சிறந்த நிர்வாகிகள் கிடைத்தது ஜப்பானின் அதிர்ஷ்டம் என்றுதான் கூறவேண்டும். இவருள் புக்குஸாவா சிறந்த கல்வியாளர். பிற்காலத்தில் இவர்கள் முதுபெரும் அரசியல் ஞானிகளாகி, பேரரசர் பேரவை உறுப்பினர்களாகி, ஜப்பானின் ஒளி மிகுந்த எதிர்காலத்தை உருவாக்கினர்.

பயிற்சி வினா

மெய்ஜி மறுமலர்ச்சி நிகழ்ந்த வரலாற்றை விவரி.

உள்நாட்டுச் சீரமைப்பு

மெய்ஜி சகாப்தத்தின் தொடக்க காலத்தில் நிர்வாகச் சீர்திருத்தங்களுக்குத்தான் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. மேற்கத்தியபாணியில் நிர்வாக அமைப்புகளை மாற்றுவதுதான் முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது. விரைவாக அவர்கள் செய்து முடித்த சீர்திருத்தங்கள், ஓர் அதிசயம் என்றுதான் கூறப்படுகிறது. 1871ல் நில மானியமுறையிலான பூமி மாநிலங்களாக ஆக்கப்பட்டது. அதற்கு ஆளுநர்களும், அலுவலர்களும் நியமிக்கப் பட்டனர். நிலமானிய பிரபுக்கள் தங்கள் முந்தைய வருவாயில் பத்தில் ஒரு பங்கைப் பெற்றுக் கொண்டு டோக்கியோவில் ஓய்வு பெற்றனர். இரண்டு மில்லியன்களுக்கும் அதிகமான சாமுராய்கள் ஓய்வூதியங்கள் அளிக்கப்பட்டு வீட்டிற்கனுப்பப்பட்டனர்.

முதலில் இவ்வாறு நிலமானிய முறை ஒழிக்கப்பட்டது. சாமுராய்கள் சாதாரண குடிமக்களாயினர். அந்த மாஜி சாமுராய்கள், வணிகர்கள், ஆசிரியர்கள் அறிஞர்கள், எழுத்தாளர்களாயினர். 300க்கும் மேற்பட்ட நிலவுரிமையாளர்களின் நிலங்கள் 43 மாவட்டங்களாக்கப்பட்டன. மைய அரசினால் நியமிக்கப்பட்ட ஆளுநர்களால் கட்டுப் படுத்தப்பட்டன.

அவர்கள் பற்றுறுதியை ஈர்க்கும்வண்ணம் பேரரசரின் தெய்வீகத்தன்மை வலியுறுத்தப் பட்டது. 1882ல் ஷிண்டோ சமயம் நிலைநாட்டப்பட்டது. அந்நிய மோகம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. ஜப்பானிய பண்பு நலன்கள் போற்றப்பட்டன. புத்த, ஷிண்டோ சமயங்கள் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக குழப்பநிலை எய்தின. இரு சமய குழுக்களும் ஏதாவது ஒரு ஆலயத்தில் வழிபாடு நடத்தினர்.

1868லிருந்து 1872 வரை தோன்றிய சீர்திருத்த இயக்கம் புத்த கலைச்சின்னங்களை யும், புனித நூற்களையும் பாழ்படுத்தின. ஆனால் துறவிகளும் வழிபாட்டுக்காரர்களும் பல்வற்றைப் பாதுகாத்தனர். 1882ல் உள்துறை நிர்வாகம் வெளியிட்ட ஆணையின்படி ஷிண்டோ குழுக்கள், சமய நல் ஒழுக்க ஆசிரியர்களாக செயல்படுவது தடை செய்யப்பட்டது. அந்த இடங்கள் அரசு நியமனங்கள் செய்தது. அவர்களுக்கு ஊதியமும் அளித்தது.

சிறிய நாடு கிராமத்து கோவில் பூசாரி பணியும் பரம்பரையானது. கோவில்களில் வரும் வருமானம் அவர்கள் சொந்த வருவாயாகக் கருதப்பட்டது. இந்த வழக்கம் நீடித்ததன் காரணமாக ஷிண்டோ குழுக்கள் சாதாரண மக்களிடமிருந்து மாறுபட்ட வகுப்பினராயினர்.

1868ல் முதல் சுதேச செய்தித்தாள் வெளியிடப்பட்டது. 1875ல் செய்தித்தாட்கள் அரசை தாக்கத் துணிந்ததால் அவைகள் தணிக்கை செய்யப்பட்டன.

தொடக்கத்திலேயே ஜப்பானியர்கள் எழுத்தறிவு ஒரு கலாச்சார தேவை மட்டுமல்ல, உலகியல் வளர்ச்சிக்கு தேவையான கருவி எனவும் எண்ணத் தொடங்கினர். 1877ல்

கல்வித்துறை நிறுவனப்பட்டு மறு ஆண்டில் கட்டாயக் கல்வி நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டது. பிரெஞ்சு பாணியைப் பின்பற்றி கல்வி ஒருங்கிணைக்கப்பட்டது. ஆனால் முறையிலில் அது அமெரிக்கப் பாணியைப் பின்பற்றியது. அதே சமயத்தில் பிற மொழிகளில் உள்ள சிறந்த நூற்கள் பல மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. 1872லிருந்து ஆசியாவிலே மிக அதிக எழுத்தறிவு பெற்ற நாடாக இருந்ததோடு உலகிலே அதிக எழுத்தறிவு பெற்ற நாடுகளுள் ஒன்றாகவும் திகழ்ந்தது.

மேற்கத்திய மயமாதல் தீவிரமாக நடைபெற்றது. 1869ல் தந்தித் துறையும் 1870ல் ரெயில்வே துறையும் நிறுவப்பட்டன. அதனைத் தொடர்ந்து அஞ்சல் துறையும், மேற்கத்திய முறையிலான வங்கி முறையும் தொடங்கப்பட்டன. டோக்கியோ பல்கலைக் கழகமும் நிறுவப்பட்டன. 1873ல் மேற்கத்திய முறையிலான காலண்டர் முறை பின்பற்றப்பட்டது.

தண்டனைச் சட்டங்கள் திருத்தியமைக்கப்பட்டன. ஜப்பானிய நீதித்துறை நவீன முறையில் மாற்றியமைக்கப்பட்டது. கிறிஸ்தவர்களுக்கு எதிரான தண்டனைச் சட்டங்கள் காலாவதியாகுமாறு விடப்பட்டன. பிரெஞ்சு பாணியில் பெற்ற விசாரணை முறையும் தண்டனைச் சட்டங்களும் மாற்றியமைக்கப்பட்டன. கிடோ, ஓகுபோ, ஐவாமுரா, இடோ ஆகியோர் அமெரிக்காவிற்கும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் அனுப்பப்பட்டனர். அவர்களின் தகவல்களின்படி ஜப்பானின் அனைத்துத் துறைகளும் மாற்றியமைக்கப்பட்டன. குறிப்பாக இடோ ஒரு புதிய அரசியலமைப்பு வகுப்பதற்குத் தேவையான தகவல்களைத் திரட்டி வந்தார். அதில் பிரதிநிதித்துவ முறைக்கும் இடமளிக்கப்பட்டது. அந்த புதிய அரசியலமைப்பு 1889ல் அறிவிக்கப்பட்டது. மறு ஆண்டில் பேரரசுப் பேரவை கூட்டப்பட்டது.

தேசியப் பேரவை கூட்டப்படுவது தாமதமானதால் அரசியல் கட்சிகள் பல தோன்றின. இடோகாகி என்பாரின் இயூடோ (தாராள) கட்சி ஓகுமா என்பாரின் ஷிம்போடோ (முற்போக்கு) கட்சி ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கவை.

இதற்கிடையில் ஜப்பானிய சமுதாயத்தில் ஒரு புதிய பிரபுத்வ சமூகம் தோன்றியது. பழைய நிலமானிய பிரபுக்களில் முற்போக்கு கருத்து கொண்டவர்கள் தான் புதிய பிரபுத்வ சந்தியாகத் தோன்றினர். பொதுவாக நாட்டில் மூன்று வகுப்பினர் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் கவா சோகு (பிரபுக்கள்) ஷிஷோகு (இடைநிலையினர்) ஹெய்மின் (பொது மக்கள்) ஆகியோராவார். ஒரு சிலருக்கு இந்த மாற்றங்கள் மிகையானதாகவும், அடிப்படையானதாகவும் தோன்றின.

1898ல் இடோகாகி, ஓகுமா ஆகிய அரசியல் தலைவர்கள் தங்களிடையே நிலவிய வேறுபாடுகளைக் களைந்து ஒன்றுபட்டதால் அமைச்சர்களாக்கப்பட்டனர். இதன்மூலம் பிரபுக் கும்பல்களே அதிகார மையத்தில் அமர்ந்துள்ளதாக மக்கள் கருதினர். அவர்களை ஆதரித்தவர்கள் விடுத்த வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற முடியாத அவர்கள் பாராளுமன்றத்தின் முதல் கூட்டம் கூட்டுதற்கு முன்னரே பதவி விலகினர். அதன்பின் ஹென்செய்டோ (அரசியலமைப்புக் கட்சி) ஹென்செய்ஹோன்டோ (உண்மை அரசியலமைப்புக்கட்சி) என்ற இரு புதிய அரசியல் கட்சிகள் தோன்றின.

பிரஷிய அரசியலமைப்பை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு ஜப்பானிய புதிய அரசியலமைப்பு வகுக்கப்பட்டது. அனைத்து அதிகாரங்களும் நிர்வாகத் துறையிடம்

இருக்குமாறு பார்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. அதற்காக இடோ பிஸ்மார்க்கிடம்கூட ஆலோசனை நடத்தினார். ஜப்பான் பேரரசர் கடவுளிடமிருந்து தோன்றியவராகக் கருதப்பட்டதால் ஜப்பானிய அரசு தெய்வீக அரசாகக் கருதப்பட்டது. எனவே பேரரசருக்கு கீழ்ப்படிவது மிகவும் வற்புறுத்தப்பட்டது. புதிய அரசியலமைப்பு பெற்றோருக்கும் பிள்ளைகளுக்குமிடையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட தெய்வீக உடன்படிக்கை. இது உரிமையினால் பெறப்பட்டதல்ல, பேரரசரின் பேரருளால் வழங்கப்பட்டது.

பேரரசர் புனிதமானவர், தவறா வரம் பெற்றவர், அவருடைய பரம்பரையினர் ஜப்பானை நிரந்தரமாக ஆண்டு வரவேண்டும் என்பது அரசியலமைப்பில் அங்கீகரிக்கப் பட்டுள்ளது. அவர்தான் படைகளின் தலைவர். போர்ப் பிரகடனம் செய்பவர். அமைதி உடன்படிக்கை செய்பவர். அவர் ராணுவத்திலும் உள்நாட்டு நிர்வாகத்திலும் உள்ளவர்களுக்கு பட்டம் வழங்கும் அதிகாரமுடையவர். பாராளுமன்றத்தைக் கூட்டவும் கலைக்கவும் எந்த சட்டத்தையும் தள்ளுபடி செய்யவும் அதிகாரம் பெற்றவர். பாராளுமன்றம் கூட்டப்படாதபோது அவசரச் சட்டம் பிரகடனம் செய்யும் அதிகாரம் பெற்றவர். அமைச்சர்கள் பேரரசருக்கே பொறுப்பானவர்கள். அவர்கள் பாராளுமன்றக் கூட்ட விவாதங்களில் கலந்துகொள்ளும் உரிமை பெற்றவர்கள்.

பாராளுமன்றம் பிரபுக்கள் அவை, பிரதிநிதிகள் அவை என்ற ஈரவைகளைக் கொண்டது. இது ஆண்டிற்கொரு முறை 90 நாட்கள் கூடும். ஆனால் எந்த சமயத்திலும் கூட்டப்படலாம். பிரபுக்கள் சபை உறுப்பினர்கள் பாரம்பரிய உரிமை பெற்றவர்கள். மன்னராலும் நியமிக்கப்படலாம், பிரதிநிதிகள் சபை மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும். அமைச்சர்கள் மன்னருக்குதான் பொறுப்பானவர்கள் பாராளுமன்றத்திற்கு அல்ல; அமைச்சரவை செயல்பாடுகளுக்கு பாராளுமன்றத்தின் கீழ் சபை இடையூறு விளைவித்தால் கலைக்கப்பட்டு விடும். செலவினங்கள் பாராளுமன்றத்தால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. எனினும் பட்ஜெட்டை நிறைவேற்ற மறுத்தால் முந்திய ஆண்டு பட்ஜெட் நடைமுறை படுத்தப்படும். வரி செலுத்துவதும், போர் படையில் சேர்ந்து பணிபுரிவதும் குடிமக்களின் கடமையாக்கப்பட்டது. அவர்களுக்கு கூட்டம் கூடும் உரிமையும், பேச்சுரிமையும், சமய உரிமையும் அளிக்கப்பட்டன. நெருக்கடி காலங்களிலும் போர்க்காலங்களிலும் இந்த உரிமைகள் நிறுத்தி வைக்கப்படலாம். படையும், கப்பற்படையும், அரசியலமைப்பிற்கு அப்பாற்பட்ட சக்திகளாகச் செயல்பட்டன. 1900ல் படை மற்றும் கப்பற்படை அமைச்சர்கள் அந்த படைப்பிரிவில் பணிபுரிபவர்களாக இருக்க வேண்டும் என விதிக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் ராணுவம் அரசின்மீது தன் செல்வாக்கை பிரயோகிக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. படை மற்றும் கப்பற்படை தலைவர்களின் ஆதரவு பெற்றவர்தான் பிரதம அமைச்சராக வரமுடியும் என்ற நிலை ஏற்பட்டது.

அரசியல் கட்சிகள் அரசிற்கு எதிராகக் கூச்சலிட்டன. அவைகளுக்கிடையிலான வேறுபாடுகள் தனி நபர் சார்ந்தவைகளேயன்றி கொள்கை சார்ந்தவை அல்ல. வர்த்தக தொழில் நலன்கள் குடும்ப நலன்களோடு மோதின. இதனால் கட்சிகளிடையே வேறுபாடுகள் அதிகரித்தன. தாராளக் கோட்பாட்டினரான செய்யுகேய் (Seyukai) மெய்ஜி சகாப்தத்தின் முக்கிய அரசியல் கட்சியாகும். தொழிலாளர்கள் அரசியல் விழிப்புணர்வு பெறாததால் சோஷலிசக் கோட்பாடுகள் வேரூன்றவில்லை. கட்சித் தலைவர்களும் தங்கள் பலவீனத்தை நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். 1885லிருந்து 1918வரை ஒருமா மற்றும் செயோன்ஜி நீங்கலாக

பிரதமர் பதவி வகித்தவர்கள் பெரும்பாலும் இரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவே இருந்தனர். போட்டித் தேர்வு அடிப்படையில் பதவி நியமனம் செய்யும் முறை புகுத்தப்படும் வரையில் சட் ஸுமா மற்றும் கோ ஷு குடும்பத்தினரே அதிகார வர்க்கத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தினர். அதன் பின்னரும்கூட டோக்கியோ பல்கலைக் கழகப் பட்டதாரிகளுக்கே பதவி நியமனத்தில் முன்னுரிமை கொடுக்கப்பட்டது.

1898ல் இரு கட்சிகளும் தங்கள் கருத்து வேறுபாடுகளைக் களைந்து ஒன்றுபட்டதால் அக்கட்சித் தலைவர்களான ஓகுமா, இடகாகி ஆகியோர் அமைச்சரவையில் முதலிடம் பெற்றனர். அதன்மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் ஆட்சிபுரியத் தகுதியற்றவர்கள் என பழைய பிரபுக் குடும்பத்தினர் கருதத் தொடங்கினர். ஆனால் தங்கள் ஆதரவாளர்களுக்கு அரசுப் பதவிகள் அளிக்க முடியாததால் அவர்கள் பதவி விலக நேரிட்டது. அதன் பின்னர் கௌசெய்டோ, கௌசெய்ஹோன்டோ என்ற இரு அரசியல் கட்சிகள் தோன்றின.

ஜப்பானிய அரசியலில் ஜனநாயகப் பரிசோதனை செய்யப்பட்ட தொடக்க காலத்தில் மூன்று சக்திகள் ஆதிக்கம் செலுத்தின. முதுபெரும் அரசியல் வாதிகளான சோஷ் வகுப்பினைச் சேர்ந்த இடோ, மைகதா சட்சுமா வகுப்பைச் சார்ந்த மத்சுகதா அரசியலில் ஆதிக்கம் செலுத்தியதோடு பிரதம அமைச்சர்களாகவும் பவனி வந்தனர். அரியணைக்குப் பின்னிருந்து அதிகாரங்களை ஆட்டிப்படைத்தனர். அடுத்தாற்போல் புதிய அரசியல் கட்சிகள் மேற்கத்திய பாணியில் உருவானதும் பழைய ஜப்பானிய சமூகத்தைச் சேர்ந்த வணிகர்களும் தொழில் அதிபர்களும் தான் அவற்றின் தலைவர்களாக இருந்தனர். மூன்றாவதாக பழைய சமுதாயத்தின் போர்வீரர் வகுப்பினர் ராணுவப் பணிகளில் முன்னணியில் இருந்தனர். பொதுமக்கள் நிலை பழைய சமுதாயத்தைப் போன்று சட்டங்களுக்கு கீழ்ப்படிவது, வரி செலுத்துவது என்ற அளவில்தான் இருந்தது.

மெய்ஜி சகாப்த முன்னேற்றத்தின் மிக முக்கிய அம்சம் சட்டங்கள் திருத்தியமைக் கப்பட்டு நீதித்துறை மேற்கத்திய முறைப்படி சீரமைக்கப்பட்டதுமாகும். ஜப்பானில் அந்நியர்களுக்கு தொடக்ககால உடன்படிக்கைகளின்படி அளிக்கப்பட்ட அதிகப்படியான பிரதேச உரிமை, வரிச் சலுகை ஆகியவற்றை ஜப்பானியர் மறுபரிசீலனை செய்ய விரும்பினர். 1871ல் தொடங்கிய இதற்கான பேச்சுவார்த்தை 1894 வரை நீண்டது. அந்த ஆண்டில் பிரிட்டன் முதன்முதல் மறுபரிசீலனைக்கு இணங்கியது. அதனைத் தொடர்ந்து பிறநாட்டினரும் மறுபரிசீலனைக்கு இணங்கினர். ஆனால் உடன்படிக்கைத் துறை முகங்களில் அந்நியர் வாங்கிய இடங்களுக்கும் கட்டிய வீடுகளுக்கும் கூட வரி செலுத்த மறுத்தனர். இதனை எதிர்த்து 1905ல் ஜப்பான் ஹேக் நகரிலுள்ள பன்னாட்டு நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடுத்தது. ஆனால் தீர்ப்பு ஜப்பானுக்கு எதிராக இருந்தது.

கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே கொரியாவில் கால் ஊன்றுவதற்கு ஜப்பான் முயன்று வந்துள்ளது. சீனா அதை தொடர்ந்து தடுத்துக் கொண்டேயிருந்தது. 1507ல் ஷிடயோஷிலின் முயற்சி தோல்வியடைந்த பின் கொரியாவை ஜப்பானுக்கு திறந்து விடுவதற்கு எந்த முயற்சியும் செய்யப்படவில்லை. 1875ல் கடற்கரையை சர்வே செய்து கொண்டிருந்த ஜப்பானியக் கப்பல்களை கொரியா தாக்கியது. எனினும் ஜப்பானிய அரசு நிதானமாகவே செயல்பட்டது. இதனை எதிர்த்து மூன்று ஜப்பானிய அமைச்சர்கள் பதவி விலகினர். இங்குள்ள செய்கோ என்பார் தமது பிரதேசத்திற்குச் சென்று படை தயாரிப்பில் ஈடுபட்டார். அதனைத் தொடர்ந்து 1877ல் சட்ஸுமா கலவரம் மூண்டது. அதில் 30000

பேர் பலியாயினர். இந்த கலவரத்தில் புதிதாக ராணுவத்தில் சேர்க்கப்பட்ட குடியானவர்கள் பாரம்பரிய சாமுராய் வீரர்களைவிட திறம்படப் போரிட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. 1878ல் சட்ஸுமா வகுப்பினைச் சேர்ந்த ஒருவர் ஓகுபோவை கொலை செய்துவிட்டார்.

கொரியாவுடனான தகராறு இத்துடன் முடியவில்லை 1882ல் சியோலில் உள்ள ஜப்பானிய தூதரகம் சாம்பலாக்கப்பட்டது. கொரியாத் தீபகற்பத்தில் வெளியார் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டால் அது ஜப்பானின் மார்பை நோக்கி நீட்டப்பட்ட போர்வாள் என ஜப்பானியர் கருதினர். அங்கு நிலைநாட்டப்பட்டுவிட்ட சீனாவின் ஆதிக்கம் ஜப்பானியருக்கு பெரும் இடையூறாக இருந்தது. அதனால்தான் 1884-85ல் முதல் சீன ஜப்பானியப் போர் மூண்டது. போரில் வெற்றி பெற்ற ஜப்பான். லியோடுங் தீபகற்பத்தையும் இழப்பீடாக 20 கோடி சீன வெள்ளி நாணயங்களையும், பார்மோசா மற்றும் பெஸ்கடோர்ஸ் தீவுகளையும் பெற்றது. ஆனால் ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், ரஷியா தலையீடு காரணமாக லியோடுங் தீபகற்பத்தை மேலும் 30 கோடி சீன நாணயம் பெற்றுக் கொண்டு சீனாவிற்கு விட்டுக் கொடுத்தது. ஆனால் பின்னர் ரஷியா சீனாவிடமிருந்து 25 ஆண்டு குத்தகைக்கு லியோடுங் தீபகற்பத்தைப் பெற்றது. இதன்பின் மஞ்சூரியாவிலும் கொரியாவிலும் ரஷிய தலையீடுகள் இரு நாட்டு உறவுகளைப் பாதித்தன. அது 1904-05 ரஷிய-ஜப்பானியப் போரில் முடிவடைந்தது.

ஆனால் அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து ஆகியன ஜப்பானிய குடியேற்றத் திற்கு தடை விதித்தது. அதுவும் இறையுணர்வுடன் தடைபோடப்பட்டது ஜப்பானியருக்கு அதிர்ச்சியளித்தது.

ஆனால் இந்த கால கட்டத்தில் ஜப்பான் தொழில் வளர்ச்சி அபாரமாக இருந்தது. பருத்தி, பட்டு, கம்பளி, நெசவுத் தொழிலிலும் 12 உற்பத்தியிலும், ரசாயனப் பொருள் தயாரிப்பிலும் சாதனைப் படைத்தது. வெளிநாட்டு வாணிபம் 2 கோடியே எழுபது லட்சத்திலிருந்தும் 260 கோடியென்னாக உயர்ந்தது. ரெயில்வேக்கள் நாட்டுடமை ஆக்கப்பட்டன. கப்பற்படையில் உலகில் மூன்றாவது இடத்தைப் பிடித்தது. கல்வி வளர்ச்சி பிரமாதமாக இருந்தது.

வெளியார் வர்த்தகத்திற்கு ஜப்பான் திறந்துவிடப்பட்ட பின் சமயப்பரப்பாளர்களும் நாடு திரும்பினர். புத்தசமயமும் ஷிண்டோ சமயமும் பெரும்பான்மையாக இருந்த போதிலும் கிறிஸ்தவ சமயமும் முன்னிலை எய்தியது. கிறிஸ்தவ நெறிமுறைகள் போற்றப்பட்டன. ஜப்பானில் மட்டும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் மூன்று லட்சம் கிறிஸ்தவர்கள் வாழ்ந்தனர்.

பழைய வரைமுறைகளைக் கடந்து ஜப்பானியப் பேரரசர் ஆட்சி முறைகளில் பங்கு பெற்றார். பேரரசியார் ஜப்பானிய கலை மற்றும் இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஆர்வம் காட்டினார். 1972 ஜூலை 31ல் பேரரசர் முட்ஸி ஹிடோ மரணமடைந்தபோது நாடே துக்கத்தில் ஆழ்ந்தது. அவர் மெய்ஜி தென்னோ எனப் போற்றப்பட்டார்.

சீன-ஜப்பானிய உறவுகள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் சீனாவும், ஜப்பானும் மேலைநாடுகளின் தாக்கத்திற்கு உள்ளாயினர். சீனா இன்னமும் தன் பழம்பெரும் பண்பாட்டுச் சிறப்பை பெரிதாக எண்ணி மேலைநாட்டினரைக் காட்டுமிராண்டிகளாக நடத்தியது. மேலை நாட்டினரிடம் தோல்வி

யடைந்த பின்னரும் அந்த கருத்தை மாற்றிக் கொள்ள மறுத்தது. ஆனால் ஜப்பான் என்று மேலைநாட்டினரின் ராணுவ வலிமையையும் அறிவியல் வளர்ச்சிகளையும் அறிந்து கொண்டதோ அன்றே அவற்றைத் தனதாக்கிக் கொள்ள விழைந்தது. அதனால் ஜப்பான் விரைவாக தொழிலியல், பொருளியல் துறைகளில் ஏற்றம் பெற்றது. சீனாவோ பின் தங்கியிருந்தது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி வரை சீனா, ஜப்பானைத் தனது சார்பு நாடாகவே கருதியது. மேலும் ஜப்பானியர்களை சீனர்கள் தங்களைவிட பண்பாட்டில் தாழ்ந்தவர்கள் என்றே கருதி வந்தது. மேலைநாட்டு நாகரீகத்தை ஜப்பானியர்கள் பின்பற்றத் தொடங்கியதும், கீழை நாட்டுப் பண்பாட்டிற்கு ஜப்பான் துரோகமிழைத்து விட்டதாகக் கருதினர். ஆனால் ஜப்பானோ கால மாறுதல்களுக்கேற்ப சற்று வளைந்து கொடுத்து தொழில், பொருளாதாரம், அறிவியல், ராணுவம் ஆகியவற்றில் மேலைநாட்டு சாதனை களைப் பின்பற்றி “கீழை நாடுகளில் ஒரு மேலைநாடு” என்று கூறத்தக்க அளவில் முன்னேறிவிட்டது.

மெய்ஜி புரட்சிக்குப்பின் ஜப்பான் ஒரு நவீன நாடாக மாறியது. சீனாவுடனான வர்த்தகத்தில் மேலைநாடுகளுக்கு அளிக்கப்படும் சிறப்புச் சலுகைகள் தனக்கும் அளிக்கப்பட வேண்டும் என ஜப்பான் எதிர்பார்த்தது. ஆனால் அதனை சீனா அளிக்க மறுத்தது.

ஜப்பானுக்கும் சீனாவிற்குமிடையே உறவில் விரிசல் ஏற்படுவதற்கு முக்கிய காரணம் ரியூக்கியூ (Ryukyu) எனப்பட்ட லூச்சுத் தீவுகள் உரிமை பற்றிய பிரச்சினையாகும். பார்மோசா தீவிற்கும் (தைவான்) ஜப்பானுக்குமிடையில் சங்கிலிக் கோர்வை போல் தொடர்ந்துள்ள இந்த தீவுகள் சீனாவின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டவை எனக் கருத்தப்பட்டன. இத்தீவு மக்கள் பதினான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்து சீனாவிற்குத் திறை செலுத்தி வந்தனர். ஆனால் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் ஜப்பானும் இத்தீவுகள்மீது உரிமை கொண்டாடியது. ரியூக்கியூ தீவின் மன்னர் ஜப்பானிலுள்ள மினமோட்டோ குடும்பத்தினரோடு தொடர்பு கொண்டுள்ளதாக கருதினார். பதினேழாம் நூற்றாண்டில் சட்ஸுமா என்ற டெய்மியோ அத்தீவுகள் மீது உரிமை கொண்டாடி வடபகுதியிலுள்ளவற்றை ஆக்கிரமித்தார். 1871ல் ரியூக்கியூ தீவு வாசிகள் சென்ற கப்பல் விபத்திற்குள்ளாகி பார்மோசா தீவின் தென்பகுதியில் ஒதுங்கிய போது அங்குள்ள காட்டுமிராண்டிகள் ரியூக்கியூ தீவுவாசிகளைக் கொன்று விட்டனர். உடனே ஜப்பான் தன்னுடைய குடிமக்களை சீனாவிற்கு சொந்தமான பார்மோசா தீவுவாசிகள் கொன்றுவிட்டதால் ஜப்பான் சீனாவிடம் இழப்பீடு கோரியது. சீனா அதனை மறுத்து ரியூக்கியூ தீவுகள் தனக்கு சொந்தமானவை என வாதிட்டது. இதனால் இருநாடுகளுக் கிடையே போர் மூளும் அபாயம் நேரிட்டது. உடனே பிரிட்டிஷ் தூதர் தாமஸ் வேடு என்பார் தலையிட்டு சமரசப்பேச்சுவார்த்தைக்கு வழிவகுத்தார். அதன்படி சீனா கொல்லப்பட்ட ரியூக்கியூ வாசிகளுக்கு இழப்பீடு அளிக்க இணங்கியது. அதன்மூலம் ரியூக்கியூ தீவுகள் ஜப்பானுக்குச் சொந்தமானவை என்பதை சீனா ஏற்றுக் கொண்டது போலாயிற்று. எனினும் 1879ல் அத்தீவுகளை ஜப்பான் இணைந்துக் கொண்டபோதுதான் சீனா ஜப்பானின் சுயரூபத்தை உணர்ந்தது.

கொரியாவுடனான உறவு

கொரியாவின் புவியியல் அமைப்பு அதன் வரலாற்றுப் போக்கினை நிர்ணயித்துள்ளது என்றால் அது மிகையல்ல. அது சீனாவின் மஞ்சூரியாவிலிருந்து யாலு என்ற ஆற்றினால் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. தென்கிழக்கு கொரியா ஜப்பானை நோக்கி விரிந்துள்ளது. ஜப்பானியத் தீவுகளிலிருந்து ஒரு குறுகிய கடலால் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் ஜப்பானியருக்கு அது ஒரு கண்ட பாலமாகக் (Continental Bridge) பயன்படுகிறது. இவ்வாறு அதன் புவியியல் அமைப்பு காரணமாக அதன் வரலாறு அண்டை நாடுகளான சீனா, ஜப்பானுடன் பின்னிப் பிணைக்கப்பட்டிருந்தது.

நெடுங்காலமாகவே சீனா கொரியாவைத் தனக்கு திறை செலுத்தும் சிற்றரசாகவே கருதி நடத்தி வந்தது. அந்நாட்டின் வெளியுறவுக் கொள்கையையும் சீனாவே ஏற்று நடத்தி வந்தது.

ஜப்பானின் கொரியக் கொள்கை மூன்று நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்தது. முதலாவதாக எந்த ஒரு பகைநாடும் கொரியாவை ஆக்கிரமித்து அதனைத்தன் படைத்தளமாக ஆக்கிக் கொள்ள அனுமதிக்கக்கூடாது. கொரியாவில் ரஷியா போன்றவொரு வல்லரசின் ஆதிக்கம் ஏற்படுமானால் அது “ஜப்பானின் மார்பை நோக்கி குறிபார்க்கும் துப்பாக்கி போன்று” அபாயம் அளிக்கக் கூடியது எனக் கருதியது. இரண்டாவதாக ஜப்பான் ஒரு பேரரசை நிறுவ பேரவாக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு கொரியா முதற்படியாக அமைய வேண்டும் என விரும்பியது. மூன்றாவதாக, ஜப்பான் ஒரு தொழில் வளம் மிகுந்த நாடாக வளர்ச்சி பெற்றதால், தன் தொழிலுக்கு மூலப் பொருள் வழங்கும் இடமாகவும், உற்பத்திப் பொருட்களை விற்கும் சந்தையாகவும், பெருகிவரும் மக்கள் தொகைக்குப் புகலிடம் கொடுக்கும் குடியேற்றமாகவும் கொரியா அமையும் என எதிர்பார்த்தது.

இத்தகைய எதிர்பார்ப்புகளுடன் ஜப்பான் 1876ல் கொரியாவிற்கு ஒரு தூதுக்குழு அனுப்பியது. அக்குழு கொரியா அரசுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி கிங்வா உடன்படிக்கை செய்துகொண்டது. அதன்படி கொரியாத் துறைமுகங்களில் வாணிபம் செய்யும் உரிமையையும் விசேஷ பிரதேச உரிமைகளையும் ஜப்பான் பெற்றது. இவற்றையெல்லாம் கவனித்து வந்த சீனா, அந்த உடன்படிக்கையில் கொரியா ஒரு சுதந்திரநாடு என்று குறிக்கப்பட்டிருந்ததை கவனிக்காமல் விட்டு விட்டது. இது பின்னாளில் பெரும் பிரச்சினை தோன்றுவதற்குக் காரணமாகிவிட்டது.

சீன ஜப்பானியப்போர் (1894-95)

இடைக்காலத்தில் சீனாவின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்ட அரசாக கொரியா (Korea) இருந்து வந்தது. உள்நாட்டுக் குழப்பங்கள் ஏற்பட்ட நேரங்களிலும் அந்நியநாட்டு ஆக்கிரமிப்பு ஏற்பட்டபோதும் சீனாவின் உதவியோடு அவற்றைக் கொரிய மன்னர் சமாளித்து வந்தார். பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து சீன அரசர்களுக்கு கொரிய நாட்டு மன்னர்கள் கப்பம் செலுத்தி வந்த போதிலும், மற்றபடி சீன நாட்டின் தலையீடு இன்றி உரிமையோடு கொரியா மன்னர்கள் ஆட்சி செலுத்தினர்.

1866-ல் கொரியாவைத் தான் இணைத்துக் கொள்ளப்போவதாக பிரான்சு சீன அரசாங்கத்திடம் தெரிவித்து தன்னுடைய படைகளைக் கொரிய நாட்டில் இறக்கிய

போதிலும், அச்சிறிய பிரெஞ்சுப் படையை கொரிய நாட்டினர் தீர்த்துடன் எதிர்த்துப் போரிட்டதால், பிரான்சு தனது திட்டத்தைக் கைவிடநேரிட்டது. 1871-ல் அமெரிக்கப் போர்க்கப்பல்கள் கொரியாவிற்குச் சென்று பல்வேறு உரிமைகளைக் கோரின. இவை நிராகரிக்கப்பட்டதால், பீரங்கித்தாக்குதல், தொடுத்து, கடற்கரைக் கோட்டைகள் பலவற்றையும் அமெரிக்கர்கள் கைப்பற்றினர். இதற்குப் பின்னரும் கொரிய அரசாங்கம் தமது விருப்பத்திற்கு இணங்காததைக் கண்ட அமெரிக்கத் தளபதி ஏமாற்றத்துடனும், ஆத்திரத்துடனும், திரும்பிச் சென்றார். மேலை நாட்டினரின் இந்த ஆக்கிரமிப்புச் செயல்கள் சீன நாட்டோடு நெருங்கிய உறவு மேற்கொண்டு அதன் பாதுகாப்பைக் கோருமாறு கொரியாவைத் தூண்டின.

இத்தகையதொரு சூழ்நிலையில்தான், ஜப்பான், கொரியா மீது நாட்டம் செலுத்தத் தொடங்கியது. முன்பு முடிசூட்டு விழா போன்ற பல சடங்குகளின்போது ஜப்பானிய மன்னருக்கு கொரிய மன்னர் வெகுமதிகளை அனுப்புவது உண்டு. இதனை, ஜப்பான் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, இப்போது கொரியா, ஜப்பானுக்குக் கட்டுப்பட்ட நாடு என்று கூறியது. 1868-70 ஆகிய ஆண்டுகளில் தன் நாட்டுத் தூதர்கள் கொரியாவின் தலைநகரான சியோலில் (Seoul) கௌரவமாகவும், உரிய மரியாதையோடும் நடத்தப்படவில்லை என்று கூறி ஜப்பானிய ஆட்சிக்குழு போர்முரசு கொட்டி உது. இருப்பினும் போர் உடனடியாகத் துவங்கவில்லை. 1876-இல் ஜப்பான், தன்னோடு வாணிப உடன்படிக்கை செய்துக்கொள்ளுமாறு கொரியாவை வற்புறுத்தியது. இதன் விளைவாக ஜப்பானியத் தூதரகம் கொரியாவில் அமைக்கப்பட்டது. ஜப்பானியர்கள் பலர் வாணிபத்தின் பொருட்டு கொரியாவிற்குச் சென்றனர்.

1882-ல் தங்களது நாட்டில் ஜப்பானியர்கள் புரிந்துவரும் அட்டூழியங்களை எதிர்த்து கொரிய இளைஞர்கள் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். அரசாங்கத் துருப்புகள் அவர்களைக் கண்மூடித்தனமாக அடக்க முயன்றதால், அரசியாரைக் கொல்ல முயற்சி செய்யப்பட்டது. ஆனால் முயற்சி வெற்றிபெறவில்லை. ஆத்திரம் அடைந்த கிளர்ச்சிக்காரர்கள் ஜப்பானியத் தூதரகத்தைத் தாக்கி சில ஜப்பானியரைக் கொன்றனர். மற்ற ஜப்பானிய அதிகாரிகள் கொரியாவை விட்டு ஓடினர். உடனே ஜப்பான் கொரியாவிற்குள் தமது படைகளை ஏவியது. இதனை எதிர்த்து சீனாவும் படைகளை அனுப்பிற்று. இருப்பினும் போர் மூளாமல் இருதரப்பினரும் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தி, தங்களது தூதரகங்களைப் பாதுகாப்பதற்காகக் கொரியாவில் படைகளை வைத்திருக்கலாம் என்று முடிவு செய்தனர். இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு கொரியக் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் சிலர் ஜப்பானிய உதவியோடு தங்களது மன்னரைச் சிறையிலடைத்து, புதியதொரு அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்தினர். ஆனால் கொரியாவில் சீனப்படைகளின் தளபதியான யுவான்-ஷி-கே (Yuan-Shih-Kai) இவர்களை அடக்கியொடுக்கி சிறையிலிருந்த கொரிய அரசரை விடுவித்தார். ஜப்பானிய அரசாங்கம் இழப்பீடு கேட்டு, ஈட்டோ (Ito) என்பவரின் தலைமையில் ஒரு தூதுக்குழுவை டியன்ட்சின் நகருக்கு அனுப்பிற்று. இருதரப்பினரும், போரிடக்கூடிய நிலைமையில் இல்லாத காரணத்தால், 1885 ஏப்ரல் 18ம் நாள் லீ-ஈட்டோ உடன்பாடு டியன்ட்சினில் கையெழுத் தாகியது. அதன்படி இருதரப்பினரும் நான்கு மாதங்களுள் தமது படைகளை விலக்கிக் கொள்ளவும் கொரியப் படைகளை சீன ஜப்பானிய முறைகளில் இல்லாமல் வேறு பல நாடுகளின் அமைப்பினைப் போல் மாற்றியமைக்கவும், நெருக்கடிக் காலத்தில் பரஸ்பர அனுமதியின்றி மறுபடியும் படைகளைக் கொரியாவிற்குள் அனுப்பாமல் இருப்பதற்கும் இணங்கினர்.

1885-ல் லீ-ஈட்டோ உடன்பாடு ஏற்பட்ட போதிலும் சீன ஜப்பானிய உறவுகள் சீரடையாமலேயே இருந்ததெனக் கூற வேண்டும். சீனாவும் ஜப்பானும் ஒருவரையொருவர் எதிரிகளாகவே கருதினர். இதனால் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளின் விளைவுகளாலும் குறிப்பாக, கொரியா சிக்கலாலும் சீனா ஜப்பானியப் போரானது 1894-ல் ஏற்பட்டது. ஏற்கனவே தமக்குள் பல்வேறான கருத்து வேறுபாடுகளைக் கொண்டிருந்த சீனாவும் ஜப்பானும் பின்வரும் காரணங்களால் தமக்குள் போரிடலாயின.

சீன-ஜப்பானியப் போருக்கு கொரியாவில் ரஷ்யாவின் செல்வாக்கு நாளடைவில் வளர்ந்து வந்ததே முதலாம் காரணமாகக் கருதப்படுகின்றது. “ஜப்பானின் நெஞ்சத்தை நோக்கியிருக்கின்ற கூர்வாள் தான் கொரியா” என்று ஜப்பான் கருதியது. கொரியாவில் ஆதிக்கம் பெறும் எந்தவொரு நாடும் ஜப்பானைக் கைப்பற்ற முயற்சிக்கக்கூடும். பசிபிக் கடற்பகுதியில் தமது ஆதிக்கத்தை ஏற்கனவே உருவாக்கியிருந்த ரஷ்யா, 1884-ல் ரஷ்யா கொரியப் படைகளைச் சீர்திருத்த முனைந்தபோதும், லாசரப் (Port Lazzaroff) துறைமுகத்தைப் பயன்படுத்த விழைந்தபோதும் 1891-ல் ரஷ்யா தமது டிரான்ஸ் சைபீரிய இருப்புப்பாதையை உருவாக்கியபோதும், ஜப்பான் அச்சமுடனும், ஐயப்பாடுடனும் ரஷ்யாவை நோக்கலாயிற்று. இவை தமக்குப் பாதகமான முடிவை ஏற்படுத்தக்கூடுமென கருதிய சீனாவும், கொரியா வடக்கிலிருந்து தாக்கப்படுவதற்கு முன்பாக ரஷ்யாவுடனான தன்னுடைய உறவை வலுப்படுத்திக் கொள்ள முயன்றது. மேலும் ஆசியாவில் ஜப்பானும், ரஷ்யாவும் சந்தித்து கொரியாவின் சுதந்திரத்தை ஒப்புக் கொண்டால் ஏற்கனவே சீரடைந்திருந்த தமது நிலைமை மேலும் பாதிப்பிற்குள்ளாகும் என சீனா கருதியது. இத்தகைய மாறுபாடுகளால் சீன-ஜப்பானியப்போர் ஏற்படக்கூடியதற்கான சூழ்நிலை உருவாயிற்று.

ஜப்பானின் பொருளாதார ஆசையே போருக்கு மற்றுமொரு காரணமாக அமைந்தது. கொரியாவில் அரிசி அதிக அளவில் இருந்தாலும் ஏற்றுமதி செய்ய அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஆனால் அதே வேளையில் ஜப்பான் உணவுப் பற்றாக்குறையின் காரணமாக அவதிக்குள்ளாயிற்று. கொரியாவில் தன்னுடைய ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்தினால் உணவுப் பற்றாக்குறைப் பிரச்சனைக்கொரு முடிவு காணலாம், மக்களும் மகிழ்ச்சி அடைவார்கள் என்று ஜப்பான் திட்டமிட்டது. அதற்கான வணிக ஏற்பாடுகளில் அது தீவிரமாக இறங்கியது. ஜப்பான் தன்னுடைய கப்பல் மூலமாக கொரியாவின் நாற்பது விழுக்காடு இறக்குமதியைச் செய்து கொண்டிருந்தது. அரசியல் செல்வாக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டு பொருளாதார மேம்பாட்டினை நிறையச் செய்ய விரும்பிய ஜப்பான் போரை விரும்பியதில் வியப்பேதுமில்லை. ஐரோப்பிய நாட்டின் கொள்கையான “வாணிபம் முன்னே கொடி பின்னே” என்னும் அக்கிரமமான தத்துவத்தை பின்பற்றி கொரியாவின் வாணிபத்தைக் கட்டுப்படுத்திப் பின்னர் அதன் அரசியலமைப்பைக் கைப்பற்ற ஜப்பான் விழைந்த போது, கொரியா மீது கொண்ட உரிமை காரணமாக சீனா ஜப்பானுடன் போரிடவேண்டியதொரு சூழ்நிலை தவிர்க்க முடியாததாயிற்று.

மேலும் ஈட்டோ என்ற ஜப்பானிய அமைச்சரின் செயல்களும் போருக்கு வழி வகுத்தன. உள்நாட்டில் தமது நிலையைப் பலப்படுத்திக் கொண்ட பின்னர் ஜப்பானிலிருந்து அரசியல் கவனத்தைத் திசை திரும்பும் எண்ணத்துடன், தீவிரமான வெளிநாட்டுக் கொள்கையைப் பின்பற்றலானார்.

கொரியாவில் பல ஐரோப்பிய நாடுகள் தலையிட ஆரம்பித்தன. பிரிட்டன் ரஷ்யாவின் செல்வாக்கைத் தடுத்து நிறுத்த முடிவு செய்தது, இதனைக் கண்ட ரஷ்யா அமெரிக்காவின் உதவியை நாடியது. இந்நிகழ்ச்சிகளைக் கண்ட ஜப்பான் மற்ற நாடுகளை விட கொரியாவை ஆக்கிரமித்துக் கொள்வதில் முன்னணியில் இருக்க விழைந்ததில் வியப்பொன்றுமில்லை. ஜப்பானின் ஆவலும், ஆசையும், சீன ஜப்பானியப் போருக்கு வழிவகுத்தன.

ஜப்பானின் ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கையைக் கண்ட சீனா தன்னுடைய சார்பு நாடுகளை ஒவ்வொன்றாக இழந்துகொண்டிருந்தாலும், தம்முடைய அமைதிக் கொள்கை ஒருவித பலனுமளிக்காது என நினைத்து, ஜப்பானியக் கொள்கைகளை எதிர்க்கத் துணிந்தது. மேலும் ஜப்பானைப் போலவே சீனாவிலும் உள்நாட்டுச் சிக்கல்கள் ஏற்பட்டன. லீ-யின் கொரியாக் கொள்கையைக் குறைகூறி கண்டனங்கள் எழுந்தன.

மேற்கண்ட காரணங்களைத் தவிர போருக்கு உடனடிக் காரணமாக அமைந்தது கொரியாவில் ஏற்பட்ட டோங்காக் (Tonghak) என்னும் பிரிவினரின் கிளர்ச்சிகளும், அவற்றைக் கொரிய அரசு அடக்காமல் வளரவிட்டதுமே எனலாம். பழமையின் பற்றுக் கொண்டவர்களாயும், கலப்பு இனத்தவர்களாயும், பல்வேறு சமயங்களைச் சேர்ந்தவர்களாயும், விளங்கிய டோங்காக் பிரிவினர் அரசியல்வாதிகளாக மாற்றப்பட்டார்கள். மக்களுக்குச் சேவை புரிவதே தம் தலையாய கடமையென நினைத்த அவர்கள் ஊழலான அரசாங்க அதிகாரிகள் ஒதுக்கப்படவேண்டும், அந்நியர்களின் செல்வாக்கை கொரியா விலிருந்து அறவே அகற்ற வேண்டுமென்றும் கூறினர். ஆனால் கொரிய அரசாங்கம் அவர்கள்மீது கடுமையான அடக்கு முறைகளைக் கையாண்டது. அவர்களுடைய கட்சியையும் தடை செய்தது. டோங்காக் பிரிவினர் அரசாங்க நடவடிக்கைகளை முறியடிக்க நினைத்து, கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்டனர். அவைகளை அடக்க முடியாமல் திணறிய கொரியா, சீனாவிடம் இராணுவ உதவி வேண்டியது. சீனாவும் 1800 பேர் கொண்ட ஒரு படையை அனுப்பியது. லீ-ஈட்டோ ஒப்பந்தப்படி இச் செய்தியானது ஜப்பானுக்கும் அறிவிக்கப் பட்டது. ஆகவே ஜப்பானும் ஒரு படையைக் கொரியாவின் தலைநகரான சியோலுக்கு (Seoul) அனுப்பியது. ஆனால் ஜப்பானியப் படைகள் வந்து சேருவதற்குள் கிளர்ச்சிகள் அனைத்தும் அடக்கப்பட்டு விட்டமையால், கொரியா இந்நாடுகளின் படைகளை விலக்கிக் கொள்ளுமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தது.

ஆயினும், கொரியாவில் சில “சீர்திருத்தங்களைச்” செய்ய வேண்டும் என்றும், அதன்பொருட்டு இரண்டு நாட்டுப் பிரதிநிதிகளும் பேசவேண்டுமென்றும் ஜப்பான் விருப்பம் தெரிவித்தது. இதற்கு சீனா இணங்க மறுத்தது. ஜப்பானின் விருப்பத்திற்குக் கொரிய அரசும் இணங்காமல் போனதால் ஜப்பானியப் படைகள் கொரிய அரசின் அரண்மனையைத் தாக்கி கொரிய அரசையும் அவரது குடும்பத்தினரையும் ஜப்பானியத் தூதரகத்தில் சிறைவைத்தன. கொரிய அரசரை விடுவிக்க முயன்ற சீனப்படைகளுக்கும் அதனை எதிர்த்த ஜப்பானியப் படைகளுக்கும் 1894 ஜூலையில் போர் மூண்டது.

ஜப்பானியப் படைகள் ஏராளமான போர் கருவிகளைப் பெற்றிருந்தாலும், அவைகளைனனத்தும் மேலைநாட்டுப் பாணியில் அமைந்தவையாதலாலும் ஜப்பானியப் படைவீரர்கள் மேற்கத்தியப் போர்முறைகளைக் கற்றிருந்தாலும் சீனர்கள் எதிர்பார்த்தது

போல எதிரிகளை விரட்டுவது எளிதாக இல்லை. கடற்படையும் ஜப்பானிடம் வலிமையுடையதாயிருந்தது. ஜப்பானியப் படைகள் வேகமாக முன்னேறி வடகொரியாவில் பிங்யாங் என்றவிடத்தில் பெரியதொரு சீனப்படையைத் தோற்கடித்தன. போர் ஆரம்பித்த இரண்டு மாதங்களுக்குள் சீனப் படைகளை, கொரியாவிலிருந்து, ஜப்பானியர்கள் விரட்டி யடித்தனர். வெகுவேகமாக முன்னேறிய ஜப்பானியப் படைகள் கொரியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் எல்லையான யாலு (Yalu) நதியையும் கடந்து தெற்கு மஞ்சூரியாவுக்குள் நுழைந்தன. பின்னர் லியோடுங் (Lyotung) தீபகற்பத்தின் தெற்கிலுள்ள போர்ட் ஆர்தர் (Port Arthur) துறைமுகத்தைக் கைப்பற்றினர்.

படுதோல்வியடைந்த சீனா பேச்சு வார்த்தைகள் துவங்கிப் போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவர முயன்றது. ஆனால் ஜப்பான் அதற்கு இணங்கவில்லை. இதற்குப்பிறகு ஜப்பானியப் படைகள் சீனாவின் உட்பகுதிகளில் விரைந்து முன்னேறிச் சென்றன. இதற்கிடையில் ஜப்பானியப் படைகள் மஞ்சூரியாவைக் கைப்பற்றிக் கொண்டன. இதன் பின்னர் ஜப்பான் ஷாண்டுங் மாநிலத்தின் வடக்கேயுள்ள வீ-ஹை-வீ (wei-hai-wei) துறைமுகத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டது. சீனக்கப்பற்படை முழுவதும் ஜப்பானியர்களிடம் சரணடைந்தது. எனவே பீகிங் அரண்மனை அல்லோலகல்லப்பட்டது அமைதியை நாடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என சீனா தீர்மானித்து ஐரோப்பிய நாடுகளின் உதவியை நாடியது. இதனை ஜப்பான் மறுத்தது. எனவே ஜப்பான் வேண்டியபடி, உடன்படிக்கை ஒன்றை வரைவதற்காக லி-கங்-சேங் (Li-Hung-Chang) ஜப்பானுக்கு அனுப்பப்பட்டார்.

சீனாவும், ஜப்பானும் அமைதிக்கான பேச்சு வார்த்தைகளில் ஈடுபட்டு 1895-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 17-ஆம் நாள் ஷிமோனோஷெகி (Treaty of Shimonoseki) உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திட்டன. அத்துடன் சீன ஜப்பானியப் போரும் முடிவுற்றது. ஷிமோனோசெகி உடன்படிக்கையின் கூறுகள் பின்வருவன:

1. கொரியாவை சுதந்திர நாடாக சீனா ஒப்புக் கொண்டது.
2. போர்ட் ஆர்தர், பார்மோசாத்தீவு, பெஸ்கடோரஸ் தீவுக் கூட்டங்கள், தெற்கு மஞ்சூரியாவிலுள்ள லியோடுங் தீபகற்பம் ஆகியவற்றை ஜப்பானுக்குக் கொடுப்பதாக சீனா ஒப்புக் கொண்டது.
3. ஜப்பானுடன் புதிய வாணிப உடன்படிக்கை ஒன்றைச் செய்து கொள்ள சீனா இணங்கியது.
4. சீனா ஜப்பானுக்கு போர் இழப்பீட்டுத் தொகையாக 200-மில்லியன் சீன நாணயத்தை தரவும் அதைச் செலுத்தும் வரையிலும், புதிய வாணிப உடன்படிக்கை கையெழுத்தாகும் வரையிலும், வீ-ஹை-வீ துறைமுகத்தை ஜப்பானின் வசமே விட்டு வைக்கவும் சீனா ஒப்புக் கொண்டது.
5. ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குச் சீனா என்னென்ன சலுகைகள் அளித்ததோ அவை அனைத்தையும் ஜப்பானுக்கும் அளிக்க முன் வந்தது. சிறப்பு நாட்டுரிமையும் ஜப்பானுக்கு

சீனா அளித்தது. ஜப்பானியர்களின் வாணிபத்திற்கு நான்கு துறைமுகங்கள், ஷான்சி (Shansi) சுங்கிங் (Chunking) சூ செள (Schohow) ஹாங்சௌ (Hongchow) திறந்து விடப்பட்டன. ஒப்பந்தத் துறைமுகங்களில் வியாபார நிலையங்கள் அமைத்துக் கொள்வதற்கு அனுமதி அளிக்கப்பட்டது.

6. சீனாவில் சில பொருட்கள் உற்பத்தி செய்ய ஜப்பானுக்கு உரிமைகள் வழங்கப் பட்டது. மேலும் அப்பொருள்கள் வரிகளிலிருந்தும் விலக்களிக்கப்பட்டது.

விளைவுகள்

சீன ஜப்பானியப் போரும் அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட ஷிமொனோசெகி உடன்படிக்கையும் தூரக்கிழக்கு நாடுகளின் வரலாற்றில் ஒரு மைல் கல்லாக மட்டுமல்லாமல் ஒரு புதிய சகாப்தத்தையே தோற்றுவித்தன எனலாம்.

சீன ஜப்பானியப் போரின் விளைவாக சீனாவின் திறமையின்மை உலகுக்கு நன்கு புலப்பட்டது. ஆனால் அதே சமயத்தில் தூரக்கிழக்கு நாடுகளின் அரசியல் திரைவானில் விடிவெள்ளி தோன்றுவது போன்று ஜப்பான் விளங்கியது. இதனால் சீனாவின் அயல்நாட்டு உறவுகளில் பெரும் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. இப்போரின் விளைவாக ஐரோப்பிய நாடுகள் சீனாவைத் தங்களுக்குள் எவ்வாறு போலந்து நாட்டினைப் பங்குபோட்டுக் கொண்டார்களோ அவ்வாறே செய்ய நினைத்தார்கள். மேலைநாடுகள் சீனாவின் செல்வங்களையும் பகுதிகளையும் பங்குபோட்டுக் கொள்ள முன்வந்தன. உலக வரைபடத்திலிருந்து சீனா அழிந்துவிடுமோ என்று யாவரும் அஞ்சக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலை உருவாயிற்று. ஆனால் அது தக்க சமயத்தில் அமெரிக்காவின் “திறந்த வாயில்” கோட்பாட்டால் (Open Door Policy) தடுக்கப்பட்டது.

ஷிமொனோசெகி உடன்படிக்கையின்படி சீனா, லியோடுங் என்ற பகுதியை ஜப்பானுக்கு அளித்தது. ஆனால் ஜப்பானின் வெற்றி ஐரோப்பிய அரசுகளின் பொறாமைையைத் தூண்டின. மேலும் லியோடுங் பகுதி, ஜப்பானுக்குக் கிடைத்தது, ரஷ்யாவின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக அமைந்தது. ஆகவே ரஷ்யா, பிரான்சு, ஜெர்மனி ஆகிய மூன்று நாடுகளும் ஒன்றாக இணைந்து ஒரே மாதிரியான குறிப்புக்களை ஜப்பானுக்கு அனுப்பியன. லியோடுங் தீபகற்பத்தை உடனடியாக சீனாவுக்குத் திருப்பித் தந்துவிட வேண்டும் என்பதே அக்குறிப்புக்களின் முக்கிய செய்தியாகும். அதன் விளைவாக ஜப்பான் லியோடுங் தீபகற்பத்தை மீண்டும் சீனாவிடம் ஒப்படைத்தது. அதற்கு ஈடாக மேலும் அதிக இழப்பீட்டுத் தொகையை ஜப்பானுக்கு சீனா கொடுக்கவேண்டுமென்று முடிவு எடுக்கப்பட்டது. இருப்பினும் யாதொரு காரணமில்லாமல் ரஷ்யா தனது உரிமைகளைப் பறித்ததை ஜப்பான் நீண்ட நாட்கள் மறக்கவேயில்லை. அதன் விளைவாக ஜப்பான் ரஷ்யாவுடன் 1904ல் போரிட்டது. இப்போரில் இங்கிலாந்து எப்பக்கமும் சேராமல் நடுநிலைமை வகித்து வந்ததைக்கண்ட ஜப்பான் இங்கிலாந்துடன் நல்லுறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ள விழைந்தது.

இவ்வுடன்படிக்கையை ஜப்பானிய மக்கள் விரும்பவில்லை. லியோடுங் பகுதிகளை சீனாவிடம் அநியாயமாக இழந்ததைத் தங்கள் நாட்டுக்கு ஏற்பட்ட இழுக்காகவே அவர்கள் சருதினார்கள். இராணுவ வீரர்கள் தங்கள் திறமையால், நாட்டிற்குத் தேடித்தந்த மாபெரும் வெற்றியை திறமையற்ற அரசியல் வல்லுநர்கள் தவற விட்டுவிட்டதாக ஜப்பானிய மக்கள் நினைத்தனர். எனவே நாட்டில் இராணுவத்திற்கு பெருமதிப்பு ஏற்பட்டது.

தூரகிழக்கு நாடுகளிலேயே மிகப் பெரிய நாடான சீனா சிறிய நாடான ஜப்பானிடம் போரில் தோற்றது. சீனா அரசாங்கத்தின் திறமையின்மைக்கு ஒரு சின்னமாக விளங்கிற்று. சீன மக்கள் பல சீர்திருத்தங்களை வேண்டினர். இதன் விளைவாக பண்டைக்காலம் முதல் சீனா பின்பற்றி வந்த கன்பூஷியக் கோட்பாடு மறைந்து மேலை நாடுகளின் கொள்கைக்கும் கோட்பாடுகட்கும் இடமளித்தன.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. மெய்ஜி சீர்திருத்தங்கள் எவ்வாறு ஜப்பானை ஒரு நவீன நாடாக மாற்றின என விவரி.
2. ஜப்பான் சீனா கொரியா ஆகிய நாடுகளுடன் கொண்டிருந்த உறவைத் திறனாய்வு செய்க.
3. முதல் சீன-ஜப்பானியப் போரின் காரணங்களையும் விளைவுகளையும் விவரிக்க.
4. தூரக்கிழக்கு வரலாற்றில் ஷிமோனோசேகி உடன்படிக்கையின் முக்கியத்துவத்தைப் புலப்படுத்துக.

1860-ஆம் ஆண்டு முதல் 1890-ஆம் ஆண்டு வரையில், சீனாவில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளையும் சம்பவங்களையும் நோக்குங்கால் அக்காலத்தை சீனாவின் அமைதிக் காலம் என அழைக்கத் தோன்றும். அந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் உள்நாட்டில் அமைதி நிலவிய போதிலும் அந்த அமைதி புயலினிடையே ஏற்பட்ட அமைதி என்றே கூறலாம்; அல்லது இன்னல்களுக்கிடையே நிலவிய அமைதி எனலாம். தைப்பிங் கிளர்ச்சிக்குப்பின்னர் உள் நாட்டில் ஆங்காங்கே கிளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. அவற்றுள் 'ஹோப்பே, ஷாண்டுங் (Hopei and Shantung) போன்ற இடங்களில் தோன்றிய நீம் (Niem) இயக்கம், கியா செளவில் (Kia-Chow) ஏற்பட்ட முகம்மதியர் எழுச்சி ஆகியவை முக்கிய கிளர்ச்சிகளாகும். இந்நேரத்தில், சீனாவில் தங்களது ஆதிக்கத்தை வேருன்றிய ஐரோப்பியர் இச்சூழ்நிலையை, ஒழுங்குபடுத்தவும் அமைதியைப் பாதுகாக்கவும் எடுத்த முயற்சிகள் கேடுவிளைவித்தமை யால் 1860-1890 ஆம் ஆண்டு வரையிலான காலத்தை புயலில் அமைதிக் காலம் என அழைக்கலாம்.

தைப்பிங் கிளர்ச்சிக்குப்பின்னர், ஐரோப்பிய நாட்டவர்கள், மஞ்ச அரச வமிவத்தின் திறமையின்மையை தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, சீனாவில் பல இடங்களில் தங்கள் வணிக நிலையங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். ஏற்கனவே நான்கிங், பீகிங் போன்ற உடன்படிக்கைகளின் வாயிலாக சீனாவில் பிரவேசம் செய்த ஐரோப்பிய நாட்டவர்கள் 1860-க்குப் பின் யாதொரு இடையூறும் இல்லாவண்ணம், சீனாவில் அதிக அளவில் ஆக்கிரமிப்புச் செய்யத் தலைப்பட்டனர். ஒருகாலத்தில் ஐரோப்பியர்களைக் காட்டுமிராண்டிகள் என்று அழைத்த சீனர்கள் 1860-க்குப் பின்னர் தங்கள் நாட்டில் வசிக்க அனுமதிவழங்க வேண்டியதொரு இக்கட்டான நிலைக்குள்ளாயினர். ஐரோப்பியர்கள் தங்கள் பிரதிநிதிகளை பீகிங் நகருக்கு அனுப்பி, சீன அரசாங்கத்துடன் தொடர்பு கொள்ளச் செய்தனர். சீன அரசாங்கமும் சீனாவுக்கும், ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குமிடையேயுள்ள வர்த்தகம் மற்றும் வெளிஉறவுகளைக் கவனிக்கும் பொருட்டு சுங்லியாமன் (Tsongli yaman) என்னும் புதியதொரு அமைப்பினை ஏற்படுத்தியது.

பீகிங் நகருக்குள் பிரவேசம் செய்யத் தொடங்கியதிலிருந்து ஐரோப்பிய நாடுகளைச் சார்ந்த பிரதிநிதிகள் மஞ்ச அரசரை நேரடியாகப் பார்ப்பதற்கு கோரிக்கை விடுத்தனர். ஆனால், மஞ்ச அரசாங்கத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சுங்லியாமன் என்னும் புதிய அமைச் சரவை அவ்வாறு அயல்நாட்டுப் பிரதிநிதிகள் தங்கள் மன்னரை நேரடியாகப் பார்ப்பதற்கு அனுமதியோ சந்தர்ப்பமோ ஏற்படுத்திக்கொடுக்கவில்லை. 1840-இலிருந்து 1865 வரை ஏற்பட்ட போர்கள், கிளர்ச்சிகள் போன்றவற்றினால் சீனா பெருமளவில் பாதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் ஐரோப்பிய நாட்டவர்களுக்கு தம் நாட்டில் சம உரிமை வழங்குவதற்கு விருப்பமில்லாமல் இருந்தது. ஐரோப்பிய நாடுகளோடு செய்துகொண்ட பீகிங் உடன் படிக்கைப்படி, மஞ்சப் பேரரசின் அரசவையில் ஐரோப்பிய அரசியல் வெல்

திறனாளர்களை அனுமதிக்கப்படுதல் வேண்டும் என்று ஏற்றுக்கொண்டபோதிலும் அவ்வாறு அனுமதி வழங்கவில்லை. ஐரோப்பியர்களை, பீகிங் உடன்படிக்கைக்குப் பின்னரும் 'ஊடுருவிகளாகவே' கருதிய சீன அரசாங்கம், மஞ்சப் பேரரசரை நேரடியாகப் பார்ப்பதற்கு அனுமதி வழங்காததில் வியப்பொன்றுமில்லை. ஆனால் மஞ்சப் பேரரசர் சிறுவராய் இருந்ததைக் காரணம் காட்டி அயல்நாட்டுப் பிரதிநிதிகள் அவரைக் காண்பதைத் தடைசெய்து வந்தது. தங்கள் மன்னர் 1873-ல் உரிய வயதடைந்தும் ஐரோப்பிய பிரதிநிதிகள் அவரை நேரடியாகப் பார்ப்பதை நிராகரிக்க முடியவில்லை. 1893-ல் இருந்துதான் சீன அரசாங்கம் அந்நியப் பிரதிநிதிகளை தகுந்த நிபந்தனைகளின் பேரில் வரவேற்கத் தொடங்கியது.

இரண்டு அபிவிப் போர்களுக்குப் பின்னர் சீர்குலைந்து காணப்பட்ட சீனாவை அந்நிய ஏகாதிபத்திய நாடுகள் ஆக்கிரமிப்புச் செய்து சீனாவில் பல்வேறு இடங்களில் தங்களுக் கென்று செல்வாக்குப் பகுதிகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டன. ஐரோப்பிய அரசுகள் தங்களுக்குள் போட்டி பொறாமையை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தமையால் சீனாவை ஆக்கிரமிப்பு முறையில் பங்கு போட இயலாது போயிற்று.

தனிப்பட்ட முறையில் சீனாவில் ஆக்கிரமிப்புச் செய்து, சீனாவைக் கைப்பற்ற இயலாவிடினும், ஐரோப்பிய நாடுகள் தங்கள் வணிக நிலையங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டதால், சீனாவுக்கும் ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும்மிடையே அரசியல் உறவுகள் ஏற்பட வேண்டியதொரு சூழ்நிலை உருவாயிற்று. 1866-ல், முதன் முதலாக சீனாவின் பிரதிநிதி ஐரோப்பிய நாடுகளில் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொள்ளும் பொருட்டு அனுப்பப் பட்டார்.

அமெரிக்க அயல்நாட்டுத் தூதுவராக சீனாவில் பணிபுரிந்து வந்த பர்லிங்ஹாம் (Burlingam) 1867-ல் பதவியிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற பின்னர், சீன அதிகாரிகளின் வேண்டுகோளுங்கிணங்கி, சீனாவிற்கும் மற்ற நாடுகளுக்குமிடையே நல்லுறவை வளர்க்கும் பொருட்டு, பிரான்சு, ஜெர்மனி, ரஷ்யா மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் சென்றார். ஆனால் செயின்ட்பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் தூதுக்குழுவோடு சென்றிருந்தபோது அவர் காலமானார். பர்லிங்ஹாம் சீனாவின் நலன் கருதிச் செயல்பட்டார். அவரது அயரா முயற்சியினாலும் தளராத உழைப்பினாலும் வகுக்கப்பட்ட கொள்கைகள் நல்லதொரு சுமுகமான சூழ்நிலையைச் சீனாவில் உருவாக்க முடிந்தது. மேலும் சினத்தொழிலாளர்கள் அமெரிக்காவின் தலைநகரான வாஷிங்டனில், அனுமதிக்கப்பட்டு அங்கு நல்ல முறையில் நடத்தப்பட்டனர். அவர் தம் தூதுக்குழுவோடு இலண்டன் சென்றிருந்த சமயம் சினர்களுக்கு சில சலுகைகளையும் வாங்கித் தந்தார். எல்லாவற்றிற்கும் சிகரமாக சீனா தனது தனித்திருக்கும் கொள்கையை மாற்றிக் கொண்டு தொடர்ந்து வெளிநாடுகளுக்குத் தூதுவர்களை அனுப்பும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டது. 1877-ல் முதல் முறையாகச் சினத் தூதுவரொருவர் இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பப்பட்டார். குவாசுங்பெள என்பவரே முதன் முதலில் அனுப்பப்பட்ட தூதுவராவார். 1878-ல் முதல் அமெரிக்காவிற்குத் தூதுவரொருவர் அனுப்பப்பட்டார். இவ்வாறாக சீனாவிற்கும் மற்ற நாடுகளுக்கும் தொடர்பு ஏற்படுத்தி, அதன் விளைவாக சீனா தனது இறுமாப்புக் கொள்கையை கைவிட்டதோடல்லலாமல் 'ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வு' என்ற கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்குமாறும் வித்திட்டார் பர்லிங்ஹாம். நான்கு 'B'க்கள் என ஆங்கிலத்தில் அழைக்கப்பட்ட அமெரிக்காவின்

பர்லிங்ஹாம் (Burlingam) பிரிட்டனின் ப்ரூஸ் (Bruce) பிரான்சின் பெர்த்தமி (Berthemey) மற்றும் ரஷ்யாவின் பாலுசெக் (Balluseck) ஆகியோர் கூட்டுறவுக் கொள்கையை பர்லிங்ஹாமின் தலைமையில் உருவாக்கி, சீனா இணைவானதொரு இராஜதந்திர உறவினை வெளிநாட்டவருடன் ஏற்படுத்தியதோடல்லாமல், சீனாவின் வலிமையின்மையைப் பயன்படுத்தி எந்த ஒரு நாடும் சீனாவில் தன்னிச்சையாகச் செயல்படாத அளவிற்கும் பர்லிங்ஹாம் வழிவகுத்தார்.

இரண்டு அபினிப் போர்களின் வாயிலாக பிரிட்டன் சீனாவில் பல்வேறு சலுகைகளைப் பெற்றிருந்தபோதிலும் திருப்தியடையாமல் இருந்தது. மேலும் எவ்வாறு சலுகைகள் பெறலாம் என்று திட்டம் வகுத்துக் கொண்டிருந்த வேளையில், பிரிட்டன் மேற்கு சீனாவுக்கு பர்மா மூலமாகச் செல்ல ஒரு தரைவழியைக் கண்டுபிடித்தது. அவ்வழியின் வாயிலாகச் செல்ல ஏதாகிலும் இடையூறுகள் இருக்குமா என்று அறியும் பொருட்டு, 1868-ஆம் ஆண்டில் H.A. பிரௌன் தலைமையில் ஒரு குழுவை அனுப்பியது. அக்குழு ஐராவதியின் மேல்பகுதி (Upper Irrawaddy)யை வந்தடைந்தது. பின்னர் அது யுன்னான் (Yunnan) என்ற இடத்தை வந்து சேர்ந்தது. வழியின் உண்மைத் தன்மையையும் பாதுகாப்பையும் உணரும் பொருட்டு அகஸ்டஸ் ரேமாண்ட் மார்கேரி (Augustus Raymond Margary) என்பவரின் தலைமையின் கீழ்மற்றொரு குழு புறப்பட்டது. ஐந்து பேர் அடங்கிய குழுவைத் தலைமை தாங்கிய மார்கேரி 1876-ல் யுன்னான் என்ற இடத்தில் கொலை செய்யப்பட்டார். அவருடன் உடன் வந்தவர்களும் கொலை செய்யப்பட்டனர். இக் கொலைக்கு எவர் பொறுப்பாளி என்றறிய சீன அரசும் எந்தவித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. இதனைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட பிரிட்டன் அரசியல் சூதாட்டத்தின் விளைவாக இக்கொலை நடத்தப்பட்டிருக்கிறது என்று குறை கூறி, தகுந்த இழப்பீட்டுத் தொகை தரவேண்டுமெனக் கூறியது. மேலும் நடந்தவற்றிக்கு மன்னிப்புக்கோர வேண்டுமென்றும் பிரிட்டன் சீனப் பேரரசிற்கு அறைகூவல் விடுத்தது. இதன் விளைவாக 1876-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர்த் திங்கள் 13-ஆம்நாள் ஷாண்டுங் மாநிலத்தில் சேபூ (Chefoo) என்ற இடத்தில் ஓர் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. இதற்கு சேபூ ஒப்பந்தம் (Chefoo Convention) என்று பெயராகும். பீகிங்கிலிருந்த பிரிட்டிஷ் அமைச்சர் வாடே (Wade) சேபூ ஒப்பந்தம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாயிருந்தார். இவ்வுடன்படிக்கையின்படி, சீனா இழப்பீட்டுத் தொகையாக பிரிட்டனுக்கு 2,00,000 சீன நாணயம் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டது. நடந்தவற்றிற்கு மன்னிப்புக் கோரும் வகையில் ஒரு கடிதம் தயாரிக்கப்பட்டு அதைச் சீனப்பிரதிநிதி இலண்டனுக்கு எடுத்துச் சென்றார். மேலும் பர்மாவுக்கும், யுன்னானுக்கும் இடையில் நல்ல முறையில் வாணிபம் நடைபெறும் வகையில் திட்டமொன்று வகுக்கப்பட்டது. வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகள் எவ்வாறு வரவேற்று நடத்தப்படுதல் வேண்டும் என்பது பற்றிய சில விதிமுறைகள் வகுக்கப்பட்டன. அத்துடன் அந்நியர்களின் வணிகத்திற்கு மேலும் நான்கு துறைமுகங்கள் திறந்துவிடப்பட்டதோடு யாங்க்ட்ஸி நதியின் வழியாக அந்நியர்களுடைய வணிகக் கப்பல்கள் தங்கிச்செல்லும் பொருட்டு ஆறு துறைமுகங்களில் இடமளித்தல் வேண்டுமென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. எதிர்பாராத விதத்தில், ஆனால் அதே வேளையில், சீனாவின் பலவீனத்தைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட பிரிட்டன், சேபூ ஒப்பந்தத்தினால் அதிக அளவில் இலாபமடைந்தது.

தென்கிழக்கு ஆசியாவில் பிரான்சின் செல்வாக்கு வளர்ந்து வருவதைக் கண்ட பிரிட்டன் 1866-ல். பர்மாவைக் கைப்பற்றிக் கொண்டது. சீனா அதனை ஏற்றுக் கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லாமல் போயிற்று. பிரான்சு பின்னர் அன்னாம் (Annam) என்ற

பகுதியில் தன் கவனத்தைத் திருப்பியதோடு, இந்தோ-சீனாவையும் தன் கீழ்கொண்டு வந்தது. 1881-ல் டோன்கிங் (Tong king) யுன்னான் (Yunnan) வழியாக வணிகம் செய்யும் உரிமையைப் பெற்றது. அன்னாமில் 'பிரத்தியேகப்பிரதேச' உரிமையையும் அது பெற்றுக்கொண்டு, இந்தோசீனா (Indo China) முழுவதையும் தனது ஆதிக்கத்திற்குக் கீழ் கொண்டு வந்தது.

பிரான்சின் ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கையைச் சீனா எதிர்த்ததால், டோன்கிங், அன்னாம் ஆகிய இடங்களின் எல்லைகளில் இருதரப்பினரும் மோதவேண்டியதொரு நிலை ஏற்பட்டது. தோல்வியைத் தழுவிய சீனா 1881-ல் லீ-போரியர் (Li Fourier Convention) என்ற உடன்பாட்டிற்கு முன்வந்தது. லீ போரியர் உடன்படிக்கையின்படி சீனப் பகுதிகளிலிருந்து பிரான்சு தன் படைகளை விலக்கிக் கொண்டது. அன்னாமில் ஏற்பட்ட பிரான்சு மேலாதிக்கத்தைச் சீனா ஏற்றுக் கொண்டது.

சீன-ரஷ்ய உறவுகள்

ரஷ்யா, மத்திய ஆசியாவில் சீனாவின் வாயிலாக தன் செல்வாக்கைப் பரப்ப முற்பட்டது. 1858-ல் ஏற்பட்ட அய்கூன் உடன்படிக்கை, 1860-ல் உருவாக்கப்பட்ட பீகிங் உடன்படிக்கை போன்றவற்றின் வாயிலாக ரஷ்யாவிற்கு சீனாவில் வணிகச் சலுகைகள் வழங்கப்பட்டன. அவ்வுடன்படிக்கைகளின் மூலமாக அமூர், சன்காரி ஆகிய துறைமுகங்கள் வாணிபத்திற்கு திறந்து விடப்பட்டன. மேலும் சுங்ஹோ (Chung Ho) என்ற சீனத் தூதுவர் ரஷ்யாவுடன் 1879-ல் லிவாடியா (Livadia) என்னுமொரு உடன்படிக்கையைச் செய்து கொண்டார். அதன்படி அவர் இலி (Ili) என்ற மாநிலத்தை ரஷ்யாவிற்குக் கொடுத்தார். ஆனால் பீகிங் அச்செயலை எதிர்த்ததால், லிவாடியா உடன்படிக்கையில் சில மாறுதல்களைச் செய்யவேண்டியதாயிற்று. இதன் விளைவாக பீட்டர் ஸ்பர்க் உடன்படிக்கை (Treaty of St. Petersburg) ஏற்பட்டது. 1881-ல், நிறைவேற்றப்பட்ட பீட்டர்ஸ்பர்க் உடன்படிக்கையினால் இலி மாநிலத்தின் பெரும்பகுதியைச் சீனாவிற்குத் திருப்பித்தர ரஷ்யா ஒப்புக்கொண்டது. மேலும் சீனா, போர் இழப்பீட்டுத் தொகையை அதிகளவு கொடுக்க ஒப்புக் கொண்டது. துருக்கிஸ்தானிலும் (Turkistan), மங்கோலியாவிலும் தூதரகங்களை நிறுவிக்கொள்ள சீனாவிற்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டது. இவ்வாறாக, 1895-ல் சீனாவின் எல்லைப்பகுதிகளின் பெரும்பாலானவை அந்நிய நாட்டினரின் ஆதிக்கத்திற்குள் வந்தடங்கின.

கத்தோலிக்க திருச்சபையைச் சேர்ந்த சமய போதகர்கள் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே சீனாவில் கிறித்தவ சமயத்தைப் பரப்புவதில் முனைந்தனர். அவர்களைத் தொடர்ந்து புராட்டஸ்டன்ட் சமயப் போதகர்களும் வெவ்வேறு நாடுகளிலிருந்து சீனாவை நோக்கிச் சென்றனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், சீனாவிலிருந்த ரோமன் கத்தோலிக்கர் மற்றும் புராட்டஸ்டன்ட் கிறித்தவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாயிற்று. 1858-ஆம் ஆண்டின், டியன்ட்ஸ்டின் (Tienstin) உடன்படிக்கைகளில் காணப்பட்ட பொறை யுடைமை விதிமுறைகளின்படி, கிறிஸ்தவக் குழுக்கள் சீனப் பேரரசில் தங்குவதற்கு அதிகாரப்பூர்வமாக அனுமதிக்கப்பட்டன.

இந்த அனுகூலங்களால் ஊக்குவிக்கப்பட்ட கிறித்தவர்கள் அங்கு கிறித்தவ சமயத்திற்கு மாற்றப்பட்ட சீனர்கள் பால் அதிகாரம் செலுத்தத் தலைப்பட்டனர். சீனக் கிறிஸ்தவர்கள் பால்

அவர்கள் தங்களுக்குப் பிரத்யேகப் பிரதேச உரிமை (extra-territorial jurisdiction) உண்டு என்று வாதாடவும் செய்தனர். அவர்களது இச்செயல் சீன அதிகாரிகளுக்கு வெறுப்பைத் தந்தன. அடுத்து அவர்கள் உள்நாட்டில் சீன அரசிற்கெதிராகக் கலகங்கள் எழுவதற்கும் மறைமுகமாக வழிகோலினர். அத்தகைய புரட்சிகளை ஊக்குவிக்கவும் செய்தனர். அவர்கள் சீனாவில் கத்தோலிக்கத் திருச்சபை நிறுவுவதற்கு நிலங்கள் வேண்டுவதிலும் ஏனைய கட்டிடங்கள் கட்டுவதிலும் முனைப்பாக இருந்தனர். இது சட்டரீதியில் பல்வேறு சிக்கல்களை அரசுக்குத் தந்தது. சீனாவிலுள்ள சாதாரண எளிய மக்கூட இக்கிறித்தவர்களின் உள்நோக்கத்தை ஐயப்பாட்டுடனேயே நோக்கினான். அதற்கு முக்கிய காரணம் கத்தோலிக்க கிறித்தவ சமயம், சீன மக்களின் சமுதாய, சமய வாழ்க்கைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டிருந்ததேயாகும். இதன் காரணமாக சீன மக்கள் அனைவரும் ஐரோப்பிய கிறித்தவர்கள்பால் காழ்ப்புணர்ச்சிக் கொள்வதற்கு ஏதுவாயிற்று. இந்த ஐயப்பாடும் அவ நம்பிகையும் அவ்வப்போது கிறித்தவர்களின் உடைமைகளுக்கும் அவர்களது உயிர்களுக்கும் ஊறுவிளைவிப்பதாக அமைந்தன.

டியன்ட்ஸின் படுகொலை

இதன் விளைவாகவே, 1870-ஆம் ஆண்டு வெறி பிடித்த சீனர்கள் சிலர் டியன்ட்ஸின் நகரிலிருந்த ரோமன் கத்தோலிக்க அனாதை இல்லத்தைத் தாக்கி அங்கிருந்த வெளிநாட்டவர்களையும் சீன கிறித்தவர்களையும் கொன்று குவித்தனர். பிரெஞ்சுத் தூதுவரும் இதற்குப் பலியானார். ஏறக்குறைய நாற்பது அனாதைக் குழந்தைகளும் படுகொலை செய்யப் பட்டனர். இதனைத் தொடர்ந்து 1858-ஆம் ஆண்டில், டியன்ட்ஸின் உடன்படிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்ட கடற்கரை துறைமுகங்களிலும் வன்முறைகள் எழுத்தொடங்கின. இந்நிலையில் ஐரோப்பியர்களின் உயிர்களையும் உடைமைகளையும் பாதுகாக்கும் பொருட்டு உடனடியாக பிரிட்டிஷ், பிரெஞ்சு, அமெரிக்கப் போர்க்கப்பல்கள் டியன்ட்ஸின் துறைமுகத் தினை நோக்கி விரைந்தன. இதனைக் கண்ட சீனர்கள் அடிபணிந்தனர். சீனர்கள் தங்கள் செயல்களுக்கு மன்னிப்புக் கேட்டனர். அத்துடன் அவர்கள் பிரான்சுக்கு 2,50,000 டெய்ல்ஸ் (சீன நாணயங்கள்) போர் அபராதத் தொகையாக அளித்து, பிரான்சுக்கு ஒரு குழுவை அனுப்பி மன்னிப்புக் கோருவதற்கு இசைந்தனர்.

சீனாவிற்கு ஐரோப்பிய கிறித்தவர்கள் செய்த பணி மகத்தானது. அத்துதுக் குழுவினருள் பலர் மனிதாபிமானத்தின் மாபெரும் சின்னங்களாக விளங்கினர். விவிலிய நூல் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு சீன மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. நாடெங்கும் திருச்சபைகள் நிறுவப்பட்டதோடு பள்ளிகளும் மருத்துவமனைகளும் கட்டப்பட்டன. சீனர்கள் மேற்கத்தியக் கலாச்சாரத்துடன் தொடர்பு கொள்வதற்கும் மருத்துவ விஞ்ஞானத்தில் நுண்ணறிவு பெறுவதற்கும் ஐரோப்பிய கிறித்தவர்கள் வழிவகுத்துச் சென்றனர். பாரபட்சமற்ற எந்தவொரு கணக்கீடும் கிறித்தவர்கள் சீனாவிற்குச் செய்த இப்பணியை மறுக்க இயலாது. எனினும் சீனாவில் இருந்த கிறித்தவர்களின் பிரச்சினை 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் 20-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் ஏனைய கிறித்துவ நாடுகளுடன் சீனா தொடர்பு கொள்வதற்குத் தடைக்கல்லாக அமைந்தது.

ஐரோப்பிய நாடுகளின் ஊடுருவலால் சீனப்பேரரசு சிதைக்கப்படல்

இரண்டாம் அபினிப்போருக்குப் பிறகு சீனாவின் மீது பல நேர்மையற்ற உடன்பாடுகள் திணிக்கப்பட்டன. அதனால் சீனாவின் நிலை மிகவும் பாதிக்கப்பட்டது.

அவ்வுடன்படிக்ககளின் விளைவாக வெளிநாட்டவர் வேண்டிய சலுகைகளைப் பெற்றுத் தங்களை வலிவும் பொலிவும் உள்ளவர்களாக ஆக்கிக்கொண்டனர். 'சீனாவில் அந்நியர் ஆதிக்கம் வேருன்றத் தலைப்பட்டது. இதைத்தான் பேராசிரியர் வினாக்கி (Vinacke) என்பார். "சீனப்பேரரசு சிறிது சிறிதாக சிதைக்கப்படுதல்" என்று கூறுகின்றார். குறிப்பாக பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ரஷ்யா பின்னர் ஜப்பான் ஆகிய நாடுகள் இதில் ஈடுபட்டன. சில சார்பு நாடுகளை அவர்கள் தம் வசப்படுத்திக் கொண்டனர்.

தைப்பிங் கிளர்ச்சிக்கு முன்னரே சீனாவின் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் சில முக்கிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இரண்டாம் அபினிப் போரின் இறுதிக் கட்டத்தில் ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சுப் படைகள் பீகிங் நகரின் நுழையவே மஞ்சுப் பேரரசர் சியன் பெங் (Hsien Feng) ஜெகோல் நகருக்கு ஓடினார். அங்கு அவர் 1861-ஆம் ஆண்டில் இறந்தார். அவருடைய மனைவியான கிழக்கிந்திய பேரரசிக்கு ஆண்மக்கள் இல்லை. ஆனால் அவருடைய வைப்பாட்டியான மேற்கத்திய பேரரசியென்று அழைக்கப்பட்ட யெகோனலா அல்லது தோவேஜர் அரசி சூ ஹ் சி (Tsu Hsi)க்கு ஓர் ஆண்மகன் இருந்தார். காலஞ்சென்ற பேரரசர் விட்டுச் சென்ற உயிலின்படி ஐந்து வயதுச் சிறுவனான இப்பாலகன் மன்னராகப் பதவி நியமனம் செய்யப்பட்டார். இவருக்கு துங்ஷீ (Tung Chih) என்று அரசு பெயரிடப் பட்டது.

மன்னர் பாலகனாய் இருந்ததால் அவருக்குத் துணையாக சூ-சுன் (Su-Shun) என்பவரின் தலைமையின் கீழ் ஒரு காப்பாளர் ஆட்சிக்குழு நியமிக்கப்பட்டது. சிறிது காலம் சூ-சுன் சர்வ அதிகாரங்களும் படைத்தவராக விளங்கினார். காலஞ் சென்ற பேரரசர் சியன்பெங்கின் இளவலான இளவரசர் குங் (Kung) பேரரசிகளுக்கு காட்டிய அவ மரியாதை, அரசவையினரிடமும் உயர் அதிகாரிகளிடமும் மனக்கசப்பை ஏற்படுத்தின. வெகு விரைவிலேயே அரசவை, போட்டி மற்றும் சூழ்ச்சி ஆகியவற்றின் இருப்பிடமாக மாறியது.

ஷெங் போ (Sheng.Pao) என்பவரின் தலைமையில் உயர் அதிகாரிகள் பலர் ஒன்றுகூடி நாட்டின் விவகாரங்கள் அனைத்தும் திறைமறைவில் கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் இரு பேரரசிகளிடமே முறையிடப்பட வேண்டும் என்று கோரிக்கையிட்டனர். மேலும் நாட்டின் விவகாரங்களைச் செவ்வனே பராமரிப்பதற்கு இளவரசர் குங், பேரரசிகளுக்கு உதவிபுரிய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டனர். இதனைத் தொடர்ந்து அரசவையில் புரட்சி ஒன்று மூண்டது. இதன் விளைவாக சூ-சுன் மற்றும் அவரது சகாக்களும் சிறையிடப்பட்டு, பின்னர் கொல்லப்பட்டனர். சூ-சுவின் மறைவிற்கு பின்னர், அதிகாரங்கள் அனைத்தும் இரு பேரரசிகளிடமும் ஒப்படைக்கப்பட்டன. அவர்களுக்கு இளவரசர் குங் ஆலோசனை வழங்குவார். இரு பேரரசிகளுள் கிழக்கத்தியப் பேரரசி திறமை குறைந்தவராக இருந்தார். அத்துடன் தாம் இளவரசருக்கு அன்னையாகவும் இல்லையே என்ற ஏக்கமும் அவருக்கு இருந்தது. எனவே அவர் எப்பொழுதும் மவுனத்தையே சாதித்ததுடன் அரசவை விவகாரங் களில் தலையிடாமல் ஒதுங்கியே இருந்து வந்தார். எனவே மேற்கத்திய பேரரசியான சூ-ஹ்சி (Tsu-Hsi)யே அதிகாரங்களை ஏற்று நடத்தி வந்தார். திறமை வாய்ந்த அவர் இளவரசரையும் மீறி தன்னுடைய செல்வாக்கை சீனாவில் நிலைநாட்டினார். இளவரசர் குங் பேரரசியின் கைப்பாவையாக இருந்தார். பேரரசி தன்மனம் போன போக்கிலேயே, எல்லை வரம்பின்றி ஆட்சி செய்ததோடு, தமக்கு வேண்டியவர்களையும் அரசு நிர்வாகத்தில் தலையிட வைத்தார். இக்காலத்திலிருந்து மஞ்சு அரசவம்சத்தின் இறுதிக்காலம் வரையிலும்

(1912) மத்திய அரசின் அதிகாரங்களனைத்தும் பேரரசியின் மறைவு வரையில் (1908) அவரது ஆதரவாளர்களிடத்தில் மட்டுமே குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன.

தைப்பிங் கிளர்ச்சி அடக்கப்பட்டபின் சில கற்றறிந்த அதிகாரிகள் துங்-சியின் ஆட்சிக் காலத்தை (1862-1874) சீனாவின் மறுமலர்சிக் காலமென்று வாயாரப் புகழ்ந்து கூறினர். இக்காலக் கட்டத்தில் தான் முன்னர் கிளர்ச்சிகள் நடைபெற்ற பகுதிகளின்கண் உள்ள இடங்களில் உள்நாட்டுச் சீர்திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. வரிச்சமையிலிருந்து மக்களுக்கு விடுதலை அளிக்கப்பட்டது. மேலும் இக்காலகட்டத்தில் கன்பூசியத் தத்துவத்தில் மூழ்கியிருந்த சீனா, மேற்கத்திய சிந்தனை வட்டங்களுடன் தொடர்பு கொள்ள ஆரம்பித்தது. இதில் சூசோ (Soochow) அறிஞரான பெங்கும்பென் (Feng kueiFen) முக்கிய பங்கு வகித்தார். இருப்பினும் பழமைக்குப் பெயர்பெற்ற சீனாவும், புதுமைக்குப் பெயர் பெற்ற மேற்கத்திய நாகரிகமும் இணையாத இரு துருவங்களாகவே இருந்தன. எனவே துங்-சி ஜப்பானில் 'மெய்ஜி' மீட்சியைப்போன்று ஒரு புதிய சீனாவை உருவாக்க இயலாமற் போயிற்று.

1874 ஆம் ஆண்டு வாரிசு ஏதுமின்றி துங்-சி பேரரசர் இறந்தார். இதன் பின்னர் சூ ஹ்சி மூன்று வயது பாலகன் ஒருவனை அரியணையில் அமர்த்தினார். இவரே பின்னர் பேரரசர் குவாங்கு (Kuang-Hsu) என்று அழைக்கப்பட்டார். பேரரசர் சிறுவயதினராக இருந்ததால் அவரை அரியணையில் அமர்த்தியதன் மூலம் இரு பேரரசிகளும் அதிகாரத்தைத் தங்களளிடமே வைத்துக் கொண்டனர். ஆனால் 1881-ல் கிழக்கித்திப் பேரரசியாரும் இறந்தார். அவர் சூஹ்சியினால் விஷமிடப்பட்டிருக்கலாம் என்று கருதப்படுகின்றது. அவருடைய மரணம் சூஹ்சியின் வாழ்க்கைப் பாதையில் அமைந்திருந்த இறுதித் தடைக்கல்லை அகற்றியது. அவர் உயிரோடு இருக்கும்போது சூஹ்சி அவரைக் கண்டு மிகவும் அஞ்சினார்.

குவாங்கு 1889-ஆம் ஆண்டு அரியணையை ஏறும் வயதினை அடைந்தார். கொள்கையளவில் அவர் அதிகாரங்கள் கைவரப்பெற்றவராக இருந்த போதிலும், உண்மையில் அவர் பேரரசி த்வாஹர்குஹ்சியின் செல்வாக்கிலேயே சிக்கி இருந்தார். எனவே அவர் 1898-ஆம் ஆண்டு தாம் ஒரு உண்மையான அரசர் என்று காட்டிக் கொள்ள விழைந்தார். ஆனால் அம் முயற்சியில் அவருக்கு வெற்றி கிட்டவில்லை. அதிலிருந்து 1908-ஆம் ஆண்டு அவர் மரணமடைவது வரையிலும் சூஹ்சியின் பாதுகாப்பில் ஏறக்குறைய ஒரு கைதியாகவே வாழ்ந்து வந்தார்.

சூஹ்சியின் ஆட்சி கன்பூசிய தத்துவ முறைப்படி முதியோருக்கு அதிகாரங்கள் வழங்குவதிலேயே அமைந்திருந்தது. அம்முறைப்படி பேரரசர்களாக இருந்த துங்சியும் குவாங்கு என்ற இரு சிறுவர்களும் தங்களுடைய தாயாரையோ அல்லது சிற்றன்னையை மதித்துக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டும். அதைப்போன்று சீனமக்கள் பேரரசுகளுக்குக் கீழ்ப்படிதல் போன்று பேரரசிக்கும் அடிபணிந்து நடக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்ளும் பொருட்டு சூ-ஹ்சி செங்-கோ-பென் (Tseng Kuo-fan) லி ஹங் சேங் (Li Hung Chang) என்ற இரு நபர்களிடம் நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். பேரரசியார் சூஹ்சி கன்பூசிய தத்துவங்களில் ஊறித் திளைத்திருந்தமையால் சீனாவில் சீர்த்திருத்தங்கள் மேற்கொள்வதற்குத் தடையாக இருந்தார்.

சீர்திருத்த இயக்கமும் கிளர்ச்சியும்

சீன வரலாற்றில் எந்த ஓர் அரசு வமிசத்தின் இறுதிக்கட்டமும் உள்நாட்டுப் புயலை உண்டுபண்ணாமலிருந்ததில்லை. இரண்டு அபினிப் போர்களின் காலத்திலிருந்தே (1839-1860) சீன அரசர் தம்முடைய அனைத்து அதிகாரங்களையும் தமக்குக் கீழ் பணிபுரிந்து வந்த அதிகாரிகளிடம் விட்டுக் கொடுத்து வந்தார். அதிகாரச்செருக்குற்ற அவ்வதிகாரிகள் பொதுமக்களின் நல்வாழ்வில் சிறிதும் அக்கறை காட்டாது காலந்தாழ்த்தினர். நாட்டின் கருவூலத்தை நிரப்பி வந்த நிலவரியானது நிலச்சுவான்தார்கள், அதிகாரிகளின் ஒப்புதலின் பேரில் வரி செலுத்தத் தவறியதால், கருவூலம் நாளடைவில் வறண்டு போயிற்று. இதன் விளைவாக, வரிச்சுமை ஏழை எளிய விவசாயிகளின் மீது சுமத்தப்பட்டது. நிலவரியைத் தவிர அவ்வேழை விவசாயிகள் பல உப வரிகளும், வரிகள் வசூலிக்கப்படுவதற்கான 'தண்டமும்' செலுத்த வேண்டியதாயிற்று. இவ்வாறு பிழிந்தெடுக்கப்பட்ட வரியும் அரசரின் கருவூலத்திற்குச் சென்று சேரவில்லை. மாறாக, அது பிரதேச அதிகாரிகளிடத்துச் சென்று சேர்ந்தது. மத்திய அரசு நாளடைவில் வலுவிழந்து வரவே சட்டமும் ஒழுங்கின்மையும் தாண்டவமாடின. வழிப்பறியும் கடற் கொள்ளையும் மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையாக அமைந்தன. இவற்றைத் தொடர்ந்து அவ்வப்போது இயற்கையின் சீற்றத்தால் சொல்லொண்ணாத் துயரங்கள் ஏற்பட்டன. இவ்வன்முறைகளைப் பயன்படுத்தி நாட்டில் ஆங்காங்கே இரகசியக் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டன. இந்த இரகசியக் குழுக்கள் மஞ்சு வமிசத்தின் ஆட்சிக்காலத்திலிருந்தே 'இறை அரசு' (Mandate of Heaven) அகற்றப்பட்டு விட்டதாக பேரொலி எழுப்பினர். 1880-ஆம் ஆண்டு சீனாவில் அமெரிக்கத் தூதுவராக இருந்த ஜான் ரஸல் யங் (John Russal Young) என்பார் சீனாவில் காணப்பட்ட தொல்லைகளுக்கு வலுவான மத்திய அரசின்மையால், சீனாவே அதற்கு முக்கியப் பொறுப்பாக அமைந்ததென்பதாக கூறுகின்றார்.

பழமையில் ஊன்றிய சிந்தனைக் கிளர்ச்சி

சீனப் பேரரசின் அதிகாரிகள் அயல் நாட்டுக் கலாச்சாரத்தை முற்றிலும் வெறுத்தனர். கல்வி கற்றவர்கள் மேலை நாட்டு அரசியல் நிறுவனங்கள், சிந்தனைகள் கலாச்சாரங்களும் நாட்டில் புகுத்தப்படுவதை சந்தேகக்கண்களோடு நோக்கினர். அந்நிய கலாச்சாரத்தை தாக்குவதன் மூலம் அவர்கள் தங்கள் கலாச்சாரத்தை நிலைநாட்டமுற்பட்டனர். சீனர்களின் இப்பழமைவாதப்போக்கு அவர்கள் தங்களை மிக உயர்வாகவும் ஏகபோக வல்லமைப் படைத்தவர்கள் எனவும் எண்ணத்தூண்டியது. சில வேளைகளில் இம் மனப்பான்மை அந்நியர் ஆட்சிக்கெதிராக கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபடத் தூண்டியது. மேற்கத்திய நாகரிகத்தை அவர்கள் வன்மையாக கண்டிப்பதற்கும் வாய்ப்பேற்படுத்தியது.

சீனர்கள் மேற்கத்திய நாகரிகத்தைச் சாடுவதற்கு முதன்மையான காரணம் அவர்கள் தங்கள் நாகரிகம் மேலானது என்றெண்ணியதாகும். அத்தகைய பெயர் பெற்ற கலாச்சாரத்தைப் பெற்றிருந்த சீன நாட்டினை எந்த ஓர் அந்நிய ஆட்சியும் பத்தாண்டுகளிலோ அல்லது இருபது ஆண்டுகளிலோ உடைத்தெரிவதென்பது இயலாத காரியம். இரண்டு அபினிப் போர்களும் சீனர்களின் படை பலவீனத்தை எடுத்துக்காட்டின. ஆனால், இத் தோல்விகள் அவர்களது கலாச்சார மிக்குயர்வை சிறிதளவேனும் பாதிக்கவில்லை. அவர்களுடைய நீண்டகால வரலாற்றிலே அந்நியப் படையெடுப்பென்பது சர்வ சாதாரணமா

யிருந்தது. அப்படையெடுப்புகளிலெல்லாம் சீனர்கள் படுதோல்வியடைந்தாலும் இறுதியில் அவர்கள் அந்நியத் தாக்குதலுக்கு அடிபணியாமலேயே இருந்தனர். தங்களது கலாச்சாரம் மேலானது என்பதைத் தெள்ளத்தெளிவாக அவர்கள் எடுத்துக் காட்டினர். இக்காரணம் பற்றியே பொருளுக்கு முக்கியத்துவமளிக்கும் மேலைநாட்டு நாகரிகத்தைக் காட்டிலும் கலாச்சாரத்திற்கு முக்கியத்துவமளிக்கும் தங்களது நாகரிகமே உகந்தது என்று சீனர்கள் கருதினர். மேலை நாட்டு நாகரிகத்தைப் பின்பற்றினால் வரக்கூடிய இடையூறுகளைப் பற்றியும் அவர்கள் நன்கு உணர்ந்திருந்தார்கள்.

அயல்நாடுகளுடன் பல்வேறான ஒப்பந்தங்களைச் சீனா செய்து கொண்ட போதிலும் அது தன் மரபு முறை அரசியல் வெவ்விதனைக் கடைபிடித்து வந்தது. எதிரிநாடு ஒன்றை அனுமதி உடன்பாட்டில் கையொப்பமிடச் செய்ய அவர்களால் இயலாது போனதால், சமரசப்பேச்சு வார்த்தை நடத்தி, தங்கள் கருத்துக்கு அவர்களைக் கொண்டு வருவதில் சீனர்கள் கைதேர்ந்தவர்கள். அதனாலேயே சீனாவுடன் மேற்கொள்ளப்பட்ட அனைத்து உடன்படிக்கைகளும் அயல் நாட்டினரைச் சமாதானப்படுத்தி தங்கள் வழிமுறைக்கு கொண்டு வரும் தற்காலிக உடன்படிக்கைகளாகவே அமைந்தன. இக் கொள்கை முறையை சீனா மேற்கத்திய நாடுகளுக்குத்தான் அளித்த ஒரு சலுகையாகக் கொள்ளவில்லை. அது சீனா தொன்றுதொட்டே கடைப்பிடித்து வந்த கொள்கை முறை தான். சீனப் பேரரசின்கண் இருந்த வட்டார அதிகாரிகள் மத்திய அரசின் இசைவுடன் அந்நிய நாடுகளுடன் பல்வேறான உடன்படிக்கைகள் செய்து கொண்டனர். எனவே அவ்வப்போது தாங்கள் எங்கே அந்நியர்களின் கைப்பாவைகளாக ஆகிவிடுவோமோ என்ற அச்சம் சீனர்களுக்கு இருந்தது. எனவே இவ்வெற்றிக் கொள்முறையின் வழியே, காலந்தாழ்த்தி அந்நியர்களுக்குள் பிளவு உண்டு பண்ணி, பின்னர் அவர்களைத் தம் வழிக்குக் கொண்டு வருவதையே முக்கியக் கொள்கையாகக் கொண்டிருந்தனர்.

1860-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற அந்நிய ஆக்கிரமிப்பின் விளைவாக, சீனப் பேரரசர் ஜெகோல் (Jehol) நகருக்குத் தப்பி ஓடினார். இதன் விளைவாகச் சீன அரசவமிசத்தினரில் சிலர் நாட்டைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டனர். அதன் முதல் கட்டமாக சீனாவில் சுங்லியாமன் என்னும் நிறுவனம் நிறுவப்பட்டது. சுங்க இலாகா விரிவாக்கப் பட்டது. அந்நிய நிபுணர்களும் அந்நிய ஆலோசகர்களும் தைப்பிங் கிளர்ச்சிக்காரர்களை ஒழிப்பதற்காக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டனர். மக்களை வரிச்சுமையிலிருந்து விடுவிப்பதற்காகவும் பல்வேறு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சீனச் சிந்தனையாளர்கள் கன்பூசிய தத்துவக்கோட்பாடு புதுப்பிக்கப்பட வேண்டுமென்று விரும்பினர். சிந்தனையாளர்கள் அரசு நடத்துவதன் மூலமும் அவர்கள் நல்லொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிப்பதன் மூலமும் சீனா மீண்டும் வலிமை பெற ஏதுவாகும். இது சிந்தனை அதிகாரிகளின் சீனாவை சுயமான முறையில் வலுவடையச் செய்யும் சுயமுயற்சியாகும்.

இக்கட்டத்தின் முதல் நபராக விளங்கியவர் ஃபெங்குயிபூ (Fengkuifeu) என்பாராவார். சூசோ அறிஞரான இவர் செம்மொழி இலக்கியத்திலும் ஆட்சி நிர்வாகத்திலும், மேற்கத்திய அறிவியலும், தொழில்நுட்பக்கலையிலும் கைதேர்ந்தவராக விளங்கினார். 1813-ஆம் ஆண்டு ஷாங்கே (Shanghei)ப் பகுதியில் அவர் மேற்கத்திய மொழிகள் மற்றும் அறிவியல் பயில்வதற்கான பள்ளியொன்றை நிறுவினார். இவரது எழுத்துக்கள் முதன் முறையாக சீனாவின் மீது நடைபெற்ற மேற்கத்திய தாக்குதல்கள் இது

காறும் கண்ணுற்றிராத வகையில் அமைந்த ஒன்று என்றும் பல்வேறு கருத்துக்கள் மற்றும் அதிகாரங்களின் பிரதிபலிப்பான ஒன்று என்றும் குறிப்பிட்டன. இக் கூற்றினை வலுப் படுத்தும் வகையில் மேற்கத்திய மொழிகளும் அறிவியல்களும் சீனக் கலாச்சாரத்தை மாற்றியமைப்பதற்கான வழி முறைகளில் ஃபெங்குயிபூ ஈடுபடலானார். கன்பூசிய ஒழுக்க முறை ஏகபோக முறையாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. சீனக் கலாச்சாரத்தின் அடித்தளமாக இவ்வொழுக்கவியல் அமைந்தது. ஃபெங்கின் கூற்றான மேற்கத்திய அறிவியலும் தொழில் நுட்பமும் சீன சமுதாயத்தின் சேவகராகச் செயல்புரிய வேண்டுமென்ற கருத்து அனை வராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. ஆனால், அவற்றிற்கு சில இடங்களில் எதிர்ப்பும் இருந்தது.

இளவரசர் குங் (Kung) கின் சீன அரசு பல்வேறு துறைகளிலும் ஒரு புதிய சகாப்தத்தைத் தோற்றுவித்தது.

1) சுங்கிலியாமன் (Tsungali Yamen) என்னும் நிறுவனம் வெளிநாட்டு உறவுகளைச் செவ்வனே நடத்துவதற்கு நிறுவப்பட்டது. சீனாவை அது ஒரு தற்காலிக அரசாக மாற்றுவதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

2) பீகிங் நகரில் சுங்கிலியாமன் நிறுவப்பட்ட பிறகு வர்த்தகத்தை மேம்படுத்து வதற்கான தளங்கள் சில டியன்ட்சினிலும், ஷாங்கேயிலும் நிறுவப்பட்டன.

3) 1862-ல் துங்வென்குவான் (Tung-Kwenkuan) என்ற மொழி பெயர்ப்பாளர் கல்லூரி இளவரசர் குங்கின் ஆலோசனையின் பேரில் பீகிங் நகரில் நிறுவப்பட்டது. தொடக்கத்தில் இதன் முக்கிய நோக்கம் மேற்கத்திய மொழிகளையும் சீன மொழிகளையும் பயிற்றுவிப்பதே யாகும். இது மேலும் மொழி நிபுணர்களையும் நியமனஞ் செய்து அந்நிய நிபுணர்களின் சேவையைப் பயன்படுத்தாமல் இருக்கும் பொருட்டு சீன மொழியை ஊக்குவித்தது. ஆங்கில, பிரெஞ்சு, ரஷ்ய சமயக்குழுக்களும் மொழிப் பெயர்ப்பாளர்களும் அவரவர் களுடைய மொழிகளைப் பயிற்றுவிப்பதற்காக அழைக்கப்பட்டனர். மொழியியலைத் தவிர கணிதம், வானநூல், ஆகியவை பாடத்திட்டத்தில் இணைக்கப்பட்டன. இந்தப்பள்ளி, காலப்போக்கில் ஒரு கலைக்கல்லூரியாக மலர்ந்தது. அதைப்போன்ற பள்ளிகள் ஷாங்கே, கான்டன், ஃபூசோ போன்ற பகுதிகளில் நிறுவப்பட்டன. 1920-ஆம் ஆண்டு பேரரசு பல்கலைக்கழகமாக மாறுவது வரையிலும் துங்வென்குவான் பீகிங் நகரில் செயல்பட்டு வந்தது.

4) கடற்கரை சுங்க இலாகா ஒன்றை சீன அரசாங்கம் அங்கீகரித்தது. 1861-ல் ஹேரேஷியா என் லே என்பார் சுங்க இலாகாவின் தலைமை ஆய்வாளராக நியமனஞ் செய்யப்பட்டார். அவருக்கு சீன அதிகாரிகள் வரியை வசூலிப்பதற்கு உதவி புரியும் அதிகாரமும் பொதுவான கண்காணிப்புச் செய்யும் அதிகாரமும் நல்கப்பட்டிருந்தன. இவரது நியமனம் சீனாவில், தைப்பிங் கிளர்ச்சியின் போதே நடைமுறையில் இருந்த, அயல்நாட்டு சுங்க இலாகா ஆய்வகங்களை ஊர்ஜிதம்செய்தது.

5) திறமை வாய்ந்த பிரிட்டிஷ் அரசியல் வெல்திறனாளரான W.A.P. மார்ட்டின் என்பவரின் உதவியுடன் 'பன்னாட்டு சட்டத்தில் அடிப்படைக் கூறுகள்' என்னும் நூல் சீன மொழியில் பெயர்க்கப்பட்டது. பன்னாட்டுச் சட்டம் சீன மொழியில் பெயர்க்கப்பட்டமையால் சீனா அயல்நாடுகளுடன் சமூகமான முறையில் தொடர்புகள் மேற்கொள்வதற்கு வழி வகுத்தது.

6) மேற்கூறிய அம்சங்கள் தவிர இளவரசர் குங் (Kung) இராணுவத் துறையிலும் புதிய முறைகளைப் புகுத்தினார். அதன்படி, அந்நிய கப்பல்களும் துப்பாக்கிகளும் வரவழைக்கப் பட்டு புதியமுறையில் சீனப்போர்த்தளவாடங்கள் உற்பத்திச் செய்யப்பட்டன. தொழிற் சாலைகள் புதிதாக அமைக்கப்பட்டு புதிய பயிற்சிப் பள்ளிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இதன் விளைவாக, 1862-ஆம் ஆண்டு ஷாங்கே பகுதியில் மூன்று துப்பாக்கித் தொழிற்சாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. பீரங்கியின் மூலம் வெடிகுண்டுகள் வெடிப்பதற்கும் துப்பாக்கிகளைப் பயன்படுத்துவதற்கும் பயிற்சிகள் அளிக்கப்பட்டன. 1867-ல் நான்கிங் நகரில் படைக் கருவிகள் சேகரித்து வைக்கும் தளமொன்று நிறுவப்பட்டது. அதே ஆண்டில் டியன்ட்சின் நகரில் இயந்திரத் தொழிற்சாலையொன்று நிறுவப்பட்டது. 1881-ஆம் ஆண்டு தந்தி நிலையமும் இருப்புப்பாதையும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. பின்னர், பருத்தி ஆலைகளும் இரும்பு பட்டறைகளும் ஹான்யாங் நகரில் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

மேற்கண்ட நடவடிக்கைகள் பெயரளவிற்குதான் இருந்தனவேயொழிய நடைமுறையில் சீனாவை நவீன மயமாக்கும் முயற்சியில் அவ்வளவாக வெற்றி காணவில்லை. துப்பாக்கிகள், கப்பல்கள், இயந்திரங்கள் போக்குவரத்துச் சாதனங்கள், சிறிய தொழிற் சாலைகள் போன்றவற்றில் மட்டும் கவனம் செலுத்தப்பட்டதேயொழிய, உண்மையில் சீனாவை நவீன மயமாக்குவதில் வெற்றி கிட்டவில்லை. மேற்கத்தியக் கோட்பாடுகள், தத்துவம், கலை, கலாச்சாரம் ஆகியவைகளை ஈர்க்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட வில்லை.

மேற்கத்திய தொழில் நுட்பக்கலையை மேற்கொள்ளுதல்

இரண்டு அபிவிப் போர்களும், தைப்பிங் கிளர்ச்சியும் சீனர்களை மேற்கத்திய போர் முறையையும் ஏனைய நுட்பங்களையும் நன்றாக தெரிந்து கொள்வதற்கு வழிவகுத்தன. இதன் விளைவாக சீனர்கள் தங்கள் படைமுறையையும் கப்பல்துறையையும் மேற்கத்திய முறையில் மாற்றியமைக்க முயன்றனர். ஷெங்கோ-ஃபென் என்பவர்தான் முதல் முதலில் சீனாவில் தைப்பிங் கிளர்ச்சியாளர்களை ஒடுக்குவதற்காக மேற்கத்திய முறைகளைக் கையாண்டார். சீனா முற்றிலும் கப்பற்படைத் துறையில் ஒரு வலிமை பொருந்திய நாடாக விளங்க வேண்டுமென்பது அவருடைய ஆவல். ஹீனான், கியாங்கி போன்ற இடங்களில் போர்த் தளவாடங்கள் வைப்பதற்கு கட்டிடங்கள் பலகட்டினார். லி-யங் ஷெங் என்பவரை ஷாங்காய்ப் பகுதியில் 1865ஆம் ஆண்டு ஒரு போர்த் தளவாடம் கட்டுவதற்கு ஊக்குவித்தார். இங்கிலாந்து மற்றும் தீபகற்ப நாடுகளிலிருந்து புதிய முறையில் அமைந்த கப்பல்கள் வாங்கப்பட்டன. அவற்றை செவ்வனே பயன்படுத்தும் பொருட்டு ஐரோப்பியர்கள் நியமனஞ் செய்யப்பட்டனர். ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக இம்முயற்சிகள் எத்தகையதொரு பயனும் அளிக்காமற் போயின. சீனர்கள் மீண்டும் ஐரோப்பிய கலாச்சாரத்தின்பால் காழ்ப்புணர்ச்சி மேற்கொள்ள முற்பட்டனர். காலப்போக்கிலே சீனப் படைத் துறையிலும் கப்பற்படைத் துறையிலும் மோசடிகளும் கையூட்டும் தாண்டவமாடின. எனவே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சீனா பெயரளவில் ஒரு வலிமைவாய்ந்த போரிடும் நாடாகக் காட்சியளித்தாலும் செயலளவிலே அத்துறைகளுக்கு வேண்டிய போதுமான மான்யங்கள் வழங்கப்பட்டாலும் வீரர்களுக்கு நன்கு பயிற்சியளிக்கப்படாமலேயே இருந்தது.

வியங்ஷேங் மேற்கத்திய போர்முறைகளை நன்றாக ஆதித்ததோடு மட்டுமின்றி சீனர்களை மேற்கத்திய பொறி இயல் துறையில் குறிப்பாக கணிதத் துறையில் பயிற்சியுள்ளவர்களாக மாற்ற முற்பட்டார். பீகிங் நகரில் 1862ஆம் ஆண்டு 'மொழி பெயர்ப்பாளர் கல்லூரி ஒன்றை ஐரோப்பிய அறிஞர்களின் துணையுடன் அவர் நிறுவினார். அதன் பாடமுறையிலே அறிவியல், கணிதம் ஆகியவை புதிதாக புகுத்தப்பட்டன. ஐரோப் பியர்களின் வெற்றியின் இரகசியம் அறிவியலேயாகும் என்பது யாராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. ஷாங்கே, கான்டன், ஃசோ ஆகிய பகுதிகளில் மொழி இயலுக்கான பள்ளிகள் நிறுவப்பட்டன. 1865ஆம் ஆண்டு பீகிங் நகரில் அமைந்திருந்த மொழிப் பெயர்ப்பாளர் கல்லூரி துவ்வென் கல்லூரி என்று பெயர் மாற்றஞ் செய்யப்பட்டு ஐரோப் பிய அதிகாரிகள் பலரும் அதில் நியமிக்கப்பட்டனர். சர்இராபர்ட் ஹாட் என்னும் ஐரோப்பியர் சீனப் பேரரசின் சுங்க இலாகா-தலைமை ஆய்வாளராக (Inspector General) நியமிக்கப்பட்டார். துவ்வென் கல்லூரியை நிறுவுவதில் இராபர்ட் சுங்க இலாகாவிலிருந்து பெருமளவில் நிதியுதவியளித்து உதவி புரிந்தார். துவ்வென் கல்லூரி நிறுவப்பட்டமை சீன வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய எல்லைக் கல்லாக குறிப்பிடப்படுகின்றது.

இத்தகைய சீர்திருத்தங்களுக்கு மேலிடத்திலிருந்து கடுமையான எதிர்ப்புகள் கிளம்பின. அவ்வதிகாரிகளுள் ஒஜென் (Wojen) முக்கியமானவர். மங்கோலிய அறிஞரான இவர் பேரரசருக்கு ஆசிரியராகவும் ஹன்லியு (Hanliu) கல்விச் சான்றியின் தலைவராகவும் விளங்கினார். மேற்கத்திய நாகரிகத்திற்கு எதிராக மேற்கண்ட அவரது நடவடிக்கைகள் நாட்டில் பரவலாகப் போற்றப்பட்டன. ஆனால் வேறு பல தலைவர்கள் சீனாவை மேற்கத்திய கலாச்சார முறையிலேயே ஒரு வலிமை வாய்ந்த நாடாக மாற்ற வேண்டுமென்று முறையிட்டனர். அத்தகைய தலைவர்களுள் ஒருவர் சோ சுங்-தாங் என்பவராவார். ஹுனான் விவசாய குடும்பத்தில் பிறந்த இவர் தம் வாழ்க்கையை பள்ளி ஆசிரியராக ஆரம்பித்தார். பட்டதாரி ஆவதற்கு மூன்று முறை முயன்றும் வெற்றி காணாத அவர் மொழிக் கல்வியைத் துறந்து ஆக்கக் கல்வி கற்பதில் முற்பட்டார். அதன் பின்னர் பிரெஞ்சு தொழில் நுட்பக் கலைஞர்களின் ஆதரவுடன் அதனைக் கற்று முடித்தார். சீனக் கப்பற்படைத் துறையின் தந்தை எனக் குறிப்பிடப்பட்ட இவர் ஃபூசோவில் கப்பல் கட்டும் தொழிற்சாலையொன்று நிறுவுவதற்குத் திட்டங்கள் பல வகுத்தார். சீன அரசாங்க அலுவலரான அவர் சீனாவின் வடமேற்கு மாகாணங்களில் விவசாயத்திலும் போக்குவரத்துத் துறையிலும் நவீன யுக்திகளைக் கையாண்டு, கையூட்டு முறையை ஒழித்து அரசாங்கத்திற்கு வருவாயை அதிகப் படுத்தினார். அவர் அயல் நாட்டினரிடமிருந்து சீனாவிற்குத் தேவையான யுக்திகளை மட்டுமே அறிந்து கொண்டு செயல்பட்டாரேயொழிய, அயல்நாடுகளை எதற்கும் எப்பொழுதும் சார்ந்திருக்கவில்லை.

சீன இளைஞர்கள் அயல்நாடுகளில் கல்வி பயிலல்

சீனா சிந்தனை உலகில் தனியாக இருந்தநிலை 1872-ஆம் ஆண்டோடு முடிவடைந்தது. அவ்வாண்டு சீனாவின் முதல் கல்விக்குழு அயல்நாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டது. மேற்கத்திய அறிவியலும் கணிதமும் ஏற்கனவே பேரரசின் பல பகுதிகளிலும் புகுத்தப்பட்டிருந்தன. ஆனால் அது மன நிறைவு தருவதாய் அமையவில்லை. ஆகவே சீன மாணவர்கள் அமெரிக்கா, பிரிட்டன், பிரான்சு ஆகிய நாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். நூற்றிரூபது மாணவர்கள் அடங்கிய குழுவொன்று அமெரிக்காவிற்கும் முப்பதுபேர் முறையே பிரான்சிற்கும்

இங்கிலாந்திற்கும் அனுப்பப்பட்டனர். ஏனைய துறைகளைப்போன்று ஷெங்குவா பெஃன், லி-யங் சேங் ஆகிய இருவரும் இச்சீர்திருத்தத்தை மேற்கொண்டனர். 1871-ஆம் ஆண்டு பேரரசருக்கு அவர்கள் அனுப்பிய செய்தி மடலில் மேற்கத்திய சிந்தனைகளையும் தொழில் நுட்பங்களையும் இயந்திரங்களையும் செவ்வனே கடைப்பிடிக்க வேண்டுமானால், சீனர்கள் மேற்கத்திய நாடுகளுக்கு வருகை தருவது இன்றியமையாததென்று குறிப்பிட்டனர். 1881-ஆம் ஆண்டு சீன மாணவர்கள் வெளி நாடுகளிலிருந்து திருப்பி அழைக்கப்பட்டனர். இது சீனாவின் சிந்தனையறிவை படம் பிடித்துக் காட்டியது. சீனர்கள் அயல் நாட்டுக் கல்வியை துண்டித்ததற்கு முக்கிய காரணம் அமெரிக்காவில் பயின்ற சீனர்களின் செயலேயாகும். சீனர்களுக்குள் போட்டியும் பொறாமையும் எழுந்தன. அமெரிக்காவில் கல்வி பயின்ற சீனர்கள் தங்கள் கலாச்சாரத்தை மறந்து அமெரிக்கக் கல்வி முறைக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தனர்.

சீன தொழில்மயத்தின் ஆரம்ப நிலை

படைத் துறையில் பின் தங்கியிருந்த சீனர்கள் இப்பொழுது சீனாவை தொழில் மயமாக்க முற்பட்டனர். சீனாவில் ஆயுத உற்பத்தி செய்யப்பட வேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்பினர். ஷெங்கோஃபென், லியங்-சேங் ஆகிய இருவரும் படைத்தளவாடத் தளங்களும் கப்பல் துறைமுகங்களும் அமைப்பதற்கு பெரும் முயற்சிகள் மேற்கொண்டனர். 1872-ஆம் ஆண்டில் சீன வணிகர்களின் நீராவிச் கப்பல் நிறுவனமொன்று நிறுவப்பட்டது. இது கைப்பிங் (Kuiping) பகுதியிலிருந்த நிலக்கரி சுரங்கங்களைத் திறப்பதற்கு வழிவகுத்தது. சுரங்கங்களிலிருந்து துறைமுகத்திற்கு நிலக்கரியை எடுத்துச் செல்லத் தேவை ஏற்பட்டதன் காரணமாக இருப்புப் பாதை போடப்பட்டது. ஆனால் அவ்விரு தலைவர்களுக்கும் சீன மக்களுக்குத் தொழில் மயத்தின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துரைப்பதில் பல்வேறு சிக்கல்கள் ஏற்பட்டன. எடுத்துக்காட்டாக, சீனாவில் முதன் முதலாகக் கட்டப்பட்ட நீராவிச் கப்பலின் செலவு விகிதம் எதிர்பார்த்த தொகையைவிட அதிகமாகிவிடவே சில அதிகாரிகள் திட்டத்தைக் கைவிடுமாறு கேட்டுக் கொண்டனர். ஆனால் லியங்-சேங் அதனை நிராகரித்தார். அவரது பெரும் முயற்சியினால் நாடெங்கிலும் 1860 முதல் 1890 வரையிலுமுள்ள முப்பதாண்டு காலத்தில் பல்வேறான தொழிற்சாலைகள் நிறுவப்பட்டன. நாட்டின் பல பாகங்களிலும் இருப்புப் பாதைகள் போடப்பட்டன. போக்குவரத்துத் துறையைப் பொறுத்தளவில் 1882-ஷாங்ஹாய்ப் பகுதியிலும் டியன்ட்சின் பகுதியிலும் முதன் முறையாக தந்திக் கம்பிகள் போடப்பட்டன.

1860 முதல் 1890 வரையிலும் சீனாவின் நிலை

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சீனா தன்னை வலுப்படுத்தும் முயற்சியில் தீவிரமாக இறங்கியது. சீன அரசியலில் ஒரு புதிய சக்தி எழக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டது. சீனச் சமுதாயத்திலும் ஒரு புதிய நிலை தோன்றக் கூடிய நிலை இருந்தது. ஆனால் அச்சக்திகள் பழமை அலைகளால் இழுத்துச் செல்லப்பட்டன. இதன் காரணமாக சீனாவை நவீன மய மாக்கும் முயற்சியும் தொழில்மயமாக்கும் முயற்சியும் அவ்வப்போது பழமை விரும்பிகளால் தடைப்பட்டன. அதிகாரிகள் அனைவருமே ஏறக்குறைய பழமை விரும்பிகளாகவே, மேற்கத்திய கலாச்சாரத்தின் தாக்கம் ஏற்படாமலேயே இருந்தனர். கன்பூசிய தத்துவத்திலேயே ஊறித் திளைத்திருந்த சீனத் தலைவர்கள் மேற்கத்திய கல்வி

முறை நாட்டில் புகுத்தப்படுவதை வன்மையாக எதிர்த்தனர். இதன் காரணமாக மேற்கத்திய கல்வி முறை ஏழை எளிய மக்களிடம் எத்தகைய விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தவில்லை. ஆனால் சீன மக்கள் அனைவரும் சீனா பலவீனமாக இருந்தால் அதற்கு ஆபத்து ஏற்படக்கூடுமென்று அஞ்சினர். எனினும் இவ்வம்சம் நாட்டில் பல புதிய முறைகளைப் புகுத்துவதற்கு எவ்விதவகையிலும் பயன்படவில்லை. சமூகப் பொருளாதாரத் துறையில் மேற்கத்திய நாகரிகத்தின் தாக்கம் சிறிதேனும் பளிச்சிடவில்லை. சீனர்களின் கலாச்சார வாழ்வில் சிறிதேனும் மாற்றத்தை அது ஏற்படுத்தவில்லை. சீனப் பேரரசு அயல்நாடுகளுடன் அரசியல் தொடர்பு சம்பந்தமாக உறவுகளையும் பொருட்டு மட்டுமே சிலமாற்றங்கள் மேற்கொண்டு புதிய சூழ்நிலையைச் சந்திக்க முற்பட்டது. இதன் விளைவாக அயல்நாடுகளுடன் உடன்படிக்கைகள் மேற்கொள்வதற்கு மத்திய அரசு வலிமை வாய்ந்ததாக இருக்க வேண்டுமென்ற உணர்வு மக்களிடையே ஏற்பட்டது. இருப்பினும் மொத்தத்தில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சீன அரசியல் தலைவர்கள் தங்கள் நாட்டை நவீன மயமாக்கும் முயற்சியில் அவ்வளவாக அக்கறை செலுத்தவில்லை.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. "1861-லிருந்து 1890 வரை சீனாவில் ஏற்பட்ட உள்நாட்டுச் சிக்கல்கள் அதன் எல்லைப் புறத்தில் எதிரொலித்தன" விளக்குக.

2. "சீனா அதிகாரிகளிடையே இருந்த அறிவீனமும் குழப்பமும் அவர்களது திறமையின்மையும் எள்ளி நகையாடக் கூடியவை" என்னும் லி-யங் ஷேங்கின் கூற்றினை (1881) ஆராய்க.

சீனாவிற்கு ஐரோப்பிய நாட்டு வணிகர்களும் சமயப் பரப்புரையாளர்களும் கடல் வழியாக வந்தனர். 1580ஆம் ஆண்டு ரஷ்ய நாட்டுப் படை வீரர்கள் யூரலுக்கு (Ural) வந்தனர். அங்கிருந்து பசிபிக் கடற்கரையோரங்களுக்கும், சைபீரியாவுக்கும் பயணமாழினர். ரஷ்ய நாட்டு மக்கள் சீன நாட்டிற்கு வருவதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. சீனாவிலுள்ள மென்ரோமங்கள் கொண்ட மெல்லிய தோல் வியாபாரம் ரஷ்ய நாட்டு வணிகர்களுக்கு அதிக இலாபகரமாக இருந்ததால் முக்கியமான இடங்களிலெல்லாம் வாணிப நிலையங்களை நியமித்தனர். கிறித்தவ பாதிரிமார்கள் சீனாவிற்கு வந்து சமய மாற்றம் செய்ய முயற்சித்தனர். ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கிடையே வணிக அடிப்படையில் போட்டி மனப்பான்மை அதிகமாக வளர்ந்தது. இவ்விதமான சூழ்நிலைகள் ரஷ்ய மக்களுக்கு சைபீரியாவின் வளமையையும் செழுமையையும் தெரிந்துகொள்ள உதவியது. ரஷ்யாவின் ஜார் மன்னர்களுக்குப் பேரரசுக் கோட்பாடுகள் வழிகாட்டியாக அமைந்தன. ஜார் மன்னர்கள்மேற்கத்தியப் பகுதிகளில் தோல்வியடைந்தாலும் கிழக்கு பகுதிகளில் தங்கள் ஆதிக்கத்தை விரிவுபடுத்தினர். சீனப் பேரரசின் எல்லையினை வந்தெட்டும் வரை ரஷ்ய நாட்டு மக்கள் அதிகமான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர்.

ரஷ்யர்கள் 1650 ஆம் ஆண்டு சீனாவில் முக்கியமான நகரங்களைத் தோற்றுவித்ததோடல் லாமல் வாணிப நிலையங்களையும் சமய அறநிலையங்களையும் மஞ்சூரியாவுக்கும் பைகாலு (Baikal)க்கும் இடைப்பட்ட இடங்களில் அமைத்தனர். அதோடு சீன நாட்டு மக்களில் பல பேரைக் கொன்றும் கொள்ளையடித்தும் ஆமூர் (Amur) நதிக்கரை யோரத்தில் குடியேற்றங்களை அமைத்தனர். இவ்விதமான ரஷ்ய ஆக்கிரமிப்பையும் அச்சுறுத்தலையும் கண்ணுற்ற சீன நாட்டு மக்கள் நெடுஞ்சாலைகளை அமைத்து, எல்லைப்புற கிராமங்களில் தங்கள் படைகளைக் கொண்டு வைத்திருந்தனர்.

ரஷ்யா, சீனர்களோடு வணிக உறவுகளை வெளிப்படையாக நிலை நாட்டினமையால் அவர்கள் பீக்கிங்கிற்கு தூதுக் குழுக்கள் அனுப்பினர். ஆனால் அம்முயற்சிகள் தோல்வியாகவே முடிவடைந்தன. இருநாட்டிற்குமிடையே உள்ள தொடர்பு 1689-ஆம் ஆண்டு நெர்சின்ஸ்க் (Nerchinsk) உடன்படிக்கையால் நீடித்தது. இதற்கு உதவியாக இருந்தவர்கள் ஏசுசபை (Society of Jesus) குருக்கள் ஆவர். இவ்வுடன்படிக்கையின்படி ஆமூர் (Amur) நதியின் எல்லை வரையறை நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஆமூர் நதியோரங்களிலிருந்த முக்கியமான பொறுப்புக்களை ரஷ்யர்கள் கைவிட்டனர். ரஷ்யர்கள் கியாக்டா (Kiakhta) வரை வாணிபம் செய்ய உரிமை பெற்றனர். மேலும் ரஷ்யர்கள் பீக்கிங் தலைநகரில் ஒரு கிறித்தவ கோவில் கட்ட தங்கள் பிரதிநிதிகளை அனுப்பினர்.

இவ்வுடன்படிக்கை மேலைநாட்டினரோடு சீனா ஏற்படுத்திய முதல் உடன்படிக்கையாக இருந்தாலும் இருநாடுகளும் சமநிலை உரிமையைப் பெற்றனர். ரஷ்யர்கள் நெர்சின்ஸ்கையும் மற்றும் பிரிவினை செய்யப் பெறாத 93,000 சதுர மைல்நிலப்பகுதி

களையும் வணிக உரிமைகளையும் பெற்றனர். இவ்வாறு ஓரளவுக்கு சீனாவுக்கும் ரஷ்யாவுக்குமிடையே உள்ள நட்புறவு வளர்ந்தது. இதன் பின்னர் ரஷ்ய வாணிகம் அதிகமாக வளர்ச்சியடைந்ததோடு, தந்திரமான முறையில் தூதுக்குழுவினரும் வந்தனர். 1693-ஆம் ஆண்டிலிருந்து மூன்றாண்டுக்கு ஒரு முறை சீனாவிற்கு வர அனுமதிக்கப்பட்டனர். 1698ஆம் ஆண்டிற்கும் 1718-ஆம் ஆண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பத்து பயணக் கூட்டங்கள் வந்தன. 1720-ஆம் ஆண்டு லியோன் (Leon) என்ற பிரதிநிதியின் தலைமையில் ஒரு குழு பீக்கிங்கிற்கு வந்தது. அத்தோடு சீனாவிற்கு ரஷ்ய தூதுக் குழு அனுப்பப்பட்டது.

1727-ஆம் ஆண்டு கியாக்டா (Kiakhta) என்னுமிடத்தில் ரஷ்யாவுக்கும் சீனாவுக்குமிடையே மீண்டும் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. அதன்படி சீன ரஷ்ய சிறப்புக் குழு மங்கோலிய செர்பிய எல்லை வரையறையைக் கட்டுப்படுத்தியது. நெர்சின்ஸ்க் வரை வணிகத் தொடர்பு கொண்ட ரஷ்ய நாட்டு மக்கள் கியாக்டா வரை வணிகத் தொடர்பு கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டனர். தங்கள் நாட்டை விட்டோடி வந்தவர்களையும் தப்பி ஓடினவர்களையும் அந்தந்த நாட்டினை அடைய முடிவு செய்தனர். அத்துடன் 200க்கும் மேற்பட்ட ரஷ்ய வணிகர்கள் பீக்கிங்கு வர அனுமதிக்கப்பட்டதோடு உள்நாட்டு வணிகவரிச் சலுகைகளையும் வெளிநாட்டு வணிகவரிச் சலுகைகளையும் பெற்றனர். பீக்கிங்கில் தங்களுக்கென ஒரு தேவாலயம் கட்ட அனுமதிக்கப்பட்டனர். ரஷ்ய நாட்டுப் பாதிரிமார்களும் மாணவர்களும் அங்கு தங்கும் உரிமை பெற்றனர். சீனா மற்றும் ரஷ்ய நாட்டு அடிப்படையிலுள்ள தொடர்புகளனைத்தும் அந்தந்த நாட்டு முத்திரையிடப்பட்டு அனுப்பப்பட்டன. சீன நாட்டு மக்கள் 40,000 சதுர மைல் நிலப்பரப்பினை ரஷ்ய நாட்டு மக்களுக்கு விட்டுக் கொடுக்க நேரிட்டது. அதே வேளையில் சீன நாட்டு மக்களும் ஒரு சில நன்மைகளைப் பெற்றனர். ரஷ்ய நாட்டு மக்கள் வாணிப அடிப்படையில் மட்டுமின்றி சமய அடிப்படையிலும் முக்கியமான சலுகைகள் பெற்றனர். அதே வேளையில் மங்கோலியர்கள் நெர்சின்ஸ்க், கியாக்டா போன்ற இடங்களோடு கொண்ட உறவுகள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. எப்படியாயினும் இந்த உடன்படிக்கைகளினால் உடனடிப் பலன்கள் ஏற்படவில்லை. இதற்குக் காரணம் ரஷ்யர்கள் ஐரோப்பிய அரசியலில் ஈடுபட்டதேயாகும். எல்லைப்புற நாடுகளில் சீனா அதிக அக்கறை கொண்டது. இன்னொரு காரணமாகும். எப்படியும் ரஷ்ய நாட்டு மக்கள் சீன நாட்டோடு வாணிபத்தைப் பெருக்கினர்.

பின்னர் ரஷ்யர்கள் பசிபிக் கடலோரப் பகுதிகளில் துறைமுகங்களை அமைத்து காம்சுட்கா (Kamchatka)வில் குடியேற்றங்களை அமைத்தனர். அலாஸ்காவில் (Alaska) ரஷ்ய-அமெரிக்கா கம்பெனி தோற்றுவிக்கப்பட்டது. பேரிங்கு (Bering) கடலினருகில் திமிங்கல வேட்டையாட வேண்டிய வசதியும் செய்யப்பட்டது. அன்னிய நாடுகளோடு கொண்டுள்ள சிக்கலான சூழ்நிலையானது ரஷ்ய மக்களுக்குச் சாதகமாக அமைந்தது. சீன நாட்டு மக்களை மஞ்சுக்கள் மஞ்சூரியாவில் காலனிகளை அமைக்கத் தடைசெய்தமையால் அது முன்னேறாமல் காணப்பட்டது. 1847-ஆம் ஆண்டு கிழக்கு சைபீரியாவின் கவர்னர் ஜெனரலாக நிக்கோலஸ் முராவிவ் (Nicholas Muraviev) அமர்த்தப்பட்டார். இவர் ரஷ்ய வளர்ச்சிக்குக் காரணமானவர் என்பது குறிப்பிடத் தகுந்தது.

அரோ போர், தைப்பிங் கலகம் ஆகிய இரண்டு போர்களும் ஆமூர் (Amur) என்ற இடத்தை ரஷ்யர்கள் கைப்பற்ற உதவின. முராவிவ் 1858-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் சீன நாட்டு மக்களை உடன்பாட்டிற்குக் கொண்டு வந்தார். அங்கு சீன மக்கள் ஐகுன் (Aigun)

என்ற உடன்பாட்டில் கையெழுத்திட்டனர். அதன்படி ரஷ்யர் ஆமூர் (Amur) நதியோரத்தின் வடபகுதியைக் கைப்பற்றினர். உஸீரி (Ussuri) ஆற்றுக்கும் ஜப்பானியக் கடலுக்கும் இடைப்பட்ட பகுதி இரண்டு நாடுகளின் கட்டுப்பாடுகளின் கீழ்வந்தது. ஐகுன் உடன்பாடானது டியன்ட்சின் (Tientsin) உடன்படிக்கைக்கு இரண்டு வாரத்திற்கு முன்னாக புவியேடின் என்ற ரஷ்ய இராஜ தந்திரியால் கையெழுத்திடப்பட்டது. ஆமூர் (Amur) எல்லை வரம்பை சீன அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொண்டது. 1859-ஆம் ஆண்டு கோடை கால ஆரம்பத்தில் ஜெனரல் இக்னேஷிவ் (Ignatiev) என்பவரை ரஷ்ய நாட்டினர் பீக்கிங்கிற்கு (Peking) அனுப்பினர். 1860ஆம் ஆண்டு பிரிட்டிஷாரும், பிரெஞ்சு நாட்டினரும் சீனர்களைத் தோற்கடித்ததோடு பீக்கிங் நகர் கைப்பற்றப்பட்டது. மேலும் சீனாவிலுள்ள சுமார் 35,000 சதுர மைல் நிலப்பரப்பு ரஷ்ய ஆதிக்கத்தின் கீழ்வந்தது. சீனா ரஷ்யாவுக்கு சர்ச்சைக்கிடமான இடங்களைக் கொடுத்தது. இப்பெரும் வெற்றிகளெல்லாம் இராஜ தந்திரத்தால் கிடைத்ததேயன்றி போரிட்டுக் கிடைத்தவை அல்ல. 1850ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் ரஷ்யாவுக்கு சீனாவில் கிடைத்த வெற்றியானது ஏனைய நாடுகளுக்குக் கிடைக்காத ஒன்றாகும். போரில்லாமலே மஞ்சுக்களுக்கு உரிய பெரும்பகுதியைக் கைப்பற்றியது. இவ்விதமான அடிப்படையிலான நிகழ்ச்சிகள் பின்பு நிகழ்ந்த ரஷ்ய-ஜப்பானிய போருக்கு வழி வகுத்தன.

மஞ்சு பரம்பரையின் காலத்தில் சீனர்களுக்கும் ரஷ்யர்களுக்குமிடையே உள்ள உறவானது சீனாவுக்கும் ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குமிடையே உள்ள உறவினைக் காட்டிலும் சற்று வேறுபாடான ஒன்று. உண்மையாகவே ரஷ்யா, சீனாவில் முக்கியமான தொரு இடத்தை வகிக்கின்றது. சீனா ரஷ்யாவின் மீது உடன்படிக்கைகளை ஏற்படுத்தியதோடல்லாமல் பீக்கிங்கில் சமய, வர்த்தக கல்வி அடிப்படையிலான சலுகைகளைப் பெற்றது. ஏனைய ஐரோப்பிய நாட்டினருக்கு வழங்கப்படாத ஒருசில சலுகைகள் ரஷ்யாவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. அவர்களுக்காகப் பீக்கிங்கில் தொடங்கிய சமய அடிப்படையிலான நிலையங்கள் சீன மொழியை கற்கத் தொடங்கின. அத்தோடு அச்சூழ்நிலைகள் மஞ்சு வம்சத்தின் வலிமையற்ற தன்மையினையும் திறமையின்மையையும் எடுத்துக் காட்டின. அவர்கள் சீன மக்களின் மன நிலையையும் மஞ்சுக்களின் வலிமை குன்றியதையும் பயன்படுத்தி சீனா மீது தன் செல்வாக்கினை நிலைநாட்ட முற்பட்டனர்.

சீனாவும் அதன் சார்பு நாடுகளும்

தூரகிழக்கு நாடுகளின் நடுவில் மிகவும் கம்பீரமாகத் தோற்றமளித்துத் திகழ்வது சீன நாடாகும். இதன் மக்கட்தொகைப் பெருக்கமும், நிலப்பரப்பும், வேளாண்மை வளர்ச்சியும், ஏனைய தூரகிழக்கு நாடுகளைக் காட்டிலும் அதிக முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்க வழிவகுத்தது. கலாச்சார, பொருளாதார, இராணுவ அடிப்படையிலும் இது ஏனைய நாடுகளைக் காட்டிலும் அதிகமாக முன்னேறியுள்ளது. ஆசிய நாடுகளில் சீன நாட்டைச் சார்ந்தவர்கள் பல நிலைகளிலும் பணி புரிந்தனர். சீன நாட்டைப் பொறுத்த அளவில் அதன் சார்பு நாடுகளோடு கொண்டுள்ள தொடர்பு அதிகமாறுதல்களைத் தருவனவாகவே காணப்பட்டன. திபெத், மங்கோலியா மேலும் சீன அரசாங்கத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட பகுதிகள் எல்லாம் நாளடைவில் சீனாவுக்குக் கீழ் வந்தன. ஹான் (Han dynasty) வம்ச ஆட்சி காலத்திலிருந்தே சீனாவின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்த சிங்கியாங் (Sinkiang) மீண்டும் புத்துயிர் ஊட்டப்பட்டுத் தொடர்பை வளர்த்தது. மஞ்சூரியாவின் தெற்குப் பகுதியில்

வாழும்மக்களில் பெரும்பாலோர் சீனர்களாக இருந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் அங்கு உள்ள பொருளாதார அடிப்படையிலும் ஏனைய நாடுகளைவிட சீனாவோடு நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்தனர். கொரியாவும் சீன ஆதிக்கத்தின் கீழாகவே அதன் வரலாற்றில் பெரும்பகுதிக் காலம் இருந்து வந்தது.

திபெத்

கலாச்சாரத்திலும், வம்ச அடிப்படையிலும், வரலாற்றுப் போக்கிலும் ஏனைய நாடுகளைப் போலல்லாமல், திபெத் மாறுபட்ட கருத்தைக் கொண்டதாகவே காணப்பட்டது. ஏழாவது நூற்றாண்டில் திபெத்திலுள்ள மக்கள்பெருமளவுக்குப் புத்தமதத்தைப் பின்பற்றத் தொடங்கினர். மடங்களின் செல்வாக்கு அதிகரித்தது. லாமா (Lamas) என்ற இனத்தவர்கள் மன்னர்கள் போன்று செல்வாக்கு செலுத்தினர். லாஸா (Lhasha) வில் ஆதிக்கம் செலுத்திய தலாய்லாமா (Dalai Lama) மிகவும் திறமை வாய்ந்தவராகத் திகழ்ந்தார். மத்திய மற்றும் சிறுதுணை தன்னாட்சி அடிப்படையிலான சிறப்புற்ற ஆட்சி இவருடைய காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டன. மிங்பேரரசர்கள் தலாய்லாமாவோடு தொடர்பு கொண்டதோடு செல்வாக்கினையும் பெருமளவுக்குப் பெருக்கினர். மஞ்சப் பேரரசு திபெத்தின் அரசியலடிப்படையிலான ஆதிக்கத்தை தீவிரப்படுத்தியது. 1720-ம் ஆண்டு ஹாங் ஷி தனது படைகளை லாஸா (Lhasha)வுக்கு அனுப்பி வெற்றி பெற்றதோடு மஞ்ச மன்னரை அரசு பீடத்தில் அமர்த்தினார். பேரரசர், ஆணையாளர்களை நேரடிப் பொறுப்பினைக் கவனிக்க நியமித்ததோடு லாஸாவில் படைபலத்தையும் பெருக்கினார். இவ்வாறாக திபெத் சீனாவின் ஒரு பகுதியாக இணைக்கப்பட்டது. 18-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சின் லங் (Chin Lung) கின் ஆட்சிக் காலத்தில் நேபாளத்திலுள்ள கூர்க்கர்கள் (Gurkhas) திபெத்தைக் கைப்பற்றினர். சீனப் பேரரசர் பெரிய படையொன்றை அனுப்பி கூர்க்கர்களைத் தோற்கடித்ததோடு நேபாளத்தையும் சீன ஆதிக்கத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு செய்தார். இவ்விரு நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பின் சீனா தனக்குக் கீழ் கப்பம் கட்டும் ஒரு இடமாகத்தான் கருதியது. லாமாசமயம் (Lama Church) சீன ஆதிக்கத்தின் கீழ்கொண்டு வரப்பட்டது.

சிங்கியாங் (Sinkiang)

மத்திய ஆசியாவையும் சீனாவையும் வணிக அடிப்படையில் இணைப்பது சிங்கியாங். இவ்விதமான முக்கியமான வணிக அடிப்படையிலான பாதைகள் சீனாவை பொறுத்த அளவில் பெருமளவுக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகவே காணப்படுகிறது. ஜனத்தொகையில் பெருவாரியான மக்கள் இவ்விதமான, முக்கிய வணிக சாலையோரங்களில் தங்கியுள்ளனர். இவ்விதமான இடங்களெல்லாம் நாளடைவில் மிகவும் முக்கியமான அரசியல் அடிப்படையிலான இடங்களாக மாறின. இவ்விதமான தனியான குடியேற்ற இடங்களையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து தனி அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்த முடியாது தவித்தபோது அவைகளை ஒன்று சேரச் செய்ததோடு அவ்வப்போது நடந்த கலவரங்களை அடக்கி சீனா தன் கீழ்க்கொண்டு வந்தது. சிங் வம்சத்தினரின் (Ching dynasty) ஆட்சிக் காலத்தில் இந்த இடங்களையெல்லாம் மஞ்ச இராணுவத் தளபதிகளே கோட்டைப் பாதுகாப்புப் படையின் துணையுடன் ஆட்சி புரிந்தனர். 1878-ஆம் ஆண்டு மாகாண அடிப்படையிலான ஆட்சியமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது.

மங்கோலியா

செங்கிஸ்கானின் ஆட்சிக் காலத்தில் வளர்ச்சியடைந்தது மங்கோலியா. 13-ஆம் நூற்றாண்டில் வளர்ச்சியுற்றிருந்த மங்கோலியா சிறிது காலத்திற்குள் திடீரென்று வீழ்ச்சியடைந்தது. 17-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மஞ்சப் பேரரசு மங்கோலியர்களை அடக்கியது. சீனர்களுடைய பண்புகளையும் அரசியல் அடிப்படையிலான பிரித்தாளும் தன்மையினையும் பின்பற்றி வந்தனர். இழந்த மங்கோலிய இராணுவத்தைப் பலப்படுத்தும் பொருட்டு குதிரைகளைக் கப்பமாக வசூலித்தனர். சிங் வமிசத்தினரின் (Ching Dynasty) ஆட்சிக் காலத்தில் மங்கோலியா முழுவதுமே அவர்களுக்குக் கீழாகத்தான் இருந்தது. மங்கோலியாவின் வெளிப்பகுதிகளில் மஞ்சுக்களின் தனிமுறைத் தூதுவர்கள் தங்கி வந்தனர்.

மங்கோலியப் பொருளாதாரம் அங்குள்ள குதிரைகள், ஒட்டகங்கள், கன்றுகாலிகள் இவைகளை அடிப்படையாக வைத்தே கணக்கிடப்படுகின்றன. மங்கோலியர்கள் கம்பளி, தோல் போன்ற பொருட்களைக் கொடுத்து சீனாவிலுள்ள தேயிலை, பட்டு போன்ற பொருட்களைப் பெற்றனர். சமய அடிப்படையில் பார்ப்பதாக இருந்தாலும் பெரும்பாலான மங்கோலியர்கள் திபெத்திய லாமாயிஸத்தையும் மற்றுமுள்ளவர்களில் சிலர் முகம்மதியர்களாகவும் ஒரு சிலர் முன்னோர்கள் பின்பற்றிய ஷாமனிஸத்தை (Shamanism)யும் பின்பற்றினர்.

இலி (Ili)

வட சிங்கியாங் (Sinkiang)குக்கு கீழான ஒன்பது பட்டணங்களையும் சீனாவின் தலைமையிடம் போன்ற இலி ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தது. இலி பள்ளத்தாக்கு வேளாண்மையிலும், நிலக்கரிப்பொருளிலும் செல்வாக்குப் பெற்றுக் காணப்பட்டது. மத்திய ஆசியாவில் ரஷியர்களின் விரைந்த வளர்ச்சியானது 'இலி-யோடு தொடர்பு கொள்ளும் வாய்ப்பை உருவாக்கியது. சிங்கியாங்கில் (Sinkiang) முஸ்லீம்களின் கலகம் தொடங்கியதன் காரணமாக ரஷ்யர்கள் ஒரு படையை அனுப்பி அந்நிலையினைச் சாதகமாகக் கொண்டு 1871-ம் ஆண்டு 'இலி'யைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர்.

சிங்கியாங்கிலுள்ள முஸ்லீம் கலகத்தின் தோற்றம் மஞ்சுக்களின் திறமையற்ற அரசாட்சியேயாகும். அவர்கள் முஸ்லீம்களை மிகவும் ஏளனமாகக் கருதியதோடு அதிகமான வரித்தொகையையும் வசூலித்தனர். இவ்விதமான சூழ்நிலையிலிருந்த மஞ்சுக்களுக்கு எதிராகக் கலகத்தில் ஈடுபடலானார்கள். யாகூப்பெக் (Yakub Beg) திறமையான தனது அரசியல் மற்றும் 'இராணுவ அடிப்படையில் 1870ஆம் ஆண்டு வெற்றிபெற்றதோடு காஸ்காரியாவுக்கும் (Kashgaria) வடசிங்கியாங்கிற்கும் மன்னரானார். இந்தியாவில் ஆதிக்கம் செலுத்திய ஆங்கில அரசு ரஷ்யாவின் தெற்கு நோக்கிய வளர்ச்சியைத் தடை செய்ய முற்பட்டது. ஆங்கிலசெல்வாக்கைப் பெற்ற யாகூப்பெக்கின் ஆக்கிரமிப்பைக் கண்ட ரஷ்யா இலியைக் கைப்பற்றியது. வடமேற்கு எல்லையினைப் பாதுகாக்கும்படியாக சிங்கியாங் அமைந்துள்ளது எனச் சீனாவின் அதிகாரிகள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

சிங்கியாங்கின் வளர்ச்சியினை அடிப்படையாகக் கொண்ட சீனா, ரஷ்யாவிடம் இலியைத் திருப்பிக்கொடுக்குமாறு கோரியது. ஆனால் ரஷ்யர்கள் வேண்டுமென்றே கால நீட்டிப்பு முறையினைப் பின்பற்றி அதனை நிறைவேற்றாது செயல்பட்டனர். ஆனால் சீன

அரசியல்வாதிகள் இராஜதந்திர முறைகளைப் பின்பற்றியதோடு லிவாடியா (Livadia) என்ற உடன்படிக்கையினையும் ஏற்படுத்தினர். அவ்வுடன்படிக்கையின்படி இலியை சீனாவுக்குப் பெயரளவில் விட்டுக் கொடுத்தது. ஆனால் பத்தில் ஏழு பகுதியினை ரஷ்யா வைத்துக் கொண்டது. சீனா இவ்வுடன்படிக்கையினை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தது. ஆகவே வேறு ஒரு பேச்சு வார்த்தைக் குழுவினை ஆயத்தமாக்கியது. 1881ஆம் ஆண்டு செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க் உடன்படிக்கை நிறைவேற்றப்பட்டது. அதன்படி இலியின் மேற்குப் பாகத்தினைத் தவிர ஏனைய பகுதிகள் சீனாவுக்கு விட்டுக் கொடுக்கப்பட்டன.

மஞ்சூரியா (Manchuria)

‘சீனாவின் தானியக் களஞ்சியம்’ எனக் கருதப்பட்டது மஞ்சூரியா. ஜப்பான் ஆழ்ந்த கவனத்தைச் செலுத்தி அதனைக் தன் கட்டுப்பாட்டின் கீழ்கொண்டுவர எண்ணியது. சீனாவின் கொமின்டாங் கட்சியும் கூட அது தன்னுடைய பகுதியென உரிமை கொண்டாடியது. சீனா அப்பகுதியைத் தன்னுடைய எல்லைப் பாதுகாப்பு பகுதியாகக் கருதியது. மேலும் தங்களுடைய தொழிலாளர்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் பெரிதும் ஆதரவாக அப்பகுதி விளங்குமென சீனர்கள் எண்ணினர். ஆனால் ஜப்பானோ வேறு பல காரணங்களால் மஞ்சூரியா விவகாரங்களில் தலையிட்டது. மஞ்சூரியப் பகுதிகளில் கிடைத்த கனிவளமும், இரும்பும் ஜப்பானைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. ஜப்பான் மஞ்சூரியாவைக் கைப்பற்றிய போது ஏராளமான விளைநிலங்கள் கிடைத்ததோடு லட்சக்கணக்கான டன் இரும்பும் நிலக்கரியும் கிடைத்தன. அத்துடன் அங்கு கிடைத்த தங்கம், மரம் ஆகிய பொருட்களும் ஜப்பானின் பொருளாதாரப் பெருக்கத்திற்கு உறுதுணையாக இருந்தன. ஆகவே தான் மஞ்சூரியப் பிரச்சனை எழுந்தது. மேலும் பெருகிவரும்மக்கள் தொகையைக் குடியேற்றுவதற்கு ஒரு நல்ல இடமாக ஜப்பான் கொரியாவைக் கருதியது. மஞ்சூரியா ரஷ்யாவின் தென்கிழக்கெல்லையில் அமைந்திருந்ததால் அதனைத் தாம் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டால் ரஷ்யாவின் ஆதிக்கத்தை வளரவொட்டாமல் தடுக்கலாமென்று ஜப்பான் கருதியது.

1905ஆம் ஆண்டு ஜப்பான் ரஷ்யாவின் பிடியிலிருந்த மஞ்சூரியாவை மீட்டுக் கொண்டது. பின்னர் ஜப்பான் அதன் மேன்மைக்காக அரும்பாடுபட்டது. அத்தோடு முதலாளித்துவ ஆதிக்கம் செலுத்த மஞ்சூரியா சரியான இடமென்று ஜப்பான் கருதியது. ஜப்பான் கொண்டிருந்த நிற வேற்றுமைக் கோட்பாட்டிற்கும் மஞ்சூரியா ஆதரவான தாயிருந்தது. தம்முடைய உற்பத்திப் பொருட்களுக்கான சந்தைக்காகவும், மூலப் பொருட்களுக்காகவும் ஜப்பான் மஞ்சூரியாவைக் கட்டுப்படுத்த எண்ணியது. அமெரிக்காவுடனான பட்டு வாணிபம் பாதிப்பிற்குள்ளான போது ஜப்பான் அவ்விழப்பை மஞ்சூரியச் சந்தை மூலம் சரிக்கட்ட எண்ணங் கொண்டது. மேலும் சீனா ஹிலுடெள பகுதியை வளமாக்க முற்பட்டபோது ஜப்பான் டெய்ரன் பகுதியைப் பலப்படுத்த முனைந்தது. எனவே பிரச்சனைகள் எழுலாயின.

ரஷ்யாவுக்கு குத்தகைக்கு விடப்பட்டிருந்த அப்பகுதி 1905ஆம் ஆண்டிற்குப் பின் ஜப்பான் கைக்கு மாற்றப்பட்டது. 1915ஆம் ஆண்டின் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கையின்படி குத்தகை உரிமை 25 ஆண்டுகளிலிருந்து 99 ஆண்டுகள் என உயர்த்தப்பட்டது. தேசிய சீனா இக்கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாத போது சிக்கல் ஏற்பட்டது. 1910-ஆம் ஆண்டில்

கொரியாவை ஜப்பான் தன் வசப்படுத்தியபோது சீனர்கள் தெரிவித்த எதிர்ப்புகள் மஞ்சூரியாவிலும் பிரதிபலித்தன. ஜப்பானில் தோன்றிய தேசிய உணர்வு கொண்ட சங்கங்கள் அரசை வலுவானதொரு வெளிவிவகாரக் கோட்பாட்டைப் பின்பற்ற வேண்டுமெனக் கூறியபோது சிக்கல்கள் வலுப்பெற்றன.

மஞ்சூரியாவின் மிகவும் முக்கியமான மாகாணங்களாகிய ஹைலுங்கியாங், கிரின், லியோனியங் என்ற மூன்று மாகாணங்களையும் ஒன்று சேர்த்து அதற்கு மஞ்சுகோ என்ற புதுப்பெயர் கொடுத்தது ஜப்பான். இந்த மஞ்சுகோவாசிகள் சுதந்திரமாக இருக்க விரும்புவதாகவும், அந்த விருப்பத்தைத் தான் பூர்த்தி செய்து வைப்பதாகவும் வெளியுலகத் திற்குக் காட்டிக் கொண்டது. சீனாவில் கடைசியாக ஆண்ட மஞ்சுப் பரம்பரையின் கடைசி வாரிசாக இருந்து முடிதுறக்கும்படி செய்யப்பட்ட பூயி (Fu-yi) என்பவனை இந்த மஞ்சுகோ அரசாங்கத்தின் தலைவனாக்கியது. இரண்டு வருடங்கழித்து அவனுக்கு காங்தேஹ் (Kang Teh) என்ற பட்டப்பெயர் கொடுத்து சக்கரவர்த்தி ஆக்கியது.

1895-ஆம் ஆண்டிலேயே சீனாவிடமிருந்து லியோடுங் தீபகற்பப் பகுதிகளை ஜப்பானியர் பெற்றனர். பின்னர் 1905-ஆம் ஆண்டில் ரஷ்யாவிடமிருந்து மஞ்சூரியா உரிமைகளைக் கைப்பற்றியது. மஞ்சூரியப் பொருளாதார வேளாண்மைத் துறைகளில் பெரும் செல்வத்தை ஜப்பான் முதலீடு செய்து முன்னேற்றம் கண்டது. ரஷ்யாவின் ஆதிக்கத்திலிருந்தும் இதனால் மஞ்சூரியாவைக் காப்பாற்றியது. இதன் காரணமாக மஞ்சூரியாவில் தனிச் சிறப்புரிமை பெற ஜப்பானியர் பெரிதும் முயன்றனர். ரஷ்யாவில் வளர்ந்த பொதுவுடைமைக் கொள்கையை மஞ்சூரியாவில் புகவொட்டாமல் தடுத்ததற்காக ஜப்பானை மேற்கத்திய வல்லரசுர்கள் போற்றி புகழ்ந்தன. எனவேதான் சீன தேசிய உணர்வுக்கும் நீதிக்கும் புறம்பாக மஞ்சூரியாவில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஜப்பானை மேற்கத்திய வல்லரசுகள் வெளிப்படையாக வெறுத்து மஞ்சூரியாவிலிருந்து வெளியேற்றத் துணியவில்லை.

மஞ்சுகோ என்ற புதிய அரசை ஏற்படுத்தியதன் மூலம் உலகநாடுகளின் எதிர்ப்பையும் பொருட்டாக எண்ணாமல் நிலைபெற்று விட்ட ஜப்பான் சிறுகச் சிறுக சீனாவின் மற்றொரு மாநிலமான ஜெஹோலையும் (Jehol) பிடித்தது. பின்னர் மஞ்சூரியாவைத் தலைமைத் தலமாகக்கொண்டு சீனா முழுவதையும் வென்று தனது அதிகாரத்தின் கீழ்க் கொணர வேண்டும் என்று கனவு கண்டது. இதற்குத் தன்னை ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்ளும் வகையில் சீன அரசுடன் டாங்கு (Tangku) என்னுமிடத்தில் தற்காலிகப் போர் ஓய்வு ஒப்பந்தம் ஒன்று செய்து கொண்டது. மஞ்சூரியாவின் வளங்களைப் பயன்படுத்திப் பல வழிகளிலும் ஜப்பான் முன்னேறியது. ஜப்பானின் இவ்வளர்ச்சியைக் கண்டு ரஷ்யாவும் மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளும் அச்சமுற்றன. வளர்ச்சியுற்ற ஜப்பான் ஆதிக்க வெறியில் திளைத்தது. முதலில் சீனாவையும் பின்னர் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் முழுவதையும் வென்று மிகப் பெரிய பேரரசை உருவாக்கத் திட்டமிட்டது. இத்திட்டங்களைச் செயல்படுத்த இராணுவத்தினர் ஜப்பானில் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றனர். மக்களாட்சி முறை ஒழிந்து வல்லாட்சி ஜப்பானில் ஏற்பட்டதால் ஜப்பான் இரண்டாம் உலகப் போரையும் பின்னர் ஏற்பட்ட அழிவையும் நோக்கி நடை போட்டது எனலாம்.

கொரியா (Korea)

ஜப்பானியக் கடலுக்கும் மஞ்சள் கடலுக்கும் (Yellow river) இடையில் அமைந்துள்ள தீபகற்பம் கொரியா. மொத்த நிலப்பரப்பில் ஐந்தில் ஒரு பங்கு விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. நிலக்கரி, தங்கம், வெள்ளி, காரீயம் போன்ற தாதுப்பொருட்களும் உலோகங்களும் கிடைக்கின்றன. கொரியாவின் இயற்கையமைப்பு காரணமாக அந்நாட்டின் வரலாறு அண்டை நாடுகளான சீனா, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகளின் வரலாறுகளுடன் பின்னிப் பிணைந்துள்ளது. 'துறவிகள் நாடு' என்று கூறப்படும் கொரியாவின் வரலாற்றில் பல மாறுபட்ட நிலைகள் காணப்படுகின்றன. சில காலம் சுதந்திரமாகவும் சிலகாலம் சீனாவின் மேலதிகாரத்தைப்பெயரளவில் ஏற்றுக்கொண்டும் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை தனித்து இருக்கும் தேசிய நாடாகக் கொரியா இருந்து வந்தது. அதன் பின்னர் உரிமைகளை இழந்து ஜப்பானியரின் ஆதிக்கத்தில் அடிமையாக இருக்க வேண்டிய துயரநிலை ஏற்பட்டது. இத்துயர நிலைக்குக்காரணம் அதன் பூகோள அமைப்பேயாகும். சீனா, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகள் மேற்கு நாடுகளின் தொடர்புகளைப் பெற்ற பின்னரே கொரியாவின் கதவுகள் தட்டப்பட்டன. எனவே மேற்கு நாடுகள் கொரியாவுடன் தொடர்பு கொள்ளுமுன்னர் கிழக்கு நாடுகளான ஜப்பானும் சீனாவுமே கொரியாவில் ஆதிக்கத்தை மேற்கொள்ள விரும்பின. ஆகவே கொரியா வல்லரசுகளின் ஆதிக்கப்போட்டியில் சிக்கிச் சீரழியும் நிலையினை அடைந்தது. ரஷ்யப் பேரரசு கிழக்கில் பரவியதாலும், சீனப் பேரரசு தொடர்ந்து சிதைந்ததாலும், தன் பாதுகாப்பின் பொருட்டு ரஷ்யா ஊடுருவலை கொரியாவுக்கு அப்பால் தடுத்து நிறுத்தவும் பொருளாதார ஆதிக்கம் பெறவும் ஜப்பான் கொரியாவைத் தன்னாதிக்கத்தில் கொணர முனைந்தது. 1894-95ல் நடைபெற்ற முதல் சீன ஜப்பானியப் போரில் சீனா தோல்வியற்றது. பின்னர் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கையில் கொரியாவின் சுதந்திரத்தைச் சீனா ஏற்றுக் கொண்டது. கொரியாவைக் கைப்பற்றும் முயற்சியில் முதல் வெற்றியை ஜப்பான் பெற்றது. கொரியப் பிரச்சனையின் விளைவாக 1904-05ல் ரஷ்ய ஜப்பானியப் போர் ஏற்பட்டது. இப்போரில் கொரியா தோற்கடிக்கப்பட்டு கொரியாவில் இருந்த உரிமைகளை ரஷ்யா இழந்தது. ஜப்பானியக் காப்பரசு (Protectorate) கொரியாவில் நிறுவப்பட்டது. 1910ல் கொரியா ஜப்பானுடன் இணைக்கப்பட்டது. இரண்டாம் உலகப் போரில் ஜப்பான் சரணடையும் வரை கொரியா ஜப்பானின் ஆதிக்கத்திலேயே இருந்தது. கொரியாவில் ஜப்பானிய மயமாக்கும் முறைகள் தீவிரமாக்கப்பட்டன. கல்வி நிலையங்கள் ஜப்பானிய முறைகளையே பின்பற்றின. பொருளாதாரத் துறையில் ஜப்பானிய ஆதிக்க வளர்ச்சிக்குப் பயன்படும் தொழில்களே வளம் பெற்றன. கொரியாவில், தேசிய இயக்கம், ஒற்றுமையுணர்வு, சுதந்திர வேட்கை முதலியன ஆரம்ப முதலே நசுக்கப்பட்டன. எப் பொழுதும் ஜப்பானின் அடிமை நாடாகவே கொரியா இருக்கவேண்டும் என்பதை ஜப்பான் தெளிவாக்கியது. ஜப்பானால் கொரியா அடிமைப்படுத்தப்பட்டாலும் கொரியாவின் தேசிய உணர்வுகள் அழிக்கப்படவில்லை.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. 1800ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1840 ஆம் ஆண்டு வரையிலான சீன ரஷ்ய உறவினை விவரி.
2. இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் சீனாவுக்கும் அதன் சார்பு நாடுகளுக்கு மிடையே ஏற்பட்டுள்ள உறவுகளை விளக்கி கட்டுரை வரைக.

பாடம் - 12 சீனாவும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளும்- அமெரிக்காவின் திறந்த வாயிற் கொள்கை

இரண்டு அபினிப் போர்களினாலும் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்ட சீனா மீண்டும் சீன-ஐப்பானியப் போரில் (1894-95) தோல்வியுற்றது. அதனால் ஏற்பட்ட ஷிமனொசெகி உடன்படிக்கைக்குப்பின் ஏற்கனவே காலியாக இருந்த கருவூலம் காரணமாக சீனாவின் உள் பொருளாதாரச் சிக்கல்கள் மீண்டும் விரிவடையலாயின. ஆகவே அந்நிய நாடுகளின் உதவிகளை எதிர்பார்த்து நிற்க வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகியது. அதே வேளையில் அயல்நாட்டினர் சீனாவுக்கு உதவிபுரிய முன்வந்தாலும் அதிகமான சலுகைகளைப் பெற நினைத்தனர்.

உள்நாட்டுப் போரைத் தொடர்ந்து ஏகதேசம் ஒரு தலைமுறைக்கு ஐக்கிய நாடுகளின் சக்தியின் காரணமாக உள்நாட்டில் முன்னேற்ற மேற்பட்டதோடு வெளிநாட்டு உறவும் முக்கியத்துவம் பெற்றது. 1890-ஆம் ஆண்டு அமெரிக்கா தூர கிழக்கத்திய நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்ளக்கூடிய சூழ்நிலை உருவாகியது. ஆகவே ஓரளவுக்குத் தனித்துச் செயல்பட்ட நிலை ஏற்பட்டது.

சீன-அமெரிக்கத் தொடர்பு

10-ஆம் நூற்றாண்டின் பின்பகுதியில் அமெரிக்காவில் ஏற்பட்ட மாறுபாடுகளின் காரணமாக அது ஒரு தொழில் வளமிக்க நாடாகத் திகழ வாய்ப்பு உருவாகியது. 1890-ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவின் தொழிற்வளர்ச்சி உச்சக் கட்டத்தை எய்தியது. தொழிற்சாலைகளின் அதிகப்படியான உற்பத்திக்கு போதிய அளவு தேவையை உண்டுபண்ண வெளிநாட்டு அங்காடிகள் மிகவும் இன்றியமையாதவனாகக் காணப்பட்டன. அமெரிக்காவுக்கும் ஸ்பெயினுக்கும் ஏற்பட்ட போர், அமெரிக்க வெளிநாடுகளின் பொருளாதாரத்திற்காக ஏற்பட்ட அக்கறை, ஆகியவை அமெரிக்காவின் பன்னாட்டுத் தொடர்பை வலுப்பெறச் செய்தன. அமெரிக்காவுக்கும், ஸ்பெயினுக்கும் ஏற்பட்ட போரின் விளைவாகப் பிலிப்பைன்ஸ் அமெரிக்காவின் தூரகிழக்கு நாடுகளில் ஒன்றாக மாறியது. இதனால் அமெரிக்காவின் வலிமையானது வலுப்பெற்றது. சீனா ஐரோப்பிய நாடுகளால் தங்களது ஆதிக்கத்திற்கு உட்படாத நாடாகக் கருதப்பட்டு புறக்கணிக்கப்பட்டிருந்தது. நாடுகளுக்கிடையே சலுகைப் போட்டி ஆரம்பித்து வளர ஆரம்பித்த நேரத்தில் அமெரிக்கா ஸ்பெயினோடு தீவிரமான யுத்த நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்த காரணத்தினால் நேரடியான நடவடிக்கைகள் எதுவும் எடுக்க முடியவில்லை. 1899-ஆம் ஆண்டு நிலவிய சூழ்நிலை அடிப்படையில் பார்க்கும்போது அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் அரசாங்கத்திற்கு முன் மூன்று விதமான மாற்று செயல் கூறுகள் வைக்கப்பட்டன. அவை முதலாவதாக, ஏனைய நாடுகள் அடைந்துள்ள முன்னேற்றத்துக்கு தக்க முக்கியத்துவம் கொடுத்து சீனாவில் உள்ள வணிக நிறுவனங்களை விட்டு விடுதல், இரண்டாவதாக, ஏனைய நாடுகளோடு போட்டியில் ஈடுபட்டு அமெரிக்கா தனக்கென ஒரு அதிகார வரம்பை உருவாக்கிக் கொள்ளுதல். மூன்றாவதாக, முடிந்த வரையில் அமெரிக்கா தனது வாணிப நலன்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுதல், எல்லா நாடுகளைக் காட்டிலும் சீனா, முதலீடு செய்வதற்கும்

உற்பத்திப் பொருட்கள் உற்பத்தி செய்வதற்கும் போதிய வசதிகளையும் வாய்ப்புகளையும் உடையதாகக் காணப்பட்டதால் அமெரிக்கா-சீன வாணிப நிறுவனங்கள் மேற்கொண்ட நாட்டத்தினை விட்டுவிடுவதென்பது முடியாததாகக் காணப்பட்டது. இதைப்போன்று ஏனைய நாடுகளோடுபோட்டியை வலுப்பெறச் செய்து தனக்கென ஒரு அதிகாரவரம்பினை வகுத்துக் கொள்வது முடியாத காரியமாயிருந்தது. ஆனால் கூடுமான வரையில் தன்னுடைய வாணிப நலன்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுதல் என்பது ஓரளவுக்கு சாத்தியப்படுவதாகக் காணப்பட்டது. என்றாலும், அதைத் தகுந்த முறையில் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருவது சிரமமான காரியமாகும். எனவே சீனாவிற்கு எல்லைச் சிதைவு ஏற்படாமல் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும், எல்லா நாடுகளோடு வளமான நட்போடு வாணிபப் போட்டியினை தக்க முறையில் கையாளுவதும் அமெரிக்காவின் மிக முக்கிய நோக்கங்களாக விளங்கியது.

ஆரம்பகால சீன ஜப்பானியத் தொடர்பு

1787-ஆம் ஆண்டு 'சீனாவின் பேரரசி' என்ற அமெரிக்க கப்பல் காண்டன் நோக்கிச் சென்றபோது சீனாவோடு ஐக்கிய நாடுகள் மேற்கொண்ட இலாபகரமான வணிகம் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. ஆங்கிலேயர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அபிவிருத்திகள் உடன்படிக்கைகளை செய்து கொள்ளவும், வெளிநாட்டு வாணிகத்திற்கு தங்களது துறைமுகங்களைத் திறந்து வைக்கவும், சீனர்களைக் கட்டாயப்படுத்தின. கலேப்குஷிங்கு (Caleb Cusheing) என்பவர் தலைமையிலான தூதுக்குழு பீகிங்குடன் உடன்படிக்கை ஒன்றைச் செய்து கொண்டது. இவ்வுடன்படிக்கையானது பிற ஆதிக்கங்கள் பெற்றிருந்த வணிக உரிமைகளையும் சீனாவின் அதிகார வரம்பிற்குட்படாத நில உரிமைகளையும் ஐக்கிய நாடுகளுக்கு வழங்கியது. அமெரிக்கருக்கு வழங்கப்பட்ட இந்நில உரிமைக் கொள்கைப்படி சீனச் சட்டங்களுக்கு எதிரான குற்றங்களிலும் அமெரிக்கர் தங்களது நீதிமன்றங்களில் விசாரணை செய்யப்படும் உரிமை பெற்றனர். கல்வி, வாணிகம் தொடர்பாக அமெரிக்கர் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் தங்களது நாட்டிற்கென்று ஓர் உறுதியான செல்வாக்கினை சீனாவில் பெற்றுத்தந்தன. தானாகவே ஒதுங்கியிருந்த தனிமையிலிருந்து ஜப்பானை வெளிக்கொணர்ந்த பெருமை ஐக்கிய நாடுகளைச் சாரும். 1853ல் கமோடர் பெரி என்பவரின் தலைமையில் இயங்கிய கடற்படை ஜப்பான் கடலைச் சென்றடைந்த மறு வருடமே ஜப்பானுடன் ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டது. அவ்வுடன்படிக்கையின் படி அமெரிக்க வணிகத்திற்கு இருதுறைமுகங்கள் திறந்து விடப்பட்டன. ஆரம்ப காலத்தில் இவ்விரு நாடுகளுக்கிடையிலான தொடர்பு சிறந்தே காணப்பட்டது. எனினும் ஐக்கிய நாடுகள் பசிபிக் பகுதியில் ஒரு குடியேற்ற ஆதிக்கமாக உருப்பெற்றதிலிருந்து வளர்ந்தோங்கி வரும் ஜப்பானின் வலிமை தனது நலனை அச்சுறுத்தும் எனக்கருதியது. ஜப்பானின் குடி பெயர்தல் பிரச்சனையும் 1905-ல் ரஷ்யாவிடமிருந்து சகாலினை ஜப்பானியர் கைப்பற்றியமைக்கு அமெரிக்கர்களது எதிர்ப்பும் இவ்விரு நாடுகளிடையே விரோதத்தின் விதையை விதைத்தன.

திறந்த வாயிற் கொள்கை

சீனாவின் உள்நாட்டு வறுமையின்மையைச் சாதகமாக எடுத்துக்கொண்டு வெளிநாட்டு ஆதிக்கங்கள் அந்நாட்டின் பரந்துபட்ட மூல வளங்களைக் கைப்பற்ற முயற்சித்தன. ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், ரஷ்யா, கிரேட் பிரிட்டன் போன்ற நாடுகள் துறைமுகங்களை குத்தகைக்குப் பெற்றுக்கொண்டதோடு, சுரங்கங்களை இயக்க சலுகைகளும், விருப்பப்

படியான சுங்கவரிவசூலிக்கவும் பாதைகளை அமைப்பதற்கான உரிமைகளையும் பெற்றன. இவ்வாதிக்கங்கள் சீனாவைத் தங்கள் செல்வாக்கின் பகுதிகளாகப் பிரித்தன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ரஷ்யா கப்பற் போக்குவரத்துப் பகுதிகளை கைப்பற்றியது. இங்கிலாந்து, ஹாங்காங்கையும் ஜப்பான் தைவானையும் கைப்பற்றிக்கொண்டன. சீனாவோடு கொண்ட வணிகத்தின் பெரும்பகுதியை கிரேட் பிரிட்டன் தனது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருந்தது. ஐக்கிய நாடுகள் போன்றே இங்கிலாந்தும் தனது வணிக நலன்களை வளர்ப்பதிலும் பாதுகாப்பதிலும் அதிக ஆர்வங்காட்டியது. ஆனால் பிரிவினையைத் தடைசெய்வதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ள தன்னால் இயலாதென்பதை இங்கிலாந்து உணர்ந்திருந்தது. காரணம் எல்லாப் பகுதிகளிலிருந்தும் எழுந்த சவால்களை இங்கிலாந்து எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது. அதோடு பிறநாடுகள் இங்கிலாந்தை தனித்தியங்கச் செய்தன. ரஷ்யா பிரிட்டிஷ் இந்தியாவை அச்சுறுத்திய வேளையில், பிரான்ஸ், பிரிட்டிஷ், ஆப்பிரிக்காவை அச்சுறுத்தியது. ஜெர்மனி பிரிட்டனின் கடலாதிக்கத்திற்கு அறைகூவலாக அமைந்தது. எனவே ஒரு திறந்த வாயிற் கொள்கையை ஆரம்பித்து வைக்கவும் அதன் வழியாக சீனா பங்கீடு செய்யப்படுவதைத் தடை செய்யவும், மக்கள் தொகை மிகுந்த இந்நாட்டில் தனது வணிக நலன்களைப் பாதுகாக்கவும் ஆங்கிலேயர்கள் அமெரிக்கரின் துணையை நாடினர். இதற்கிடையில் தான் ஸ்பெயினோடு போரில் ஈடுபட்டிருந்தபோது பிற ஆதிக்கங்கள் பெற்றுக் கொண்டது போன்று, நிலப்பகுதிகளைப் பெறமுடியவில்லையே என்ற மனத்தாங்கல் அமெரிக்காவிடம் இருந்தது.

1896-ஆம் ஆண்டு ஜனாதிபதி மாக்கின்லீயின் கீழ் மாநிலச் செயலாளராகச் செயல்பட்ட ஜான்ஹே (John Hay) திறந்த வாயிற் கொள்கை பற்றிய தனது கருத்துக்களை வெளியிட்டார். பெரும் ஆதிக்கங்களுக்கு அனுப்பப்பட்ட சுற்றறிக்கையில் 'ஒவ்வொரு நாடும் கீழ்குறிப்பிடுகின்ற உறுதிமொழிகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று அவர் கேட்டுக் கொண்டார்.

வெளிநாட்டு வாணிகத்திற்கு அனுமதிக்கப்பட்ட உடன்படிக்கைத் துறைமுகங்களை திறந்து வைப்பதாகவும் குறிப்பிட்ட நலன்களை முன்னிட்டு மாற்றோர் ஆதிக்கத்தின் செல்வாக்கு எல்லைக்குள் தலையிடாது என்றும் அந்நாடு ஏற்றுக் கொள்ளும். அத்தகைய துறைமுகங்களில் சீனச்சுங்கவரி எல்லா நாடுகளுக்கும் ஒன்று போலவே இருக்கும். துறைமுக வரியும் ரயில்பாதைக் கட்டண விகிதமும் எல்லா நாடுகளுக்கும் ஒன்று போலவே இருக்கும். வணிகம் செய்வதற்காக சீனா எல்லா நாடுகளுக்கும் திறந்து வைக்கப்பட வேண்டும். வாணிகம் செய்வதில் எல்லா நாடுகளுக்கும் சமவாய்ப்பு அளிக்கப்பட வேண்டுமென்பதே குறிப்பிட்ட கொள்கையின் நோக்கமாக இருந்தன. பிறநாடுகளும் இந்நிபந்தனைகளை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற நிபந்தனையின் பேரிலேயே அநேக நாடுகள் இதனை ஏற்றுக்கொண்டன. அனைத்து நாடுகளின் ஒப்புதல்படி திறந்த வாயிற்கொள்ளை அமையவில்லை எனக்கூறி ரஷ்யா இதனை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இருப்பினும் நாடுகளின் ஒப்புதலே இறுதியும் உறுதியுமானதென்று கூறி சீனாவில் திறந்த வாயிற் கொள்கையைக் கடைபிடிக்க வேண்டுமென்று ஹே அறிவித்தார். ஓர் ஆண்டிற்குள் திறந்த வாயிற்கொள்கையானது அறை கூவல்களை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது.

அமெரிக்க ஐக்கியநாடு தனது நுழைவுச் சலுகையினைப்பெற ஒரு நல்ல வாய்ப்பினை அளிக்கும் வகையில் சீனாவில் சில நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. சீன-ஜப்பானியப் போரில்

சீனா தோல்வியுற்றமையால் சீன அரசு உள்நாட்டில் பல சீர்திருத்த வேலைகளில் ஈடுபட்டது. சீர்திருத்தக் கருதுக்களை அரசின் அலுவலர்கள் பலர் எதிர்த்தனர். எனவே முன்னேற்றத் திட்டங்கள் அனைத்தும் தடைப்பட்டன. வெளிநாட்டுக் காரர்கள் தங்களுடைய நாட்டின் இயற்கை வளத்தையும், செல்வத்தையும் சூறையாடுவது கண்ட சீனமக்களில் குறிப்பிட்ட சிலர் ஒன்றுகூடி வெளிநாட்டினரை வெளியேற்றத் திட்டமிட்டனர். அவர்கள் ஒன்றுகூடி மறைவான கழகம் ஒன்றை அமைத்தனர். அயல்நாட்டினருக்கு எதிரிடையான அச்சீன கழக உறுப்பினர்கள் 'பாக்சர்' என அழைக்கப்பட்டனர். அரசுக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்யத் திட்டமிட்டு அதன்படி 1900-ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் சீனாவின் வடபகுதியில் பாக்சர்கள் கிளர்ந்தெழுந்து நூற்றுக்கணக்கான வெளிநாட்டவர்களைக் கொன்றனர். டியன்ட்ஸின் (Tientsin) என்னுமிடத்திலிருந்து வெளிநாட்டவர் குடியேற்றத்தையும் பீக்கிங்கிலிருந்து வெளிநாட்டவரது தூதுரகங்களையும் பாக்சர்கள் முற்றுகையிட்டனர். பாக்சர் கலகம்மூண்ட உடனே வெளிநாட்டு அரசர்கள் படைவீரர்களை விரைந்தனுப்பின. இத்தருணத்தைப் பயன்படுத்தி சீன மாகாணங்களைக் கைப்பற்றவும் திறந்தவாயிற் கொள்கையைத்தடை செய்ய இவ்வாதிக்கங்கள் முற்படுமென்று இப்போது அஞ்சப்பட்டது. எனவே 1909-ஆம் ஆண்டு, செயலாளரான ஹே, திறந்த வாயிற் கொள்கை மீதான இரண்டாவது அறிக்கையை வெளியிட்டார். சீனாவின் நிலப்பகுதி மற்றும் நிர்வாக ஒருமைப்பாட்டைப் பேணிக் காப்பதும் சீனப் பேரரசரின் எல்லாப் பகுதிகளோடும் சம அளவான, பாரபட்சமற்ற வணிகக் கொள்கையை உலக நாடுகளுக்கு உறுதி செய்வதுமே அமெரிக்க அரசின் கொள்கையென்று இவ்வறிக்கை கூறியது. இவ்வாறாக இரண்டாவது அறிக்கையானது முதல் அறிக்கையின் பொருள் எல்லையை அதிகரித்ததெனினும் தெளிவற்றே காணப்பட்டது. முதலாவது சுற்றறிக்கை திறந்த வாயிற் கொள்கையை, வெளிநாட்டு குத்தகைப் பகுதிகளின் வணிக நடவடிக்கைகளிலும் சீனாவின் செல்வாக்குப் பகுதிகளிலும் ஈடுபடுத்தியது. இரண்டாவது சுற்றறிக்கை சீனாவின் நில ஒருமைப்பாடு மற்றும் சீனப் பேரரசரின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் வணிக சமத்துவ நிலையை ஏற்படுத்துவது பற்றியதாக இருந்தது. இரண்டாவது அறிக்கையானது ஐக்கிய நாடுகளின் கொள்கையாக மட்டுமே இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பப்பட்டது. எனினும் பிறநாடுகள் இதனை எதிர்க்க வில்லை. திறந்த வாயிற் கொள்கையை எதிர்க்க முடியாத அளவிற்கு ஆதிக்கங்கள் வலிமையும் சந்தேக உணர்வும் கொண்டு விளங்கின.

ஐக்கிய நாடுகளின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் பிற நாடுகளிலிருந்தும் திறந்து வாயிற் கொள்கைக்கு ஒப்புதல் கிடைத்தது. ஆனால் வெகு விரைவில் பெருந்தடைகளையும் அது எதிர்நோக்கியது.

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு சீனாவில் நுழைவுச் சலுகையை மட்டும் பெற்றதோடல்லாமல் சிதைந்துபோன சீனப் பேரரசரின் ஒருமைப்பாட்டினைக் காக்கும் பொறுப்பையும் பெற்றது. இவ்வகையில் சீனாவில் உள்நாட்டு அரசியலில் அமெரிக்கா தலையிட செனட் சபையோ பொது மக்களோ, கூட்டாட்சி அரசுக்கு, எத்தகைய உரிமையும் வழக்கவில்லை. சீனப் பேரரசரினைக் காக்கும் பொறுப்பினை அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து போன்ற பிற ஐரோப்பிய நாடுகளின் துணை கொண்டு தான் ஏற்றுக் கொண்டுசெயலாக்கியது. கட்டுப்படுத்தும் ஒப்பந்தங்களை எதிர்த்த அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு தனது அரசியல்கோட்பாடுகளுக்கு மாறாக சீனாவில் பிற நாடுகளுடன் ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ள நேரிட்டது. துவக்கத்தில் நுழைவுச்

சலுகையை பெறுவதற்காக மட்டுமே அமெரிக்கா பிரிட்டனுடன் பாதுகாப்புத் திட்டங்களை வகுத்தது. ஆனால் சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் சீனாவின் உள்நாட்டு அரசியலில் அமெரிக்கா பங்குகொள்ள நேர்ந்தது.

அமெரிக்காவின் திறந்த வாயிற் கோட்பாடு சில வழிகளில் பயன்மிக்கதாகவும் இருந்தது. சீனாவை ஒரு சில ஆண்டுகளுக்கு சிதறுபடாமல் அக்கொள்கை காத்தது. மேலும் உலக அரங்கில் அமெரிக்காவின் புகழ் உயரவும் வழி செய்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகச் சீனாவைப் பொறுத்தமட்டில் பிரிட்டனுக்கும் அமெரிக்காவுக்குமிடையே ஏற்பட்ட உடன் பாட்டினால், இருநாடுகளும் ஒன்றுக்கொன்று ஆதரவாக உலக அரங்கில் உறவு கொண்டன. புதிய உலகில், அதிலும் சிறப்பாகக் கரிபியன் கடற்பகுதியில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் ஆதிக்கத்தை பிரிட்டன் ஆதரித்தது. அதுபோலவே தொலைகிழக்குப் பகுதியில் பிரிட்டனின் ஆதிக்கத்தையும் கொள்கையையும் அமெரிக்கா ஒருமனதாக ஆதரித்தது. இந்த நல்லுறவால் இரு நாடுகளுக்குமிடையே நெடுநாட்களாக இருந்துவந்த சிக்கல்கள் மிக எளிதாகத் தீர்க்கப்பட்டன.

மாதிரி வினா

1899-ஆம் ஆண்டு திறந்த வெளிக் கொள்கையை வெளிப்படுத்துவதற்காக இட்டுச் சென்ற சூழ்நிலைகளை விவரி. அக்கொள்கை தோல்வியடைந்ததற்கான காரணங்கள் யாவை?

சீன ஜப்பானியப் போரில் (1894-95) சீனா அடைந்த படுதோல்வி மஞ்சு வம்சத்து ஆட்சியாளர்களின் திறமையின்மையால் ஏற்பட்டதொன்று என்று சீன மக்கள் கருதினர். போரில் தமது நாடு தோற்றது சீனர் அனைவரையுமே அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. பழமையை மறந்து புதுமையில் அக்கறை செலுத்தினாலொழிய சீனா தனது உன்னதமான தொரு நிலையை அடைய முடியாது என்றெண்ணிய சீன மக்கள், நாட்டில் விரிவான சீர்திருத்தங்களை விரும்பினர். இந்நிலையில்தான் 1895-இல் டாக்டர் சன்யாட்சென் (Sunyatsen) என்னும் கான்டன் புரட்சியாளர் தாம் மேல்நாட்டுக் கல்வி அமைப்பின் விளைவாக கற்றறிந்த புதிய மாற்றங்களைத் தோற்றுவிக்க எண்ணினார். ஆனால் அவருக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டு நாட்டைவிட்டு ஓடியதால் அவரது புரட்சிக் கருத்துக்கள் வெற்றிபெற இயலாமற் போயிற்று.

சன்யாட்சன்னை அடுத்து சீர்திருத்தப் பணியில் ஈடுபட்டவர் காங்யூவை என்பார். குவாண்டுங் மாநிலத்தைச் சேர்ந்த இவர் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைப் புகுத்துவதில் ஆர்வம் காட்டினார். திடீர் புரட்சியில் சிறிதும் நம்பிக்கையற்ற காங்யூவை (Kang-Yu-Wie) படிப்படியாக அரசியலமைப்புக்குட்படுத்தப்பட்ட ஆட்சியினை நிறுவுதலையும், மக்களின் மனத்தைப் பக்குவப்படுத்தி அதன் வழியாக நல்ல பல சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டு வருவதிலும் அக்கறை காட்டினார். அதற்காக 1891-ல் ஒரு பள்ளியை நிறுவினார். 1893-ல் பீகிங்கில் சீர்திருத்தச் சங்கம் (Reform Society) ஒன்றை ஏற்படுத்தினார். ஆதனால் அது பேரரசு ஆணையினால் கலைக்கப்பட்டது. சாங்ஷிடுங் மற்றும் லியூகுன்யீயும் காங்யூவை மேற்கொண்ட சீர்திருத்தங்களில் பெரும் நாட்டமுடையவர்களாய்த் திகழ்ந்தனர். இவர்களைத் தவிர லியாங்ஷி என்பாரும் புதுமையான கருத்துக்களில் பெரும் பற்றுடையவராய் விளங்கினார். இவர்கள் யாவரும் கண்முடித்தனமாக கன்பூஷியத் தத்துவங்களில் ஊறிப் பழமையைப் போற்றி வந்த சீன மக்களை மேலைநாட்டுக் கொள்கைகளினடிப்படையில் புதுமைப் பொலிவுடன் திகழச் செய்ய வேண்டுமென்று செயல்பட்டனர். இருப்பினும் காங்யூவை தான் பலரது ஆதரவினைப் பெற்று நாட்டில் சீர்திருத்தங்களை ஏற்படுத்துவதில் கவனம் செலுத்தினார்.

1898-ம் ஆண்டு ஜூன் திங்கள் காங்யூவை மன்னர் குவாங்ஷிக்கு, மன்னரின் பயிற்றுனர் வெங்டுங்ஹோ என்பவரால் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டார். ஆனால் உண்மையாக நாட்டின் நிர்வாகமனைத்தையும் செயல்படுத்தி வந்தவர் தோவேஜர் (Empress Dowager) அரசி ஆவார். சீர்திருத்த நோக்கத்தைக் கொண்டிருந்த இளைஞர்களால் உந்தப்பட்ட குவாங்ஷி, சீர்திருத்தங்களை ஏற்படுத்த முனைந்தார். அப்போது அரண்மனையில் வடவர் கட்சி (Northern Party), தென்னவர் கட்சி (Southern Party) என்று இரண்டு கட்சிகள் இருந்தன. வடகர் கட்சி தோவோஜர் அரசியாரையும் தென்னவர்கட்சி இளவரசரான குவாங்ஷியையும் முறையே ஆதரித்து வந்தன. தோவேஜர் அரசியாரின் ஆதிக்கமும் அவரது கட்சியுமே மேலோங்கிக் காணப்பட்டாலும், மஞ்சு அரசர்கள் வெளிநாட்டவர்கள் என்ற

கொள்கையினால் ஏற்பட்ட வெறுப்புதனைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட தென்னவர் கட்சியைச் சார்ந்த குவாங்ஷி மன்னரின் நெருங்கிய நட்பைப் பெற்ற காங்யூவை தமது சீர்திருத்தங்களைப் புகுத்தலானார். காங்யூவையின் கருத்துக்களால் பெரிதும் கவரப்பட்ட மன்னவர் 1898-ஆம் ஆண்டு பல சீர்திருத்த ஆணைகளை வெளியிட்டார். இந்தச் சீர்திருத்தங்கள் 'நூறுநாள் சீர்திருத்தங்கள்' (Hundred Days Reforms) என்று பெயர் பெற்றன.

நூறு நாள் சீர்திருத்தங்கள்

இவ்வரிய சீர்திருத்தங்கள் காங்யூவையின் ஆதரவினால் மஞ்சப் பேரரசர் குவாங்ஷி யினால் வெளியிடப்பட்டன. இவைகள் யாவும் 1898-ஆம் ஆண்டு ஜூன் திங்களில் வெளியிடப்பட்டன. திடீரென அறிவிக்கப்பட்ட அச்சீர்திருத்தங்கள் பலரையும் வியப்புக் குள்ளாக்கின. கல்வி, தொழில், வேளாண்மை, இராணுவம் ஆகிய துறைகளில் சீர்திருத்தங்கள் ஏற்பட்டன. நிர்வாகத்திலும் நிலையான மாற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சீர்திருத்த ஆணைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வெளியிடப்பட்டு நாட்டிலுள்ளோர் அனைவருக்கும் பயன்படும் வகையில் செய்யப்பட்டன.

அவைகள் முறையே

1. எல்லாத் துறைகளிலும் முன்னேற்றக் கருத்துக்களைக் கொண்ட இளைஞர்கள் பலரையும் பழமை விரும்பும் உயர் அதிகாரிகள் சிலரையும் கல்விக்காக ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு அனுப்புதல்.
2. மேலை நாடுகளின் தலைநகரங்களில் சீன நாட்டு தூதர்களை நியமித்தல்.
3. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் நவீன பள்ளிகளையும் கல்லூரிகளையும் நிறுவுதல், பீகிங் நகரில் மையப் பல்கலைக் கழகம் (Central University) ஒன்றை ஏற்படுத்துதல்.
4. மேலைநாட்டு விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப அரசியல் நூல்களை மொழிபெயர்த்து வெளியிடுதல்.
5. சாலைகள், இருப்புப் பாதைகள், சுரங்கங்கள் ஆகியவற்றை அமைத்து நிர்வகிப்பதற்காகப் புதிய போக்குவரத்து நிறுவனம் ஒன்றை நிறுவுதல்.
6. இராணுவத்திலும், நிர்வாகத்திலும் புதிய முறைகளைப் புகுத்துதல்.
7. பழைய அரசுப்பணித் தேர்தல் முறையை அகற்றுதல்.
8. மாநில சுயாட்சியை ஏற்படுத்துதல்.
9. அரசியல் அமைப்புக்கு உட்பட்ட முடியாட்சியைச் சிறிது சிறிதாக ஏற்படுத்துதல்.

அவசியமற்ற பதவிகளை அடியோடு ஒழித்தும், கையூட்டு முறையை அகற்றியும், நிர்வாகத்திலும் செலவைக் குறைத்து நிதிநிலையை மேம்படுத்துதல்.

மன்னர் குவாங்ஷி பல ஆணைகளின் மூலமாக மேற்கண்ட சீர்திருத்தங்களை வெளியிட்டதாலும், அதற்கு வன்மையான எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. மஞ்ச அரசரின் கீழ் பணிபுரிந்து

வந்த பெரிய அதிகாரிகள் பதவியிலிருந்த விலக்கப்பட்டதால், சீர்திருத்தங்களை எதிர்த்து தோவேஜர் அரசி என்றழைக்கப்பட்ட குஹ்சி (Tzi-hsi) என்பவரிடம் முறையிட்டனர். மன்னரின் பாதுகாவலராக (regent) இருந்து ஆட்சியை நடத்தி வந்த அரசி சீர்திருத்தங்களை அறவே விரும்பவில்லை. அச்சமயத்தில் இராணுவ நிர்வாகத்தை மன்னர் யுவான்-ஷிஹேயிடம் (Yuan Shihkai) ஒப்படைத்திருந்தார். சீர்திருத்தக்காரர்கள் அரசியையும் அவரது அந்தரங்க ஆலோசகரான ஜங்லு (Jung Lu) என்பவரையும் கைது செய்யத் திட்டமிட்டார்கள். அவர்களைக் கைது செய்வதில் இராணுவமும் ஒத்துழைப்பு காட்டவில்லை. ஜங்லு இராணுவத்தின் மேலதிகாரியாகவும், அரசிக்கு நெருங்கிய உறவினராயும் இருந்ததால் சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கு இராணுவத்தின் ஒத்துழைப்பு கிடைக்காமற் போயிற்று. அத்துடன் இச்செய்திகளை யுவான்ஷிகாய், தோவேஜர் அரசியாரிடம் முன்கூட்டியே அறிவித்து விட்டார். இதைக்கேள்வியுற்ற பேராசியார் சீர்திருத்தக்காரர்களை அடக்க முற்பட்டார். அரசரால் நியமிக்கப்பட்ட யுவான்ஷிகாய் பேரரசியைக் கைது செய்ய மறுத்துவிட்டார். குவாங்ஷி அரசியாரால் சிறைப்படுத்தப் பட்டார். காங்யூவையும் வேறு சிலரும் பிரிட்டிஷார் வசமிருந்த ஹாங்ஹாங்கிற்குத் தப்பிச் சென்றனர். 1898-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர்த் திங்கள் 21ஆம் நாள் ஆட்சிப் பொறுப்பினை மீண்டும் பெற்ற தோவேஜர் அரசியார் சீர்திருத்த ஆணைகளை நீக்கினார். அரசருக்கு பக்கபலமாக இருந்துதலிய எல்லா இராணுவ அதிகாரிகளையும் தமது அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தார். சீர்திருத்தங்களுக்கு ஆதரவு காட்டிய பெரும்பாலோர் தப்பியோடினர். மற்றவர்கள் சிறை பிடிக்கப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். இவ்வாறாக மன்னர் குவாங்ஷி ஏற்படுத்திய சீர்திருத்தங்கள் நூறு நாட்களுக்கு மட்டுமே நீடித்தன. ஆகவே “நூறுநாள் சீர்திருத்தங்கள்” (Hundred Days of Reforms) என்று சீனா வரலாற்றில் அழைக்கப்படுகிறது.

புதிய அரசியலை உருவாக்க விழைந்த காங்யூவை, மற்றும் அவரைச் சார்ந்தவர்களின் சீர்திருத்தங்கள் வெற்றிபெறாமற் போனாலும், “நூறு நாள் சீர்திருத்தங்கள்” சீன வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய நிகழ்ச்சியாக இடம் பெறுகின்றது. காங்யூவையும் மற்றோரும் மஞ்சு வமிசத்தை ஆட்சியிலிருந்து நீக்கினாலொழிய சீன மக்கள் சீர்திருத்தங்களை சீரிய முறையில் அனுபவிக்க இயலாது என்று உணர்த்தினர். மஞ்சு வமிச அரசர்களும் சீர்திருத்தங்களை ஆதரித்தால்தான் தாங்கள் நாட்டில் ஆட்சிசெய்ய ஏதுவாகும் என்பதையும் சீர்திருத்தக்காரர்களின் வாயிலாக உணர்ந்தனர் எனலாம்.

சீர்திருத்தங்கள் தோல்வியடையக் காரணங்கள்

நூறு நாள் சீர்திருத்தங்கள் சீன வரலாற்றில் திடீரென்று தோன்றி எதிர்பாராவண்ணம் வால்நட்சத்திரம் போல் மறைந்துபோனது. சிறந்த கருத்துக்களையும் ஏற்றமிக்க கொள்கைகளைக் கொண்டும் சீர்திருத்தங்கள் விளங்கினாலும் அவைகள் நீண்ட நாட்கள் இல்லாமல் வெகுவிரையிலேயே மறைந்துபோனதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. அவை பின் வருமாறு :

முதலாவதாக, நூறுநாள் சீர்திருத்தங்களுக்கு அடிப்படைக் காரணகர்த்தர்களாக விளங்கிய காங்யூவையும், மஞ்சுப் பேரரசர் குவாங்ஷியும் திறமையற்றவர்களாயும் அனுபவ

மில்லாதவர்களாயும் இருந்ததே ஆகும். சீர்திருத்தங்களை எதிர்க்கும் அனைவரும் ஒன்று திரண்டு தம்மை எதிர்ப்பார்கள் என்று அறியாமலிருந்தார்கள்.

இரண்டாவதாக, சீர்திருத்தவாதிகள் மக்களின் மனநிலையைப் புரிந்துகொண்டு அதற்கு ஏற்றாற்போல செயல்களில் ஈடுபடவில்லை. சீர்திருத்த ஆணைகளுக்கு மாறாக அவர்கள் செயல்களில் இறங்கியதால் தோல்வி அடைந்தனர்.

மூன்றாவதாக, சீர்திருத்தங்களை 'திடீரென்று' ஏற்றுக்கொள்வதற்கு ஏற்ற வகையில் சீன மக்களின் மனம் பக்குவமடையவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக யாங்ட்ஸீ மற்றும் தெற்கு மாநிலங்களின் சீர்திருத்தவாதிகள் அதனை அறியவில்லை. அதே வேளையில் மக்களோ சீர்திருத்தங்கள் சூழ்நிலையினின்றும் முறையாகக் கொண்டு வரப்படாமல், மாறாகக் கட்டாயமாகத் திணிக்கப்பட்டவை என்றெண்ணினர். சீர்திருத்தங்களுக்கெதிராக விளங்கிய பிற்போக்குவாதிகள் அவர்களைத் தங்கள் பக்கம் ஈர்த்தனர். அந்நியரின் கருத்துக்களால் மேலை நாட்டு நாகரிகத்தைப் பின்பற்றுவதனாலும் சீன மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள் தீர்ந்துவிடாது என்று பிற்போக்குவாதிகள் கூறியதை மக்கள் நம்பினர்.

நான்காவதாக, இச்சீர்திருத்தங்கள், சில குறிப்பிட்ட மாநிலங்களாகிய குவாங்டுங் (Kuang Tung) பீகிங், கான்டன் ஆகிய மாநிலங்களில் மட்டுமே புகுத்தப்பட்டனவே ஒழிய நாடு முழுவதிலும் புகுத்தப்படவில்லை. இது பிளவு மனப்பான்மைக்கும், பிரிவினைச் சக்திகளுக்கும் வழிவகுத்தது. எனவே நூறு நாள் சீர்திருத்தம் வெற்றி பெறாமல் போயிற்று.

ஐந்தாவதாக, சமூகத்தில் முக்கிய பிரிவினராயும், அந்நியரை அறவே வெறுத்தவர்களுமான சீன வணிகர்கள், சீர்திருத்தங்களுக்கு ஆதரவளிக்கவில்லை. இதற்குக் காரணம் சீர்திருத்தங் களுக்கு ஆதரவளித்தால் நாட்டில் குழப்பமும் அமைதியின்மையும் ஏற்படும். தங்கள் உரிமைகள் பறிபோய்விடும் என்று கருதி அவர்கள் ஆதரிக்காமலிருந்தனர். மாறாக தோவேஜர் பேரரசிக்குத் துணை நின்றனர். இவ்வாறு பலதரப்பட்ட மக்கள், அதிகாரிகள் போன்றோரின் ஆதரவைத் பெறாததன் காரணத்தால் நூறு நாள் சீர்திருத்த இயக்கம் படுதோல்வி கண்டது.

இறுதியாக நடுத்தர மக்களின் ஒத்துழைப்பு இவ்வியக்கத்திற்குக் கிடைக்காமற் போனதால் "நூறுநாள் சீர்திருத்தங்கள்" தோல்வியடைந்தன.

இருப்பினும் அந்நியரின் ஆதிக்கம் சீன நாட்டில் வளர்ச்சியடையாமல் தடை செய்யக் கூடிய வகையில் நாட்டைப் பலப்படுத்தும் வகையில் அமைந்த நூறுநாள் சீர்திருத்தங்கள், பின்னைய சீர்திருத்த இயக்கங்களுக்கு ஓர் அடித்தளமாக விளங்கியதென்றே கூறவேண்டும். அத்துடன் சீன மக்களின் மனத்தில் ஒரு திருப்பத்தையும் உருவாக்கியதெனலாம்.

சீனாவில் பிற நாடுகளின் தலையீடு

சீன ஜப்பானியப் போர் சீனாவின் திறமையின்னையை வெளியுலகிற்கு எடுத்துக் காட்டியதோடு மஞ்சுப் பேரரசின் திறமையின்மை காரணமாக அந்நியர்களின் உதவியை எதிர்பார்க்கக் கூடிய சூழ்நிலையையும் உருவாக்கியது. ஆகவே, வெளிநாட்டவர்கள் சீனாவின் முக்கியமான பகுதிகளோடு தொடர்பு கொண்டதோடு மட்டுமல்லாது போக்கு

வரத்து தொடர்புகளையும் தொழில் நிறுவனங்களையும், வங்கிகளையும் இன்னும் தேவையான சுரங்க ஆலைகளையும் நிறுவினர். இவ்விதமான பேராதிக்கத் தன்மை தொடர்ந்து தீவிரமாக சீனாவில் நீடித்ததோடு சீனா 1949-ஆம் ஆண்டு வரை விடுதலை பெற முடியாத சூழ்நிலையில் தவிக்க வேண்டியதாயிற்று. இவ்விதமான வல்லரசுகள் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டி சலுகைகள் பெற்ற பின்னரும் எந்த ஒரு தனிநாட்டையும் சீனா முழுவதையும் தனக்குக் கீழ்க்கொண்டுவர அனுமதிக்கப்படவில்லை. சீன ஜப்பானியப்போர் சீனாவின் வலிமையின்மையை வெளிப்படுத்தியதோடு மேலைநாட்டினர் சீனாவில் அதிக சலுகைகளைப் பெறும் சூழ்நிலைகளையும் உருவாகியது என டுன் ஜே லி குறிப்பிட்டுள்ளார். லியோடுங் தீபகற்பத்தினை திரும்பப்பெறும் பொருட்டு ரஷ்யா, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி போன்ற நாடுகளின் உதவியைப் பெற்றது. ஆகவே உதவி புரிந்தமைக்கு சலுகைகளை எதிர்பார்த்த வண்ணம் இருந்தனர். ஜப்பான் போருக்கு பின் மஞ்சூரியப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றிக் கொள்வதற்கு முன்னதாகவே ரஷ்யா ஒரு சில பகுதிகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டது.

ரஷ்யா

சீனாவுக்கு உதவியளித்ததின் காரணமாக, ரஷ்யா தனது நிலைமையை மேலும் உயர்த்திக் கொண்டது. இங்கிலாந்து வாணிப அடிப்படையில் சீனாவைச் சுரண்டி அதிக லாபம் பெற்று வருவதையும், பிரான்ஸ் சமய அடிப்படையில் சீன மக்களை சிக்க வைத்ததையும் உற்று நோக்கும்போது உண்மையாகவே ரஷ்யா தான் ஓர் சிறந்த இடத்தை வகிக்கின்றது என்று சாங்-சி-துங் குறிப்பிட்டுள்ளார். 1896-ஆம் ஆண்டு சீனாவும், ரஷ்யாவும் லி-லிபானோ (Li Libonov) உடன்படிக்கை செய்து கொண்டனர். இவ்வுடன் படிக்கையின் முக்கியமான நோக்கம் சீனாவை ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து பாதுகாப்பதாகும். சீனா, சைபீரியா இருப்புப் பாதையைப் புதுப்பிக்க உரிமையளித்த தோடு, ரஷ்ய சீன வங்கி ஒன்றை ஏற்படுத்தவும் அனுமதித்தது. அதோடு சீனாவின் பெருமையை ரஷ்யா தான் காப்பாற்றும் என்ற நம்பிக்கையையும் உருவாக்கியது. லி-லிபானோ (Li Libonov) உடன்படிக்கையின் காரணமாக ரஷ்யாவின் ஆக்கிரமிப்புப் பசி தீர்ந்தபாடியில்லை. ஜெர்மனி சீனாவிலிருந்து கியோசெளவை (Kiachow) பெற்றதன் காரணமாக ரஷ்யாவும் கொள்கையை மாற்றியமைக்க விரும்பியது. 1898-ஆம் ஆண்டு உடன்படிக்கையின் போர்ட் ஆர்தர் (Port Arthur) டேரியன் (Darein) போன்ற இடங்களை 25 ஆண்டு காலத்திற்கு குத்தகைக்கும், மஞ்சூரியாவில் சுரங்க உரிமையினையும் டேரியன் வரை சீன கிழக்கு இரயில்வே நிலையத்தினை தெற்காக விஸ்தரிக்கும் பணியினையும் பெற்றுக் கொண்டது. இரண்டு துறைமுகங்களிலும் சீன ரஷ்யப் போர்க் கப்பல்களை நிறுத்தும் உரிமையையும் பெற்றது. இவ்விதமான உரிமைகளையும் சலுகைகளையும் பெற்றதோடு சீனாவில் வேறு நாட்டினர்கள் ஏற்படுத்தாத ஒரு உறுதியான நிலையினையும் ஏற்படுத்தியது.

ஜெர்மனி

ஏகாதிபத்திய நாட்டு அரங்கில் புதிதாக நுழைந்த ஜெர்மனி கிழக்காசிய நாடுகளில் தனது ஆதிக்கத்தை வேருன்றுவதில் காட்டிய ஆர்வம் காரணமாக தானே முதலில் செயல்பட்டது. அதோடு லியோடுங் தீபகற்பத்தைக் காப்பாற்றுவதில் எடுத்த முயற்சியின்

காரணமாக சீனா பெரும் நன் மதிப்பைப் பெற்றது. சீனா கியாச்சௌ குடாவினை (Kiachow Bay) பிரிக்க வேண்டும் என்ற முயற்சியினையும் கைவிட்டது. இந்நிலையில் ஜெர்மனி இராணுவ நடவடிக்கையில் இறங்க முடியு செய்தது. 1897-ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் வெடிமருந்து படகு ஒன்று அனுப்பப்பட்டது. ஆனால் கியாச்சௌவுக்குச் போகும் வழியில் அப்படகு அழிக்கப்பட்டது. இரண்டு மாதங்களுக்குப்பின் இரண்டு கத்தோலிக்க சமயப் பரப்பாளர்கள் ஷாண்டுங் என்ற இடத்தில் சீனக் கொள்ளையர்களால் கொலை செய்யப்பட்டனர். அதன் பின்பு ஜெர்மானியப்படை கியோச்சோவை அடைந்து அப்பகுதி தனக்கே சொந்தம் என வாதிட்டது. ஜெர்மனியின் வெளி உறவு அமைச்சர் “கிழக்கு ஆசியாவில் எங்களுக்கு ஒருநிலப்பகுதி தேவையுள்ளது. அது இல்லையெனில் நாங்கள் பொருளாதார கடல் வாணிக அரசியல் விமானத்தில் காற்றில் சுற்ற வேண்டியிருக்கும். டோங்கினில் பிரான்ஸின் ஆதிக்கம் போன்று, ஹாங்காங்கில் இங்கிலாந்தின் ஆதிக்கம் போன்று வடக்கே ரஷ்யாவின் ஆதிக்கம் போன்று, பொருளாதாரத் துறையில் எங்களுக்கு சீனாவின் கதவுகள் திறக்கப்பட வேண்டும்” என்று கூறியுள்ளார்.

கட்டாயத்தின் பேரில் சீனப்பகுதிகளை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டபின் ஜெர்மனி, 1898-ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 6-ஆம் நாள் ஒரு உடன்பாட்டுக்கு உட்படுமாறு சீனாவை வற்புறுத்தியது. கியோச்சோ விரிகுடா ஜெர்மனிக்கு 99 ஆண்டுகட்கு குத்தகை விடப்பட்டது. ஷாண்டுங்கில் இருப்புப்பாதைகள் போடுவதற்கான உரிமையும், சுரங்கங்களின் உரிமையும் ஜெர்மனிக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. சீனா, ஷாண்டுங் பகுதியின் வளர்ச்சிக்காக மனிதரையும் மூலதனத்தையும் பொருட்களையும் விலைக்கு வாங்க வேண்டியிருந்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஷாண்டுங் ஜெர்மனியின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்ட பகுதியானது. கெய்சரின் பயமுறுத்தல்கள் ஜெர்மனியரின் பேராசையை உலகுக்கு தெரிவித்தன. ஜெர்மனியின் பேரரசுக்கொள்கையை வெற்றிகரமாக செயல்படுத்துவதில் ஆர்வம் காட்டினர். தூரப்பகுதியில் வசிப்போரும் ஜெர்மனி சீன மண்ணில் தனது கேடயத்தை நாட்டிவிட்டது என்பதை அறிவர் என டன்-ஜே-லி (Don J:Li) குறிப்பிட்டுள்ளார். சீனாவில்ஜெர்மானியரின் செல்வாக்கு நாளுக்கு நாள் வளர்ந்தது. ஜெர்மானியத் தூதுவரான வான்கெடல்ர் சீனாவில் கொலை செய்யப்பட்டார். இதனால் கோபமுற்ற கெய்சர் 1890-ஆம் ஆண்டு பாக்ஸர் கலகத்தை ஒடுக்க ஏற்படுத்தப்பட்ட பன்னாட்டு இராணுவ ஜெர்மானியத் தளபதியிடம் “சீனர்களைக் கண்டு அடித்து நொறுக்குங்கள் எப்பகுதியையும் அவர்களுக்காக விட்டு வைக்க வேண்டாம். எவரையும் சிறை செய்ய வேண்டாம்” என்று ஆணையிட்டதாக பென்ஸ் (Benns) கூறுகிறார்.

பிரான்ஸ்

இந்தோ சீனாவில் தனது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டிவிட்ட பிரான்ஸ் தூர கிழக்குப் பகுதிகளில் தொடர்ந்து தலையிட்டது. லியோடுங் தீபகற்பத்தை சீனாவுக்குக் கொடுக்கும் படி, பிரான்ஸ் ஜப்பானைக் கட்டாயப்படுத்தியது. இதற்குக் கைமாறாக சீன ஜப்பானியப் போர்முடிந்த பின்பு பிரான்ஸ், யுனான், குவாங்ஸி, குவாங்டுங் ஆகிய பகுதிகளின் தாது வளங்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் உரிமையைப் பெற்றது. சீனாவிடமிருந்து ரஷ்யாவும், ஜெர்மனியும் புதிய சலுகைகளைப் பெற்றதைக் கண்ட பிரான்ஸ் தனக்காகவும் சலுகைகளைக் கோரியது. 1898-ஆம் அண்டு இளவேனில் காலத்தில் சீனாவைக் கட்டாயப் படுத்தி பிராங்கோ-சீனா உடன்படிக்கை கொண்டு வரப்பட்டது. இவ்வுடன் படிக்கையின்

சீனா, பிரான்சுக்கு 1) தொங்கினிலிருந்து கும்மிங்கிற்கு இருப்புப்பாதை போடும் உரிமை 2) குவாங்கோ விரிகுடாவை 99 ஆண்டுகளுக்கு குத்தகைக்கு விடல் 3) சீன நாட்டின் தபால்துறையில் ஆலோசகர்களாக பிரெஞ்சுக் காரர்களை நியமித்தல் ஆகிய உரிமைகளைக் கொடுக்க முன்வந்தது. இவ்வுடன்பாட்டின்படி யுன்னான், குவாங்ஸீ, குவாங்டன் ஆகியவை பிரெஞ்சுக்காரர்களின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டன. இவ்வாறான நடவடிக்கைகள் பிரான்சுக்கு நிலையான ஆதிக்கத்தன்மையையும் தென் சீனப் பகுதியில் தொழிற் சலுகைகளும் கொடுத்தன என்பதோடு மட்டுமின்றி ஹாங்காங், காண்டன் பகுதி களிலிருந்த ஆங்கில ஆதிக்கத்தை விரட்டவும் டாங்கிங் வளைகுடாவை வாணிப மையமாகக் கொண்டு பிரெஞ்சுக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வரவும் உதவின.

இங்கிலாந்து

ஆங்கில அரசாங்கம் சீனாவில் புதிதாக ஏற்பட்ட ஜெர்மானிய, ரஷ்ய, பிரெஞ்சு ஆதிக்கக் கொள்கைகளுக்கு எந்தவிதமான எதிர்ப்பும் தெரிவிக்கவில்லை. தனது வாணிக வளர்ச்சியை மட்டுமே இங்கிலாந்து கருத்தில் கொண்டிருந்ததேயன்றி அரசியல் ஆதிக்கத்தைப் பொருட்படுத்தவில்லை. ஆனால் ஐரோப்பிய பேரரசுகளால் சீனாவில் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஆதிக்க நிலைகளால்தாக்கப்படாமல் இங்கிலாந்து தனித்துச் செயல்படுவது கடினமாகவே இருந்தது. அதாவது, அன்றைய நிலையில் குத்தகையை பெறல், சலுகைகளை அடைதல், முக்கிய ஆதிக்க செல்வாக்கு பெறல் ஆகியவை மட்டுமே சிறந்த செயல் முறைகளாகக் கருதப்பட்டு வந்ததால் இங்கிலாந்து தனது பங்கை சீனாவிடமிருந்து பெறவேண்டிய கட்டம் வந்தது. பிரான்சின் உடன்பாடு வெற்றியாக முடிந்த மூன்று தினங்களுக்குள் இங்கிலாந்தும் சீனாவும் சில உடன்பாடுகளைச் செய்துகொண்டன. இதன்படி இங்கிலாந்து 1) யாங்ட்ஸி பள்ளத்தாக்கின் எந்தப் பகுதியையும் தனியாக பிரிக்கவில்லை என சீனா உறுதி கூறவேண்டும். 2) சீனக்கடல் வாணிக சுங்க இலாகா இங்கிலாந்திற்கு உட்படல் 3) ஆர்தர் துறைமுகம் ரஷ்யாவின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருக்கும் வரை வை-ஹை-வை (Wie-Hai-Wie) பகுதியை இங்கிலாந்துக்குக் குத்தகைக்கு விடவேண்டும். 4) கௌலன் (Knowleon) பகுதியின் குத்தகைக் காலம் 99 ஆண்டுகளாக உயர்த்தப்படவேண்டும்.

தனது பங்குக்காக ஜப்பான் பார்மோஸாவுக்கு எதிர்புறத்திலிருக்கும் ஃபியூகின் (Fukien) பகுதியை எந்த அயல்நாட்டிற்கும் கொடுக்கவில்லை என வலியுறுத்தியது. இவ்வாறான எல்லா கோரிக்கைகளையும் சீன அரசு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

பேராதிக்கத்தன்மை

சீன நாட்டைப் பங்கிடும் பணி முதன் முதலில் பிரான்ஸால் துவக்கப்பட்டு பல ஐரோப்பிய நாடுகளால் தொடரப்பட்டது. அவற்றோடு புதிதாக இத்தாலியும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கொண்டது. இந்த ஐரோப்பிய நாடுகளில் வலுவுற்றிருந்த இத்தாலி 1899-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரியில், சான்மென் விரிகுடாவில் உள்ள சிகியாங் பகுதியில் கடற்படைத்தளம் அமைக்கும் உரிமை தனக்கு வேண்டும் எனக் கேட்டுக்கொண்டது. தன்னம்பிக்கையை வளர்க்க விரும்பின சீனா, துணிவோடு இத்தாலியின் வேண்டுகோளை நிராகரித்தது. இதனால் சலுகைகளைப் பெறும் முயற்சிக்கு தற்காலிகத் தடை ஏற்பட்டது. இருப்பினும் ஏற்கெனவே சீன நாடு பல வழிகளில் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. உதவியற்றிருந்த மஞ்சு

அரசாங்கம் திறமையற்றும் செயலற்றும் இருந்தது. அயல்நாட்டவர்கள் மஞ்ச அரசினைத் தம் விருப்பம்போல் ஆட்டிப்படைத்தனர். சில அயல்நாட்டவரின் பொறுப்பிலிருந்த சீனப் பகுதிகளைப் பிரிப்பதில்லை என உறுதி கூறுமாறு சீன அரசு கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது. அதற்கான அறிக்கை ஒன்றையும் வெளியிடவேண்டும் எனக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது. இவ்வாறான இக்கட்டான சூழ்நிலையில் ஐரோப்பியப் பேரரசுகள் தங்களது விருப்பப்பட்ட சீனப் பகுதிகளை ஆக்கிரமித்தனர். இவ்வாறு மஞ்சூரியா ரஷ்யாவின் விருப்பமான பகுதியாகவும், ஷாண்டுங் ஜெர்மானிய ஆதிக்கப் பகுதியாகவும் யாங்ஷி பள்ளத்தாக்குப் பகுதி ஷாண்டுங் ஜெர்மானிய ஆதிக்கப் பகுதியாகவும், யுவான் பிரெஞ்சு ஆதிக்கப் பகுதியாகவும் ஆயின. அவரவர் விருப்ப ஆதிக்கப் பகுதிகளில் உணவுப் பங்கீடு முறை செயல்படுத்தப்பட்டது. அந்தந்த நாடுகளைச் சேர்ந்த மக்களே வணிகச் சலுகைகளைப் பெற்றனர். பல முக்கிய சலுகைகளை அனுபவித்தனர். ஹீக்ஸ் கூறுவது போன்று இந்த குத்தகைப் பகுதிகள் பழைய குடியேற்றங்களை விட மாறுபட்டவை. அதுவும் காலனிகளைப் போன்ற அமைப்பும் கொண்டது ஆகும்.

இம்மாதிரியான செயல்களால்தான் முன்னாளில் ஆப்பிரிக்கா பிரிக்கப்பட்டது. அது போன்ற ஒரு நிலை வந்துவிடுமோ எனச் சீன மக்கள் கலக்கமுற்றனர். இதைத்தான் மிகவும் வேதனையுடன் டாக்டர் சன்யாட்சென் எடுத்துரைத்தார். அவர் கூறியதாவது, எந்தெந்த நாடுகளுடன் சீனா உடன்பாடுகள் செய்துகொண்டதோ அவற்றிற்கெல்லாம் சீனா குடியேற்றமாக இருக்கின்றது. உடன்பாடு செய்த நாடுகள் அனைத்தும் சீனாவின் தலைவர்கள். “எனவே நாம் ஒரு நாட்டிற்கு மட்டும் அடிமைகள் அல்ல எல்லா நாடுகளுக்குமே அடிமைகள்” என்பதாகும். எல்லா நாடுகளுமே உடன்பாடுகள் வைத்திருந்தன. ஆனால் உண்மையில் அவர்கள் சீனாவில் ஆதிக்கம் செலுத்த இருந்தாலும் சீனா துண்டாக்கப்படாமல் அந்நாட்களில் காத்தனர். அவ்வாறு அவர்கள் காத்ததற்குக் காரணம் அவர்களுக்குள்ளேயே இருந்த காழ்ப்புணர்ச்சிகள் ஆகும். அதனால் அவர்கள் அமைதியோடு சீனாவைத் துண்டிக்க முடியாத நிலை இருந்தது. திறந்தவெளிக்கொள்கை அறிவிக்கப்பட்ட பின்பு சீனாவைத் துண்டுபோடுவது தவிர்க்கப்பட்டது எனப்பொதுவாக நம்பப்பட்டது. ஆனால் பேரரசுக் கொள்கையாளர்கள் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டினை மதித்து தங்களது இழிசெயலைக் கைவிட்டார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. மாறாக அந்நாடுகள் தங்களுக்குள்ளேயே வரப்போகும் பூசல், குழப்பம், போர் பற்றி சிந்தித்துச் செயல்பட்டனர். இதன் விளைவாக சீன நாடு விரைவான அழிவிலிருந்த காக்கப்பட்டது என்பது தெளிவு.

பயிற்சி வினா

1898-ஆம் ஆண்டு நூறு நாள் சீர்திருத்த இயக்கத்தின் விவரங்களைத் தருக. அது தோல்வியடைந்ததற்கான காரணங்களைத் தருக.

சீனாவில் நூறு நாள் சீர்திருத்தங்கள் தோல்வியுற்ற பின்னர் நாட்டில் அமைதியின்மையும், குழப்பமும், கலவரமும் நிலவின. அந்நிலையைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, 1900-ல் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சி ஒன்று பாக்சர் கலகம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அதனைக் குத்துச் சண்டை வீரர் இயக்கமென்றும், மல்லர் சங்கம் என்றும் வரலாற்றாசிரியர்கள் அழைக்கின்றனர். பாக்சர் கலவரம் அல்லது கலகம் கிறித்துவ சமயப் பரப்பாளர்கள் நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராகவும், சீன நாட்டிலிருந்து அன்னியர்களை அறவே விரட்டியடிக்கவும் ஏற்பட்ட முக்கியமானதொரு இயக்கமாகும். இவ்வியக்கம் இறுதியில் தோல்வியடைந்தாலும், சீனாவில் அது சீரிய மாற்றங்களை உண்டு பண்ணியது என்பதை எவரும் மறுக்க இயலாது.

பாக்சர் கலகத்துக்கான காரணங்கள்

பாக்சர் கலகம் திடீரென்று ஏற்பட்டதொரு நிகழ்ச்சியல்ல. இக்கலவரம் அல்லது கிளர்ச்சி ஏற்படுவதற்கு மூலகாரணமாக அமைந்தது சீனாவில் கிறித்தவ சமயப் பரப்பாளர்களின் நடவடிக்கைகளாகும். ரோமன் கத்தோலிக்கரும், புராட்டஸ்டண்டுகளும் அவர்தம் சமயத்தைப் பரப்புவதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தனர். புத்த சமயத்திலிருந்து கிறித்தவ சமயத்திற்கு மாறின சீனர்கள் நாட்டில் உயர்ந்தவர்களென்றும், உரிமை பெற்ற வகுப்பினரென்றும் கருதப்பட்டனர். அவர்களைச் சீனமக்கள் மதிக்கவில்லை. மதம் மாறிய மக்களும் சீனநாட்டில் நடைபெறும் விழாக்களிலும் தக்க முறையில் கலந்து கொள்ளாமல் பண்டைய கலாச்சாரத்திற்கும் பழமைக்கும் சிறந்தொரு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கிய தங்களது நாட்டையே அவமதித்தனர். கிறித்தவ சமயப்பரப்புச் சங்கங்களின் ஆதரவைப் பெற்றுக் கொண்டு சீன மக்களிடையே சினம் ஏற்படும் வகையில் அவர்கள் நடந்து கொண்டனர். 1900-ல் சீன நாட்டில் தேசிய உணர்வால் தோன்றிய பாக்சர் கலகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் அவர்களைச் சீனாவை விட்டு விரட்ட வேண்டுமென்று எண்ணினர்.

அந்நியர்களை அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் இத்தாலிய நாட்டில் எழுந்த கார்போனரி போன்ற இரகசியக் கழகங்கள் பல சீனாவில் தோன்றின. அவைகளில் ஒன்று ஐ-ஹோ-சுவான் என்பதாகும். அதன் பொருள் 'நியாயப் போர்க்கரங்கள்' (First of Righteous and Harmony) என்பதாம். இந்தச் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் 'பாக்சர்கள்' (Boxors) என்று ஐரோப்பியர்களால் அழைக்கப்பட்டனர். குத்துச்சண்டை கத்திச்சண்டை என்றழைக்கப்பட்ட மற்போர், வாட்போர் போன்றவைகளில் சிறந்த முறையில் பயிற்சி பெற்று, அந்நிய நாட்டினரின் தொல்லைகளிலிருந்து சீன நாட்டை விடுவிக்கும் பொருட்டு அவர்களைக் கடல் கடந்து செல்லும் வரை, விரட்டியடிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்தை பாக்சர்கள் கொண்டிருந்தனர். வரலாற்றாசிரியர்களில் சிலர் பாக்சர்கள் "அரசு வமிசத்தைக் காப்பாற்று; அந்நியரை விரட்டு" என்ற குறிக்கோளைக் கொண்டிருந்தனர் என்று கூறுவர்.

அந்நியர்கள் மீது ஏற்பட்ட கடுமையான வெறுப்பும், சினமுமே பாக்சர் கலவரத்திற்கு வழிவகுத்தது. 1839 ல் தொடங்கிய முதலாம் அபினிப் போரிலிருந்து தங்கள் நாட்டிற்குள் வன்முறையில் நுழைந்து அதிகாரம் செய்யத் தொடங்கிய அந்நியர்களை சீனர்கள்

எதிர்த்தனர். எதிர்ப்புகளைப் பொருட்படுத்தாத அந்நிய நாட்டவர்கள் கடுமையான உடன் பாடுகளைச் சீனமக்கள் மீது திணித்தனர். சீனர்களிடமிருந்து ஏராளமான அளவில் போர் இழப்பீட்டுத் தொகையை பெற்றுத் தங்களை வளப்படுத்திக் கொண்டனர். ஏராளமான அளவில் வணிகச் சலுகைகளைப் பெற்றனர். சீனப்பகுதிகளின் வழியாக இருப்புப் பாதைகளை அமைத்துக் கொண்டனர். 1895 ல் முடிவடைந்த சீன ஜப்பானியப் போரில் சீனா படுதோல்வி அடைந்ததைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட அந்நிய நாடுகள் சீனாவிடமிருந்து மேலும் பல சலுகைகளைப் பெற்றன. இவற்றிலிருந்து எல்லாம் சீனா விடுதலையடைந்து சீனமக்கள் மீண்டும் நல்வாழ்வு பெற வேண்டுமேயானால் அந்நிய நாட்டவர்களைச் சீனாவிலிருந்து அப்புறப்படுத்துவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்பதைச் சீன மக்கள் உணர்ந்து பாக்கர் கலகம் ஏற்பட வழி செய்தனர்.

வெளிநாடுகளில் சீனர்கள் மிகவும் கொடுமையாக நடத்தப்பட்டு வந்ததும் இக்கிளர்ச்சிக்கு மற்றுமொரு காரணமாக அமைந்தது. சீன நாட்டில் வணிகச் சலுகைகளைப் பெற்று வளமாக வாழ்க்கையை நடத்திவந்த வெளிநாட்டவர், சீனமக்களைத் தங்களது நாடுகளில் கொடுமையாக நடத்துவதைக் கண்டு சீனர்கள் வெறுப்பும் வேதனையும் அடைந்தனர். சீனத் தொழிலாளிகள் வெளிநாடுகளில் ஈவு இரக்கமின்றிக் கொல்லப் பட்டனர். இதனைக் கண்டு சினமடைந்த சீனமக்கள் பாக்கர் கலவரத்தில் ஈடுபட்டனர்.

ஐரோப்பிய நாடுகள் சீனநாட்டின் பல பகுதிகளில் தங்களது செல்வாக்கை நாளடவையில் நிலை நிறுத்தச் செய்தன. இதனைக் கண்ட சீனர்கள் ஆப்பிரிக்க நாட்டைப் போல் தங்களது நாடும் சிதறுண்டு போய்விடும் என்று அஞ்சினர். சீனநாட்டின் ஒற்றுமையும் நாட்டுப் பற்றையும் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று எண்ணிய சீனர்கள் தங்கள் நாட்டில் அந்நிய நாட்டவர்கள் புரியும் அட்டூழியங்களுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் எண்ணத்துடன் 1900 ல் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர்.

அந்நியர்களின் தொல்லைகளினால் அவதியுற்ற சீனர்கள், தம்மை ஆட்சி புரிந்து வந்த மஞ்சு அரசு வம்சத்திடமிருந்து எவ்வித பலனையும் பெறாமற் போனது பாக்கர் கலகத்திற்கு மற்றொரு காரணமாக அமைந்தது. மஞ்சு வம்ச மன்னர்கள் கிணற்றுத் தவளைகளைப் போல் ஆட்சிபுரிந்து வந்ததால் அயல்நாடுகளுடன் உறவுகளை மேற்கொள்வதிலும், இராணுவ வலிமையைப் பெருக்குவதிலும் நோக்கம் இல்லாதவராய் இருந்தனர். இதனைக் கண்ட சீனமக்கள் வெறுப்புக் கொண்டதுடன் சீனாவின் பொருளாதாரச் சீர்கேடுகளுக்கு மஞ்சு வம்சமே முழுப்பொறுப்பாகும் என்றெண்ணவும் செய்தனர். ஆகவே கடவுளின் பிரதிநிதி என்று தங்களைக் கூறிக்கொண்டு வந்த மஞ்சு வமிச மன்னர்கள் மக்களின் பிரதிநிதி என்ற முறையில் சீன நாட்டைப் பாதுகாக்கத் தவறியதால், அவர்களைச் சீன மண்ணிலிருந்து விரட்ட வேண்டுமென்று பாக்கர்கள் நினைத்ததில் வியப்பொன்றுமில்லை.

இயற்கையின் கொடுமையான போக்கும் பாக்கர் கலகத்திற்குப் பாதை வகுத்தது. ஏற்கனவே அந்நிய நாடுகள் சீனாவைப் பங்கு போட்டுக்கொள்வதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டு வந்தன. அந்நிய நாட்டவர்கள் சீன மக்களிடையே அபின் உண்ணும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்தியதால் சீனநாடு மோசமான நிலையை அடைந்தது. போர்கள் மூலமாகவும் அந்நியர்கள் சீனாவிடமிருந்து அதிக அளவில் இழப்பீட்டுத் தொகையைப் பெற்று வந்தனர்.

வரிச்சுமையும் அதிகமாக இருந்தது. மேற்கண்ட தொல்லைகளினால் அவதியுற்று வந்த சீனர்கள் வெள்ளப் பெருக்காலும் பஞ்சத்தாலும் மேலும் கடுந்தொல்லைகளுக்கு ஆளாயினர்; வெள்ளத்தினால் நகரங்கள் சேதமுற்று பாழடைந்தன. இவ்வாறாகத் தங்களது நிலை மிகவும் மோசமடைந்து வந்ததைக் கண்ட சீனர்கள் மனக்குறைவுடன் கலகத்தில் ஈடுபட்டனர்.

பேரரசி தோவேஜர் (Dowager Empress) இரகசியமாக பாக்சர்களுக்கு ஆதரவளித்து வந்தார். மஞ்ச அரச வமிசம் சீன மக்களின் தொல்லைகளுக்கெல்லாம் காரணமாய் விளங்கினும், இத்தருவாயில் சீன மக்கள் அந்நியர்கள் மீது கொண்டிருந்த வெறுப்பைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள விழைந்த பேரரசியார் அவர்களுக்கு இரகசியமாகத் துணைபுரிந்து வந்தார். இதனைக் கண்ணுற்ற பாக்சர்கள் “மஞ்ச மன்னரின் ஆட்சியை ஆதரியுங்கள்; அந்நியப் பேய்களை நாட்டைவிட்டு விரட்டுங்கள்” என்று கோரிக்கை விடுத்தனர்.

பாக்சர் கலவரத்தின் போக்கு

1898 ஆம் ஆண்டில் சீனாவில் வடமாநிலங்களில் ஏற்பட்ட பஞ்சம் அந்நியர்கள் மீது கடும் வெறுப்பையும் கோபத்தையும் உண்டு பண்ணியது. அடுத்த ஆண்டில் ஷாண்டுங் (Shantung) மாநிலத்தில் வன்முறை தலை விரித்தாடிற்று. இயற்கையின் மீது வெறுப்பும் தொல்லைகளைக் கண்டு மனக்குறைவுமுற்ற பாக்சர்கள் அந்நியர்களையும் சீனக் கிறித்தவர் களையும் தாக்கினார்கள். ஷாண்டுங் மாநிலத்தில் தொடங்கிய கலவரம் சிஹ்லி (Gihili) ஷான்சி (Shansi), மஞ்சூரியா, மங்கோலியா போன்ற பகுதிகளுக்கு பரவத் தொடங்கியது. 1900 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல், மே திங்களில் பாக்சர் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் இருப்புப் பாதைகளை நாசமாக்கியதோடல்லாமல், அஞ்சல், தந்தி நிறுவனங்களைத் தகர்த்தெறியவும் முற்பட்டனர். மின்சார நிறுவனங்களை அழித்தனர். அதே ஆண்டு ஜூன் திங்கள் 4ஆம் நாள் பீகிங் நகரில் மட்டும் 1500 அந்நியர்கள் கொல்லப்பட்டனர். ஜூலைத் திங்கள் 12ஆம் நாள் கலகக்காரர்களில் ஒருவரால் ஜப்பானியத் தூதுவர் கொல்லப்பட்டார். அரசாங்கத்தின் படைகள் அந்நியர்கள் வாழ்ந்து வந்த பகுதிகளைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டனர். அந்நியர்கள் பலர் கொல்லப்பட்டனர். ஜெர்மானியத் தூதரான வான்கெட்லர் (Von Kettler) பட்டப் பகலில் நடுவீதியில் சீனப் போர்வீரன் ஒருவனால் துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். அந்நியர் அடைந்த பொருட் சேதமும் ஆட்சேதமும் நாளுக்கு நாள் அதிகமாகிக் கொண்டு வருவதைக் கண்ட தோவேஜர் பேரரசியார் பாக்சர்களை வெளிப்படையாக ஆதரிக்கத் தொடங்கினார்.

பாக்சர்களின் அட்டூழியங்களைக் கண்டு அச்சம் கொண்ட அந்நியர்கள் தங்களுடைய நலன்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யத் தொடங்கினர். அதன் முதற்காரியமாக எல்லா இரகசியக் கழகங்களும் சட்டத்திற்கு விரோதமானவை என்று அறிவிக்கப் படவேண்டுமென்று மஞ்ச அரசாங்கத்திடம் கோரினர். அதற்கு அரசாங்கம் சிறிதளவேனும் செவி சாய்க்காததைக் கண்டு சிதறிக் கிடந்த அந்நியர்கள் அனைவரையும் ஒன்று திரட்டி முக்கியமான நகரங்களுக்குக் கொண்டு சென்று பாதுகாப்பு அளித்தனர். பின்னர் அந்நியரனைவரும் அவரவர்களுடைய அரசாங்கத்தை உதவி அளிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டனர். அந்நிய அரசாங்கங்களும் தங்கள் குடிமக்களைப் பாதுகாக்கும் நோக்கத்துடன் ஜூலை திங்கள் 14-ஆம் நாள் படைகளை சீனநாட்டில் கொண்டு குவித்தன. ஜப்பான் 8,000

வீரர்களையும் ரஷ்யா 4,500 வீரர்களையும் பிரிட்டன் 5,000 வீரர்களையும் அமெரிக்கா 2500 வீரர்களையும் பிரான்சு 800 வீரர்களையும் அனுப்பின. அத்துடன் ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஆஸ்திரியா ஆகிய நாடுகளிலிருந்தும் படைகள் சீன நாட்டில் குவிந்தன. அந்நிய நாடுகளின் கூட்டுப்படைகளுக்கு ஜெர்மானியத் தளபதி கவுண்ட் வான் வால்டெர்சே (Count Von Waltersee) தலைமை தாங்கி நடத்தினார். அப்படைகள் ஆகஸ்ட் திங்கள் 4ஆம் நாள் டியன்ட்சினிலிருந்து புறப்பட்டு பத்து தினங்களுக்குள் தங்களுடைய கொடிகளை பீகிங் நகரம் முழுவதும் பறக்கும்படி செய்தனர். அவர்களின் படை பலத்தை எதிர்த்து நிற்க முடியாமல், எட்டு வாரங்கள் முற்றுகையிட்ட சீனப்படைகள் பின்வாங்கி ஓடின.

பேரரசியார், முன்னர் குவாங்ஷுவுடனும் மற்றும் சில வீரர்களுடனும் 1900 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு திங்கள் 15-ஆம் நாள் நாட்டு புறமக்களைப் போல மாறுவேடம் பூண்டு அரண்மனையிலிருந்து வெளியேறினர். சீன மக்களின் உடமைகளையும் உரிமைகளையும் பாதுகாக்க வேண்டிய மன்னனும், அரசியாரும் வெளியேறிய பின் சீன மக்களின் நிலை மிகவும் பரிதாபமான நிலையிலிருந்தது. அந்நியப்படைகள் பீகிங் நகரத்தில் புகுந்து பாக்கர்கள் செய்த அட்டூழியத்தை விடப் பன்மடங்கு செய்தனர். படைவீரர்கள் பல இடங்களுக்கும் சென்று இதுகாறும் துன்பம் அனுபவித்து வந்த அந்நியர்களை விடுவித்தனர். இவ்வாறாக பாக்கர் கலகம் அடக்கியொடுக்கப்பட்டது.

பாக்கர் ஒப்பந்தம் (Boxer Protocol, 1901)

அந்நியர்களுக்குத் துன்பமும் தொல்லையையும் பாக்கர் கலகம் மூலமாக விளைத்த சீனர்களுக்குத் தகுந்த தண்டனை அளிக்க வேண்டுமென அவர்கள் முடிவு செய்தனர். அதன் பொருட்டு அனைத்து நாட்டுப் பிரதிநிதிகளும் ஒன்று கூடிப் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தினர். சீன நாட்டின் சார்பில் லூ-யங்-சேங் (Li-Yung-Chang) கலந்து கொண்டார். சீனாவின் பல வீனத்தை நன்குணர்ந்த அவர் அமைதி வழிநாடி ஒரு ஒப்பந்தம் மேற்கொண்டார். பதினொரு நாடுகள் கலந்து கொண்டு, அதன்விளைவாக ஏற்பட்ட ஒப்பந்தம் பாக்கர் ஒப்பந்தம் (Boxer Protocol) என்றழைக்கப்பட்டது. இவ்வொப்பந்தம் 1901 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 7ஆம் நாள் சீன நாட்டிற்கும் பதினொரு நாடுகளுக்கும்மிடையே கையெழுத்தாயிற்று.

பாக்கர் ஒப்பந்தத்தின் விதிகள் பின்வருமாறு

1. வல்லரசுகளிடம் மன்னிப்புக் கோருவதற்காகச் சீன அதிகாரிகள் அவற்றின் தலைநகரங்களுக்கு அனுப்பப்பட வேண்டுமென முடிவெடுக்கப்பட்டது.
2. ஜெர்மன் தூதரைக் கொன்றதற்காகச் சீன அரசாங்கம் மன்னிப்புக் கோர ஒப்புக் கொண்டதுடன் அவருக்குச் சீன அரசின் செலவில் நினைவுச் சின்னம் எழுப்புவதற்கும் ஒப்புதல் அளித்தது.
3. ஜப்பானியத் தூதரைக் கொன்றதற்காகச் சீன அரசாங்கம் மன்னிப்புக் கோர உறுதியளித்தது. அதற்கு இழப்பீடு தரவும் ஒப்புக் கொண்டது.
4. சீனா எல்லா ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் மொத்தமாக 450 மில்லியன் சீன நாணயத்தை ஈட்டுத் தொகையாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

அத்தொகை முழுவதும் 4 விழுக்காடு வட்டியுடன் முப்பத்தொன்பது தவணைகளில் செலுத்தப்பட வேண்டும். இத்தொகைக்கு உறுதியளிக்கும் வகையில் சுங்கவரி வருவாய், உப்பு தயாரித்தலின் மூலம் கிடைக்கும் வருவாய் முதலியவைகளை அளிக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

5. கிளர்ச்சிக்காரர்களோடு சேர்ந்து கொண்ட அல்லது அவர்களை அடக்காமல் விட்ட சீன அதிகாரிகளைத் தண்டிக்கவும் சீனா ஒப்புக் கொண்டது.

6. பாச்சர் கலவரம் நடைபெற்ற நகரங்களில் அரசாங்க நிர்வாகப் பணிகளுக்காக நடத்தப்படும் போட்டித் தேர்வு ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு நடைபெறாமல் நிறுத்தி வைக்கப் பட்டன. இதற்குக் காரணம் அரசாங்கப் பணிகளில் அப்பகுதி வாழ் மக்கள் ஈடுபடக் கூடாதென்ற நோக்கமேயாகும்.

7. துதரகக் காவல் படையென்ற பெயரில் பீகிங் நகரில் அந்நியர்கள் கூட்டாகத் தங்கள் படைகளை வைத்துக்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டார்கள்.

8. டாகுநதியின் (Taku river) முகத்துவாரத்திலுள்ள கோட்டைகள் இடித்துத் தள்ளப்பட்டன. பீகிங் நகருக்கும் கடற்கரைக்கும் இடையேயுள்ள பகுதிகள் மேலை நாட்டவரின் மேற்பார்வையில் விடப்பட்டன.

9. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு சீனா போர்க் கருவிகளைத் தருவிக்கக் கூடாது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

10. சீனாவின் சுங்கவரியானது அந்நிய நாட்டவரின் மேற்பார்வையில் கொண்டு வரப்பட்டது. அவ்வருவாய் அனைத்தும் அவர்களிடையே போய்ச் சேர்ந்தது.

11. டியன்ட்சின் பகுதி அந்நியரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வருவதற்கு சீனா ஒப்புதல் அளித்தது.

12. பீகிங்கிற்கும் அந்நிய நாடுகளுக்கும் ஏற்கனவே நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள வணிக ஒப்பந்தங்கள் மீண்டும் பரிசீலனை செய்யப்படுதல் வேண்டுமென்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

13. அந்நியரின் பாதுகாப்பிற்கு இடையூறு ஏற்படும் வண்ணம் ஏதேனும் கலகம் அல்லது கிளர்ச்சி ஏற்பட்டால் அதனை மாநில அதிகாரிகள் கடுமையாக அடக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்வார்கள் என்று சீன அரசாங்கம் உறுதியளித்தது.

14. இதுவரையிலும் சீனாவில் தொழில் காரணமாக வெளிநாட்டினர் முதலீடு செய்வதற்கு இருந்த தடை இவ்வொப்பந்தத்தினால் நீக்கப்பட்டு, அதிக அளவில் வெளி நாட்டவரின் முதலீடு சீனாவில் பயன்படுத்தப்பட்டது.

15. அந்நிய நாட்டு உறவுமுறையில் சுங்லியேமனுக்குப் பதிலாக சுங் ஏமென் (Tsung Yamen) என்ற ஒரு அந்நியர் அலுவலகம் உருவாக்கப்பட்டது. இதுகாறும் இறைவனின் பிரதிநிதி என்று தம்மைக் கூறிக்கொண்டு வந்த மஞ்சு மன்னரைப் பார்ப்பதற்குரிய நடைமுறைகள் நீக்கப்பட்டன.

பாக்கர் ஒப்பந்தத்தில் ரஷ்யா சேர்ந்திருந்த போதிலும் அது சீனாவை மற்ற நாடுகளைப் போல் தொல்லைக்குள்ளாக்கவில்லை. கூட்டுப்படைகளை சீன நாட்டிலிருந்து விலகிக் கொள்ளுமாறு அறைகூவல் விடுத்த ரஷ்யா இழப்பீட்டுத் தொகையைக் குறைக்க வேண்டுமென்றும் கூறியது. இருப்பினும் இறுதியில் அது தமது படைகளைச் சீனாவிலிருந்து விலக்கிக் கொள்ளவில்லை.

கலகத்தின் தோல்விக்குரிய காரணங்கள்

பேரரசியார் தோவேஜரும் அவருடைய பிற்போக்குவாதி நண்பர்களில் சிலரும் மஞ்சு வமிசத்தை வலிமையுடையதாக ஆக்கும் பொருட்டே பாக்கர் இயக்கத்தை ஆதரித்தார்கள். அவ்வியக்கம் அவர்களுடைய ஆதரவு இருந்தும் தோல்வியடைந்து சீனநாட்டை அவமானப்பட வைத்ததோடு கடனாளியாக்கவும் செய்தது. சீனாவில் வடபகுதியில் மட்டுமே பரவியிருந்த அவ்வியக்கம் மற்ற பகுதிகளில் பரவவில்லை. அந்நிய நாடுகளுடன் போரில் ஈடுபட்டதைக்கூட தென் பகுதியிலுள்ளவர்களுக்கு அறிவிக்கவில்லை. இதன் காரணமாக அவர்கள் போரில் ஈடுபடாமல் ஒதுங்கியிருந்தனர். எனவே பாக்கர் கலகம் வெற்றி பெறாமற் போயிற்று. இரண்டாவதாக, சீனப்படையினர் ஒற்றுமையுடனும் ஒருங்கிணைத்துப் போரிடவில்லை. தளபதி ஜுங்லு தம்முடைய விருப்பம் போல் நடந்து கொண்டதால் அவருடைய தலைமையிலான படைகள் அந்நிய கூட்டுப் படைகளால் நசுக்கப்பட்டன. மூன்றாவதாக, பாக்கர் கலகத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு அரண்மனையிலேயே எதிர்ப்பு இருந்தது. ஜுங்லுவும், யுவான்-ஷி-காயும் பாக்கர்களை ஆதரிப்பதில் பலனில்லை என்பதை அறிந்து அவர்களை உளமாற ஆதரிக்காமல் இருந்தனர். நான்காவதாக, பேரரசியார் தோவேஜரின் நடவடிக்கைகளும் செய்கைகளும் பாக்கர்களின் தோல்விக்குக் காரணமாக அமைந்தன. அரசு வமிசத்தையே குறை கூறிக்கொண்டிருந்த பாக்கர்களின் கவனத்தைத் திசைதிருப்பும் நோக்குடனே தோவேஜர் பேரரசியார் பாக்கர்களை ஆதரித்தார். ஐந்தாவதாக, பாக்கர் கலக்காரர்களிடம் ஆக்கத்திற்கான திட்டங்கள் இல்லாமலிருந்ததும் அவர்களுடைய தோல்விக்குக் காரணமாக அமைந்தது. அந்நியர்களை வெளியேற்றுவதற்கான தங்களுடைய திட்டம் என்னவென்று மக்களுக்கு அறிவிக்காததால் பலர் அவர்களை ஆதரிக்கவில்லை. இறுதியாக, பாக்கர்களுக்கு தனித்தன்மை வாய்ந்த சிறந்த தலைவர்கள் இல்லாததன் காரணத்தால் தோல்வியடைந்தனர்.

பாக்கர் கலகத்தின் விளைவுகள்

பாக்கர் ஒப்பந்தம் சீனாவைப் பல வழிகளில் பாதித்தது. தன்னுடைய விருப்பத்திற்கு மாறாக அது அந்நிய நாடுகளுக்கு பல சலுகைகளை அளிக்க வேண்டியதொரு சூழ்நிலைக்கு ஆளாகியது. இதனால் சீன மக்களுக்கு மஞ்சு வமிசத்தின் மீது இருந்த வெறுப்பு அதிகமாகியது. பாக்கர் இயக்கம் தோல்வியடைந்த போதிலும் 1911 ஆம் ஆண்டுப் புரட்சிக்குக் காரணமாய் அமைந்தது. பாக்கர் இயக்கம் தோல்வியடைந்ததால் அந்நியர்களால் அடக்கி ஆளப்பட்டதோடு, தோல்வியடைந்த நாடு என்ற அடிப்படையில் வைத்தே மதிக்கப் பட்டது. இக்கலகத்தின் விளைவாக மஞ்சு அரசாங்கம் 1902-1908 ஆம் ஆண்டுகளில் பல சீர்திருத்தங்களை மக்களுக்கு வழங்க வேண்டியதாயிற்று. உள்நாட்டு குழப்பத்தையும் அந்நிய நாடுகளின் ஆக்கிரமிப்பையும் மஞ்சு அரசாங்கம் அடக்க இயலாததால், அதன்மீது மக்கள் கொண்டிருந்த மதிப்பும் மரியாதையும் குறையத் தொடங்கியது. பாக்கர் கலகத்தின்

மூலமாக சீனாவின் பொருளாதாரம் பாதிக்கப்பட்டதுடன், அதிகமான போர் இழப்பிட்டுத் தொகையைச் சீனா அந்நிய நாடுகளுக்குத் தரவேண்டியதாயிற்று.

பாக்சர் கலவரத்தின் தன்மை

சீனாவில் அந்நியர்களுக்கு எதிராக ஏற்பட்ட கலவரமே பாக்சர் கலகமாகும். மஞ்சு அரசாங்கமும் அவர்களுக்கு ஆதரவளித்ததால் அவர்கள் உதவியுடன் பாக்சர் கலகக்காரர்கள் அந்நியர்கள் மீது போர் தொடுத்தனர். போர் தொடங்கிய சில நாட்களில், அரசாங்கமும் பாக்சர்களின் உதவியுடன் அந்நியர்கள் மீது போர் தொடுத்தனர். முழுவதும் அந்நியர்களுக்கெதிரான இயக்கமாகத் தோன்றிய பாக்சர் இயக்கத்தைக் கலகம் என்று கூறுவதே சாலப் பொருந்தும். இவ்வியக்கத்தைக் கிளர்ச்சி என்று கூறுவது பொருந்தாதவொன்றாகும்.

பாக்சர் இயக்கம் தோல்வியடைந்த பின்னர், பீகிங் நகரிலிருந்து தம்முடைய மெய்க் காப்பாளருடன் ஓடிப்போன தோவேஜர் பேரரசியார். 1902ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் மீண்டும் திரும்பி வந்தார். மஞ்சு வமிசத்தின் புகழும் பெருமையும் தேய்பிறை போலத் தேய்ந்து கொண்டிருந்த சூழ்நிலையைச் சரி செய்யும் பொருட்டு சீன மக்களுக்குச் சில சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய முன் வந்தார். ஆனால் அச்சீர்திருத்தங்கள் காலங்கடந்த செயலென்று 1911 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட புரட்சி நிரூபித்தது.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. பாக்சர் கலகத்திற்கான காரணங்கள் யாவை என்பது பற்றி ஒரு கட்டுரை வரைக.
2. 'பாக்சர் கலகம்' சீன வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய நிகழ்ச்சியாகும் என்னும் கூற்றினை ஆராய்க.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க ஆண்டிலிருந்தே “சீனா சீனர்களுக்கே” என்னும் தாரக மந்திரத்தைக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாக்கர் கலகம் அடக்கப்பட்ட போதிலும் அதனால் வளர்க்கப்பட்ட தேசியக் கருத்துக்கள் சீனர்களை பல சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்ளத் தூண்டிவித்ததெனலாம். சீன-ஐப்பானியப் போரில் சீனா அடைந்த படுதோல்வி, நூறுநாள் சீர்திருத்தங்களின் தோல்வி, பாக்கர் கலவரங்கள் ஒடுக்கப்பட்டது போன்றவைகளால் சீனாவில் பழமைக் கருத்துக்களும், கோட்பாடுகளும் மறைந்து மேலை நாட்டு அடிப்படையிலான மாற்றங்கள் தோன்றுவதற்கான அடித்தளம் உருவாகியது. சாங்சி-டூங் (Chang Chi Tung) என்பவர் தன்னுடைய புகழ்வாய்ந்த நூலான “லேர்ன்” (Learn) வாயிலாக மேலை நாட்டு முறைகளைப் பற்றியும், அவைகளைப் பயன்படுத்தும் முறைகளைப் பற்றியும் நன்கு விளக்கி மக்களின் மனதில் ஒரு புதிய திருப்பம் தோன்றுவதற்கு வழிவகுத்தார். அதனால் அவற்றை ஒட்டியே 1902 ஆம் ஆண்டு பீகிங் திரும்பிய தோவேஜர் பேரரசியார் பல சீர்திருத்தங்களைச் செயலாக்க முற்பட்டார். ஆனால், அவைகள் மிக மிகச் சொற்பமாகவும், காலம் கடந்து செய்யப்பட்டனவையாகவும் கருதப்பட்டன. சுருக்கமாகக் கூறவேண்டுமானால் மஞ்சு அரசவமிசம் மாய்ந்து கொண்டிருக்கும் போது சீர்திருத்தப்பாதையில் அவர்கள் பயணத்தைத் தொடங்கினர் என்றே கருதவேண்டியதாய்ள்ளது.

இராணுவம்

சீன-ஐப்பானியப் போரில் ஏற்பட்ட தோல்விகளுக்குப் பின் படைமையமைப்பை திருத்தியமைக்க மேற்கொண்ட முயற்சிகளால் பலன் கிட்டவில்லை. ஐப்பானைப் போலத் தாங்களும் பழமையிருளை அகற்றிப் புத்துணர்வோடு செயல்பட்டால்தான் சீனா பழைய நிலையை அடைய முடியும் என்றெண்ணிய ஷுஷி (Tzusi) சீர்திருத்த முயற்சிகளில் முதலாவதாக இராணுவத்தை மாற்றியமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டார். அதற்காக 1901 ஆம் ஆண்டில், பேரரசின் ஆணையொன்று வெளியிடப்பட்டது. ஷிஹ்லியில் தலைமை ஆளுநராகவிருந்த யுவாங்-ஷி-கே என்பவரின் தலைமையில் ஐரோப்பிய முறையில் இராணுவம் திருத்தியமைக்கப்பட்டது. புதிய போர்க்கருவிகளும், பயிற்சிகளும் நுணுக்கங்களும் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டன. படை வீரர்களுக்கான ஊதியம் அதிகரிக்கப்பட்டதோடு அவர்களது தகுதிக் கேற்ப பாராட்டுமரியாதை செய்யும் வழக்கமும் கொண்டு வரப்பட்டது. படைப்புனரமைப்பு அலுவல்களுக்காக இளவரசர் சிங் (Ching) தலைமையில் ஒரு குழு ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1906 ஆம் ஆண்டில் தேசியப்படை அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. திறமையான ஐரோப்பிய பாணியில் சீனாவின் தரைப்படை வளர்ச்சியடைந்தது. இருப்பினும், கப்பற்படை சீர்திருத்தம் பெறவில்லை என்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

கல்வி

கல்வித் துறையிலும் சீர்திருத்தங்கள் பல மேற்கொள்ளப்பட்டன. மஞ்சு அரசர்களின் ஆட்சியில் சீனமக்கள் மிகவும் பிற்போக்கான நிலையில் இருந்தனர். தோவேஜர் அரசியார் அறிஞர்களையும் ஆயிரக்கணக்கான சீன இளைஞர்களையும் அரசாங்கச் செலவில் உயர்கல்வி கற்கும் பொருட்டு ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு அனுப்பி வைத்தார். 1902 ஆம்

ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட ஆணை மூலம் பொதுக்கல்வித்துறை சீராக்கப்பட்டது. மேல் நாட்டுப் பாடத்திட்டங்களைக் கொண்ட புதிய கல்விக்கூடங்கள் பல ஏற்படுத்தப்பட்டன. 1903 ஆம் ஆண்டில் கல்வி அமைச்சரகம் ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. பள்ளிகளில் மேலை நாட்டுக் கல்வி அளிக்கப்பட்டதுடன் சீன இலக்கியங்களும் மாணவர்களுக்குப் போதிக்கப் பட்டன. அரசாங்க அலுவலகங்களில் பணிபுரிய விரும்புமுள்ளவர்களுக்குத் தனியான பள்ளிகளில், பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. 1905 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட ஆணையின்படி சீன இலக்கியங்களை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு, பண்டைய முறையில் நடத்தப்பட்டு வந்த பொதுப்பணித்தேர்வு (Civil Service Examination) முறை நீக்கப் பட்டது. 1907-ல் பெண்களுக்கு ஆரம்பப் பள்ளிகள் திறக்கப்பட்டன. மேற் கண்ட சீர்திருத்தங்களின் விளைவாக 1909-1910 ஆம் ஆண்டுகளில் சீனாவில் 57,267 பள்ளி களும் 89,362 ஆசிரியர்களும் 16,26,529 மாணவர்களுமிருந்தனர். ஏராளமான தொகை கல்வி முன்னேற்றத்திற்காகச் செலவிடப்பட்டது.

திருமணச் சடங்கு

திருமணச் சட்டங்களிலும் பல சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. சீனமஞ்சுக்களின் கலப்பு மணத்திற்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த தடை நீக்கப்பட்டது. 1902-ல் வெளியிடப்பட்ட அரசின் ஆணையின்படி, சீன மஞ்சுக்களிடையே எவ்வித இனப்போராட்டமும் நடைபெறாது என்ற உறுதி மொழியின் பேரில் கலப்புமணம் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

மற்ற சீர்திருத்தங்கள்

ஐரோப்பிய மற்றும் மேலை நாடுகளின் பெரும் ஒத்துழைப்பால் அதிக அளவில் சீன நாட்டில் இறக்குமதியான அபினைத்தடை செய்ய மஞ்சுப் பேரரசு வழிகளை மேற் கொண்டது. 1906 ஆம் ஆண்டில் ஓர் ஆதிக்க ஆணையை வெளியிட்டு மற்றவிடங்களிலிருந்து சீனாவிற்கு அபின் கொண்டு வரக்கூடிய பாதைகளை அரசாங்கம் அடைக்க முயற்சிகள் எடுத்தது. பிறநாடுகளின் ஒத்துழைப்பும் இச்செயலுக்காக நாடப்பட்டது. தேவையற்ற அரசுப் பணிகள் நீக்கப்பட்டன. அரசு அதிகாரங்கள் முறைப்படுத்தப்பட்டு வரையறுக்கப்பட்டன. வெளிநாட்டு உறவு அமைச்சரகம், வணிகத்துறை அமைச்சரகம் சீரிய முறையில் அமைக்கப்பட்டன. இருப்புப்பாதைகள் அமைத்தல், பாலங்கள் அமைத்தல் முதலிய செயல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சுரங்க நிர்மாணப் பணிகள் மேற்கொள்ளப் பட்டன.

அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தங்கள்

மேலைநாட்டு முறையில் கல்வி பயின்ற சீனர்கள், மேலை நாட்டு அரசியல் முறைகளையும் தம் நாட்டில் புகுத்த விரும்பினர். அரசியலமைப்புச் சட்டங்கள் கோரிச் சீனாவில் இயக்கங்கள் தோன்றின. இவைகளுள் மாட்சிமை வாய்ந்தது டாக்டர் சன்யாட்சென் என்பவரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சீன மறுவாழ்வுக் கழகமாகும் (Tang Meng-Hui China Revival Society) இக்கழகமானது சீன நாட்டில் அந்நியரின் தலையீட்டையும், மஞ்சு அரசின் திறமையற்ற ஏதேச்சதிகாரப் போக்கையும் வன்மையாகக் கண்டித்தது. மேலும் அமெரிக்க முறையில் அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்படுதல் வேண்டும் என்றும் இக்கழகம் கூறியது, இக்கழகம்தான் 1911-ல் தோன்றிய புரட்சிக்குப் பின்னர், “மக்கள் தேசியக் கட்சி” (Kuo-Min Tang or Peoples National Party) என்றழைக்கப்பட்டது. பின்னர் இது போன்ற வேறு சில இரகசியக் கழகங்களும் நாளடைவில் சீனாவில் தோன்ற ஆரம்பித்தன.

இக்கழகங்களில் நாட்டுப்பற்று மிக்க இளைஞர் சமுதாயம் சீனாவின் பெருமையை மீண்டும் உன்னதமானதொரு நிலைக்குக் கொண்டு வரும் நோக்கத்துடன் வீறுகொண்டெழுந்தது. இவர்களுடைய பாசறைதான் 'இளஞ்சீனர்' (Young Chin) என்று அழைக்கப்படுகிறது. 'சீனா சீனர்களுக்கே' என்று வீரமுழக்கமிட்ட இவர்கள் தான் 1911 ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட புரட்சியின் ஆணிவேர் எனக் கூறுவது மிகவும் பொருந்தும்.

மஞ்சு அரச வமிசமே அழிந்து கொண்டிருந்த தறுவாயில்தான் தோவேஜர் பேரரசியார் ஆட்சித்துறையை சீர்செய்யும் நோக்கத்துடன் அரசியலமைப்பு முறைகளில் மாறுதல்கள் செய்ய விழைந்தார். சீனமக்களின் விருப்பத்திற்கிணங்க அரசியலமைப்பு இல்லாமையை சீனா மற்ற நாடுகளுடன் ஒப்பிடும்போது பின்தங்கியிருப்பதற்கு, காரணமென்று மஞ்சுப் பேரரசியார் உணர்ந்தார். இதன் விளைவாக சீனப் பேரரசைச் சேர்ந்த பிரபு ஒருவர் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டார். 1906 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் முதலாம் நாள் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குச் சென்று வந்த குழு அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது. இதற் கிடையில் லியாங்-சி-செள (Liang Chi Cho) என்பவர் சீனாவில் அரசியல் சமுதாய மாற்றங்கள் தேவையென்பதனை உணர்ந்து 'அரசியல் தகவல் கிளப்' (Political Information Club) ஒன்றினைத் தொடங்கினார். அதன் வழியாக பாராளுமன்ற முறையில் அரசு நிறுவப் படுதல் வேண்டுமென்றும், மன்னர் பெயரளவிற்குத் தலைவராக விளங்க வேண்டு மென்றும் மைய அரசாங்கத்திற்கும் (Central Government) தல அரசாங்கங்களுக்கும் (Pro-vincial Governments) இடையேயான பணிமுறைகள் வரையறுக்கப்படுதல் வேண்டு மென்றும், தல நிறுவனங்களுக்குத் தன்னாட்சி (autonomy) வழங்கப்படுதல் வேண்டு மென்றும், வெளிநாடுகளோடு சீனாவின் மதிப்பும், பெருமையும், ஒற்றுமையும் குன்றா வண்ணம் உறவுகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்றும் லியாங்-சி-செள கூறினார்.

தாம் காலங்கடந்து செயல்படுவதை நண்குணர்ந்த மஞ்சுப் பேரரசியார் 1908 ஆம் ஆண்டில் அரசியலமைப்பில் சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்ளும் பொருட்டு ஆணையொன் றினைப் பிறப்பித்தார். அதே நேரத்தில் சீனாவை அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்ட பகுதி யாகவும் அவ்வாணை அறிவித்தது. "அரசியலமைப்பு வழங்கப்பட்ட நாடுகளில் எல்லா அதிகாரம் அனைத்தும் அரசவையில் குவிந்திருக்கும்" நாடாளுமன்றம் அரசியலமைப் பிலிருந்து பிறக்க வேண்டுமே தவிர அரசியலமைப்பு நாடாளுமன்றத்தால் உருவாக்கப் படக்கூடாது. சீனப்பேரரசு முறையும் அரசியலமைப்பும் அரசுப் பேராணை மூலம் ஏற் படுத்தப்படுகிறது என்று தோவேஜர் பேரரசியார் குறிப்பிட்டார்.

1906 ஆம் ஆண்டில் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று வந்த அதிகாரிகளின் குழு சமர்ப்பித்த அறிக்கையைப் பரிசீலனை செய்ததன் விளைவாக சீனாவில் புதியதொரு அரசியலமைப்பை உருவாக்குவதில் ஜப்பானிய அரசியலமைப்பு முன் மாதிரியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. 1908 ஆம் ஆண்டில், தற்காலிக அரசியலமைப்பு (The Constitution of 1908) என்று செயல்படுத்தப்பட்டது.

1908 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பின்படி, மஞ்சு மன்னர்களின் அதிகாரம் பன் மடங்கு பெருகிற்று. சட்டமியற்றுவதற்கும், பாராளுமன்றத்தைக் கூட்டவும், தள்ளிப் போடு வதற்கும் மன்னருக்கு அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டன. வெளிநாட்டுத் தூதுவர்களை நியமனம் செய்யவும், போர் தொடுப்பதற்கும் மற்றும் உடன்படிக்கைகள் செய்து கொள்ளவும் மஞ்சு மன்னர் அதிகாரம் பெற்றார். சாதாரண காலங்களில் மக்களுக்கென பலவகையான அடிப்படை உரிமைகள் வழங்கப்பட்டன. சொத்துரிமையுடன் விசாரணைக்குப் பின்னர்

தண்டனை பெறும் உரிமையும் மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. ஆனால் நெருக்கடி நிலையைப் பிரகடனம் செய்யும் உரிமையைப் பெற்றிருந்த மஞ்சப் பேரரசர் அக்காலங்களில் ஆணைகளை பிறப்பித்து நிர்வாகத்தை நடத்திச் செல்லும் உரிமையினைப் பெற்றார்.

அதே சமயத்தில் தோவேஜர் பேரரசியார் ஒன்பது ஆண்டுகளில் படிப்படியாக அரசியல் சீர்திருத்தங்களைப் புகுத்துவதற்கான திட்டமொன்றை பேராணையின் மூலம் வெளியிட்டார். அது ஒன்பதாண்டுத் திட்டம் (Nine year Programme) என்று அழைக்கப்பட்டது. அதன்படி ஆரம்ப நிலையில் மாநிலச் சட்டமன்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு, பிறகு படிப்படியாக மத்திய சட்டமன்றமும், அமைச்சரவைகளும் ஏற்படுத்தப்படும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. இவ்வாறாக, உருவாக்கப்படுகின்ற அரசியலமைப்பின்படி மஞ்ச அரசு வமிசத்தினரின் ஆட்சி சீனாவில் நிலைபெற்று விளங்கக்கூடும் என்று ஷுஷி அரசியார் நம்பியிருந்தார். ஆனால் அவர் கண்டதெல்லாம் வெறும் பகற்கனவே என்று மூன்று ஆண்டுகளுக்குபின் சீனாவில் தோன்றிய 1911 ஆம் ஆண்டு புரட்சியும், அதன் விளைவுகளும் உணர்த்தின.

1908 ஆம் ஆண்டில், அரசியலமைப்பினால் சீன மக்கள் மனநிறைவு அடைவார்கள் என்று அரசு நினைத்தது, அதற்கேற்பட்ட ஒரு தோல்வியே எனலாம். தீவிரவாதிகளும், புரட்சிவாதிகளும், குடியரசுவாதிகளும் அதனை வன்மையாகக் கண்டித்தனர். அது மக்களை ஏமாற்றுவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு மாயவித்தை என்றே மக்கள் நினைத்தனர். பாராளுமன்றத்தின் உரிமைகள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளதென்றும், அதனுடைய உரிமைகள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன என்றும், மஞ்ச அரசு வமிசத்தின் அதிகாரங்கள் அனைத்தும் முன்னர் போலவே உள்ளன என்றும் பல்வேறு கட்சியினர் குறை கூறினர், ஆத்திரமும், ஏமாற்றமுமடைந்த அவர்கள் இரகசிய சங்கங்களின் மூலம் 1908-ல் மஞ்ச வமிசத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அரசியலமைப்பை அழிக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ள முனைந்தனர். இந்நிலையில்தான் திடீரென பேரரசர் குவாங்ஷு 1902 ஆம் ஆண்டு இறந்துவிட்டார். அவரைப் பின் பற்றி தோவேஜர் பேரரசியாரும் இறந்துவிட்டார். இவ்விருவரின் இறப்பினால் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களுக்கோர் மாபெரும் சோதனை உருவாகி 1911-ல் புரட்சியாக வெடித்தது. 1909 ஆம் ஆண்டு மாநில சட்டசபை உறுப்பினர்கள் ஒன்றுகூடி 1907 ல் கூட்டப்பட வேண்டிய பாராளுமன்றம் 1918ல் கூடுதல் வேண்டுமென்றனர். இந்த அரசியலமைப்பை மாற்ற வேண்டிய போராட்டம் நடந்த பல கட்சித் தலைவர்களுக்கு கிடைத்த ஒரு அரிய சந்தர்ப்பமும் வெற்றியுமாகும். 1913 இல் பாராளுமன்றம் கூட்டப்படுவதற்கு முன்பே, புரட்சியானது மஞ்ச வமிசத்திற்குச் சாவுமணி (Death Knell) அடித்தது. வரலாற்றாசிரியர் கீட்டன் (Keeton) குறிப்பிடுவது போன்று, “மஞ்ச வமிசமானது பதவி நீக்கம் செய்யப்படவில்லை. அதற்கு மாறாக உள்நாட்டுக் குழப்பத்தில் படிப்படியாகக் கரைந்துவிட்ட” தெனலாம்.

பயிற்சி வினா

“மஞ்ச அரசு மரபினர் 1902-1908 ஆம் ஆண்டுகளில் மேற்கண்ட சீர்திருத்த முயற்சிகள் போதுமானதன்று, காலங்கடந்ததுங்கூட” திறனாய்வு செய்க.

சீன - ஜப்பானியப் போருக்குப்பின் ஏற்பட்ட ஷிமனோஷாகி உடன்படிக்கைக்குப் பின் ரஷியாவும் பிற ஐரோப்பிய நாடுகளும் ஜப்பானின் ஆதிக்க வளர்ச்சி கண்டு அஞ்சின. ஜப்பானின் ஆதிக்க வளர்ச்சியைத் தடுக்காவிட்டால் தொலைகிழக்கு நாடுகளில் குறிப்பாக சீனாவில் தனது மேலாதிக்கத்தை நிலைநாட்டிவிடும் என அஞ்சின. ஜப்பானில் பெருமளவில் வளர்ந்து வரும் தொழில்களும் மக்கள் தொகையும் புதிய தொழில்நுட்ப பயன்பாடுகளும் விரைவில் அதனை உலக வல்லரசுகளுள் ஒன்றாக உயர்த்தி விடக் கூடும் என எதிர்பார்த்தன. எடுத்த எடுப்பிலே சீனப்போரில் அது கண்ட வெற்றியும் அதனால் கிடைத்த ஆதாயங்களையும் கண்ட ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் குறிப்பாக ரஷியா இரு வகைத் திட்டங்களில் ஈடுபட்டது. ஒன்று வலுவற்ற சீனாவை தங்களுக்குள் பங்கிட்டுக் கொள்வது, மற்றொன்று வளர்ந்து வரும் ஜப்பானிய ஆதிக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது, இரண்டாவது கூறப்பட்ட கருத்தில் சீனப் போரில் ஜப்பான் பெற்ற ஆதாயத்தை அது அனுபவிக்க விடாதவாறு தடைசெய்ய வேண்டும் என ரஷியா முனைப்போடு செயல்பட்டது. மஞ்சூரியாவில் ஏற்கனவே இருப்புப்பாதை அமைக்கும் உரிமை பெற்றிருந்தது. மஞ்சூரியாவின் தெற்கில் உள்ள லியோடுங் தீபகற்பத்திலும் அங்குள்ள போர்ட் ஆர்தர் துறைமுகத்திலும் தன் மேலாதிக்கத்தை நிறுவ ரஷியா திட்டமிட்ட முயற்சியில் ஈடுபட்டது. இச்சமயத்தில் ஷிமனோஷாகி உடன்படிக்கைபடி அப் பகுதிகளை ஜப்பான் எடுத்துக் கொண்டமை, ரஷியாவை அதிர்ச்சியடையச் செய்தது. ஏனென்றால் அப்பகுதியில் ஜப்பான் ஆதிக்கம் வளர்வது சீனாவின் நலனுக்குமட்டுமல்ல, மஞ்சூரியாவில் தனது நலன்களுக்கும் இடையூறாய் அமையும் என அஞ்சியது. எப்படியாவது அதனைத் தனது ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டுவர ரஷியா திட்டமிட்டது. இந்த திட்டத்தில் பிற ஐரோப்பிய வல்லரசுகளான பிரான்சையும், ஜெர்மனியையும் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டது. இந்த மூன்று வல்லரசுகளும் இணைந்து லியோடுங் தீபகற்பத்தையும், போர்ட் ஆர்தர் துறைமுகத்தையும் மீண்டும் சீனாவிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு அதற்குப் ஈடாக இழப்பீட்டுத் தொகை பெற்றுக்கொள்ளுமாறு ஜப்பானை நிர்ப்பந்தித்த மூன்று வல்லரசுகளின் கோரிக்கையை நிராகரிக்கத் தயங்கிய ஜப்பான் இறுதியில் 30 கோடி சீன வெள்ளி நாணயங்களை இழப்பீடாகப் பெற்றுக்கொண்டு லியோடுங் தீபகற்பத்தையும், போர்ட் ஆர்தர் துறைமுகத்தையும் சீனாவிடம் ஒப்படைத்தது. இழப்பீட்டுத் தொகையை ரஷியா சீனாவிற்கு கொடுத்துதவியது. இந்த உதவிக்கு ஈடாக ரஷியா, லியோடுங் தீபகற்பத்தையும் போர்ட் ஆர்தரையும் இருபத்தைந்தாண்டு குத்தகைக்கு எடுத்துக் கொண்டது. இப்போதுதான் ரஷியாவின் உள்நோக்கம் ஜப்பானுக்குத் தெரியவந்தது.

பின்னர் பாக்சர் கலவரத்தின் போது மஞ்சூரியாவிலுள்ள தனது சொத்துக்களை பாதுகாக்கப் போகிறேன் என்ற சாக்கில் ரஷியா தன் படைகளை மஞ்சூரியாவில் நிறுத்தி வைத்தது. கலவரம் ஓய்ந்தபின்னரும் தன் படைகளை மஞ்சூரியாவிலிருந்து வெளியேற்ற மறுத்து வந்தது.

மஞ்சூரியாவில் இவ்வாறு தன் ஆதிக்கத்தை உறுதியாக நிலைநாட்டிய ரஷியா அதன்பின் கொரியா மீதும் தன் ஆதிக்க கணைகளை வீசியது. அங்கு மரம் வெட்டும்

உரிமையைப் பெற்று, அதனைப் பாதுகாக்க போர் வீரர்களை அனுப்பியது. கொரியாவில் இவ்வாறு ஆபத்து விளைவிக்கக் கூடியது என ஜப்பான் நியாயமாகவே அஞ்சியது. எனவே ரஷியாவின் இந்த ஆதிக்க விரிவாக்கத்தை எவ்வாறாவது தடுத்து நிறுத்த வேண்டும் என்ற முடிவிற்கு வந்தது.

தூரகிழக்கில் ரஷியாவின் ஆதிக்க விரிவாக்கத்தை கண்டு அஞ்சிய மற்றொரு வல்லரசு பிரிட்டன் ஆகும். பால்கனிலும், ஆப்கானிஸ்தானத்திலும் ரஷிய ஆதிக்கப் பெருக்கத்தை ஒருவாறு தடுத்து நிறுத்திய பிரிட்டன் கிழக்காசியாவில் ரஷிய விரிவாக்கத்தை தடுத்து நிறுத்த வகையறியாது தவித்தது. இந்த ரஷிய ஆதிக்க விரிவாக்கத்தை கண்டு அஞ்சி இரு நாடுகளும் ஓர் உடன்படிக்கையில் இணைந்தன. அதுதான் 1902 ஆங்கிலோ ஜப்பானிய உடன்படிக்கை. பொதுவாக பிரிட்டன் கிரிமியப் போருக்குப்பின் தனித்தொதுங்கி நின்று தன் ஏகாதிபத்திய நலன்களை வளர்ப்பதில் கண்ணுங்கருத்துமாய் இருந்தது. அச்சமயத்தில் ஐரோப்பாவில் வல்லரசுகள் மூவர் கூட்டு மற்றும் இருவர் கூட்டு என்று அணி சேர்ந்த வேளையிலும் பிரிட்டன் அந்த கூட்டரசியலில் தலையிடாது ஒதுங்கி நின்றது. ஆனால் தூரகிழக்கில் ரஷிய ஆதிக்க விரிவாக்கம் அதன் தனிமைக் கொள்கைக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்கச் செய்தது.

உடன்படிக்கையின் முக்கிய கூறுகள்

- 1) பிரிட்டனுக்கும், ஜப்பானுக்கும், சீனாவிலும் கொரியாவிலும் எந்த பகுதியையும் ஆக்கிரமிக்கும் எண்ணமில்லை. இவ்விரு நாடுகளிலும் அன்றைய நிலையைத் தக்க வைத்துக் கொள்வதே இருநாடுகளின் விருப்பம்.
- 2) பிரிட்டனுக்கு சீனாவில் சில நலன்களும் உரிமைகளும் இருப்பதை ஜப்பான் ஏற்றுக்கொண்டது. அதுபோல் ஜப்பானுக்கு சீனாவிலும் கொரியாவிலும் நலன்களும் உரிமைகளும் இருப்பதை பிரிட்டன் ஏற்றுக்கொண்டது. அவற்றிற்கு ஆபத்து ஏற்படும் போது இவ்விரு நாடுகளும் தங்கள் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்குரிய நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.
- 3) தூர கிழக்கில் இவ்விருநாடுகளுள் ஒன்று வேறு ஒரு நாட்டோடு போரிட நேர்ந்தால் மற்றொரு நாடு சாதகமான ஒரு நிலை வகிக்கவேண்டும்.
- 4) ஏதாவது இரு நாடுகள் ஒன்றிணைந்து ஒப்பந்த நாடுகளில் ஒன்றோடு போரிட நேர்ந்தால், மற்றொரு நாடு அதன் துணைக்கு படையனுப்பிப் போர் புரிய வேண்டும்.
- 5) இரு நாடுகளும் தூரகிழக்கில் பிரச்சனைகள் புதிதாய் எழுந்தால் தங்களுக்குள் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்து கொள்ள வேண்டும்.
- 6) இந்த ஒப்பந்தத்திற்கு எதிராக வேறொரு நாட்டோடு எந்தவித உடன்படிக்கைகளும் செய்து கொள்ளக் கூடாது.
- 7) இந்த ஒப்பந்தம் ஐந்து வருட காலத்திற்கு நீடிக்கும்.

விளைவுகள்

மேற்கத்திய வல்லரசுகளால் தாழ்வாகக் கருதப்பட்ட ஜப்பான் மிகப்பெரிய வல்லரசு ஒன்றோடு சமமாக அமர்ந்து செய்து கொண்ட இந்த உடன்படிக்கை ஜப்பானின்

செல்வாக்கையும் அந்தஸ்தையும் வெகுவாக உயர்த்தியது. இதன்மூலம் இங்கிலாந்து தன் தனிமை வாழ்வை முடித்துக் கொண்டது. தனித்து ஒதுங்கி நின்றால் தனது ஏகாதிபத்திய நலன்கள் பாதிக்கப்படும் எனக் கருதியதுதான் அதற்குக் காரணம். பன்னாட்டரசியலரங்கில் ஜப்பானும் பவனி வரத் தொடங்கியது. கிழக்காசியப் பிரச்சினை இனி ஐரோப்பிய வல்லரசுகளின் பிரச்சினையாகிவிட்டது. ஜப்பானுக்கு விரோதமாக ரஷியாவுடன் கூட்டுச் சேர்ந்த ஜெர்மனியும் பிரான்சும் ஆங்கில - ஜப்பானிய உடன்படிக்கைக்குப் பின் ரஷியாவை விட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டன. இனி கிழக்காசியாவில் ஜப்பானுக்கும் ரஷியாவிற்கு மிடையில் சச்சரவு மூண்டால் அதில் அந்நாடுகள் தலையிடாது என்று ஜப்பான் அறிந்து கொண்டது. பிரிட்டனுடன் செய்த கொண்ட இந்த உடன்படிக்கை ஜப்பானுக்கு தைரியத்தையும் துணிச்சலையும் அளித்தது. கொரியாவில் தனக்குப் போட்டியாக ரஷியா இடையூறளித்தால் துணிந்து ராணுவ நடவடிக்கையில் இறங்கலாம் என ஜப்பான் நம்பியது. அதன் விளைவாகத் தோன்றியதுதான் ரஷிய ஜப்பானியப் போர்.

மாதிரி வினா

1902-ஆம் ஆண்டின் ஆங்கில - ஜப்பானிய உடன்படிக்கையைப் பற்றியோர் மதிப்பீடு தருக.

காரணங்கள்

ரஷியாவிற்கும் ஜப்பானுக்கும் கிழக்காசியாவில் போர் ஏற்படுவதற்கு அடிப்படைக் காரணம் இவ்விரு நாடுகளும் கொரியாவிலும் மஞ்சூரியாவிலும் தங்களது மேலாதிக்கத்தை நிலைநாட்டப் போட்டியிட்டதேயாகும். சீனாவின் வலுவற்ற தன்மை இவைகளின் அதிகார வளர்ச்சிக்குத் துணை நின்றது. 1895ல் கையெழுத்தான ஷிமனோஷாகி உடன்படிக்கைப்படி ஜப்பான் பெற்ற லியோடுங் தீபகற்பத்திலிருந்து, ரஷியா அந்நாட்டினை வெளியேற்றி, சீனாவிற்கு திருப்பிக் கொடுப்பது போல் பாசாங்கு செய்து தானே அபகரித்துக் கொண்ட அநீதியை ஜப்பான் மறக்கவில்லை. மஞ்சூரியாவில் இருப்புப் பாதை அமைக்கும் உரிமை பெற்றதுடன், அங்கு ஒரு வங்கி நிறுவ அனுமதியும் பெற்றது. பாக்கர் கலகத்தின் போது மஞ்சூரியாவில் உள்ள தனது சொத்துக்களைப் பாதுகாக்கிறேன் என்று கூறிக்கொண்டு அனுப்பப்பட்ட படைகளை கலவரம் முடிந்தபின்னரும் வாபஸ் பெறவில்லை. உண்மையில் மஞ்சூரியா ரஷியப் படை ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்தது. ரஷியாவின் பேராசை மஞ்சூரியாவுடன் நின்றுவிடவில்லை. கொரியா மீதும் திரும்பியது. 1896ல் கொரியத் தலைநகர் சியோலில் தன் தூதரகத்தைத் திறந்தது. மறு ஆண்டில் கொரிய அரசவையின் ஆலோசகராக அலக்சியல் என்பாரை நியமித்தது. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டபடி ஜப்பான் கொரியாவைத் தன் பாதுகாப்பின் முதல் அரணாகக் கருதியது. அதனால் ரஷியாவின் நடவடிக்கைகளை சந்தேகக் கண் கொண்டு நோக்கியது. அதனால் கொரியா சம்பந்தமாக ரஷியாவுடன் ஓர் உடன்பாடு காண விளைந்தது. மஞ்சூரியாவில் ரஷியாவின் விசேட நிலையை ஜப்பான் அங்கீகரிப்பது போல் கொரியாவில் தனது விசேட நிலையை ரஷியா அங்கீகரிக்க வேண்டும் என எதிர்பார்த்தது. ரஷியா இதற்கு இணங்கவில்லை. கொரியாவில் யாலு நதிக்கரையில் மரம் வெட்டும் உரிமையை கொரிய அரசிடமிருந்து ரஷியா பெற்றிருந்தது. மரம் வெட்டுவதற்கு பாதுகாப்பு என்ற சாக்கில் தன் போர்வீரர்களை கொரியாவிற்குள் அனுப்பியது. இது ஜப்பானுக்கு விடப்பட்ட நேரடி சவாலாக இருந்தது. எனவே 1904 ல் போர் மூண்டது.

போரின் போக்கு

போர் தொடங்கியதும் கொரியாவிற்குள் நுழைந்த ஜப்பானியப் படைகள் யாலு நதியைத் தாண்டி மஞ்சூரியாவில் நுழைந்தன. அங்கு முதலில் லியாலோயுங் என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற போரில் ரஷியா பின் வாங்கியது. ஷாஹோ என்ற இடத்தில் ரஷியா தொடுத்த தாக்குதல் தோல்வியில் முடிந்தது. இதற்கிடையில் குளிர்காலம் தொடங்கி விட்டதால் போர் நடவடிக்கைகள் நிறுத்தப்பட்டன. ஆனால் ஜப்பான் தன் படை பலத்தை 4 லட்சமாகப் பெருக்கிக் கொண்டது. குளிர் கால முடிவிற்குப்பின் முக்டன் என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற போரில் ஜப்பான் பெரும் வெற்றி பெற்றது. அதே சமயத்தில் ஜப்பான் கடலில் ரஷிய கப்பற்படையும் முற்றிலும் அழிக்கப்பட்டது. இந்த மாபெரும் வெற்றிகள் ஜப்பானின் பொருளியல் சக்தியை கடுமையாக பாதித்து விட்டது. இந்த சமயத்தில் அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவர் தியோடர் ரூஸ்வெல்ட் போரை நிறுத்தி அமைதிப் பேச்சைத் தொடங்குமாறு அறைகூவல் விடுத்தார். அதனை ஏற்றுக் கொண்டு அமெரிக்காவிலுள்ள போர்ட்ஸ்மவுத் என்ற இடத்தில் அமைதிப் பேச்சு வார்த்தையைத் தொடங்கின.

போர்ட்ஸ் மவுத் உடன்படிக்கை (1905)

1. கொரியாவில் ஜப்பானுக்குள்ள அரசியல் பொருளியல் நலன்களை ரஷியா அங்கீகரித்தது.
2. லியோடுங் தீபகற்பத்தை ரஷியா ஜப்பானிடம் மீண்டும் ஒப்படைத்து.
3. தெற்கு மஞ்சூரிய இருப்புப் பாதை நிர்வாகம் ஜப்பானிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டது.
4. சகாலின் தீவின் தென்பகுதியை ரஷியா ஜப்பானுக்கு கொடுத்தது.
5. மஞ்சூரியாவிலிருந்து ரஷியாவும் ஜப்பானும் தங்கள் படைகளை வாயஸ் பெற வேண்டும்.
6. சீனாவில் உடன்படிக்கையின்படி வல்லரசுகள் அனுபவிக்கும் சலுகை உரிமைகளில் ரஷியாவும் ஜப்பானும் தலையிடக் கூடாது.

போரின் விளைவு

முதல் முறையாக ஒரு சிறிய ஆசிய நாட்டிடம் ஐரோப்பிய வல்லரசு தோல்வியுற்றது கிழக்காசியாவில் மட்டும் அல்ல, உலக முழுவதிலும் பெரியதொரு அதிர்ச்சி அலைதனை ஏற்படுத்தியது. 1910ல் கொரியாவை ஜப்பான் இணைத்துக் கொண்டது. 1931ல் மஞ்சூரியாவை ஆக்ரமித்துக் கொண்டது. 1938ல் சீனாவின் பெரும்பகுதியை கைப் பற்றியது. இவ்விதமாக ஜப்பானிய அரசியல்வாதிகளுடைய ஏகாதிபத்திய ஆதிக்க மனோபாவத்தை வளர்த்தது. ஜப்பான் அரசியலில் இராணுவத்தின் செல்வாக்கு ஏற்படவும் வழிவகுத்தது. அதனால் இரண்டாம் உலகப் போருக்கு முன், இத்தாலி, ஜெர்மனி நாடு களுடன் இணைந்து ரோம் - பெர்லின்-டோக்கியோ அச்சினை உருவாக்கியது. இரண்டாம் உலகப் போரில் இறங்கவும் வழிவகுத்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்தியத்திற்கெதிராக போராடும் ஆசிய நாட்டினருக்கு குறிப்பாக இந்தியாவிற்கு புதிய உத்வேகத்தையும் ஊக்கத்தையும் அளித்தது.

சீனாவில் மஞ்சுப் பேரரசிற்கு எதிராக புரட்சி ஏற்படவும் காரணமாயிருந்தது. ஆசியா ஆசியர்களுக்கே என்ற ஜப்பானின் குரலொலி ஆசியாவெங்கும் எதிரொலித்தது.

பயிற்சி வினா

ரஷிய ஜப்பானியப் போரின் காரணங்களையும் விளைவுகளையும் விளக்குக.

டாக்டர் சன்யாட்சென் 1866ஆம் ஆண்டு நவம்பர் திங்கள் 2-ஆம் நாள் குவாங்டுங் மாநிலத்திலுள்ள சாய்ஹிங் என்னும் கிராமத்தில் பிறந்தார். இவர் ஒரு ஏழைக் குடியானவர் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர். இளமையிலிருந்தே நாட்டுப்பற்றும் சுதந்திர உணர்ச்சியும் மிகுந்தவராகக் காணப்பட்டார். இவர் தனது 12-வது வயதில் அமெரிக்காவுக்கருகிலுள்ள ஹவாய்த் தீவுக்குச் சென்று ஹோனோலுலு என்ற நகரத்தில் கிறித்தவப் பாதிரிமார்கள் நடத்தி வந்த ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் கல்வி பயின்றார். அதோடு மட்டுமல்லாமல், மேலை நாட்டுத் தொழில் நுணுக்கங்களையும் அவர்களுடைய கலை அறிவையும் தெரிந்து கொண்டார். பின்னர் தாய் நாட்டிலுள்ள ஹாங்காங்கிலுள்ள மருத்துவக் கல்லூரியில் சேர்ந்து படித்தார். அங்கு 1892-ஆம் ஆண்டு டாக்டர் பட்டம் பெற்றார். பின்னர் மாஸ்கோ தீவுக்குச் சென்று மருத்துவத் தொழிலை ஆரம்பித்தார். அப்பொழுதுதான் அவர் அரசியலில் ஈடுபட்டார்.

சீன நாட்டு வரலாற்றில் டாக்டர் சன்யாட்சென்னின் தொண்டு குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். இவரை “நவீன சீனாவின் தந்தை” என்றும், “சீனாவை உருவாக்கிய சிற்பி” என்றும் அழைப்பர். சீன மக்களின் நல்வாழ்வுக்காக தன் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்தார். சிறந்த அரசியல் மேதையாகிய இவர் சீனாவில் மக்களாட்சியை மலரச் செய்தார். அதோடு சீனாவின் விடுதலைக்காக அரும்பெரும் தியாகங்கள்செய்தார். சீனநாட்டு மக்களின் நலனை உயர்த்த வேண்டுமென்று திட்டமிட்ட டாக்டர் சன்யாட்சென் கல்வித்துறையில் பல திட்டங்களைச் செயல்படுத்தும் பொருட்டு மஞ்சு அரசிடம் வேண்டுகோள் விடுத்தார். இந்த விதமான திட்டங்களைச் சீரிய முறையில் செயல்படுத்தும் பொருட்டு 1912-ஆம் ஆண்டு ‘சீன நிர்மான சங்கம்’ அல்லது ‘சீன மறுமலர்ச்சிக் கழகம்’ என்ற அரசியல் அமைப்புக் குழு ஒன்றை ஏற்படுத்தினார். இதனுடைய கிளைகளை ஹோனோலுலுவில் ஒன்றும், ஹாங்காங்கில் ஒன்றும், அமெரிக்காவில் ஒன்றுமாக நிறுவி வெளிநாடுகளிலுள்ள சீனர்களின் உதவியைப் பெற்றார். மஞ்சு அரசுக்கு எதிராக இவர் நடத்திய புரட்சியில் தோல்வி கண்டார். மீண்டும் பல புரட்சிகளில் ஈடுபடலானார். அவைகளிலும் அவர் சிறந்த வெற்றியைப் பெறமுடிய வில்லை.

கட்டுப்பாடான நிர்வாக அமைப்புகளும், ஒழுங்கான திட்டங்களும் இல்லையேல் எந்தப் புரட்சியும் வெற்றி அடையாது என்று அறிந்த சன்யாட்சென் சீனச் சுதந்திரத்தையே முக்கிய குறிக்கோளாகக் கொண்ட பல இரகசிய சங்கங்களை ஏற்படுத்தினார். இவைகளை வலிவும், பொலிவும் உள்ளதாக செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக உலக நாடுகள் பலவற்றைச் சுற்றிப்பார்த்தார். மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தத்துவங்களைப் பற்றியும், சீன அரசவையில் எவ்விதம் அமைய வேண்டுமென்பதைப் பற்றியும் சில திட்டங்களை வகுத்துக் கொண்டார். பின்னர், ஜப்பானிலுள்ள டோக்கியோவுக்குச் சென்று சீனப் புரட்சிவாதிகள் பலரையும் ஒன்றுகூட்டி டுங் மெய் ஹீயி (Tung-Meng-Hui) என்ற ஒரு இரகசிய சங்கத்தை ஏற்படுத்தினார்.

டாக்டர் சன்யாட்சென் 1912-ஆம் ஆண்டு வரையிலும் சிறிதும் பெரிதுமான புரட்சிகளில் ஈடுபட்டார். அப்புரட்சிக் காலங்களில் அவருடைய உயிருக்குக் கூட ஆபத்து ஏற்பட்டது. மஞ்ச அரசாங்கம் இவருக்கு எதிராகத் திரும்பியது. ஆனால் சீன நாட்டு மக்கள் இவரை மாபெரும் தலைவர் என்று கருதினார்கள். 1911-ஆம் ஆண்டுப் புரட்சியில் வெற்றி பெற்றார். 1911-ஆம் ஆண்டு நடந்த சீனப் புரட்சிக்கு முன்பு இவரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட 'சீன மறு வாழ்வுக் கழகம்' என்ற இரகசியச் சங்கம் புரட்சிக்குப் பின்னர் தேசிய மக்கள் கட்சி எனப் பெயர் பெற்றது.

சன்யாட்சென், 'டுங்-மெங் ஹீயி சங்கம்' வளம் பெற தீவிர முயற்சிகளில் ஈடுபட்டார். இவர் வெளிநாடுகளில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து, புரட்சிக்கு நிதி திரட்டியும் ஆதரவு தேடியும் வந்தார். இவருடைய தூண்டுதலினால் சீனாவில் மஞ்ச ஆதிக்கத்திற்கு விரோதமாக அவ்வப்பொழுது புரட்சிகள் நடைபெற்று தோல்வியடைந்தன. 1911ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் காண்டன் நகரில் சன்யாட்சென் தலைமையில் புரட்சி நடந்தது. அப்புரட்சியில் ஏறத்தாழ எழுபத்திரண்டு புரட்சிவீரர்கள் கொல்லப்பட்டனர். அப்போதும் அவர்கள் புரட்சியை நிறுத்தவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ரஷ்யப் புரட்சிவாதிகளைப் போல அல்லது ஐரிஷ் புரட்சிவாதிகளைப் போல ஒரு நாளைக் குறிப்பிட்டு அந்த நாளில் எல்லா இடங்களிலும் புரட்சியைத் தொடங்க வேண்டுமென்கிற திட்டங்களையும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளவில்லை.

லி-யுவான்-ஹங்கின் தலைமையில் புரட்சிக் கொடியேந்திய தென் சீனர்கள் நான்கிங் நகரில் கூடி ஒரு தற்காலிக சீனக்குடியரசை நிறுவினர். இக்குடியரசின் தலைவராக டாக்டர் சன்யாட்சென் ஒருமனதாகக் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இப்புரட்சிக்கு முன்னர் அமெரிக்க காவிலிருந்த டாக்டர் சன்யாட்சென் புரட்சி மூண்டவுடன் தாய்நாடு திரும்பினார். சீனமக்கள் அவரை வரவேற்றதோடு தங்கள் தலைவராக மகிழ்வுடன் ஏற்றுக் கொண்டனர். 1912 ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் முதல் நாள் மேற்கத்திய முறையில் தென் சீனக் குடியரசின் தலைவராகப் பதவி ஏற்றார். தற்காலிகக் குடியரசுத் தலைவராக சன்யாட்சென் பதவியேற்றவுடன் பீகிங் அரசின் தலைமை அமைச்சராகப் பதவியேற்ற யுவான்-ஷி-கே யுடன் சமாதானப் பேச்சு வார்த்தைகள் தொடங்கினார்.

யுவான்-ஷி-கேயின் தலைமையிலிருந்த சீன அரசும், தென் மாநிலங்களின் புரட்சிக் குடியரசும் போதிய பண வசதியில்லாமல் புரட்சியைத் தொடர்ந்து நடந்த இயலாத நிலை யிலிருந்தன. மஞ்ச அரசுலம் பதவியிலிருந்து நீக்கப்படவேண்டுமென்றும் சீனாவில் குடியரசு ஏற்படுத்தப்பட வேண்டுமென்றும் சன்யாட்சென் வற்புறுத்தினார். இவ்வாறு சீனாவில் குடியரசு ஏற்படுமாயின் தாம் குடியரசுத் தலைவர் பதவியை யுவான்-ஷி-கேவுக்கு விட்டுக் கொடுப்பதாகவும் சன்யாட்சென் உறுதியளித்தார். இவ்வாக்குறுதியின் அடிப்படையில் இரு சாராருக்குமிடையே சமாதான ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. இவ் வொப்பந்தம் ஏற்படுவதற்கு மற்றுமொரு முக்கிய காரணத்தையும் இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும். சீனா, இரண்டாகப் பிளவுபட்டுப் புரட்சிப் புயலில் சிக்கித் தவித்தபோது, அண்டை நாடான ரஷியாவும், ஜப்பானும் சீனாவின் குழம்பிய குளத்தில் தங்களுக்கும் ஆதாயம் தேட முற்பட்டனர். ரஷ்யா மங்கோலியாவையும், மஞ்சூரியாவின் வடபாதியையும் கவர்ந்து கொள்ளத் திட்டமிட்டது. ஜப்பானோ, மீண்டும் சீனாவைத் தாக்கிப் பயன் பெற முயன்றது. இவ்வாறு ஆதிக்க வெறி கொண்ட அண்டை நாடுகளின்

பிடியிலிருந்து சீனாவைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தாலும் இச்சமாதான ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சன்யாட்சென் ரஷ்யாவைத் தவிர வேறு எந்த நாடும் சிறப்பான முறையில் சீனாவுக்கு உதவி செய்யாது என்பதை நன்கு உணர்ந்தார். ரஷ்யப் புரட்சிக்குப் பிறகு அவர்களின் உதவி கிட்டும் என அவர் நம்பினார். ரஷ்யாவின் பொதுவுடைமைக் கட்சியுடன் சீனாவிலுள்ள கட்சியும் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று விழைந்தார். அதற்கு ரஷ்யாவின் இசைவும் கிடைத்தது. அரசியல் ரீதியில் ரஷ்யாவுடன் தொடர்பு கொண்ட போதிலும் கூட அவர் அவர்களுடைய பொதுவுடைமைக் கோட்பாடுகளை அப்படியே பின்பற்றவில்லை. தனக்கென, தன் நாட்டிற்கென, தம் மக்களுக்கென சில விதிமுறைகளை வகுத்துக் கொண்டார்.

சீன மக்கள் புதிய சமுதாயம் படைக்கும் உறுதி கொண்டெழுந்தனர். பழமைக் கருத்துக்களை மாற்றி புத்துயிர் பெற்ற சீனாவை உருவாக்க வேண்டும் என்ற வேகத்தில் செயல்பட முனைந்தனர். மேலை நாட்டு முறைகளை சீனப் பண்புடன் இணைந்து புதிய அரசியல் தத்துவத்தை உருவாக்க வேண்டுமென முனைந்தனர். இத்தகைய முயற்சிகளை மக்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமானால் கல்வியறிவு வளர்ச்சி இன்றிமையாதது என உணர்ந்தார். ஆகவே, கல்வியமைப்புச் சீர்திருத்தங்களை ஏற்படுத்தும் எண்ணம் கொண்டனர். அடிப்படைக் கல்வி மேல்நாட்டு முறையில் கற்பிக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை எடுத்துரைத்தனர். அறியாமை, மூடநம்பிக்கை ஆகியவை நீங்க, கல்விக்கூடங்கள் ஏற்படுத்தத் திட்டமிட்டனர். கல்வியானது தாய்மொழியில்தான் கற்பிக்கப்படல் வேண்டும் என்று முயற்சித்தனர். இதற்காக தாய்மொழிச் சீர்திருத்தமும் மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஏராளமான நாளேடுகள் வெளியிடப்பட்டன. ஆகவே மக்கள் கல்வியறிவு பெற்றனர். சீன தேசிய இயக்கத்தின் அடிப்படை நோக்கம் சீன மக்களிடையே உறங்கிக் கிடந்த தேசிய உணர்வைத் தட்டி எழுப்பியது. மாணவரியக்கத்தின் போது மீண்டும் சீனாவில் கொமின்டாங் கட்சி தலையெடுக்க ஆரம்பித்தது. 1912-ல் நடந்த சீனப்புரட்சிக்கு முன்பு சன்யாட்சென் ஏற்படுத்திய 'சீன மறுவாழ்வுக் கழகம்' என்ற இரகசிய இயக்கம் புரட்சிக்குப் பின்னர் 1911 ஆம் ஆண்டில் தேசிய மக்கள் கட்சி எனப் புதுப் பெயர் பெற்றது.

1913-ல் நடந்த கோடைப் புரட்சியின் காரணமாக யுவான்-ஷி-கேயால் தடை செய்யப்பட்ட, சன்யாட்சென் உட்பட கொமின்டாங் கட்சித் தலைவர்கள் அனைவரும் தப்பித்து ஓடினர். சீன மாணவரியக்கத்தின் காரணமாக பெருங்குழப்பமும் கலகங்களும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் சன்யாட்சென் ஜப்பானிலிருந்து சீனாவுக்குள் வந்தார். தென் சீன மாநிலங்களில் தன் செல்வாக்கினை மீண்டும் நிறுவ முற்பட்டார். இம்முயற்சியில் சீனப் பண்பாட்டுப் புரட்சிக்குக் காரணமாய் இருந்த மாணவர் புரட்சித் தலைவர்களில் பெரும்பாலோரைக் கவர்ந்து தனது கட்சியின் வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

1921 ஆம் ஆண்டு சீனாவின் தென் பகுதியில் தனது போட்டி அரசைத் துவக்கினார். தென் மாநிலங்களில் ஆட்சி புரிந்த போர் பிரபுக்களின் தற்காலிக ஆதரவையும் பெற்றார். இந்நிலையில் தனது கட்சியிலிருந்த குறைபாடுகளைக் களைந்து புதிய கொள்கைகளையும் செயல் திட்டங்களையும் உருவாக்கும்படி படையில் ஈடுபட்டார். தனது கட்சி வெற்றியுடன் செயல்பட வேண்டுமாயின் தமது கட்சிக் கொள்கைகள் ஆர்வத்தோடு பரப்பப்பட வேண்டு

மென்பதையும், கொள்கைகளை மக்களிடையே பரப்ப அயராது உழைக்கும் எழுச்சி மிக்க கட்சித் தொண்டர்கள் தேவை என்பதையும் உணர்ந்தார். அவர்களின் செயல்களை முறைப்படுத்தி வழிநடக்கத்தக்கவாறு அமைப்பினைப் பலப்படுத்த வேண்டுமென்பதையும், கட்சித் தொண்டர்கள் தங்கள் கடமைகளைக் கண்ணியத்துடனும், கட்டுப்பாட்டுடனும் செயல்படுத்தி அவர்களைப் பழக்கப்படுத்த வேண்டுமென்பதனையும் உணர்ந்தார். இவையனைத்திற்கும் மேலாகத் தமக்கு ஆதரவாகப் படையொன்றின் தேவையையும் மனத்தில் கொண்டு செயற்பட்டார்.

போர்ப் பிரபுக்களின் கட்டுப்பாடற்ற, தேவையற்ற வேலைகளை நிறுத்தி வலிமையான தேசிய மைய அரசை நிறுவி, சீனாவை அழிவிலிருந்து காப்பாற்றும் பொருட்டு மேலை நாடுகளின் உதவியை நாடினார். சன்யாட்சென் சுயநலத்தின்பால் செயல்பட்டு சீனாவைத் தங்களுக்குள் பங்கிட்டுக் கொள்ள முனைந்த மேலை நாடுகள் சன்யாட்சென்னின் உயர்ந்த இலட்சியங்களை அலட்சியப்படுத்தின. சார் மன்னர்களின் கொடுங்கோலாட்சியை மக்கள் புரட்சியால் அழித்துப் பெருமையுற்ற ரஷ்யா மட்டும் சன்யாட்சென்னுக்கு உதவ முன் வந்தது. உலகின் எப்பகுதியிலிருந்தேனும் உதவி பெற்றுச் சீனாவை உய்விக்க வேண்டும் என்று உறுதி கொண்ட சன்யாட்சென் புதுமைப் பொலிவுடன் புரட்சிக் கருத்துக்கள் கொண்டு பொது வுடைமையை ஏற்றுக் கொண்ட ரஷ்யாவின் உதவிபை மனமார வரவேற்றார். ரஷ்யப் பிரதிபிதி ஆப்ரகாம் அடல்ஃப் ஜோஃபி என்பவருடன் 1922ஆம் ஆண்டு சன்யாட்சென் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார். சீனாவின் தொல்லைகளைக் களைய பொதுவுடைமை முறைகள் பயன்படாது என்பதனை ஒப்புக்கொண்ட ஜோஃபி, கோமின் டாங் கட்சியினருக்கு உதவ முன் வந்தார். இவ்வாறு ரஷ்யாவின் நட்பைப் பெற்ற சன்யாட்சென் வெற்றிப் பாதையில் அடியெடுத்து வைத்தார்.

கோமின்டாங் கட்சியினருக்கு உதவி புரிய மைக்கேல் பரோடின் என்பவரின் தலைமையில் ரஷ்ய ஆலோசகர்கள் சீனாவிற்கு வந்தனர். இரண்டே ஆண்டுகளில் கோமின்டாங் கட்சியமைப்புமுறை திருத்தியமைக்கப்பட்டது. பொதுவுடைமைக் கட்சியின் உறுப்பினர்கள் கோமின்டாங் கட்சியிலும் உறுப்பினர்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டனர். பொதுவுடைமையினரின் படைகளை ஏற்படுத்தவும் படை அதிகாரிகளுக்குப் பயிற்சியளிக்கவும், வரம்புவா என்ற இடத்தில் இராணுவக் கழகம் ஒன்றும் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இக்கழகத்தின் தலைவராக சியாங் கே-ஷேக் என்ற இளம் படையதிகாரி நியமிக்கப்பட்டார். இதற்கிடையில் சன்யாட்செனும் கோமின்டாங் கட்சியின் முதல் மாநாட்டை 1924ல் கூட்டினார். கோமின்டாங் கட்சியின் கொள்கைகள் உருவாக்கப்பட்டு மக்களுக்கு தெளிவாக்கப்பட்டன.

1924-ல் சன்யாட்சென் கோமின்டாங் கட்சியின் கொள்கைகளை மூன்று தொகுதிகளாக வெளியிட்டார். அவை மக்களின் மூன்று கொள்கைகள், தேசிய புனரமைப்பின் அடிப்படைகள் தமது இறுதிக் குறிப்புகள் ஆகியவையேயாகும். இவைகளுள் சன்யாட்செனின் மக்களின் மூன்று கொள்கைகள் மிகச் சிறப்பான இடத்தைப் பெறுகின்றன. அவை 1) தேசியம் அல்லது நாட்டுப்பற்று 2) மக்களாட்சி, 3) மக்கள் நலன் என்பன. சன்யாட்செனின் இக்கொள்கைகள்தாம் கோமின்டாங் கட்சியின் அடிப்படைக் கொள்கைகளாகும். சீனர்களின் நாட்டுப்பற்றினைத் தூண்டி எழுப்புவதற்காக உருவாக்கப்பட்டதே இக்கோட்பாடு என்றால் அது மிகையாகாது. தூங்கிக் கிடக்கும்

நாட்டுப்பற்றினை அவர் தட்டி எழுப்பினார். பலவகை இனத்தவர்களான மஞ்சுக்கள், சீனர்கள், மங்கோலியர்கள், திபெத்தியர்கள் சீனாவில் வாழ்கின்றனர். இவ்வினத்தவர்கள் அனைவரும் இணைந்து வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டவர்கள். இவர்களையெல்லாம் இணைத்து ஒரு நாட்டு மக்கள் என்ற எண்ணத்தினை உருவாக்கியவர் சன்யாட்சனேயாவார். ஆரம்பத்தில் மேலை நாட்டு முறைதேசியக் கருத்துக்களில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டிருந்த சன்யாட்சன் தற்போது மேலை நாட்டுத் தேசிய முறையை வெறுத்து சீனாவின் பாரம்பரிய முறைப்படியான அடிப்படையில்தான் சினத் தேசியம் உருவாக்கப்பட வேண்டுமென்று விரும்பினார்.

வரம்புக்குட்பட்ட குடியரசினையும் வல்லாட்சியையும் மறுத்தார். மேலை நாட்டு குடியாட்சிப் பண்புகள் ஸ்விட்சர்லாந்து நாட்டு அரசியல் அமைப்பிலுள்ள நேரடி மக்களாட்சி முறைகள், ரஷ்ய அரசியல் முறை, சீனாவின் பழங்காலத் தேர்வு முறை ஆகிய இவைகளினடிப்படையில் சீன அரசு அமைய வேண்டும் எனக் கருதினார். மக்களை நல் வழி நடத்த தலைவர்கள், தலைவர்களின் கொள்கைகளை மக்களுக்கு அறிவுறுத்தும் இடைநிலையர்கள், அத்தலைமையை ஏற்கவோ மறுக்கவோ உரிமை பெற்ற மக்கள் என மக்களை மூன்று வகையினராக வகைப்படுத்தினார். அரசு, சட்டமன்றம், ஆட்சித் துறை, நீதித் துறை என்று மூன்று மேலை நாட்டு அமைப்புகளுடன் தேர்வு முறை, கட்டுப்பாடுகள் என்ற இரண்டு பழஞ்சீன முறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு செயல்பட வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தினார். பொதுவுடைமை முறைகளை மறுத்தார். தொழிலாளர், வேளாளர்களின் நல்வாழ்வு என்னும் அடிப்படையில் அரசின் கொள்கைகளை அமைக்க விரும்பினார். வரிவிதிப்பு, நில உடைமை ஆகியவை அரசின் பொறுப்பிலும் பொருளாதார முன்னேற்றத்தில் அனைவரும் பங்கும் பயனும் பெற அரசு உதவ வேண்டுமெனவும் வலியுறுத்தினார். இக்கொள்கையின் அடிப்படையில் தனது கட்சியை உறுதிப்படுத்திய அதே நேரத்தில் சீனாவின் ஒற்றுமையை சமாதான முறையில் ஏற்படுத்தவும் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொண்டார்.

சன்யாட்சனின் கோட்பாடுகளெல்லாம் தர்க்க ரீதிக்குப் புறம்பானவையென்றும் முன்னுக்குப் பின் முரணான கருத்துக்களை கொண்டுள்ளவைகள் என்றும், தவறான எண்ணங்கள் அடிப்படையில் எழுப்பப்பட்டவைகள் என்றும் அக்கோட்பாடுகள் நவீன சீனாவுக்குப் பொருந்தாது என்றும் அவர் கூறும் 'மக்கள் நலன்' என்ற கோட்பாடு வரையறுக்கப்பட வில்லை என்றும், அது சரியான முறையில் அமையவில்லை என்றும் சிலர் கூறியுள்ளனர்.

சன்யாட்சன் தன்னுடைய அயராத உழைப்பாலும், அனைவரும் வியக்கத்தக்க தியாகத்தாலும் 'நவீன சீனாவின் சிற்பி' என்று புகழப்படுகிறார். அவர் சீனாவுக்கு புத்தொளி வழங்கினார். புதிய அரசைத் தந்தார். அங்கு மக்களாட்சியை மலரச் செய்தார். எல்லாச் சாதனைகளிலும் அவர் வெற்றி அடைந்தார் என்று நாம் கூறிவிட முடியாது. எனினும், அவர் பல சாதனைகளில் சிறந்த வெற்றி அடைந்தார் என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது.

கன்பூசியஸ் பண்டைய சீனாவின் தத்துவ, மேதையாகக் கருதப்படுவதைப் போலவே சன்யாட்சன் 'இருபதாம் நூற்றாண்டின் மேதை' என்று கருதப்படுகிறார். மேலும், கன்பூசியக் கோட்பாடு சன்யாட்சனின் கோட்பாட்டிற்கு வழி அமைத்துக் கொடுத்துள்ளது என்று வரலாற்றறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். அதாவது கன்பூசியக் கோட்பாடுகள் சன்யாட்சனின் கோட்பாடுகளுக்கு இடமளித்தது என்று கூறலாம்.

டாக்டர் சன்யாட்சென் ரஷ்யாவுடன் உறவினை மேற்கொண்டிருந்தார் என்று பார்த்தோம். இது அரசியல் காரணத்திற்காக ஏற்பட்டது. அவர் தன்னுடைய கோட்பாடுகளை அவர்களுக்கு விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. பொதுவுடைமைவாதிகளைப் போல் அவர் வர்க்கப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவு அளிக்கவில்லை. ஆனால், அவர் அனைவரின் ஒற்றுமைக்கும் பாடுபட்டார். அவர் வல்லாட்சிக்கு எதிராக ஏற்படுத்திய போராட்டமும் ஊழலை ஒழிக்க மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளும், மக்களின் உரிமைகளுக்காக அவர் பட்ட பாடும் அந்நாட்டு மக்களின் மனதில் என்றும் பசுமையான நினைவுகளாக இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆகவே, அவர் 'சீனக் குடியரசின் தந்தை' என்று அந்நாட்டு மக்களால் அன்போடு அழைக்கப்படுகின்றார். சன்யாட்சென் மைய அரசின் தலைவராய் இருந்த தான்-சி-ஜிவை சந்தித்து அமைதிப் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தும் நோக்கத்துடன் பீகிங் நகருக்குச் சென்றார். அங்கு 1925 ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 12-ஆம் நாள் மறைந்தார். அவரது பூத உடல் மறைந்து புகழுடம்பு நிலைபெற்று வாழ்ந்தது.

அவருடைய மரணத்திற்குப் பிறகு கோமின்டாங் கட்சியில், அதுகாறும் அடங்கிக் கிடந்த தனிப்பட்டவர்களின்பொறாமைகள், பூசல்கள் முதலியன தலைகாட்டின. பதவிப் போட்டிகள் ஏற்பட்டன. பொதுவுடைமையா? அல்லது அந்நியர்களின் பலமுக ஆதிக்கத் தினின்று விடுதலையா எதற்கு முதன்மை இடம் கொடுத்து வேலை செய்ய வேண்டும்? பொதுவுடைமைவாதிகளுக்கும் கோமின்டாங் கட்சிக்கும் இனி எந்தவிதமான தொடர்பு இருக்க வேண்டும்? என்பது போன்ற பிரச்சனைகளை கிளம்பின. கட்சியின் ஒற்றுமை குலைந்து விடுமோ என்று கட்சியிலுள்ள நாட்டுப்பற்றாளர்கள் அஞ்சிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் (ஷாங்காய் நகரத்தில்) நடந்த சம்பவம் கட்சியின் உட்பூசல்களைத் தள்ளி வைத்தது. தேசத்தின் கவனத்தை அந்நிய ஆதிக்கத்திற்கு விரோதமாகத் திரும்பியது.

1911- ஆம் ஆண்டுப் புரட்சி

சீனாவில் 1900-01 இல் ஏற்பட்ட பாக்கர் கலகம் சீன மக்களை ஓரளவுக்கு விழித் தெழச் செய்தது. திறமையின்மையின் காரணமாக அபினிபோர்களில் சீனா தோல்வி யடைந்தது மட்டுமல்லாது சீனாவில் ஐரோப்பியர்கள் ஆதிக்கம் அதிகமாகியது. ஐரோப்பிய சமயப்பரப்பாளர்களின் கொடுமைகளைச் சகித்துக் கொண்டிருந்த சீனா, வணிக ஒப்பந்தங்களையும் சிறப்புரிமைகளையும் ஐரோப்பிய நாடுகள் வற்புறுத்திப் பெற்றபோதும் வாளாவிருந்த சீனா வர்த்தகச் சிறப்புரிமைகள் என்ற பெயரில் தன் சுதந்திரம் பறிபோவதைக் கூடத் தடுக்கும் சக்தியிழந்த சீனா, ஜப்பான் தன்னையே புறங்கண்ட போதும் வெஞ்சினம் கூறிப் பகைமையை வேரறுக்கும் திறமையற்ற சீனா, பாக்கர் கலகத்தின் போது தனது உண்மை நிலையினை உணர்ந்தது. 1901 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் பாக்கர் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டபின் சீனாவின் வரலாற்றில் ஒரு திருப்பம் ஏற்பட்டது. மஞ்சுக்கள் அந்நியர்களே யானாலும் சீன வரலாற்றில் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டதோடு மட்டுமல்லாமல் சீன மக்களின் ஏற்றத்திலும், மாற்றத்திலும், துன்பத்திலும் பெரும் பங்கு எடுத்துக் கொண்டார்களென்றும் தெளிவாகக் கூறலாம். பின்னர் உள்நாட்டு அரசியல் குழப்பங்களிலும், பொருளாதாரச் சீர்கேட்டினாலும் அந்நியர்களின் செல்வாக்காலும், அவர் களுடைய கருத்துக்களாலும் வலுவிழந்து காணப்பட்டனர். இச்சூழ்நிலையில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளே 1911 ஆம் ஆண்டுப் புரட்சிக்கு வழிவகுத்தன.

புரட்சிக்கான காரணங்கள்

மஞ்சு மன்னர்களைச் சீனர்கள் அந்நியர்களாகவே கருதினர். மஞ்சு மன்னர்களும் தங்களை உயர்ந்தவர்களாகக் கருதிக் கொண்டு சீனர்களைத் தாழ்ந்தவர்களாகப் பாவித்து அவர்களை வேறுபடுத்தி வந்தனர். மஞ்சு அரச வம்சம் சீனாவைக் காப்பாற்றவோ, மேம்படுத்தவோ முடியாது என்பது அபினிப் போர்களுக்குப் பின் நன்கு தெளிவாயிற்று. அந்நியர்களின் ஆக்கிரமிப்புகளும், மஞ்சு மன்னர்களின் திறமையின்மையும் மாநிலங்களில் பெருத்த குழப்பத்தைத் தோற்றவித்தன. பெரும் நிலப்பிரபுக்களும், படைகளை வைத் திருந்த போர் பிரபுக்களும், மாநிலங்களில் ஆதிக்கம் செலுத்தினர். போர் பிரபுக்கள் மட்டு மின்றி ஏனைய பொதுமக்களும் மஞ்சுக்களை விரட்டத் தயாராயினர். அதிகாரங் களனைத்தையும் வைத்திருந்த பகர ஆளுநர் ஷுஷி (Tsu-Tai) செய்த சூழ்ச்சியின் காரணமாக மஞ்சுப் பேரரசின் செல்வாக்கு முற்றிலுமாய் குலைந்து போய்விட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அடுத்து பேரரசியார் மற்றும் பேரரசர் குவாங்கு போன்றோரின் அடுத்தடுத்த மரணங்கள், சீனாவின் அரசியல் மாற்றங்கள் ஆகியவை புரட்சிக்கு இன்னொரு காரணமாய் அமைந்தது.

1894-95 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற போரில் தோல்வியடைந்த சீனா ஜப்பானின் வளர்ச்சியினை மிகவும் எரிச்சலுடன் நோக்கியது. ஐரோப்பிய வல்லரசுகளுள் ஒன்றான ரஷ்யாவை 1904-05-ல் ஜப்பான் தோற்கடித்த ஏற்றமிகு நிலையையும் சீனா கண்ணுற்றது. இப்போருக்குப் பின்னர் ஜப்பானுக்கும் ஐரோப்பிய வல்லரசுகளுக்கும் புதுமாதிரியான சம்பந்தங்கள் பல ஏற்பட்டன. ஜப்பான் மேற்கத்திய வல்லரசுகளில் ஒன்றான ரஷ்யாவை தோற்கடித்த நிகழ்ச்சி சீனாவில் தேசிய உணர்ச்சியைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்தது. சீர்திருத்தப் புரட்சிக் கருத்துக்களுக்கு ஊக்கமூட்டியது.

சீனாவின் மக்கள் தொகைப் பெருக்கம், உணவு நெருக்கடி, பஞ்சம், வெள்ளச் சேதம் ஆகியவை பொருளாதாரத்தைச் சீரழித்தன. 1910-1911 ஆம் ஆண்டுகளில் வறட்சியாலும் வெள்ளத்தாலும் பயிர்கள் அழிக்கப்பட்டன. மக்கட்தொகை அளவுக்கு மிஞ்சிப் பெருகி விட்ட காரணத்தால் அரசுக்கு உணவளிக்க இயலாத சூழ்நிலை உருவாகியது. பல ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் பசியாலும், பட்டினியாலும் இறந்தனர். அதற்கு ஈடு செய்யும் வகையில் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க அரசு எவ்வித முயற்சிகளையும் எடுக்கவில்லை. அதே சமயத்தில் 1910-11ஆம் ஆண்டில், மத்திய சீனாவில் யாங்க்ட்ஸி நதியில் ஒரு பெரிய வெள்ளப் பெருக்கு ஏற்பட்டதன் பயனாகப் பயிர்கள் அழிந்தன. இலட்சக்கணக்கான மக்கள் வீடு வாசலிழந்து தவிக்கலானார்கள். பெரும் பஞ்சத்திற்கு பல ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் பலியானார்கள். உயிரிழந்தவர்கள் போக உயிர் பிழைத்தவர்கள் போதிய ஆகாரம் கிடைக்காமலும் வேலையில்லாமலும் திண்டாடினார்கள். பஞ்சத்தினால் ஏராளமான மக்கள் மாண்டு போன போதிலுங்கூட, மொத்தத்தில் சீனாவின் மக்கட்தொகை அதிகப்பட்டே வந்தது. நியாயமான விலை கொடுத்து ஆகாரப் பொருட்களை வாங்குவது மக்களுக்கு மிகவும் கடினமாகிவிட்டது. வெள்ளப் பெருக்கு, உணவுப் பொருள் பஞ்சம் இவைகளுக்கு மேலாக, அரசாங்கத்தின் வரிவிகிதமும் ஆண்டுக்கு ஆண்டு கூடிக்கொண்டே சென்றது. ஷிமோனோஷாகி உடன்படிக்கை, பாக்சர் கலகம் போன்றவைகள் சீன மக்களைக் கடுமையாகப் பாதித்தன.

சீனாவிலிருந்து மேலைநாடுகளுக்கு சென்று கல்வி பெற்ற சீனர்கள் மேலை நாட்டு அரசியல் முறைகளைப் புகுத்த விரும்பினர். அரசியல் அமைப்புச் சட்டங்கள் கோரி சீனாவில் இயக்கங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. அவர்கள் அனைவரும் மேற்கத்தியக் கல்வி ஜனநாயக குடியரசுக் கருத்துக்களுடன் காணப்பட்டதால் சீனாவின் இழிநிலையையும் சமூக அரசியல் சீர்கேட்டையும் கண்டு கொதிப்புற்றனர். பின்தங்கிய நிலையில் கிடந்த தாய் நாட்டை முன்னேற்றமடையச் செய்ய எண்ணினர். மேலை நாட்டு மக்களாட்சிக் கருத்துக் களும், சமுதாய முன்னேற்றக் கருத்துக்களும் பரப்பப்பட்டன. டாக்டர் சன்யாட்சென் ஏற்படுத்திய சீன மறுவாழ்வுக் கழகம் அந்நியரின் தலையீட்டையும் அரசின் திறமையற்ற எதேச்சாதிகாரப் போக்கையும் கண்டித்தது. அமெரிக்க முறையில் அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கூறியது. இக்கழகம் தான் 1911க்குப் பின்னர் “மக்கள் தேசியக்கட்சி” என்று அழைக்கப்பட்டது. இதேபோன்று வேறு சில இரகசியச் சங்கங்களும் தோன்றின. நாட்டுப்பற்று மிக்க சீனநாட்டு இளைஞர்கள் சீனாவின் இழந்த பெருமையை மீண்டும் பெரும் நோக்கத்துடன் திட்டமிட்டுச் செயல்பட்டனர். இவர்கள் தான் சீனப்புரட்சிக்கே அடித்தளமாக நின்று செயல்பட்டார்கள் என்றால் அது மிகையாகாது. புதிய அரசியலமைப்பினை ஜப்பானைப் போன்று அமைக்க வேண்டுமெனவும் பேரரசியார் விரும்பினார். அரசுப் பேராணையின்படி ஒன்பது ஆண்டுகளில் புதிய அரசியலமைப்பு செயல்முறைக்கு வரும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. ஆரம்ப நிலையில் மாநில சட்டமன்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு பின்னர் படிப்படியாக மத்தியச் சட்டமன்றமும், அமைச்சரவைகளும் ஏற்படுத்தப்படும் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்விதச் சூழ்நிலையில் மஞ்சு குலப் பெருமையைக் காக்கும் பொருட்டு அயராது உழைத்த அரசமூதாட்டியாரும், அவரால் சிறையிலடைக்கப்பட்ட பேரரசரும் ஒருவர் பின் ஒருவராக இறந்து விட்டனர். இவர்களுக்குப் பின்னராகப் பதவிப் பொறுப்பேற்றவர்கள் திறமையற்றவர்களாயும், அரசியலில் போதிய அனுபவம் இல்லாதவர்களுமாகக் காணப்பட்டனர். இவ்விருவரின் மரணம் மஞ்சு குலத்தின் அழிவையும், பின்னர் ஏற்பட்ட புரட்சியையும் முன் கூட்டியே அறிவித்தது என்று குறிப்பிடலாம்.

மக்கள் மீது விழுந்த வரிச்சுமை அவர்களுக்கு பெரும் சுமையாகவே இருந்தது. சீன ஜப்பானியப் போரினாலும், பாக்கர் கலவரத்தாலும் மக்கள் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்ட காரணத்தால் பொருளாதார நிலை பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. பஞ்சத்தாலும் பட்டினியாலும் நலிவுற்ற சீன மக்கள் வரிச்சுமையை ஏற்க வேண்டியதிருந்தது. அத்துடன் புதிய சீர்திருத்தச் செயல்களுக்கு பெரும்பொருள் தேவைப்பட்டது. எனவே அரசு மக்கள் மீது கடுமையான வரிகளைத் திணித்தது. உண்ண உணவுக்கே வழியில்லாத நிலையில் வரிப்பளுவும் சுமத்தப் பட்ட போது, சீன மக்கள் மிகவும் கொதிப்படைந்தனர். மக்கள் மஞ்சு அரசை எதிர்க்க முற்பட்டதோடு அதனை அறவே அகற்றவும் நினைத்தனர். இவ்விதமான சூழ்நிலையில் இயற்கையும் புரட்சிக்கு ஆதரவாக மாறியது. வெள்ளப் பெருக்காலும் வறட்சியாலும் பயிர்கள் அழிக்கப்பட்டதோடு பெருகிவிட்ட மக்கள் தொகைக்கு உணவளிக்க முடியாத நிலையில் அரசு இருந்தது. பசி, பட்டினியால் ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள் மாண்டனர். மக்கள் பஞ்சத்தால் வாடிய போது புரட்சி தவிர்க்க முடியாததாயிற்று.

ரஷ்ய - ஜப்பானியப் போரில் (1904-05) மேற்கத்திய வல்லரசுகளில் ஒன்றான ரஷ்யாவை கீழை நாடான ஜப்பான் தோற்கடித்த நிகழ்ச்சி சீனாவில் தேசிய உணர்ச்சியை கிளர்ந்தெழுச் செய்தது. அதோடு சீனாவில் வெளியான வார இதழ்கள், மற்றும் இலக்கியங்கள் அக்காலத் தேவையை ஈடுசெய்யப் பாடுபட்டதுடன் ஒரே கருத்தைப்

பரப்பின. செய்தித் தாள்கள் சீன மக்களைத் தட்டியெழுப்பித் தம் தாழ்வுற்ற நிலையை மாற்றியமைக்கத் தூண்டின.

இப்புரட்சிக்கு உடனடிக் காரணமாக அமைந்தது இருப்புப்பாதைகளைத் தேசியமய மாக்குவதில் ஏற்பட்ட சிக்கல்களேயாகும். இருப்புப் பாதைகள் அமைக்கும் உரிமைகளை சீனாவில் அந்நிய நாட்டினர் பெற்றிருந்தனர். ஆகவே அந்நியர் தெற்குமேற்கு சீனாவில் பாதைகளை அமைக்கும் வேலையில் ஈடுபடலாயினர். இவ்வித அந்நியர்களின் செயல்களைப் புரட்சியாளர்கள் கடுமையாக எதிர்த்தனர். மாநில ஆளுநர்கள் கூட தங்கள் உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டதாகக் கருதி புரட்சியாளர்களோடு சேர்ந்து கொள்ளத் திட்டமிட்டனர். இருப்புப் பாதை அமைப்பில் ஏற்பட்ட சிக்கல்களைக் களைய முயற்சிகள் எடுத்துக் கொண்டிருந்த போது சில முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறத் தொடங்கின. இந்நிலையில் 1911 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 9ஆம் நாள் ஹாங்கோ (Hankow) நகரில் எதிர்பாராத விதமாக ஒரு வெடிகுண்டு வெடித்தபோது புரட்சி கொழுந்து விட்டு எரியத் தொடங்கியது.

இவ்வெடிகுண்டு வெடித்தபோதே வரலாற்று சிறப்புமிக்க சீனப் புரட்சியும் வெடித்தது என்று கூறுவர். இவ்வெடிகுண்டு நிகழ்ச்சி சீன வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய திருப்பு முனையாக அமைந்தது. இந்நிகழ்ச்சியினைத் தொடர்ந்து இராணுவப் புரட்சி தொடங்கியது. தென்சீன மாகாணங்களில் புரட்சியானது மிகவும் வேகமாகப் பரவியது. எங்கு பார்த்தாலும் வேலை நிறுத்தம் தொடங்கியது. தொழிலாளர்களும் மாணவர்களும் வேலை நிறுத்தம் செய்தனர். இதைக் கண்டு பீகிங் அரசாங்கம் அடக்கு முறையைக் கையாண்டது. பலர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதோடு புரட்சியாளர்களில் பலர் கைது செய்யப்பட்டனர். இவ்வாறு 1911 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் 10-ஆம் நாள் புரட்சி சீனா முழுவதும் பரவியது. அரசுச் செயலகங்கள் உயர் அலுவலர்களின் இல்லங்கள் முதலியன ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நொறுக்கப்பட்டன. மாகாண அதிகாரியும், இராணுவத்தின் பிரதம தளகர்த்தனும் உயிர் தப்பினால் போதுமென்று ஓடி விட்டார்கள். அந்த வேளையில் கலகப்படைக்கோ, அரசாங்கத்திற்கோ சரியான தலைவனில்லாத குறையிருந்தது. லியுவான் ஹங் (Li Yuan-Hung) தலைமைப் பதவியை மக்கள் விருப்பப்படி ஏற்றுக் கொண்டார். காலவேகத்தை ஒத்துப் போகின்ற திறன் அவருக்கு இருந்தது. இதனால் குடியரசின் கீழ் எவ்வளவு பற்றுறுதியுடன் செய்து வந்தாரோ, அவ்வளவு பக்தி விசுவாசத்துடன் குடியரசின் கீழும் சேவை செய்ய முன்வந்தார். கலகப்படைகளை ஒழுங்குப்படுத்திக் கொண்டு ஹாங்கோ (Hankow), வுசங் (Wuchang), ஹான்யாங் (Honyang) ஆகிய முக்கியமான இடங்களை யெல்லாம் தன்வயப்படுத்திக் கொண்டார். ஒரு சில இடங்களில் எதிர்ப்புகள் இருந்த போதிலும் கூட அவற்றை சுலபமாக அடக்கினார். நாட்டின் நன்மைக்காகவே தான் புரட்சி ஏற்பட்டுள்ளதென்பதை மக்கள் உணரும்படி செய்தார்.

வூசங்கில் புரட்சி ஆரம்பித்துவிட்டதென்ற செய்தியானது நாலா பக்கங்களிலும் பரவியது. சுமார் ஐம்பது நாட்களுக்குள் பதினான்கு மாகாணங்களில் புரட்சிக்கொடி பறந்தது. மஞ்சு அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் இப்படி மாயமாய் மறைந்து விடுமென்று மக்கள் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. அந்தந்த மாகாணத்திலுள்ள மஞ்சு அதிகாரிகள் தங்கள் பொறுப்பைச் சிறிதுகூட உணராமல் புரட்சியின் வருகையைக் கண்டு ஓடிவிட்டார்கள். ஓடாதவர்கள் விரட்டப்பட்டனர். ஆங்காங்கு புரட்சி அரசாங்கங்கள் அமைந்தன. அரசாங்கத்

துருப்புகள் புரட்சித் துருப்புகளாக மாறின. இந்தத் துருப்புகளைக் கொண்டு, பொது ஜனத் தொண்டர் படைகளைக் கொண்டும் மேற்படி புரட்சி அரசாங்கங்கள் பொது மக்கள் அமைதியை காத்து வந்தன. மஞ்ச அரசாங்கம் பீதியடைந்து, புரட்சியை ஒடுக்க முற்பட்டது. மக்களைப் பேணிப் பாதுகாக்க அரசியலமைப்பு அடிப்படையில் வரம்புள்ள அதிகாரங்களைக் கொண்டு விளங்கும் முடியாட்சி ஏற்படுத்தப்பட்டது. தேசிய சட்ட சபையின் பேரமைச்சராக யுவான்-ஷி-கே என்ற தளபதி நியமிக்கப்பட்டார். அரசு அதிகாரங்கள் அனைத்தும் அவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. யுவான்-ஷி-கே சீனாவின் இராணுவ சீர்திருத்தத்திற்குக் காரணமாக இருந்ததோடு மிகச்சிறந்த தரைப்படையினரையும் உருவாக்கினார். சீனாவின் ஒற்றுமையையும் அரசையும் காக்க வேண்டிய மிகப் பெரிய பொறுப்பினை மிகவும் சிக்கலான நேரத்தில் ஏற்றார், எனினும் நிலைமை அடங்க வில்லை.

லீ யுவான் - ஹங் (Li Yuang Hung) தலைமையில் புரட்சிக்காரர்கள் நான்கிங் நகரைப் பிடித்தனர். அந்த இடத்தையே குடியரசின் பிறப்பிடமாக அவர்கள் அறிவித்தனர். இச்சூழ் நிலையில் பல மாநிலப் பிரதிநிதிகளும் லீ-யுவான் ஹங்கின் முயற்சியால் நான்கிங் நகரில் ஒன்று கூடினர். அவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து தேசிய சட்டசபையில் இடம் பெற்றுக் கொண்டு அச்சபையைத் தோற்றுவித்தனர். பின்னர், இந்த சபையினர் குடியரசு முறையைத் தழுவிய ஒரு தற்காலிக அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்தினர். அதற்கு சன்யாட்சென்னை தற்காலிகத் தலைவராகவும் தேர்ந்தெடுத்தனர். இப்புரட்சிக்கு முன்னர் அமெரிக்காவிலிருந்த டாக்டர் சன்யாட்சென் புரட்சி வெடித்தவுடன், தாய்நாடு திரும்பினார். சீனமக்கள் அவரை வரவேற்றனர். 1912 ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் முதல்நாளிலிருந்து மேற்கத்திய முறையில் தென்சீனக் குடியரசின் தலைவராகப் பதவி ஏற்றார்.

தற்காலிகக் குடியரசுத் தலைவராகப் பதவியேற்ற டாக்டர் சன்யாட்சென் பீகிங் அரசின் தலைமை அமைச்சராகப் பதவியேற்றிருந்த யுவான் ஷி-கேயுடன் சமாதானப் பேச்சு வார்த்தைகள் தொடங்கினார். இறுதியில் முடியரசுக்கு முடிவு கட்டி விடுவதாகவும், குடியரசினை வற்புறுத்துவதாகவும் யுவான்-ஷி கே, சன்யாட் சென்னுக்கு உறுதியளித்தார். அப்பொழுது மஞ்ச அரசராக பூயிசுவான் இருந்தார். மன்னர் மக்களின் விருப்பத்திற்கு இணங்கிச் செல்வதாக வாக்குறுதி கொடுத்தார். அதன் விளைவாக 1912ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 12 ஆம் நாள் முடிதுறந்தார். பின்னர், சன்யாட்செனின் ஆலோசனையில் பேரில் சீனக் குடியரசின் தலைவராக யுவான் ஷி கே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பின்னர் சன்யாட்சென் தனது தலைவர் பதவியிலிருந்து விலகிக் கொண்டார். பல ஆண்டுகளாக கன்பூசியஸ் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் ஆண்டு வந்த சீனாவில் விண்ணார்ந்த பேரரசு (Celestial Empire) முடிவுற்றது.

இப்புரட்சியானது சீனாவில் முக்கியமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்திச் சென்றது என்றால் அது மிகையாகாது. அரசியல் ரீதியில் இப்புரட்சி மஞ்ச வமிசத்திற்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தது. முடியாட்சி முடிந்து அங்கு குடியாட்சி குடிகொண்டது. சமூகப் பொருளாதார அடிப்படையில் இப்புரட்சி சில சீரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியதென்பது குறிப்பிடத் தகுந்தது. 1789 ஆம் ஆண்டிலும் 1848 ஆம் ஆண்டிலும் ஏற்பட்ட புரட்சிகளால் பிரெஞ்சு மக்கள் அடைந்த பலன்களைவிட சீனர்கள் இப்புரட்சியால் அதிகப் பலனை அடையவில்லை. யுவான்-ஷி-கே புதிய பதவியைப் பெற்றதும் மக்கள் எதிர்பாராத அளவு

சிறப்பாகச் செயல்படவில்லை. இந்த சமயத்தில் சன்யாட்சென் தன்னுடைய டுங் மெங்-ஹீயி கட்சியை வலுப்படுத்தி குடியரசு நோக்கத்தினை ஆதரிக்கின்ற மற்ற கட்சிகளையும் அதில் சேருமாறு செய்தார். இதுவே, பின்னர் சிறிய மாற்றங்களுடன் கோமின்டாங் (Kuomintang) கட்சியாயிற்று.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. சீன வரலாற்றில் சன்யாட் சென்னின் தொண்டினை விளக்கி அவரது கொள்கை அரசியலில் என்ன மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின என்பதை விவரி.

2. 1911ல் சீனாவில் புரட்சி தோன்றியதற்கான காரணங்களை விளக்கிக் கூறி அதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகளையும் எழுதுக.

1912-ல் சீனாவில் தோன்றிய புரட்சியின் விளைவாக இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நிலைபெற்று வந்த முடியாட்சி மறைந்து சீனாவில் குடியாட்சி தோன்றியதென்று திட்டவட்டமாகக் கூற இயலாது. ஏனெனில் பேராசைக்காரரான யுவான்-ஷி கேயின் தலைமையில் உருவானது இராணுவ ஆட்சியென்பதும், டாக்டர் சன்யாட்சென் அரும்பாடு பட்டு ஏற்படுத்த விரும்பியது முடியாட்சியல்ல என்பதும், யுவான் ஷி கேயின் ஆட்சிக் காலத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து புலனாகும். யுவான் சிறப்புமிக்க படைத்தளபதியாக இருந்தபோதும், சீனாவின் வட மாநிலங்களில் மட்டுமே செல்வாக்கு உடையவராயிருந்தார். தென் மாநிலங்களில் குடியரசை விரும்புவோர் அதிக அளவில் இருப்பினும், நாட்டின் அமைதியைக் காக்கும் பொருட்டு ஒருமைப்பாட்டின் அவசியத்தை உணர்ந்து தென்பகுதித் தலைவர்கள் யுவானின் தலைமையை ஏற்றுக் கொண்டனர். அவருடைய படைகளையும், தேசிய சீனப் படைகளெனக் கூற இயலாது. இவருடைய படைத் தலைவர்களும் தேசியப் படையின் அதிகாரிகளாகத் தங்களைக் கருதாமல் இருந்தனர். இதற்குக் காரணம் படைப் பிரபுக்கள் (War Lords) அந்தந்த மாநிலப் பொறுப்புகளை ஏற்றிருந்ததே ஆகும். ஆகவே யுவான்-ஷி-கேயின் ஆட்சிக் காலத்தில் போர் வலிமை மிக்கவன் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்கும் நிலைதான் இருந்ததேயொழிய மக்களின் பொறுப்புணர்ந்து கடமையோடு ஆட்சி புரியக் கூடிய பொது நலன் காப்போர் பொறுப்பேற்கும் நிலை ஏற்படாமலிருந்தது. இது தொடக்கத்தில் படைப்பிரபுகளுக்கு மாநில அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்படுவதன் மூலம் தன்னுடைய அதிகாரம் நிலை பெற்று இருக்கும் என்றும், பின்னர் படையதிகாரிகளை நீக்கிவிட்டு ஆட்சித்துறை அதிகாரிகளை நியமிக்கவும் யுவான்-ஷி-கே எண்ணங் கொண்டிருந்ததிலிருந்து தெளிவாகப் புலனாகிறது.

இதற்கிடையில் 1912-ல் வெளியிடப்பட்ட தற்காலிக அரசியல் அமைப்பு செயல்படத் தொடங்கியது. குடியரசு அமைப்பில் விருப்பங் கொண்ட தென் மாநிலக்காரர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இவ்வரசியல் அமைப்பில் குடியரசுத் தலைவர் நாடாளுமன்றத்தின் ஆலோசனைகளுக்கு உட்பட்டு நடக்க வேண்டுமென்பது குறிப்பிடத்தக்கவொன்றாகும். 1912- ஆகஸ்டுத் திங்களில் கோமின்டாங் கட்சியை சன்யாட்சென் ஏற்படுத்தினார். இதற்குப் போட்டியாக யுவான் ஷி கே 'சின்புதாங்' (Chinputang) என்ற மற்றுமொரு கட்சியை ஆரம்பித்தார். 1913ல் பாராளுமன்றம் கூடியபோது கோமின் டாங் கட்சி பெரும்பான்மை இடம் பெறாமலிருந்தாலும், பலமிக்க தொரு கட்சியாக விளங்கியது. இந்நிலையில்தான் அக்கட்சியின் நாடாளுமன்றத் தலைவர் கொலை செய்யப்பட்டார். இக்காரியம் சூழ்ச்சித் திறனும், குறுகிய மனப்பான்மையும் கொண்ட யுவான்-ஷி-கேயின் தூண்டுதலினால் நடந்திருக்கக்கூடும் என கோமின்டாங் கட்சியினர் ஐயமுற்று புரட்சி செய்தனர். கோடைப் புரட்சி (Summer Revolution) என்ற வரலாற்றில் அழைக்கப்படும் இந்நிகழ்ச்சி இரும்புக்கரம் கொண்டு நசுக்கப்பட்டது. புரட்சித் தலைவர்கள் பலர் தண்டனைக்குள்ளானார்கள். சன்யாட்சென் ஜப்பானுக்குத் தப்பியோடினார். எஞ்சியிருந்த நாடாளுமன்றத்தினர் யுவான்-ஷி-கேயைக் குடியரசுத்தலைவராகவும் முறைப்படி தேர்ந்தெடுத்தனர். இதன்பின்னர் நாடாளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டது. கோமின்டாங் கட்சியும் சீனாவில் தடைசெய்யப் பட்டது.

பின்னர் யுவான் ஷி கே தம் விருப்பப்படி புதியதொரு அரசியலமைப்பை ஏற்படுத்தி அதன்படி தமது வல்லாட்சியை ஏற்படுத்த முயற்சிகள் மேற்கொண்டார். இப்புதிய அரசியல் அமைப்பின்படி அரசு அதிகாரங்களனைத்தும் குடியரசுத் தலைவரிடம் விடப்பட்டது. எதிர்க்கட்சியினரை ஒழித்து சர்வாதிகாரம் பெற்றுவிட்ட யுவான்-ஷி கேவுக்கு இன்னுமொரு விருப்பம் நிறைவேறாமலேயே இருந்தது. யுவான் வம்சம், என்பது சீன அரசு வம்சப்பட்டியலில் இடம் பெற வேண்டுமென்பதே அது. எவ்வாறாயினும் தமது விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் நோக்கத்தைக் கொண்ட யுவான்-ஷி கே வரம்பிற்குட்பட்ட முடியாட்சியைத் துவங்கும் பணியில் செயல்பட ஆரம்பித்தார். அவரது அரசியலமைப்பு ஆலோசகரான பிராங்லின் குட்னோ (Franklin Goodnow) என்பவரும் கருத்துரை வழங்கினார். மக்கள் பங்கெடுத்துக் கொள்ளாத மக்களாட்சியை குடியரசு எனப் பெயரளவில் மட்டும் செயல்படுகின்ற ஆட்சி முறையினை மாற்றி வரம்புக்குட்பட்ட முடியாட்சியை ஏற்படுத்தலாம் என்பதே அமெரிக்க ஆலோசகரின் கருத்தாகும். மேலை நாட்டுத் தூதர்களும் இந்த அருமையான முடிவை ஆதரித்தனர். இக்கருத்தினை ஏற்றுக்கொண்ட யுவான்-ஷி-கே 1915 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்களில் வரம்புக்குட்பட்ட முடியாட்சி அறிவிப்பை வெளியிட்டார். குடியரசு என்பதன் பொருளையோ 'முடியாட்சி' என்றால் என்னவென்பதையோ அறியாத தென்பகுதியைச் சார்ந்த மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்தனர். இது 'யுன்னான் கிளர்ச்சி' எனப்படும். 1916 ஜனவரித் திங்கள் முதலாம் நாள் யுவான் ஷி கே பேரரசராகத் தேர்தெடுக்கப்படுவாரென்று முன்னர் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. இக்கிளர்ச்சியின் காரணமாக ஒத்தி வைக்கப்பட்டது. பின்னர், குடியரசுத் திட்டம் முழுவதையுமே அரசாங்கம் மாற்றிக் கொண்டுவிட்டதாகவும், யுவான்-ஷி-கே குடியரசுத் தலைவராகவே ஆயுள் முழுவதும் இருக்க விரும்புவதாகவும் 1916 மார்ச்சுத் திங்களில் அறிவிப்பு வெளியாயிற்று. ஆனால் தமது எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதில் தோல்வி கண்ட யுவான்-ஷி-கே மூன்றே மாதங்களில் (ஜூன் 6) இறந்தார்.

யுவான்-ஷி-கேயின் உள்நாட்டுக் கொள்கை

யுவான்-ஷி-கே தமது படைத் தலைவர்களை மாநில ஆளுநர்களாக நியமித்திருந்தார். வடமாநிலப் பகுதிகளில் ஏற்கனவே பெரும் செல்வாக்கும் மதிப்பும் பெற்றிருந்த யுவான் ஷி-கே நாளடைவில் தென் மாநிலங்களையும் தமது பிடியில் கொண்டு வர முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். அவரது நம்பிக்கைக்கு உகந்த போர் பிரபுக்கள் (War Lords) தென் மாநிலங்களின் ஆட்சிப் பொறுப்பாளர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர். இதுகாறும் அங்கு பணியாற்றிய அதிகாரிகள் பதவிகளில் ஏற்படுத்தப்படவில்லை. 1911ஆம் ஆண்டு புரட்சிக்கும் முன்பிருந்த அரசியல் முறையே மாநிலங்களில் செயல்பட்டு வந்தது. அமைதி காக்க வேண்டித் தமது படைகளை மட்டும் முக்கிய இடங்களில் யுவான் ஷி-கே நிறுத்தி வைத்திருந்தார். மக்களின் அறியாமையைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு காலப்போக்கில் தமது எதேச்சாதிகார ஆட்சியை நிறுவும் எண்ணம் யுவான்-ஷி-கேயிடம் ஆரம்பித்திலிருந்தே இருந்து வந்ததென்பதற்கு தென் மாநிலப் பகுதிகளில் அவரது செய்கை வெளிப்படையாக காட்டுகின்றது.

நாட்டின் நிதி நிலைமையைச் சீராக்கும் பணியில் யுவான் -ஷி-கே தமது முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தினார். ஊழல், திறமையற்ற பொறுப்பற்ற அதிகாரிகள், செலவுமிக்க போர்கள், போர் இழப்பீடுகளாகப் பெருந்தொகை போன்றவற்றினால் நாட்டின் கருவூலம்

வறண்டது. இந்நிலையில் வெளிநாடுகளிலிருந்து பெருந்தொகையைக் கடனாகப் பெறுவதன்றி, வேறு முறைகளில் ஆட்சியைத் தொடர இயலாது என்பதனை நன்குணர்ந்த யுவான்-ஷி-கே இங்கிலாந்து, பிரான்சு, ரஷ்யா, ஜெர்மன், ஜப்பான் அமெரிக்கா முதலிய நாடுகளில் பணவுதவி கோரினார். அரியதொரு சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள விழைந்த அயல்நாடுகளும் ஒன்றிணைந்து சீனாவுக்குப் பணவுதவியளிக்க முன் வந்தன. இதற்குச் சீனாவின் உப்புவரி (Salt Tax) உரிமையைப் பணயமாகக் கோரினர். ஆனால் அமெரிக்க நாடு மட்டும் உப்பு வரி உரிமையைக் கோராது சீனாவின் உள்நாட்டு விவகாரத்தில் தலையிடுவது சீனாவின் சுதந்திரத்திற்குப் பாதகமாக அமையும் என்று கருதி ஐரோப்பிய நாடுகளின் நிதி வழங்கும் ஒன்றியத்திலிருந்து விலகிக் கொண்டது. இதனை வலியுறுத்தும் பொருட்டு அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவர் உட்ரோ வில்சன் (Woodrow Wilson) சீனாவின் உரிமையை மதிப்பதும், சீன நாட்டில் அனைத்து நாடுகளுக்கும் சமவர்த்தக உரிமைக் கொள்கையை (Open Door Policy) கடைபிடிக்கின்ற அமெரிக்க அரசானது, சீனாவில் சுதந்திர உரிமைகளைப் பாதிக்கும் எவ்வித செயலிலும் ஈடுபடாது என்று அறிவித்தார். ஆகவே அமெரிக்க நாடு தவிர ஏனைய ஐந்து நாடுகளும் சீனாவிற்கு நிதியுதவி அளிக்க முன்வந்தன. இதற்கான உடன்படிக்கையும் கையெழுத் தாயிற்று. ஆனால், இவ்வாறாக நாட்டின் உரிமையை அந்நியரிடம் அடகுவைத்து நிதியுதவி கோருவதை கோமின்டாங் கட்சியினர் வன்மையாக எதிர்த்தனர். இருப்பினும் நிதி வசதியைப் பெருக்கிக் கொண்ட யுவான்-ஷி-கே தமது எதிர்ப்பாளர்களை அழிக்கும் பணியிலும், தமது வல்லாட்சியை நிலைநிறுத்தும் முயற்சியிலும் தமது கவனத்தைச் செலுத்தலானார். ஆயினும், தொழில் வளங்களைத் தோற்றுவிப்பதிலும், புதிய இருப்புப் பாதைத் தொடர்களை அமைப்பதிலும் மிகுந்த அக்கறையுடன் செயல்பட்டார்.

எல்லைப் பகுதிகளில் ஏற்பட்ட தொல்லைகள்

1911 ஆம் ஆண்டு புரட்சிக்குப் பின் மஞ்சு அரசு வமிசத்தின் வீழ்ச்சியும் சீனக் குடியரசின் தோற்றமும் எல்லாப் பிரச்சனைகளுக்கும் முடிவு அளிக்கவில்லை. மாறாக, நாட்டின் எல்லைப் பகுதியில் புரட்சி ஏற்படவும், பிரிந்து செல்லுகின்ற முயற்சிகளுக்கும் வழிவகுத்தது. சீன நாட்டின் வடஎல்லையாக விளங்கிய மங்கோலியாவில் சீனமக்கள் பெருமளவில் வசித்து வந்தனர். சீன அரசும் இதனைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தனது செல்வாக்கினை முழுவதுமாக மங்கோலியாவில் ஏற்படுத்தவும் முயற்சிகள் மேற்கொண்டது. இதனை மங்கோலியர் எதிர்த்தனர். ரஷ்யாவும் மங்கோலியரின் எதிர்ப்புக்குத் துணை நின்றது. இதன் விளைவாக, 1911 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் மங்கோலியாவில் புரட்சி அரசை (Revolutionary Government) ஒன்று நிறுவப்பட்டது. இப்புரட்சி அரசை, ரஷ்யா அங்கீகரித்ததால், மங்கோலியாவை மீண்டும் சீனாவுடன் இணைக்கும் முயற்சிகளைக் கைவிட்டு பேச்சு வார்த்தைகளின் மூலமாகத் தீர்வு காணச் சீனா விழைந்தது. இப்பேச்சு வார்த்தைகளின் முடிவில் மங்கோலிய நாட்டின் சீன ஆட்சிக்குட்பட்ட 'ஆட்சி யுரிமை பெற்ற பகுதி' (Autonomous State but not independent) என்றதொரு நிலையைச் சீனா ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

மங்கோலியாவில் ஏற்பட்டதைப் போன்று திபெத்திலும் கலகங்கள் தோன்றின. திபெத்திலிருந்த சீனப்படைகள் விரட்டப்பட்டு திபெத்தும் தனது சுதந்திரத்தை அறிவித்தது. புதிதாகத் தோன்றிய மங்கோலிய அரசுடனும் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டது.

திபெத்தில் தோன்றிய புரட்சியை யுவான்-ஷி-கே அடக்க முயற்சி மேற்கொண்ட பொழுது இந்தியாவைத் தனது ஆட்சிக்கு உட்படுத்திக் கொண்டிருந்த ஆங்கில அரசு இதை எதிர்த்தது. மூன்று ஆண்டுகளாகப் பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்ததன் விளைவாக திபெத்தின் மேற்குப் பகுதி 'ஆட்சி உரிமை பெற்ற பகுதி' (Autonomous State) என்றும், கிழக்கு பகுதி சீனாவின் நேரடி ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதியென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. நிதியுதவி அளித்ததோடு மட்டும் அல்லாமல் சீன நாட்டின் விவகாரங்களில் அந்நிய அரசுகள் தலையிட்டதன் விளைவினால் ஏற்பட்ட குழப்பம், சீனாவின் எல்லைப் பகுதியிலிருந்த இரண்டு மாநிலங்களுக்கும் சீன அரசுக்குட்பட்ட ஆட்சியுரிமை பெற்ற பகுதிகள் என்ற நிலையைக் கொடுத்தது.

சீனப்புரட்சியின் விளைவாக ஏற்பட்ட முதல் குடியரசின் தலைவராகப் பொறுப் பேற்ற யுவான்-ஷி-கே உளுத்துப்போன பழமைக் கருத்துக்களில் நம்பிக்கை கொண்டவரென்றும், குறுகிய மனப்பான்மை உடையவரென்றும், சந்தர்ப்பவாதியென்றும் பலவாறாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ளார். இவை யாவும் ஒரு சிலரின் கருத்துக்களேயன்றி, நடுநிலைமை யோடு கூறப்பட்டவொன்றல்ல. யுவான்-ஷி-கே பழமை விரும்பியவரல்லர். முன்னேற்றக் கருத்துக்களில் நாட்டம் கொண்டவர்; ஆட்சி அனுபவமும், படை அனுபவமும் நிரம்பப் பெற்றவர்; சீர்திருத்தக் கருத்துக்களில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தும், இவர் மக்களாட்சி முறையில் முழு நம்பிக்கை கொண்டிருக்கவில்லை. இவருடைய கருத்தும் மற்றும் பலருடைய கருத்தும் ஒன்றுபோல் இருந்ததென்பதற்குச் சான்றுகள் நிறைய உள்ளன. மேலை நாட்டு அரசியல் தத்துவங்களைக் கண்மூடித்தனமாகப் பின்பற்றுவதால்மட்டும் நாட்டில் மிகுந்து காணப்படும் தொல்லைகள் மறைந்துவிடாது என்று யுவான்-ஷி-கே உறுதியாய் நம்பினார். சீன மக்களிடையே முன்னேற்றக் கருத்துக்களை விளக்கிக் கூறி, அவர்களிடையே நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தி, அதன் பின்னர் முன்னேற்றப் பாதையில் அழைத்துச் சென்றால் பெரும் நன்மை பயக்கும் என்று யுவான்-ஷி-கே எண்ணினார். இக்கருத்தினை நோக்குங்கால் யுவான் ஷி கே எந்த அளவிற்கு உண்மை நிலையை உணர்ந்து, முற்காரணியத்துடன் செயல்படவிழைந்தார் என்பது புலனாகும். இக்கருத்துக்கள் யுவான்-ஷி-கேயின் தலைசிறந்த அரசியல் நுண்ணறிவையும் எண்ணிச் செயல்படுகின்ற தன்மையையும் வெளிப்படுத்துகின்றது.

யுவான் ஷி கேயின் ஆட்சி 1911லிருந்து 1916 வரை சீனாவில் நீடித்தது. அவரது ஆட்சியைப் பற்றி வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடும் போது தற்கால வரலாற்றில் தோல்வி யுற்ற அரசியல் தலைவர்களின் பட்டியலில் யுவான்-ஷி-கே முதலிடம் வகிக்கின்றார் என்பர். 1911-ல் சீன நாட்டில் தோன்றிய புரட்சி முடியாட்சியை மாற்றி, மக்களாட்சியை ஏற்படுத்த முயன்றது. ஆயினும், மக்களாட்சியை ஏற்படுத்தத் தேவையான அரசியல் சட்டம், நாடாளுமன்றச் செயல்முறைகள், சட்டத் தொகுப்புகள், ஆகிய அனைத்தும் இருந்தும் முழுமையான மக்களாட்சியை தோற்றுவிப்பதில் புரட்சி தோல்வியே கண்டது. இதன் அடிப்படைக் காரணம் சீனமக்கள் இப்புதிய தத்துவங்களில் அக்கறை செலுத்தவில்லை. பழம்பெருமைகளிலும் கன்பூசியக் கொள்கையிலும், அறியாமையிலும், மூழ்கிக் கிடந்த சீன மக்கள் மக்களாட்சிக் கருத்துக்களுக்கு வரவேற்பளிக்காததில் வியப்பில்லை. தேர்தல், மக்களுரிமை, குடியரசு போன்றவை சீனமக்களுக்குப் புரிந்தவையாகும். மஞ்சு அரசு வமிசத்தவரைப் போலத் தெய்வீக அருளினாலோ மக்களாலோ தேர்ந்தெடுக்கப்படாத

யுவான்-ஷி-கே தமது படைவலிமையைப் பயன்படுத்தி அரசவமிசத்தினரையும் புரட்சி யாளர்களையும் தமது விருப்பம் போல் ஆட்டிப் படைத்து, அதன்பின்னர் தலைமைப் பீடத்தில் அமர்ந்தவர். இவர் குடியரசுக் கொள்கைகளைப் போற்றுவாரென்று சீனமக்கள் எதிர்பார்த்தது அவர்களது அறியாமையைத்தான் சுட்டிக் காட்டுகின்றது. மக்கள் தங்கள் உரிமைகளை வற்புறுத்திப் பெறுகின்ற அளவிற்கு அறிவொளி பெற்றவர்களல்லவர் என்பதை நன்குணர்ந்த யுவான்-ஷி-கே குடியரசு ஏற்படக் காரணமாய் இருந்த கோமின்டாங் கட்சியினரை எதிர்த்து தமது வல்லாட்சியை ஏற்படுத்தி, இறுதியில் தாமே முடிமன்னராகவும் மாற விரும்பியதில் வியப்பேதுமில்லை. யுவான்-ஷி-கே தம்முடைய செயலில் தோல்வி யடைந்தாலும், பழமையில் திளைத்த சீன மக்களிடையே புதுமையான கருத்துக்களை ஏற்கச்செய்யும் முயற்சியில் சீனாவின் முதல் குடியரசு தோல்வியடைந்தது.

சீனாவின் முதல் குடியரசு தோல்வியடைந்தாலும், முடியாட்சியை ஒழித்ததன் வாயிலாக புதியதொரு பாதையில் சீனாவை அடியெடுத்து வைக்க வழிசெய்தது என்றதொரு உண்மையை எவரும் மறுக்க இயலாது. ஆனால் உண்மையாக மக்களாட்சி சீனாவில் வேருன்றுவதற்குள் இன்னும் ஏராளமான குழப்பங்களையும், தெளிவற்ற, நிலையற்ற அரசியல் சூழலில் உழன்ற பின்னர்தான் சீனா புதுமைப் பொலிவுறும் என்பதை யுவான் ஷி-கேவிற்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட அரசியல் சூழப்ப நிலை நன்குணர்த்தும்.

பயிற்சி வினா

சீனவரலாற்றில் யுவான்-ஷி-கேயின் பங்கினை ஆராய்க.

வலிமை பொருந்திய மன்னர் என்றழைக்கப்பட்ட யுவான்-ஷி-கே இறந்த பின்னர் சீனாவில் அமைதியின்மை குடிகொண்டது. சீனாவில் புரட்சிவாதிகளுக்கும் இராணுவத் தலைவர்களுக்குமிடையில் போட்டி, பொறாமை, பகைமை ஆகியவைகள் ஏற்பட்டு ஒருவரையொருவர் தாக்கி அழித்துக் கொள்ள முயன்றனர். அப்போட்டியில் போர் பிரபுக்கள் அல்லது படைத் தலைவர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டவர்கள் வன்மை வாய்ந்தவர்களாக விளங்கினார்கள். அவர்களது ஆட்சிக்காலம் (War Lordism) என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

யுவான்-ஷி-கேயின் ஆட்சிக் காலத்தில் அவருடைய படைத் தலைவர்கள் மூன்று பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தனர். வுபெய்பூ (Wupeifu) என்பவரின் தலைமையின்கீழ் சிஹிலி (Chihli)பிரிவும், சாங்கோலின் (Chan-Solion) என்பவர் தலைமையில் முக்டென் (Mukden) பிரிவும் துவான் சிஜீயி (Tuan-Chijui) என்பவரின் தலைமையில் அன்ஹை (Anhei) பிரிவும் இயங்கி வந்தன. சில சமயங்களைத் தவிர மற்ற சமயங்களில் அவைகள் தனிப்பட்ட வீரர்களுடன் போரிட்டு வந்தன. யுவானின் மறைவிற்குப் பின்னர் பீகிங் அரசாங்கத்தின் தலைவராக லீயுவான்சங் (Liyuanchung) பொறுப்பேற்றார். பதவிக்கு வந்தவுடன் யுவான்-ஷி-கேயினால் கலைக்கப்பட்ட பாராளுமன்றத்தைக் கூட்டினார். தற்காலிகமாகக் குடியரசு ஏற்படுத்தினார். அன்ஹைப் பிரிவைச் சார்ந்த துவான் சிஜீயி என்பவரை அமைச் சராக்கினார். இவர் 1917 ஆம் ஆண்டிலிருந்து சுமார் மூன்று ஆண்டுகள் பீகிங் அரசாங்கத்தின் முடிசூடா மன்னராக விளங்கினார். இவர் ஒரு கட்சியின் தலைவராக இருந்ததால் செல்வத்தையும் முடிந்த அளவிற்கு பெருக்கிக்கொள்ள நினைத்தார். மேலும், வல்லரசுகளின் கைக் கூலியாகவும் மாறினார். இவருடைய செயல்களைக் கண்டு வெறுப்பும் ஆத்திரமுடைந்த லீயுவான்சங் பாராளுமன்றத்தின் உதவியோடு துவான்சிஜீயினைப் பதவியிலிருந்து விலக்க முயன்றார். வலிமைமிக்க வடக்கத்திய பீயாக் போர்பிரபுக்களின் உதவியை துவான் நாடினார். அவர்களில் ஒருவராக சாங் சூன் (Chang Sun) படையுடன் வந்து பீகிங் நகரைக் கைப்பற்றி பாராளுமன்றத்தையும் குடியரசுத் தலைவரையும் அகற்றி விட்டு முன்னாள் பேரரசர் சிறுவர் பூயீ (Fuyi) என்பவரை மீண்டும் 1917 ஜூலை திங்கள் முதலாம் தினம் அரசராக்கினார். இதைக் கண்ட துவானும் அவருடைய ஆதரவாளர்களும் சேர்ந்து கொண்டு பூயியை விரட்டிவிட்டு, பீகிங் நகரை மீண்டும் கைப்பற்றினார்கள். அங்கு மீண்டும் குடியரசு ஏற்படுத்தப்பட்டது. தனக்கு பெரும் உதவியளித்த ஃபெங் ஹீவோசங் (Feng-Kuo Chang) என்பவரை ஜனாதிபதியாக்கி துவான் பிரதமரானார். ஜப்பானிடமிருந்து இவருக்கு கடன் ஆயுதங்கள் முதலிய பலவகை உதவிகள் கிடைத்தன.

பொதுவாக, போர்பிரபுக்களுக்கும் அந்நியர்களின் ஆதரவு பெருமளவில் கிடைத்து வந்தது. 1924-25 ஆம் ஆண்டுகளின் பெங்யூசியாங் (Fengychiang) என்னும் போர் தளபதி காங்கூ, ஷென்சி, மங்கோலியாவின் உட்பகுதி போன்ற இடங்களைத் தன் கீழ்க் கொண்டு வந்து ரஷ்யாவின் இராணுவ உதவியுடன் பேணி வந்தார். சாங்கோலின் என்ற இராணுவத் தளபதி ஜப்பானிடமிருந்து பணமும், படையுதவியும் பெற்று ஆமூர் நதிக்கும் யாங்ட்ஸி நதிக்கு மிடையிலுள்ள பகுதிகளை ஆட்சி செய்து வந்தார். வுபெய்யூ என்ற போர் பிரபு பிரிட்டனின்

உதவியுடன் யாங்டீஸ் மாநிலங்களைப் பராமரித்து வந்தார். இவ்வாறான இக்கட்டான தொரு சூழ்நிலையில் தான் டாக்டர் சன்யாட்சென் 1917ல் காண்டன்நகரில் ஒரு போட்டி அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்தினார். அது வலிமையற்ற அரசாங்கமாக இருந்ததன் காரணத்தால் போர்பிரபுக்களின் தயவில் வாழவேண்டியிருந்தது. இவ்வாறாகக் காண்டனில் ஒரு அரசாங்கமும், பீகிங்கில் மற்றொரு அரசாங்கமும், வலிமையற்ற போர் பிரபுக்களால் ஆட்சி செய்யப்பட்டு வந்தன.

மைய ஆட்சி நலிவடைந்து இறுதியில் மாய்ந்து போனதால் அமைதி ஒழுங்கு, பாதுகாப்பு போன்றவை சீனநாட்டில் அடியோடு மறைந்து விட்டன. பல்வேறு மாநிலங்களைச் சார்ந்த போர்பிரபுக்கள் கேட்பாரின்றி தங்கள் விருப்பம் போல் ஆட்சி செய்து வந்தனர். ஏழை விவசாயிகளைச் சுரண்டி அதிக அளவில் சொத்துக்களைச் சேர்த்துக் கொண்டனர். பல்வேறு சமயங்களில் போர் பிரபுக்களிடையே சண்டை ஏற்பட்டு நாட்டில் குழப்பமும் ஏற்பட்டது. மக்களின் தேவைகளையும், அத்தியாவசியமான நோக்கங்களையும் பூர்த்தி செய்யவோ, இயற்கையின் வெள்ளப் பெருக்கத்தைத் தடுக்கவோ, நீர்ப்பாசனம், போக்குவரத்து ஆகியவைகளைப் பராமரிக்கவோ நாட்டில் ஒரு நிலையான, மக்கள் தம் நல்வாழ்வே தனது வாழ்வு என்றெண்ணக்கூடிய ஒரு பொறுப்புள்ள நிர்வாகத் திறமையுள்ள அரசாங்கம் இல்லாமலிருந்தது. எனவே நாட்டில், பஞ்சமும் பிணியும் தாண்டவமாடின. இதனால் மக்களிடையே வெறுப்பு ஏற்பட்டு, காலப்போக்கில் கிளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது.

இவ்வாறாக, போர் பிரபுக்களின் ஆட்சி 1927 ஆம் ஆண்டு வரை சீனாவில் நீடித்தது. சியாங்-கே-ஷேக் (Chian-Kai-Shek) என்பவர் நாடு சீர்குலைந்து கிடந்த வேளையில் தோன்றி கோமின்டாங் தலைமையதிகாரத்தை ஏற்றார். கோமின்டாங் கட்சி வலுப்பெற்ற வேளையில் போர் பிரபுக்களின் செல்வாக்கு சீரழியத் தொடங்கியது. இருப்பினும், அவர்களது செல்வாக்கு நாட்டில் பல்வேறு பகுதிகளில் ஓரளவிற்கு நீடித்து வந்ததெனலாம்.

யுவான்-ஷி-கேயின் மறைவிற்குப் பின்னர் நாட்டின் நிர்வாகமனைத்தையும் திறம்பட ஏற்று நடத்தக்கூடிய சிறந்ததொரு மைய ஆட்சி இல்லாததன் காரணத்தால் சீர்குலைவும் ஒற்றுமையின்மையும் ஒன்றாக இணைந்து போர்பிரபுக்களின் எழுச்சி எழக் காரணமாக இருந்தது. பின்னர் இவை இரண்டுமே போர் பிரபுக்களின் ஆட்சி வலுப்பெறவும் வழி வகுத்தன. போர் பிரபுக்களின் ஆட்சி வலுப் பெறவும் வழிவகுத்தது. போர் பிரபுக்களில் சிலர் தாங்கள் ஆட்சிபுரிந்து வந்த பகுதிகளில் நவீன கல்வி முறைகளையும், தொழிற் சாலைகளையும் ஏற்படுத்தினர். ஆனால், அவர்களில் பலர்தம் வாழ்வையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்ததன் காரணத்தால் சீரிய திட்டங்களைச் செயல்படுத்தாமலிருந்தனர். பல்வேறு மாநிலங்களில் வாழ்ந்து வந்த சீனமக்களிடையே ஒற்றுமையுணர்வு ஏற்படுத்தி, வலிமை பொருந்திய நவீன சீனாவை உருவாக்குவதற்குப் பதிலாக ஒற்றுமையின்மையை ஏற்படுத்தி நாட்டை மிகவும் ஒரு அவலமான நிலைக்கு கொண்டு சென்றனர். இவைகள் யாவும் குமுறிக்கொண்டிருந்த சீனர்களின் மனத்தில் புதிய புரட்சிக் கருத்துக்களை ஏற்படுத்தின எனலாம்.

வல்லரசுகளுக்கிடையே மெலிந்து காணப்பட்ட பொறாமைமையும் பூசலும் என்றைக்கு பூகம்பமாக வெடித்து வெளிவருமோ என்று அன்றைய நாடுகள் எண்ணிக் கொண்டிருந்த வேளையில், 1914 ஆம் ஆண்டு முதல் உலகப் போர் ஏற்பட்டது. உள்நாட்டு அரசியல்

நிலை காரணமாக சீனா நடுநிலை வகிப்பதே சரியெனப்பட்டது. 'முக்கூட்டு நேச உடன்பாடு' மற்றும் 'மூவரசு ஒப்பந்தம்' போன்றவற்றை மேற்கொண்டிருந்த நாடுகள் சீனாவின் பொருளாதாரத்தைச் சீர்குலைய வைத்திருந்தன. எனவே பொருளாதார நலிவினாலும், உள்நாட்டுக் குழப்பத்தினாலும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருந்த தம்மைப் போரில் ஈடுபடுத்த வேண்டாமென்று சீனா அந்நிய நாடுகளைக் கேட்டுக் கொண்டது. ஆனால் இம்முயற்சிகள் யாவும் யாதொரு பலனும் அளிக்காமற் போகவே, சீனா போரில் ஈடுபட வேண்டியதாயிற்று. வல்லரசு நாடுகளின் பகைமை உணர்வுகளினின்றும் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள சீனாவால் இயலவில்லை.

சீனாவின் எதிர்காலமே இருண்டிருந்த வேளை, ஜப்பானுக்கு ஒரு அரியதொரு வாய்ப்பாக அமைந்தது. கிழக்காசியப் பகுதிகளில் ஜெர்மனியின் ஆதிக்கத்தைக் கட்டுப் படுத்த ஜப்பான் முயற்சிகள் மேற்கொண்டது. சீனா, ஜப்பானியக் கடற்கரைப் பகுதிகளி லிருந்து ஜெர்மனியை வெளியேறுமாறு கட்டளையிட்டது. ஜெர்மனி தனது குத்தகைப் பகுதிகளை ஜப்பானிடம் ஒப்படைத்துவிட வேண்டுமென்று கூறியது. போரின் போது ஜப்பான், பிரிட்டன் பக்கம் சேர்ந்து கொண்டதால். 1911ஆம் ஆண்டின் ஆங்கில ஜப்பானிய ஒப்பந்தம் புதுப்பிக்கப்பட்டது. அதன்படி யாராவது ஒருவருடைய நிலப் பகுதிகள் தாக்கப் படும்போது இரு சாராரும் உதவி செய்து கொள்ள வேண்டும். இதனை ஜப்பான் முதலாம் உலகப்போரின் போது தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு சீனப்பகுதி வழியாகச் சென்று ஷாண்டுங் பகுதியிலிருந்து ஜெர்மனியரை விரட்டவும் முற்பட்டது. தூரகிழக்குப் பகுதியில் அமைதியை ஏற்படுத்தி, ஷாண்டுங் பகுதியைச் சீனாவிற்குப் திருப்பித்தருவதே தனது நோக்கமென்று ஜப்பான் அறிவித்தது. ஆனால் தமது வார்த்தையைக் காப்பாற்றாமல் 1915 ஜனவரி திங்கள் 18ஆம் தினம் 21 கோரிக்கைகளை சீனக் குடியரசின் தலைவராக இருந்த யுவான்-ஷி-கேயிடம் கொடுத்தது. அக்கோரிக்கைகளில் முக்கியமானவை பின்வருமாறு ஷாண்டுங், பூகியன் (Fukiea) போன்ற பிரதேசங்களை ஜப்பானின் செல்வாக்கு மண்டலமாக்குதல், இவற்றில் சுரங்கங்கள், துறைமுகங்கள், இருப்புப்பாதைகள் அமைக்கும் உரிமையை ஜப்பானிடமே முழுவதுமாக ஒப்படைத்தல், மஞ்சூரியாவையும், உள் மங்கோலியாவின் கிழக்குப் பகுதியையும் தொண்ணூற்று ஒன்பது ஆண்டுகளுக்கு ஜப்பானின் பாதுகாப்பில் விடுதல், ஜப்பானியர்களை அரசியல், நிதி, இராணுவ ஆலோசர்களாக பீகிங்கில் நியமனம் செய்தல், முக்கியமான சீன நகரங்களிலும், மையப் பகுதிகளிலும் அமைதிப் பராமரிப்பு அதிகாரத்தை ஜப்பானியக் காவலரிடம் ஒப்படைத்தல். புதிய சலுகைகள் எதையும் மற்ற வல்லரசுக்குத் தர மறுத்தல் ஆகியவை 21 கோரிக்கைகளில் முக்கியமானவையாகும். பிரிட்டன், ஜப்பானின் அறிவுரைக்கு இணங்குமாறு யுவான் ஷி கே வற்புறுத்தினாலும், ஜப்பான் இறுதி எச்சரிக்கை ஒன்றினை எடுத்ததாலும் யுவாங் ஷி கே வேறுவழியின்றி 1915 மே திங்கள் 5ஆம் தினம் ஜப்பானின் கோரிக்கைகள் பலவற்றை ஏற்று ஒப்பந்தங்களில் கையொப்பமிட்டார். அப்பொழுது அமெரிக்காவைத் தவிர மற்ற நாடுகள் போரில் முழுமுச்சுடன் ஈடுபட்டிருந்ததால், ஜப்பான் தனது ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கையை வலுப்படுத்திக் கொண்டு தூர கிழக்கில் தனது பலத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டது.

ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொள்வதற்காகவும், சீனாவை ஜப்பானின் பிடியிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்கும் அதை அமெரிக்காவுடன் சேருமாறு சீனாவிலுள்ள அமெரிக்கத் தூதர் அறிக்கை விடுவித்ததாலும் அப்படி சேருமேயானால்

ஷாண்டுங் மாநிலத்தில் ஜெர்மனியர்களுக்கு எவ்வித செல்வாக்கும் இல்லாதவாறு செய்துவிடலாம் என்ற நிலை ஏற்பட்டதாலும், சீனா முதலாம் உலகப் போரில் சேர்ந்து கொள்வதா? இல்லையா என்பதைப் பற்றி பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டன. சீனா போரில் ஈடுபடுவதை பாராளுமன்றம் எதிர்த்தது. ஆனால் யுவான் ஷி கேயின் மறைவிற்குப் பின்னர் சீனக் குடியரசின் தலைவராக இருந்த துவான்- ஜூயி அக்கருத்தினை ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. முடிவாக துவான் சீனாவைப் போரில் ஈடுபடுத்தினார். நேச நாடுகளுக்கு எதிராகப் போரில் தம்மை ஈடுபடுத்துமுன், சில விதிகளை அவைகள் முன் வைத்தது. அவைகளை ஏற்றுக் கொண்ட பின்னரே அது போரில் ஈடுபட வேண்டுமெனக் கூறியது. நேச நாடுகள், போரில் சீனா தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொண்டாலொழிய அவைகள் பரிசீலனை செய்யப்படாது என்று கூறின. இறுதியில் அவைகள் பரிசீலனை செய்யப்படாது என்று கூறின. இறுதியில் அவைகளை எதிர்த்த பாராளுமன்றத்தை துவான்-சி-ஜூயி கலைத்து விட்டு நேசநாடு களுடன் சீனாவைப் போரில் ஈடுபடுத்தினார்.

ஜப்பானின் ஆதிக்க ஆசைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிடலாம் என்று கனவு கண்ட சீனா பெரும் ஏமாற்றமடைந்தது. சீனாவின் உள்நாட்டு நிலைமைகள் மிகவும் சாதகமாக அமைந்து விட்டதாலும், வெளிநாட்டினரிடமிருந்து எதிர்பார்த்த உதவி கிடைக்காததாலும், சீனா ஜப்பானின் செல்வாக்கிற்கும், ஆதிக்கத்திற்கும் இடமளிக்க வேண்டியதாயிற்று. நேசநாடுகள் போரில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்ததால் ஜப்பான், சீனாவின் பக்கம் தன் கவனத்தைத் திருப்பியது. போர் பிரபுவாயிருந்து குடியரசுத் தலைவராக மாறிய துவான்-சிஜீயி ஆட்சியை வலிமையுறச் செய்து, தன்னுடைய செல்வாக்கை சீனாவில் நிலைநாட்டும் தந்திரமான நோக்கத்துடன் ஜப்பான் அவருக்கு வேண்டிய உதவியளித்தது. இதற்கு பதிலாக இருப்புப்பாதைகள் அமைக்கவும், கனிவளங்களைத் தோண்டி எடுக்கவும், வங்கிகளை அமைத்துக் கொள்ளவும் சலுகைகளைப் பெற்றது. ஜப்பானிய இராணுவ ஆலோசகர்கள் சீனாவில் தங்கவும் அனுமதியளிக்கப்பட்டனர். இத்தகைய சலுகைகளை சீனா ஜப்பானுக்கு அளித்த போதிலும், நேசநாடுகளின் பக்கம் சேர்ந்து போரிட்டதால் அதற்கு சில சலுகைகள் ஏற்பட்டன.

1. சீனாவில் வரிக்கோட்பாடுகளில் மாறுதல் ஏற்பட்டது. 1991 ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தப்படி மாற்றமுடியாமலிருந்த சுங்கவரியின் அளவு 5 விழுக்காடு என மாற்றியமைக்கப்பட்டது.
2. ஜெர்மனி, ஆஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகள் பெற்றிருந்த துறைமுகச் சலுகைகளை சீனா கட்டுப்படுத்தியது. சீனாவிற்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய பாக்கிகளுக்காக அந்நாடுகள் சீனாவில் கொண்டிருந்த சொத்து உரிமைகள் தடைசெய்யப்பட்டன.
3. பாக்கர் ஒப்பந்தப்படி ஜெர்மனிக்கும், ஆஸ்திரேலியாவுக்கும் சீனா கொடுக்க வேண்டிய இழப்பீட்டுக் தொகை முதலியன தள்ளுபடி செய்யப்பட்டன.
4. சீனா கொடுக்க வேண்டிய கடன்களை ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு தள்ளிப் போட வேண்டுமென நேசநாடுகள் ஒருமனதாக ஏற்றுக்கொண்டன.
5. டியென்ட்சின், ஹான்கெள ஆகிய பகுதிகளிலும், ரஷ்ய மஞ்சூரிய இருப்புப் பாதைக் கட்டுப்பாட்டிலும் சீனா சில சலுகைகளைப் பெற்றது.

6. போர் முடிந்த பின்னர் அமைதி உடன்பாடுகளில் சீனாவுக்கும், ஜப்பானுக்கும் சமமான வாய்ப்பேற்பட்டது.

முதல் உலகப்போர் முடிந்த போது ஏற்பட்ட பாரிஸ் அமைதி மாநாட்டில் (Paris Peace Conference) சீனாவுக்கும் இடமளிக்கப்பட்டது. அம்மாநாட்டில் தன்னுடைய குறைகளை நிறைவு செய்து கொள்ளலாம் என்று சீனா நம்பியிருந்தது. ஆனால் அப்போது, பீகிங்கில் ஒரு அரசாங்கமும், நான்கிங்கில் மற்றொரு அரசாங்கமும் செயல்பட்டு வந்ததால் சீனாவின் கோரிக்கைகள் ஒருமனதாகக் கொண்டு வர இல்லாமற் போயிற்று. சமாதான மாநாட்டில் ஷாண்டுங் பகுதியை ஜப்பான் தம்மிடம் ஒப்படைத்து விடவேண்டும் என்று சீனா கூறியது. அமெரிக்காவைத்தவிர, மற்ற நேசநாடுகள் சீனாவை ஆதரித்தன. அமெரிக்கா, சீனாவின் கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ளும்மேயானால் ஜப்பான் அமைதி மாநாட்டிலிருந்து விலகிக் கொள்வதாக அச்சுறுத்தியது. இறுதியில் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்து இடும்படியான சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. ஷாண்டுங் மாநில சம்பந்தமான கோரிக்கைகள் ஏற்றுக்கொள்ளாததால் சீனப்பிரதிநிதிகள் வெர்செயில்ஸ் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட வில்லை. அவர்களின் கையெழுத்து இல்லாமலேயே வெர்செயில்ஸ் அமைதி உடன்படிக்கை நிறைவேறியது. இதனைக் கண்ட சீன மக்கள் ஆத்திரமும், அவமானமும் அடைந்தனர். சீனநாட்டில் ஜப்பானுக்கெதிரான கிளர்ச்சிகள் நடைபெற்றன. இவ்வாறாக சீனா 1842-ல் கையெழுத்தான நான்கிங் உடன்படிக்கையிலிருந்து 1919-ல் கையெழுத்திடப்பட்ட வெர்செயில்ஸ் உடன்படிக்கை வரையிலும் தொடர்ந்து ஏமாற்றத்தையே கண்ணுற்றது.

வெர்செயில்ஸ் உடன்படிக்கையில் சீனா கையெழுத்திட்டதால் அது ஜெர்மனியுடன் வேறொரு உடன்படிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அதன்படி 1921ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் 10 ஆம் நாள் சீன-ஜெர்மானிய உடன்படிக்கை (Sino-German Treaty) நிறைவேறியது. அவ்வுடன்படிக்கையின்படி ஜெர்மனி சீனாவில் கொண்டிருந்த சலுகை களனைத்தையும் இழந்தது. சீனாவின் ஒப்புதலுடன் நல்லுறவு வாணிபத்தை மட்டுமே ஜெர்மனி மேற்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. சீன வரலாற்றில் இவ்வுடன்படிக்கையானது ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்ததெனலாம். ஒரே ஒரு ஐரோப்பிய நாடு சீனாவுடன் சமத்துவமான முறையில் உடன்படிக்கை மேற்கொண்டுள்ளது என்று கூறுவோமானால் அது ஜெர்மனியேயாகும் என்று வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுவது அன்றைக்கு சீனாவில் காணப்பட்ட அரசியல், பொருளாதார வாணிப நிலைக்கு மிகவும் பொருந்தும். ஜெர்மனியைப் போல் மற்றைய ஐரோப்பிய நாடுகளும் தம்மை சமமான முறையில் நடத்தும் என்ற நம்பிக்கை சீன மக்களிடையே இவ்வுடன்படிக்கையினால் ஏற்பட்டது. வெர்செயில்ஸ் உடன்படிக்கையினால் சீனப்பிரதிநிதிகள் ஏமாற்றம் அடைந்தனர். இவர்களுடைய நியாயமான கோரிக்கைகள் யாவும் நிராகரிக்கப்பட்டன. சீனப்பிரதிநிதிகள் அடைந்த ஏமாற்றச் செய்தி 1919 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 30 ஆம் தினம் சீனமக்களுக்கு எட்டியது. ஷாண்டுங் மாநிலம் முழுவதும் ஜப்பானுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதற்கு ஐரோப்பியர் தான் காரணமென சீனர்கள் ஆத்திரம் அடைந்தனர். இத்தகைய துரோகச் செயல்களுக்கு ஜப்பான்தான் காரணம் என உணர்ந்த பின்னர் சீனாவில் ஜப்பானிய எதிர்ப்பியக்கம் தோன்றியது. பீகிங் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் இவ்வெதிர்ப்பியக்கத்தை ஆரம்பித்தனர். ஜப்பானியப் பொருள்கள் எரிக்கப்பட்டன. ஜப்பானியப் பொருள்களை தன்மானமுள்ள

சீனக்குடிமக்கள் எவரும் வாங்குதல் கூடாது என்று கூக்குரலிட்டனர். மாணவர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இவ்வியக்கம் சீன மக்களின் ஆதரவையும் பெற்று வளர்ந்தது. நாடு முழுவதும் கிளர்ச்சிகளும் கலகங்களும் தோன்றின. மே மாதம் 4-ஆம் நாள் இவ்வியக்கம் (May Fourth Movement) சீன வரலாற்றில் தலையாய உன்னதமான இடத்தைப் பெற்றிருக்கின்றது.

இயக்கத்தின் போக்கு

1919 ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் 4ஆம் தினம் பீகிங் நகரத்தில் உள்ள பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் ஏறக்குறைய 3,000 பேர் வெர்செயில்ஸ் அமைதி மாநாட்டைக் கண்டிக்கும் வகையில் ஒரு பொதுக் கூட்டத்தை நடத்தினர். அத்துடன் அவர்கள் பீகிங் அரசாங்கத்தையும் கண்டித்தனர். நாட்டில் நிர்வாகத்தை திறம்பட நடத்த இயலாமலும், ஜப்பானின் கைப் பொம்மையாக பீகிங் அரசாங்கம் செயல்பட்டு வந்ததென்றும் குறை கூறினர். அம் மாநாட்டில் சீனா உதாசினப்படுத்தப்பட்டதைப் பற்றி வன்மையாகக் கண்டித்து ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. பெருமளவிற்கு உற்சாகமடைந்து காணப்பட்ட மாணவர்கள் ஒன்று திரண்டு பீகிங் அரசாங்கத்தினுடைய இல்லங்களுக்கு ஊர்வலமாகச் சென்றனர். “நம்முடைய இறைமையை நிலைாட்டுவோம் (Uphold our Sovereignty)” “துரோகிகளைத் தண்டிப்போம் (Punish the Traitors)” “ஜப்பானியப் பொருள்களைப் புறக்கணி (Boycott Japanese Goods)” போன்ற குரல்கள் அவர்கள் ஊர்வலத்தின் போது முழங்கப்பட்டன. மேலும் “ஜப்பானே! 21 கோரிக்கைகளை விலக்கிக் கொள்” என்று குரலும் எழுந்தது. ஊர்வலத்தில் சென்ற மக்கள் அநாகரிகச் செயல்களில் இறங்கினர். ஒரு அமைச்சரின் இல்லம் தீக்கிரையாக்கப்பட்டது. நாடெங்கிலும் குழப்பம் ஏற்பட்டது.

இதனைக் கண்ட சீன அரசாங்கம் அடக்கு முறையைக் கட்டவிழ்த்து விட்டது. கலகத் திற்குக் காரணமான ஏராளமான மாணவர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள். இச் செயல் பீகிங் நகரமக்களின் ஆத்திரத்தைக் கிளப்பியது. மாணவர்கள் பள்ளியிலிருந்தும் கல்லூரியிலிருந்தும் வெளியேறினார்கள். தொழிலாளர்கள் வேலைக்குச் செல்ல மறுத்து விட்டார்கள். ஜப்பானியப் பொருள்கள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. அவற்றை வைத்து வாணிபம் செய்து வந்த சீனர்களை தேசத்துரோகிகளென்று மக்கள் அவமானப்படுத்தினார்கள். சமுதாய வாழ்வு சீர்குலைந்தது. இந்நிலையில் இருப்புப் பாதைத் தொழிலாளர்கள் வேலைநிறுத்தம் செய்யப் போவதாக பீகிங் அரசாங்கத்திற்கு அறிவித்தனர். முடிவு விபரீதமான நிலையில் செல்வதைக் கண்ட பீகிங் அரசு கைது செய்யப்பட்ட மாணவர்களை விடுதலை செய்தது. இதுவரையில் ஜப்பானின் கைப் பொம்மையாக இருந்து வந்த அமைச்சரவை பதவி விலகியது.

நாட்டுப்பற்றால் உந்தப்பட்ட மக்களாலும், மாணவர்களாலும் ஏற்பட்ட ‘மே திங்கள் நான்காம் நாள் இயக்கம்’ மற்றும் அறிஞர்களின் எழுத்தாளர்களின் பங்கோடு வெற்றியடைந்தது. அரசியல் அடிப்படையில் மாற்றம் ஏற்படுத்தி உரிமைகளைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதாக இவ்வியக்கம் தோன்றினாலும், சீனாவில் அந்நிய நாட்டினரின் பொருளாதாரச் சுரண்டலுக்குச் சரியான பாடம் கற்பித்தது. பழைய கோட்பாடுகளைக் கழித்து புதிய கோட்பாடுகள் ஏற்படவும் இவ்வியக்கம் வழிவகுத்தது. நவீன சீனாவை உருவாக்குவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டமையால் கன்பூசியக் கருத்துக்களுக்கு சாவு மணி

அடிக்கப்பட்டது. இவ்வியக்கத்தினால் மற்றவரை அடக்கி ஆளும் எண்ணமுடைய மேல் நாட்டவர் சீனாவைப் பற்றி நன்குணர்ந்து கொண்டனர். சீனாவும் புதிய கோட்பாடுகளை பின்பற்ற எண்ணங்கொண்டபோது அதற்குத் துணைபுரியும் வகையில் “வாஷிங்டன் மாநாடு” கூட்டப்பட்டது.

முதல் உலகப் போருக்கு முன் ஜெர்மனி, பிரான்சு, ரஷ்யா ஆகிய நாடுகளின் செல் வாக்கில் சிக்குண்டிருந்த சீனா, போருக்குப் பின்னர் இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, ஜப்பான் ஆகியவற்றின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வந்தது. இச்சமயத்தில் அனைத்து நாடுகளின் கவனமும் சீனாவின் மீது நிலைத்திருந்தது. அதன் விளைவே 1921-ல் ஏற்பட்ட வாஷிங்டன் மாநாடாகும். இம்மாநாட்டில் இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, ஜப்பான் ஆகிய மூன்று நாடுகள் முக்கிய பங்கு பெற்றன. மாநாடு கூடியதற்குப் பல காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. முதலாவதாக, அமெரிக்கா பசிபிக்கில் ஜப்பானின் செல்வாக்கைக் குறைக்க விரும்பியது. அமெரிக்கா நினைத்ததைப் போலவே 1921-22-ல் வாஷிங்டனில் நடந்தது கடற்படைக் குறைப்பு மாநாட்டில் முடிவு செய்யப்பட்டது. இரண்டாவதாக, சீனாவிலும் தன்னுடைய வணிகர் சந்தையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள அமெரிக்க நினைத்தது. வாஷிங்டன் மாநாட்டில் எல்லா வல்லரசுகளும் சீனாவில் அமெரிக்காவின் ‘திறந்த வாயில்’ கொள்கை களைப் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று முடிவாயிற்று. இறுதியாக, ஜப்பான் இம்மாநாட் டில் தமக்கேதும் நன்மையில்லை என்றெண்ணி அதில் சேர்ந்தது. அதற்கு பெரும் வல்லரசான ஜெர்மனி சர்வசாதாரணமாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டது அச்சத்தை விளைவித்தது. மேலும் இங்கிலாந்தால் கைவிடப்பட்ட ஜப்பான் தனித்திருக்க விரும்பவில்லை. அத்துடன் ‘மே’ இயக்கத்திலிருந்து சீனாவில் ஜப்பானுக்கெதிராகக் கிளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. மேலும், உள் நாட்டுச் சிக்கலும், சைபீரிய இருப்புப் பாதையில் ஏற்பட்ட பண இழப்பும் ஜப்பானை மாநாட்டில் சேரத் தூண்டியது. ஆனால், வாஷிங்டன் மாநாட்டில் அமெரிக்காவின் வற்புறுத்தல் காரணமாக சீன - ஜப்பானிய உடன்படிக்கையொன்று வாஷிங்டனில் பேசி முடிக்கப்பட்டு 1922 பிப்ரவரியில் கையெழுத்தாயிற்று. அவ்வொப்பந்தத்தின்படி, ஜப்பான் ஷாண்டுங் பகுதியை ஆறே மாதங்களில் சீனாவுக்குத் திருப்பித் தந்துவிடவேண்டும் எனவும் சினான் டிசிங்டாவ் (Tsinam-Tsingtao) இரயில் பாதையை பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு மட்டுமே ஜப்பான் நிர்வகித்து வரலாம் எனவும் முடிவெடுக்கப்பட்டது. இதன்படி 1922 அக்டோபர் திங்களில் ஷாண்டுங்களிலிருந்து தனது துருப்புகளை ஜப்பான் விலக்கிக் கொண்டாலும், தமது இருப்புப்பாதைக் காவலுக்கென்று ‘ஆயுதம் தரித்த காவலாளிகள்’ என்ற பெயரில் ஆயிரக்கணக்கான ஜப்பானியர்கள் அத்தீபகற்பத்தில் தொடர்ந்திருந்தனர்.

வாஷிங்டன் மாநாடு சீன வரலாற்றில் ஓர் உன்னத இடத்தை வகிக்கின்றது. ரிச்சர்ட் ஸ்டோரி (Richard Story) என்பவர் “வெர்செயில்ஸ் மாநாட்டில் கூறத் தவறியதை சீனா வாஷிங்டன் மாநாட்டின் மூலம் பெற்று மனநிறைவுற்றது” என்று குறிப்பிடுகின்றார். இம் மாநாட்டில் சீனா பல நன்மைகள் அடைந்தது. ஆங்கில ஜப்பானிய கடற்படைப் போட்டிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டதால் பசிபிக் மகாக்கடல் பகுதியில் அமைதி நிலவத் தொடங்கியது. வெர்செயில்ஸ் மாநாட்டில் வல்லரசுகளை ஜெர்மனியை நடத்தியது போலல்லாமல் வாஷிங்டன் மாநாட்டில் சீனா சமமாக நடத்தப்பட்டது. ஷாண்டுங் மாநிலம் திரும்பவும் சீனாவிற்கு கிடைத்ததால் அதன் பெரும் குறை தீர்ந்தது. சீனாவின் முழுமையான இறைமையை எல்லா வல்லரசுகளும் மதித்து நடக்க ஆரம்பித்தன. இது சீன

வரலாற்றிலேயே ஒரு மைல் கல்லாகும்; ஏன்? இதைச் சீன வரலாற்றின் புதிய சகாப்தம் என்றும் கூறலாம். சீன ஜப்பானிய உறவுகள் தொடர்ந்து பகைமை உணர்ச்சியுடன் இருந்து வந்தாலும், அமெரிக்காவும், இங்கிலாந்தும், ஜப்பானை ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக் குள்ளேயே வைத்திருந்தது. வாஷிங்டன் மாநாட்டிற்கு சிறப்பினைத் தருகின்றது.

முதல் உலகப்போரில் ஜப்பானின் பங்கு

முதல் உலகப் போர் முழுக்க முழுக்க ஐரோப்பிய பிரச்சினைகளுக்காக நடைபெற்ற போர். ஏற்கனவே ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் மூவர் கூட்டணி, மூவர் நட்புறவு என இரு அணிகளாக பிரிந்து வரிந்து கட்டிக் கொண்டிருந்தன. சராஜிவோவில் வெடித்த துப்பாக்கி குண்டு வெடிமருந்து கிடங்களில் விழுந்த தீப்பொறியாகி ஐரோப்பாவெங்கும் பரவியது. ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் ஐரோப்பிய பிரச்சினைகளுக்காக ஐரோப்பிய கண்டத்தில் கடுமையான போரில் ஈடுபட்டிருப்பதால் அவ்வல்லரசுகளால் கிழக்காசியாவில் எந்த ஆக்ரமிப்பு தலையீடுகளையும் செய்ய இயலாது. எனவே போர் முடியும் வரை தான் நிம்மதியாக வெளியார் தலையீட்டின்றி உள்நாட்டுப் பணிகளில் தீவிர கவனம் செலுத்தலாம் என்று சீனா கருதியது. அதற்காக நடுநிலை வகிப்பதாக அறிவிப்பு ஒன்றையும் வெளியிட்டது.

ஆனால் ஜப்பான் வேறுவிதமாகச் சிந்தித்தது. ஐரோப்பிய வல்லரசுகளால் தூர கிழக்கு எனப்படும் கிழக்காசியாவில் என்ன நடந்தாலும் தலையிட முடியாது என்ற நிலை ஏற்பட்டு விட்டதால், அப்பகுதியில் தனது தலையீடுகளைத் தடையின்றி நடத்த முடியும் என்று ஜப்பான் திட்டமிட்டது. கப்பற்படை பெருக்கமில்லாத ஜெர்மனியால் கிழக்காசியாவில் உள்ள தனது குடியேற்ற நலன்களைப் பாதுகாக்க முடியாது என்று கருதிய ஜப்பான் அவற்றை அபகரிக்க இதுவே தக்க தருணம் என முடிவு செய்தது. மேலும் சீனாவின் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிட்டு அந்நாட்டை தனது மேலாதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வரவும் எந்தவிதத் தடையுமில்லை என எண்ணியது. அதன்விளைவாக இருபத்தியோரு கோரிக்கைகளை சீனாவிடம் சமர்ப்பித்து அதனை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு நிர்ப்பந்தித்தது.

மற்றொரு நோக்கமான ஜெர்மன் குடியேற்றங்களை அபகரிப்பது என்ற திட்டத்தை செயல்படுத்த தொடங்கியது. 1914 ஆகஸ்ட் 15ல் ஜெர்மனுக்கு இறுதி எச்சரிக்கை விடுத்தது. கிழக்காசியாவிலுள்ள போர்க்கப்பல்கள் அனைத்தையும் ஜெர்மன் வாபஸ் பெற வேண்டும், கியாசெள குத்தகை துறைமுகத்தை தன்னிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் எனக் கோரிக்கை விடுத்தது. ஜெர்மன் எந்த பதிலும் அளிக்காததால் 1914 ஆகஸ்ட் 23ல் அந்நாட்டின் மீது போர்ப் பிரகடனம் செய்தது. கியாசெள துறைமுகத்தை எளிதில் கைப்பற்றிக் கொண்டது. மீண்டும் அதனை சீனாவிடமே ஒப்படைக்கப் போவதாகக் கூறிக் கொண்டது. பின்னர் பசிபிக்பெருங்கடலில் உள்ள ஜெர்மன் தீவுகளையும் கைப்பற்றிக் கொண்டது. இவ்வாறு முதல் உலகப் போர் என்ற குழம்பிய குட்டையில் ஜப்பான் வெற்றிகரமாக மீன் வேட்டையாடியது.

பயிற்சி வினா

முதல் உலகப் போரில் சீனா கலந்து கொண்டதற்கான சூழ்நிலைகளையும் அது ஆற்றிய பங்கினையும் விவரி.

1921-22 ஆம் ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற வாஷிங்டன் கடற்படை மாநாடு பாரிஸ் அமைதி ஏற்பாட்டின் ஒரு பகுதியாகும். பசிபிக் கடற்கரைப் பகுதியில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த ஜப்பானின் வளர்ச்சியைத் தடுப்பதற்காகவே அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகள் வாஷிங்டனில் இம்மாநாட்டைக் கூட்டின, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஜப்பான் வியக்கத்தக்க வளர்ச்சியடைந்தது. 1894ஆம் ஆண்டின் போரில் ஜப்பான் சீனாவைத் தோற்கடித்தது. அதன்பின்னர் செய்து கொள்ளப்பட்ட ஷிமோனோஷிகி உடன்படிக்கையின்படி ஜப்பான் சீனாவிடமிருந்து போர்ட் ஆர்தர், லியோடுங் துறைமுகம் ஆகிய பகுதிகளைப் பெற்றது. அதனைப் பொறுக்கமுடியாத ரஷியாவும், ஜெர்மனியும் அப்பகுதிகளைத் தங்களுக்கென அபகரித்துக் கொண்டன. 1904 ஆம் ஆண்டு நடந்த போரில் ஜப்பான் ரஷியாவைத் தோற்கடித்தது. அப்போரின் இறுதியில்செய்து கொள்ளப்பட்ட போர்ட்ஸ்மவுத் உடன்படிக்கையின்படி (1905) ஜப்பான் ரஷியாவிடமிருந்து மஞ்சூரியாவின் ஒரு பகுதியையும் சைபீரியாவிலிருந்து விளாடிவாஸ்டாக் வழியாகப் போர்ட் ஆர்தர் வரை செல்லும் இருப்புப் பாதையையும் கொரியாவையும் பெற்றது. இவ்விதம் அதிக நிலப் பரப்புகள் பெற்ற ஜப்பான் சீனாவிடம் மேலும் நிலம் வேண்டி இருபத்தொரு அம்சம் கொண்ட கோரிக்கை ஒன்றை அனுப்பியது. வேறு வழியின்றிச் சீன அதிபர் அதனைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

முதல் உலகப் போரின் போது நேச நாடுகளுடன் இணைந்து ஜெர்மனியைத் தாக்கிய சீனா போருக்குப்பின் நடந்தேறிய பாரிஸ் அமைதி மாநாடு தனக்குச் சாதகமாக அமையும் என்று கருதியது. ஆனால் சீனாவுக்குச் சொந்தமான கியோவோசெள பகுதியை அம் மாநாட்டினர் ஜப்பானுக்குக் கொடுத்தனர். எனவே, இந்நிலையில் சீனா மாநாட்டின் முடிவை எதிர்த்து மனம் வெதும்பியதில் வியப்பொன்றுமில்லை. ஆனால் அதே நேரத்தில் சீனாவுக்கு மேலும் ஆபத்து ஏற்படக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது.

எனவே, ஜப்பானிடமிருந்து சீனாவைக் காப்பாற்றுதல் பசிபிக் கடற்கரைப் பகுதியில் ஜப்பானின் ஆதிக்கத்தை ஒழித்தல் ஆகிய இவ்விரண்டு காரணங்களுக்காகவும், அமெரிக்கா முதல் உலகப்போருக்குப் பின் ஒதுங்கியிருக்கும் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து வந்தாலும் வலுக்கட்டாயமாகப் பன்னாட்டு அரசியலில் இறங்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. இந்நிலையில் 1921ஆம் ஆண்டு அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, பிரான்சு, ஜப்பான், இத்தாலி, போர்ச்சுகல், பெல்ஜியம் போன்ற நாடுகளை மாநாட்டிற்கு அழைத்தது. இதன் முக்கியநோக்கம், வல்லரசுகளுக்குத் தூரகிழக்குப் பகுதியிலும், பசிபிக் கடற்கரையிலும் உள்ள பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதேயாகும்.

கடற்படைக் குறைப்புக்காகக் கூட்டப்பட்ட இம்மாநாடு 1921 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் திங்கள் வாஷிங்டனில் கூடியது. இம்மாநாட்டின் முடிவில் மூன்று முக்கிய உடன்படிக்கைகள் செய்து கொள்ளப்பட்டன. இவை முறையே

1. நான்கு நாடுகளின் உடன்படிக்கை

அமெரிக்கா, பிரிட்டன், பிரான்சு, ஜப்பான் ஆகிய நான்கு நாடுகளும் செய்து கொண்ட நான்கு நாடுகள் உடன்படிக்கையின்படி மேற்கூறிய நான்கு நாடுகளும் பசிபிக் கடற்பகுதி களில் எழும் பிரச்சினைகளைச் சுமுகமாகத் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும், பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு அவர்கள் ஒருவரையொருவர் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும் என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. இவ்வுடன்படிக்கை ஆங்கிலோ-ஜப்பானிய உடன் படிக்கைக்கு (1901) ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்ததோடு அமெரிக்கா கடைப்பிடித்து வந்த ஒதுங்கியிருக்கும் கொள்கைக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது.

2. ஐந்து நாடுகள் உடன்படிக்கை

அமெரிக்கா, பிரிட்டன், பிரான்சு, ஜப்பான், இத்தாலி, ஆகிய ஐந்து நாடுகளும் செய்து கொண்ட இவ்வுடன்படிக்கை வாஷிங்டன் கடற்படைக் குறைப்பு மாநாட்டில் செய்து கொள்ளப்பட்ட இரண்டாவது உடன்படிக்கையாகும். இவ்வுடன் படிக்கை ஒப்பந்த நாடுகள் எங்ஙனம் கடற்படைக் குறைப்பு மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பிட்டது. இதன்படி ஜப்பானும், அமெரிக்காவும், பிரிட்டனும் வைத்திருந்த மொத்த யுத்தக் கப்பல்களில் 60 விழுக்காட்டினையும், பிரான்சும், இத்தாலியும் அதில் 33 விழுக்காடு மட்டுமே வைத்திருக்க வேண்டும் என்றும் முடிவு செய்தன. எனினும், நீர் மூழ்கிக் கப்பல்கள், நாசகாரிகள் போன்றவற்றிற்கு எவ்விதப் பங்கீடும் வைக்கவில்லை. மேலும், பசிபிக் கடற்கரைப் பகுதியும், பனாமாக் கால்வாய், ஹவாய் தீவுகள் ஆகிய இரண்டு பகுதிகளையும் தவிர ஏனைய பகுதிகளில் கப்பற்படைத் தளங்கள் ஏற்படுத்துதல் ஆகாது என்றும் முடிவுசெய்யப்பட்டது. அமெரிக்கா, பிரிட்டன், ஜப்பான், பிரான்சு இத்தாலி ஆகிய ஐந்து நாடுகளும் 5:5:1:3:1.75 என்ற விகிதத்தில் போர்க்கப்பல்கள் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் முடிவு செய்தன. இதன் மூலம் ஜப்பானும், அமெரிக்கா பிரிட்டன் ஆகிய நாடுகளைப் போன்று கப்பற்படையை பெருக்கிக் கொள்வதற்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

ஒன்பது நாடுகள் உடன்படிக்கை

அமெரிக்கா, பிரிட்டன், ஜப்பான், பிரான்சு, இத்தாலி, சீனா, போர்ச்சுக்கல், ஹாலந்து, பெல்ஜியம் ஆகிய ஒன்பது நாடுகளும் செய்து கொண்ட ஒன்பது நாடுகள் உடன்படிக்கை, சீனாவின் சுதந்திரத்தையும் இறைமையையும் காப்பாற்ற வேண்டும் என்றும், திறந்த வெளிக் கொள்கையைச் சீனக் கொள்கையாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்றும் கூறியது. சீன உள்நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிடுவதில்லை எனவும் ஒப்பந்த நாடுகள் உறுதி கொண்டன. இவ்வுடன்படிக்கையைப் பற்றி கிளைடு, பியர்சு (Cylde and Beers) ஆகிய இரு இணையாசிரியர்களும் “அமெரிக்கா பசிபிக் கடற்கரையில் கடைப்பிடித்து வந்த கிழக்காசியக் கொள்கையின் சிகரம்” என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

ஒன்பது நாடுகள் உடன்படிக்கையின் காரணமாக 1922ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரித் திங்கள் நான்காம் நாள் சீனாவுக்கும் ஜப்பானுக்குமிடையே ஓர் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. இதன்படி பாரிஸ் மாநாட்டில் ஜெர்மனியிடமிருந்து தாம் பெற்ற கியாவெர்சென் பகுதியை ஜப்பான் சீனாவுக்கு நல்கியது. எனினும், டிசியான் சிங்கோ இருப்புப் பாதையை 15 ஆண்டுகள்

ஜப்பான் வைத்துக் கொள்வதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டது. ஜப்பான் இதன்படித்தூர கிழக்கில் திறந்த வெளிக் கொள்கைக்கு மனப்பூர்வமாக ஒப்புதல் அளித்தது.

ஆறு நாட்டு உடன்படிக்கை

அமெரிக்கா, பிரிட்டன், பிரான்சு, இத்தாலி சீனா ஜப்பான் ஆகிய ஆறு நாடுகளும் செய்து கொண்ட ஆறு நாட்டு உடன்படிக்கைப்படி (இவ்வுடன்படிக்கை மாநாட்டிற்கு வெளியில் செய்து கொள்ளப்பட்டது.) பசிபிக் கடற்கரை வழியாகப் போடப்பட்டிருந்த தந்திக் கம்பியை அறுவரும் பயன்படுத்துவதென உறுதி கொண்டனர். அதைப் போன்று அமெரிக்கத் தந்தி கம்பி இணையம் ஜப்பானுக்குச் சொந்தமான யாப்தீவைக் கண்காணிப் பதற்கும் அமெரிக்கா உரிமை பெற்றது.

வாஷிங்டன் மாநாட்டின் முக்கியத்துவம்

ஈ.எச்.கார். “வாஷிங்டன் மாநாடு” மாபெரும் வெற்றி மாநாடு என்று குறிப்பிடு கின்றார். ஆங்கிலோ-அமெரிக்க எதிர்ப்பணியைத் தாங்க இயலாத ஜப்பான் உலகப் பொதுக் கருத்துக்கு மதிப்பு வழங்கும் முகமாகத் தன் ஆதிக்கத்தைக் குறைத்துக் கொண்டது. இதன்மூலம் ஜப்பான் சீனாவின் இறைமைக்கும் சுதந்திரத்துக்கும் அளித்து வந்த கொடுமைகள் குறைவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இம்மாநாட்டின் மூலம் பாரிஸ் அமைதி மாநாட்டின் முழுப்பணியும் நிறைவேறியது. அமெரிக்காவின் தூர கிழக்குக் கொள்கை யும் வெற்றி பெற்றது.

ஆனால், அடுத்துவந்த நிகழ்ச்சிகள் அமெரிக்காவுக்கும் ஜப்பானுக்குமிடையே காழ்ப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தின. அமெரிக்காவில் குடியேறுவதற்கு அனுப்பப்பட்ட ஜப்பானியர்களை அமெரிக்கா திருப்பியனுப்பியது. எனவே, ஜப்பான் பசிபிக் கடற் கரையில் தான் இழந்த செல்வாக்கை மீட்பதற்கு முயன்றது. பசிபிக் கடற்கரைப் பகுதியில் ஆதிக்கம் செலுத்துவது அமெரிக்காவா, ஜப்பானா என்ற கேள்விக்கு விடை கிடைக் காமலேயே இருந்தது. இக்காரணம் பற்றியே கிளைடும், பியர்சும் “வாஷிங்டன் மாநாட்டின் மூலம் பதட்டநிலை தணிக்கப்பட்டாலும் அதன் ஆணிவேர் அகற்றப்பட வில்லை” என்று குறிப்பிடுகின்றனர் ஜப்பான் இரண்டாம் உலகப் போரைத் தோற்று விப்பதற்கும் இந்நிகழ்ச்சி ஒரு வகையில் காரணமாக அமைந்தது.

பயிற்சி வினா

வாஷிங்டன் கடற்படை மாநாட்டினை (1921-22) அமெரிக்கா ஏன் கூட்டியது?

1928 - 1949 ஆம் ஆண்டுகளுக்கிடையில் சீனாவின் பெரும் பகுதியை ஆட்சி புரிந்த தேசிய அரசே சீனாவின் முதல் தேசிய அரசாகும். தேசிய அரசு, ஆட்சிக்கு வந்ததன் விளைவாக, சீனா உள்நாட்டில் மட்டுமின்றி சர்வதேச அளவிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டு தேசிய அரசு முறையில் முக்கிய அங்கமாக விளங்க வாய்ப்பேற்பட்டது. தேசிய சீனா இல்லையெனில் பொதுவுடைமை சீனா உருவாகியிருக்காது. தேசிய அரசு இன்று கைவிடப் பட்டதாக இருப்பினும், தூரகிழக்கு வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய இடம் பெறுகின்றது.

கோமின்டாங் கட்சிக்கு முன்னர் சீனாவின் நிலை

சீன -ஜப்பானியப் போரில் (1894-95) சீனாவுக்கு ஏற்பட்ட தோல்வி பெரும் பாக்ஸர் கலகம் (1900) ரஷ்ய ஜப்பானியப் போர் (1904-1905) மஞ்சு அரசு குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட நெருக்கடி நிலை முதலியன 1911-ல் சீனாவில் புரட்சி ஏற்படக் காரணமாயிருந்தன. இப்புரட்சி சீன அரசியலில் ஒரு புதுத் திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியது.

இப்புரட்சியினால் சிறுவரான பேரரசர் அகற்றப்பட்டு குடியரசு ஏற்படுத்தப்பட்டது. இப்புரட்சியின் தலைமைச் சிற்பியாகத் திகழ்ந்தவர் சன்யாட்சன். அவரது முயற்சியில் டுங்-மெங்-கூய் (Tung-Meng-Hui) என்ற மஞ்சு அரசு வமிசத்திற்கு எதிரான இரகசியப் புரட்சி நிறுவனம் உதவி செய்தது. புரட்சிக்குப் பின்னர் சன்யாட்சன், நான்கிங் குடியரசு அரசாங்கத்தில் தலைவராகப் பதவியேற்று ஒரு புதுக் கட்சியை உருவாக்கினார். இக்கட்சிதான் கோமின்டாங் கட்சி என அழைக்கப்பட்டது. இக்கட்சி டுங்-மெங் குய்யின் வாரிசாகவும் கருதப்பட்டது. கோ (Kuo) என்பது தேசத்தையும் மின் (Min) என்பது மக்களையும், இரண்டும் சேர்ந்து கோமின் (Kuomin) என்பது தேசிய மக்கள் அல்லது தேசியவாதியைக் குறிக்கும் 'டங்' என்பது சீனாவில் கட்சியைக் குறிக்கும். இவ்வாறு டுங்-மெங்-குய்யின் உறுப்பினர்களின் கடும் உழைப்பினால் புரட்சி வெற்றி பெற்றது என்றாலும் மஞ்சு அரசு கவிழ்ந்து குடியரசு ஏற்பட்ட பின்னர், உயர் அதிகாரம் வஞ்சகமும் தந்திரமும் நிறைந்த அரசியல்வாதிகளின் கையில் இருப்பதை டுங்-மெங்-கூய் உறுப்பினர்கள் கண்டனர். சுயலாபம் தேடும் அரசியல்வாதிகளும் தங்கள் அதிகாரத்தை நிலைநாட்டு வதிலேயே கவனம் செலுத்தினர். இதனால் டுங்-மெங்-கூய்-இன் உறுப்பினர்களும் வேறு கருத்து வேறுபாடுள்ள இயக்கங்களும் மக்களும் கோமின்-டாங் அரசாங்கத்தில் ஒரு எதிர்க்கட்சியாக உருவாயினர்.

டாக்டர் சன்யாட்சனின் மூன்று கொள்கைகள்

சன்யாட்சன் தன் பரந்த அனுபவத்தாலும் உயர் கல்வித்திறனாலும் ஆளும் மஞ்சு வமிச ஆட்சியினை வெளியேற்றுவதால் மட்டும் நாட்டில் உள்ள தீமைகளை அகற்ற முடியாது என்பதை உணர்ந்தார். மேற்கத்திய நாடுகளின் மக்களாட்சி அரசியல் அமைப்பிலும், அந் நாட்டு மக்களின் பொருளாதார அபிவிருத்தியிலும் நாட்டம் கொண்ட சன்யாட்சன், தன்

நாட்டிலும் ஜனநாயக நெறியையும் மக்கள் வாழ்க்கை முறையையும் மக்களிடையே போதித்தார்.

1. நாட்டுப் பற்று

நாட்டுப்பற்று என்பதை சன்யாட்சன், அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்தையும் உள்நாட்டு இராணுவ ஆட்சியையும் அகற்றுவதும், ஒரு ஐக்கிய தேசிய அரசு ஏற்படுத்துவது என்றும் விளக்கினார். ஆனால் ஆக்கிரமிப்பு செய்யாது, சீனர்களை மட்டுமன்றி மஞ்சுக்களையும், மங்கோலியர்களையும் வடமேற்கு சீனாவிலும் சிங்கிங்கிலுமுள்ள முகமதியர்களையும், திபெத்தியர்களையும் அரவணைத்துச் செல்லும் வகை என்பதும் அவரது கருத்து.

2. ஜனநாயகம்

சன்யாட்சன்னின் இரண்டாவது கொள்கை ஜனநாயகம், அரசாங்கத்தில் மக்கள் தேர்தல், வாக்குரிமை, திரும்ப அழைத்தல், பூர்வாங்க தொடக்க உரிமை, பொதுஜன வாக்கெடுப்பு போன்ற உரிமைகள் பெற வேண்டும். ஆனால் படித்த தகுதி வாய்ந்தவர்களை மட்டும் அரசாங்கத்தின் சமூக, அரசியல் துறைகளில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அரசாங்கம் ஐந்து பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு சட்டம் நிறைவேற்றல், சட்டம் இயற்றல், நீதி, தேர்வு, கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றின் கீழ் செயல்பட வேண்டும். எனினும் கடைசி மூன்று அரசாங்க அமைப்புகள் (நீதி, தேர்வு, கட்டுப்பாடு) மூலமே ஜனநாயகம் தன்னிறைவு பெறுவதாக சன்யாட்சன் கருதினார். முதல் அரசாங்க அமைப்பாகிய சட்ட நிறைவேற்றலில் கோமின்-டாங் கட்சி ஆயுதபலம் கொண்டு சீனாவை ஐக்கியப்படுத்தும். இரண்டாவது அமைப்பாகிய சட்டமியற்றலில் அரசியல் பாதுகாப்பளிக்கும் வகையில் கோமின்டாங் கட்சி தனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி மக்களுக்கு சுய அரசாங்க அமைப்பிற்கான தகுந்த பயிற்சி அளித்து, சீனாவில் ஜனநாயகத்தை ஏற்படுத்தவும் அரசியலமைப்பு அடிப்படையில் அரசினை நிறுவவும் வழிவகை செய்யும்.

3. வாழ்க்கை முறை

சன்யாட்சன் தனது மூன்றாவது கொள்கையாகிய மக்கள் வாழ்க்கை முறையில் உண்மையான விவசாயிகளுக்கு நிலத்தைப் பகிர்ந்தளிக்கவும் பொது மக்களின் நலனுக் காகப் போக்குவரத்தையும் கனரகத் தொழிற்சாலையையும் அரசின் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் கொண்டு வருவதையும் வலியுறுத்தினார். மேற்கூறிய சன்யாட்சனின் கொள்கைகளை நடு நிலை நின்று ஒற்றுமைப்படுத்திப் பார்க்கும்போது அவர் மார்க்ஸிய கண்ணோட்டத்தில் இருந்து மிகவும் விலகி நிற்கின்றார் என்பது யாவரும் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியதாகும்.

1912 ஆம் ஆண்டு, கோமின்டாங் கட்சி அரசியல் அரங்கில் ஐந்து கருத்துக்களைத் தாங்கி நின்றது. அவைகள் சீனாவில் அரசியல் ஒருமைப்பாட்டினை நிலை நாட்டுவது, சுய ஆட்சி முறையினை மேம்படுத்துவது, இன ஒருமைப்பாட்டை உணர்த்துவது, சன்யாட்சனின் வாழ்க்கைமுறைக் கொள்கையினை நடைமுறைப்படுத்துவது, உலக அமைதியை நிலைநாட்டுவது என்பவனவாகும்.

காண்டனில் புரட்சி அரசு

அரசாங்கத்தில் உள்கட்சிப் பூசலை தவிர்க்கும் எண்ணத்தில் சன்யாட்சன் பதவி விலகி, வடசீனாவின் திறமைமிக்க தளபதியான யுவான்-ஷி-கேயிடம் தலைவர் பதவியை ஒப்படைத்தார். எனவே தென்சீனாவும், வடசீனாவும் நான்கிங் (Nanking) அரசின் கீழ் வந்தன. பதவிக்கு வந்ததும் யுவான்-ஷி-கே தலைநகரை நான்கிங்கிலிருந்து பீகிங்கிற்கு (Peking) மாற்றி சர்வாதிகாரியாக மாறினார். சன்யாட்சன்னின் சீடரும், கோமின்டாங் கட்சியின் பார்லிமெண்டரி உறுப்பினருமான சுங் (Sung) யுவான்-ஷி-கேயினால் கொல்லப்பட்டார். யுவான்-ஷி-கேயின் இந் நடவடிக்கைகளைச் சீன நாட்டினரும் அயல் நாட்டினரும் எதிர்த்தனர். முதலாவது பாராளுமன்றக் கூட்டத்தில் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட கோமின்டாங் கட்சி, யுவான்-ஷி-கேயையும் பின்னர் போர் பிரபுக்களையும் வன்மையாக எதிர்த்தது. ஆனால் கட்சியின் முயற்சிக்கு எதிர்பார்த்த அளவு வெற்றி கிட்டவில்லை. தன்னை எதிர்ப்பவர்களை அடக்குவதற்காக யுவான்-ஷி-கே ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கும் வேளையில் 1916-ல் இறந்தார். அவர் இறந்தபிறகும் முதல் உலகப் போருக்குப் பின்னரும், போர் பிரபுக்களால் கோமின்-டாங் கட்சி பல இன்னல்களுக்கு ஆளக்கப் பட்டது. முதல் உலகப் போர் முடிவுற்றதும் சன்யாட்சன் மாணவர்களைத் தன் தலைமையின் கீழ் சேருமாறு வேண்டுகோள்விடுத்தார். பல மாணவர் தலைவர்களும் அவர் தலைமையின் கீழ் சேர்ந்து செயல்பட்டனர். சில கருத்து வேறுபாடுகளுக்குப் பின்னர் கோமின்-டாங் பார்லிமெண்டரி கட்சியினர் பீகிங் அரசிலிருந்து பிரிந்து 1921 இல் காண்டனில் (Canton) சன்யாட்சன்னை தலைவராகக் கொண்டு சீனக் குடியரசினை ஏற்படுத்தினார்.

கோமின்-டாங் கட்சியினரும் பொதுவுடைமைவாதிகளும்

இதற்கிடையில் முதல் உலகப் போரும், ஜப்பானின் 21 அம்சக் கோரிக்கைகளும், 1917ஆம் ஆண்டு ரஷ்யப் புரட்சியின் செய்திகளும், பாரீஸ் அமைதி மகாநாட்டில் சீனா விற்குக் கிடைத்த ஏமாற்றமும் சீனாவில் ஒரு புதுத் திருப்பத்தை ஏற்படுத்தி, தேசிய சக்திகளின் முன்னேற்றத்தைத் துரிதப்படுத்தின. எண்ணிலடங்கா தேசியப் பற்றுடைய மாணவர்கள் தேசியக் கட்சியின்பால் கவர்ந்திழுக்கப்பட்டனர். 1920ஆம் ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் கோமின்டாங் கட்சியினரும் பிற புரட்சிவாதக்கட்சிகளும் ஒன்றுபோல் செயல்பட ஆரம்பித்தனர். இவ்வேளையில் ரஷ்யப் புரட்சியினால் தூண்டப்பட்ட சீன அறிஞர்கள் பொதுவுடைமைக் கட்சியை ஆரம்பித்து சீனாவில் மார்க்ஸியக் கொள்கையைப் பரப்பினர். சன்யாட்சன் தன்னுடைய கட்சிக்குள் ஒற்றுமையின்மையையும் ஒழுக்கமின்மையும் கண்டு வேதனையடைந்தார். குடியரசு ஆட்சிக்காலம் முழுவதும், சன்யாட்சன் வெளிநாட்டு ஏகாதிபத்திய சக்திகளாலும், கட்சி ஒற்றுமையின்மையாலும், உள்நாட்டு வேலை நிறுத்தங்களாலும் இடையூறு பெற்று அவைகளிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளவோ அவைகளைத் தீர்த்து வைக்கும் வழிமுறைகளை அறியவோ முடியாது திணறினார். போர் பிரபுக்களை அடக்குவதற்காக மேற்கத்திய ஜனநாயக நாடுகளின் உதவியை நாடினார். ஆனால் அவர் தன் முயற்சியில் வெற்றிபெறவில்லை. இந்நேரத்தில் பொதுவுடைமை ரஷ்யா உதவி செய்ய முன்வந்தது. சீன தேசிய சக்திகளுடன் தோழமை கொள்ளவும் பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தைப் பரப்பும் நோக்கத்தில் கோமின்-டாங் கட்சியினைப் போற்றத் தக்க வகையில் கொண்டு வரவும் பொதுவுடைமை ரஷ்யா பெரும் முயற்சியை மேற்கொண்டது.

ஆரம்பக் கட்டத்தில் கோமின்டாங் கட்சி தனது போக்கில் சோவியத் ரஷ்யாவிடமிருந்து பிரிந்து நின்றது. மாஸ்கோவின் பொருளாதாரத் திட்டத்தைவிட அதன் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புக் கொள்கை சீன தேசியவாதிகளிடம் ஒரு உறுதியான இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டது. ரஷ்யப் பொதுவுடைமைவாதிகளின் கொள்கைகளான ஜப்பானியரின் மஞ்சூரிய ஆக்கிரமிப்பை தடுப்பதும், அந்நியரின் ஏகாதிபத்தியத்தினை விரட்ட சீனாவைத் தயார்படுத்துவதும் சீன தேசியவாதிகளை மிகவும் கவர்ந்தன. மேலும் ரஷ்யாவின் போல்ஷ்விக் (Bolshevik) அரசு சீனர்களுக்கு தனது சிறப்பு உரிமைகளையும் சலுகைகளையும் விட்டுக் கொடுத்தது. இந்தச் சூழ்நிலையில் சன்யாட்சன் ரஷ்யாவின் சீனப் பிரதிநிதியான அடால்ப் ஜோஃபி (Adolph Joffe) யுடன் 1923-ல் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார். இதன்படி கோமின்டாங் கட்சியுடன் புரட்சியினை சோவியத் ஆலோசகர்களின் பாதுகாப்பின் கீழ் கொண்டு வந்தார். அந்நிய ஏகாதிபத்திய சக்திகளின் அடக்குமுறைக்கு எதிராக சன்யாட்சனின் போராட்டத்தினை ஆதரித்து சோவியத் ரஷ்யா தன்னால் இயன்ற உதவி அளிக்க முன்வந்து காண்டனுக்கு (Canton) ஒரு இராஜதந்திரக் குழுவையும் இராணுவக் குழுவையும் அனுப்பி வைத்தது. 1923 ஆம் ஆண்டு இறுதியில் சன்யாட்சன் "இனிமேலும் நாம் மேற்கத்திய நாடுகளை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. நமது முகங்கள் இப்போது ரஷ்யாவைப் பார்க்கத் தொடங்கி விட்டன" எனப் பிரகடனம் செய்தார்.

1923ஆம் ஆண்டு சன்-ஜோஃபி ஒப்பந்தத்திற்கு (Sun-Joffe Agreement) பின்னர் பரோடின் (Borodon) தளபதி ப்ளீச்சர் (General Bilcher) தலைமையின் கீழ் தங்களது போல்ஷ்விக் புரட்சியின் புதிய அனுபவத்துடன் ஒரு சோவியத் ஆலோசனைக் குழு சீனாவுக்குச் சென்றது. 1924 ஆம் ஆண்டு கோமின்டாங் கட்சி முற்றிலும் மாறுபட்ட ரஷ்ய முறையில் திருப்பி அமைக்கப்பட்டது. ரஷ்யர்களின் ஆதரவில் வாம்பாவோ (Whampoa) என்னும் இடத்தில் ஒரு இராணுவப் பள்ளி அமைக்கப்பட்டு, ஒரு புதிய தோற்றத்துடனும் தொழில் நுட்பத்துடனும் ஒரு படை ஏற்படுத்தப்பட்டது. புதிதாக அமைக்கப்பட்ட சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சி (Communist Party) கோமின்டாங் கட்சிக்காக வேலை செய்தது. அதன் உறுப்பினர்களும் தனிப்பட்ட முறையில் கோமின்டாங் கட்சியில் சேர்ந்தனர்.

கோமின்டாங் கட்சியின் முதல் கூட்டத்தில் ஒரு அறிக்கை 1924 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி திங்கள் 30 ஆம் நாள் வெளியிடப்பட்டது. அவ்வறிக்கை பின்வரும் மூன்று கொள்கைகளை முக்கிய அம்சமாகக் கொண்டிருந்தது. (1) ரஷ்யாவுடன் கூட்டுச் சேர்வது, (2) பொதுவுடைமைவாதிகளைச் சேர்த்துக் கொள்வது; (3) விவசாய மற்றும் தொழிலாளர் கொள்கைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தல். இக்கொள்கைகள் கோமின்டாங் கட்சியின் கொள்கையில் பொதுவுடைமைவாதிகளின் கருத்துக்கள் சந்தேகமற மிகுந்த அளவில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதை உணர்த்துகின்றன. இந்த அறிக்கை சீன மக்களின் அரசியல் திறனில் அதிக முக்கியத்துவம் அளித்தது. மேலும் ஏழை விவசாயிகளையும், நகர தொழிலாளர்களையும், மாணவர்களையும், இளைஞர்களையும் கடல்கடந்து வசிக்கும் சீனர்களையும் ஒரு புதிய புரட்சி ஆர்வம் ஏற்பட வேண்டுகோள் விடுத்தது. அயல்நாட்டுக் கொள்கை விஷயத்தில் கூட்டம், உடன்படிக்கை நாடுகள், சீனாவில் ராஜ்ய சலுகை பெறுவதையும் சிறப்பு உரிமை பெறுவதையும் கைவிடுமாறு வேண்டிக் கொண்டது.

கட்சியின் ஒற்றுமையின்மை

கோமின்டாங் கட்சியில் பொதுவுடைமைவாதிகளின் ஆதிக்கம் வளருவதைப் புரட்சியில் குறைவான நாட்டமுள்ளவர்கள் விரும்பவில்லை. 1924 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் பல செல்வாக்குள்ள தலைவர்கள் ஷாங்காய் (Shanghai) சென்று 'வெள்ளை கோமின்டாங் கட்சி'யினை (White Kuomintang) கான்டனில் உள்ள 'சிவப்பு கட்சிக்கு' எதிராக அமைத்தனர். ஆனால் 1925ஆம் ஆண்டு வரை தனது இறப்பிற்கு முன்னர் கட்சியில் பிளவு ஏற்படாதபடி சன்யாட்சன் எதிர்ப்புச் சக்திகளைச் சமாதானப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டார்.

சன்யாட்சனின் மறைவு

புதுகோமின்டாங் கட்சியினர் ஒரு புதிய சக்தியினைப் பெற்ற வேளையிலும் சன்யாட்சன் பீகிங் உடன் ஓர் ஏற்கத்தக்க ஒப்பந்தத்தின் மூலம் சீனாவின் அமைதியான ஐக்கியத்திற்காக நம்பிக்கை கொண்டார். 1924 ஆம் ஆண்டு இறுதியில் அந்நம்பிக்கை மேலும் முன்னேற்றம் தருகின்ற முறையில் சூழ்நிலை அமையப் பெற்றது. பீகிங்கில் ட்சாவோகன் (Ts'aokun) போர் பிரபுக்களின் தலைவர் பதவியில் இருந்து வெளியேற்றப் பட்டு அவர் இடத்தில் துவான் சி-ஜிய் (Tuanchi-Jui) தற்காலிகமாக தலைமை ஏற்றார். அவர் வேண்டுகோளின்படி, சன்யாட்சன் பீகிங் சென்று உடன்படிக்கை ஏற்பட வழிவகை செய்யச் சென்றார். ஆனால், அங்கே 1925ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் தனது சீடர்களை புரட்சியை நடத்திச் செல்லுமாறு பணித்துவிட்டு, தனது வாழ்வை முடித்துக் கொண்டார்.

சன்யாட்சனின் இறப்பு சீன தேசிய இயக்கத்திலும் கோமின்டாங் கட்சியின் இயக்கத்திலும் குழப்பமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. எனினும் ஏகாதிபத்திய சக்திகளின் அச்சுறுத்தலும் வடக்கத்திய இராணுவப் படையெடுப்பும் கோமின்டாங் கட்சிக்குள் 1925ஆம் ஆண்டு முதல் 1927 ஆம் ஆண்டு வரையுள்ள இடைப்பட்ட காலத்தில் பெரிய பிளவுகள் ஏற்படாமல் தவிர்த்தது. ஆனால் இவ்விடைப்பட்ட காலத்தில் பொதுவுடைமைவாதிகளின் நல்ல அமைப்பு முறையினாலும் பிரச்சார முறையினாலும் அதிக அளவில் ஆதிக்கம் செலுத்தினர்.

வடக்கத்திய படையெடுப்பு

சன்யாட்சனின் இறப்பிற்குப் பின்னர் பரோடின் (Borodin) வாங் சிங் வெய் (Wangching wei) சியாங்-கே-ஷேக் (Chaiang Kai shek) ஆகியோர் கோமின்டாங் கட்சியில் முதன்மைத் தலைவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். சியாங் தனது இராணுவக் கல்வியினை முதலில் சீனாவிலும் பின்னர் சோவியத் ரஷ்யாவிலும் பயின்றார். கோமின்டாங் கட்சியின் படை அதிகாரிகள் பயிற்சி பெறும் வாம்போவா இராணுவப் பள்ளி (Whampo Military Academy) யில் முதல்வராகப் பதவியேற்றார். அவர் இராணுவத் தலைவராகப் பதவியேற்று அதன் மூலம் சக்தி வாய்ந்தவராகத் திகழ்ந்தார்.

கான்டனில் தங்கள் நிலையை நிலைப்படுத்திய பின்னர் தேசியவாதிகள் இராணுவப் படையெடுப்பின் மூலம் போர் பிரபுக்களை வெளியேற்றி கோமின் டாங் கட்சியின் கீழ் சீனாவை ஒன்றுபடுத்தி உயர்த்தும் எண்ணம் கொண்டனர். 1920 ஆம் ஆண்டில், சியாங்

85,000 வீரர்களைக் கொண்டு வடக்கு சீனப் போர் பிரபுக்களுக்கு எதிராக புகழ் பெற்ற படையெடுப்பினை நடத்தினார். அரசியல் கிளர்ச்சியாளர்களாலும், பிரச்சார போதகர்களாலும் உந்தப்பட்டு சியாங்கின் தலைமையில் கோமின்டாங் படை படிப்படியாக முன்னேறி யாங்ட்ஸி (Yangtse) பள்ளத்தாக்கில் சிறந்த வெற்றிகள் பெற்றது. அந்த சமயத்தில் சிஹ்லி (Chihli) போர் பிரபு வுபெய் பு (Wupeifu) வும் மஞ்சூரியாவின் போர்பிரபு சங்ட்சோ லீனும் (Chang Tsolin) நான்கிங் போர் பிரபு சன் ஷிவான் பெங் (Sun Chuan Feng) ஆகியோர் முக்கியமான மூன்று வலிமை மிக்க போர் பிரபுக்களாகத் திகழ்ந்தார்கள்.

தங்களது சிறந்த பயிற்சியாலும், போர்த் திறமையாலும் புதிய உத்வேகத்தினாலும் போர் பிரபுக்களை கோமின்டாங் படைகள் சுலபமாக வெற்றி கண்டன. இவ்வெற்றி கோமின்டாங் படையின் தலைமைத்தளபதியான சியாங் கே-ஷேக்கின் மதிப்பினை நிலை நாட்டியது.

இராணுவ படையெடுப்பின் மூலம் சீனாவில் உண்மையாக ஐக்கியத்தினை ஏற்படுத்த இரண்டு ஆண்டுகள் ஆயின. ஐக்கியப்படுத்தும் பணியும் இரண்டு கட்டங்களில் நிறைவேறின. முதல் கட்டத்தில் தேசியவாதிகளின் இராணுவம் சில மாதங்களில் ஹாங்கொ (Hankow) ஐக் கைப்பற்றி கான்டனில் இருந்து ஹாங்கொவிற்கு தேசியவாதிகளின் அரசின் தலைநகரை மாற்றியது. இரண்டாவது கட்டம் தேசியவாதிகளின் கருத்து வேறுபாடு 1928 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் பீகிங் அரசுடன் சேர்ந்ததின் மூலம் முடிவு பெற்றது.

ஆட்சியில் பிளவு

சியாங்கின் இராணுவப் படையெடுப்புகள் உட்கட்சியினுள் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாட்டினால் நலிவடைந்தன. கோமின்டாங் கட்சி பலதரப்பட்ட கொள்கைகளையும் பிரிவுகளையும் உடையதாக இருந்தது. இது விரைவில் கட்சியில் வலது இடது சாரிகளிடையே அவர்களது தேசிய இயக்கப் போராட்டக் கொள்கையில் உள் விரோதப் போக்கினை வெளிப்படுத்தியது. வலதுசாரி அணியினர் ரஷ்யாவின் பாதையில் செல்லத் தயாராக இருக்கும் போது இடதுசாரி அணியினர் தங்கள் போக்கில் பொதுவுடைமைக் கொள்கைக்கு எதிர்மாறாக இருந்தனர். மத்திய சீனாவில் ஏழை விவசாயிகளும் தொழிலாளிகளும் தொடர்ந்து நடத்தி வந்த பொதுவுடைமைப் போராட்டம் கட்சியில் உள்ள மிதவாதக் கொள்கையாளர்களை அச்சுறுத்தியது. காரணம் என்னவெனில், கோமின்டாங் கட்சி முற்றிலும் வணிகர்களையும் அரசு ஊழியர்களையும், இராணுவ அதிகாரிகளையும், பழைமை விரும்பிகளையும் உள்ளடங்கிய ஒரு நடுத்தர வகுப்பாரின் கட்சியாக இருந்தது. பொதுவுடைமைப் பிரச்சாரம் நாட்டுப் புறங்களில் ஏழை விவசாயிகளை நிலப்பிரபுக்களுக்கு எதிராகப் போராடத் தூண்டியது. அதேவேளையில் வேலை நிறுத்தங்கள் மூலமாகவும், கலகங்கள் மூலமாகவும், பொதுவுடைமைவாதிகள் தொழிற் சங்கங்கள் மூலமாகவும் முதலாளிகளின் செயல்போக்கினைப் பாதிக்கும்படி செய்தனர். முதலாளிகள், சியாங், தனது இராணுவ வலிமை கொண்டு தீவிரவாதிகளுக்கு எதிராகச் செயல்படுவார் என நினைத்தனர். அவர்கள் சியாங்கிடம் தீவிரவாதிகளை வெளியேற்றி விட்டால் சீனாவின் ஒப்பற்ற தலைவர் அவர்தான் என ஆசை காட்டினர்.

அளவிற்கு மீறிய ஆசையினால் போதையேற்றப்பட்ட சியாங், அவர்கள் நிமித்தமே செயல்படத் தொடங்கினார். 1926 ஆம் ஆண்டு சியாங் அரசியலில் உயர்பதவி வகிப்பவரான

வாங்சிங் வெய் (Wang Ching wei) யிடம் கலந்து கொள்ளாமலேயே கான்டனில் இராணுவ ஆட்சியைப் புகுத்திப் பல பொதுவுடைமைவாதிகளையும் ரஷ்ய ஆலோசகர்களையும் சிறையிலிட்டார். வாங்சிங் வெய் இதனை எதிர்த்து தனது பதவிலிருந்து விலகினார். எனினும் சியாங் பொதுவுடைமைவாதிகளிடமிருந்து உறவை முழுக்க விட்டு விடவில்லை.

உஹான் (Wuhan) நகரத்தையும் அதைச் சேர்ந்த பரந்த பகுதியையும் தங்கள் ஆதிக்கத்தில் வைத்திருந்த கோமின்டாங் கட்சியின் இடதுசாரி அணியினரும் பொதுவுடைமைவாதிகளும் சீன தேசிய புரட்சியினை ஒரு சமூகப் புரட்சியாகக் கருதிய போது, கட்சியில் 1927 ஆம் ஆண்டு இறுதிப் பிளவு ஏற்பட்டது. அவர்கள் சியாங்கை அவரது இராணுவ தலைமைத் தளபதி பதவியிலிருந்து விலகும்படி கோரினர். ஷாங்காய் (Shanghai) நகரில் சியாங் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றப் போராட்டம் நடத்தும்போது போதிய நிதி இல்லா நிலையில் இருந்தார்.

அதே சமயம் வாங் (Wang)க்கும் பொதுவுடைமைவாதிகளுக்குமிடையே தகராறு ஏற்பட்டது. கோமின்டாங் கட்சியிலும் உஹான் (Wuhan) அரசாங்கத்திலும் பொதுவுடைமைவாதிகளின் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டிருப்பதை வாங் (Wang) எச்சரித்தார். பொதுவுடைமைவாதிகளை வெளியேற்றவும் செய்தார்.

ஒரு சமயம் சியாங் (Chiang) பிரிவினருக்கும் வாங் (Wang) பிரிவினருக்குமிடையே ஒரு சமரசமும் ஏற்பட்டது. ஆனால் ஆதிக்கப் போட்டி தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்தது. 1928 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி திங்கள் சியாங், கோமின்டாங் கட்சியின் தலைவரானார்.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. கோமின்டாங் கட்சி பற்றியோர் கட்டுரை வரைக.
2. சீனதேசியத்தின் எழுச்சியை விளக்குக.

கோமின்டாங் கட்சியில் ஏற்பட்ட பிளவினால் நிறுத்தப்பட்ட வடக்கத்திய படையெடுப்பு திரும்பவும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சியாங்கின் மேற் பார்வையில் தேசிய வாதிகள் பீகிங்கைக் கைப்பற்றினார்கள். பீகிங் அரசின் தலைவர் சங்-ஸோ-லீன் (Chang-Tso-lin) முக்டென் (Mukden) நகருக்குத் தப்பி ஓடினார். ஆனால் அங்கே ஒரு வெடிகுண்டு தாக்குதலில் கொல்லப்பட்டார். அவரது இறப்பிற்குப் பின் மூன்று கிழக்கு மாநிலங்களைத் தனது ஆட்சியின் கீழ் வைத்திருந்த அவரது மகன் சங்-சுயே லியாங் (Chang Hsuek liang) ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கோமின்-டாங் கட்சியின் வெற்றியை ஒப்புக் கொண்டார். பின்னர் கோமின்டாங் கட்சியில் சேர்ந்து கோமின்டாங் அரசின் பிரதிநிதியாகத் தனது மாநிலங்களை ஆட்சி புரிந்தார். ஷியாங்-கே-ஷேக்கின் வெற்றி சந்தேகமற உறுதியாகி கோமின்டாங்கில் நிலையான இடத்தைப் பெற்றது. நான்கிங் சீனாவின் தலைநகரமாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. நான்கிங் அரசினை அமெரிக்கா, பிரிட்டன், பிரான்சு, உட்பட 12 மேற்கத்திய நாடுகள் அங்கீகரித்தன. இந்தப் புதிய குடியரசு அரசாங்கம் ஒரு குறிப்பிட்ட சட்டத்தின் கீழ் செயல்பட்டது. இது ஒரு கட்சி அரசினை அதாவது கோமின்டாங் கட்சி அரசினை ஏற்படுத்தியது. இது சன்யாட்சன்னின் கொள்கையான தேசியப் பற்றினையும், ஜனநாயகத்தையும் ஏற்படுத்திட ஆவன செய்தது. மேலும் தனது கட்சியின் அரசியல் நோக்கங்களைப் பூர்த்தி செய்தபின்னர், சன்யாட்சனின் மூன்றாவது கொள்கையான வாழ்க்கை முறையினை செயல்படுத்த விரும்பியது.

சியாங், கோமின்டாங் கட்சியில் உள்ள இடதுசாரி அணியிலுள்ள போர்ப்பிரபுக்களையும், பொதுவுடைமைக் கட்சியினரையும் வெற்றிகரமாகப் பணியச் செய்தார். தனது எதிர்ச்சக்திகளையெல்லாம் முறியடித்து சீனாவின் ஒப்பற்ற தலைவராகத் திகழ்ந்தார்.

சமத்துவம் அளிக்காத உடன்படிக்கைகளை ரத்து செய்தல்

சீனாவிடம் மேற்கத்திய நாடுகள் செய்துகொண்ட சமத்துவம் இல்லா உடன்படிக்கைகள் சீன தேசியவாதிகளை விரோதம் கொள்ளச் செய்தன. சிறப்பு அரசு உரிமையும், தனது நாட்டு ஏற்றுமதி-இறக்குமதித் தீர்வையை நிர்ணயம் செய்யும் உரிமையும் மறுக்கப்பட்டது முக்கியமான இரண்டு அம்சங்களாகும். நான்கிங் அரசு சீனாவின் உரிமைகளில் வேறு நாடுகளின் ஆக்கிரமிப்பினை முடிவு கட்டத் தொடங்கியது. புதிய அரசின் வெளி விவகார அமைச்சர் 1928 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் “எல்லா உடன்படிக்கைகளும் திரும்ப திருத்தப்படவோ, அல்லது புதிய உடன்படிக்கைகள் வரையப்படவோ வேண்டும்” எனப் பிரகடனம் செய்தார். சமத்துவம் அளிக்க உடன்படிக்கைகளை களைந்தெறிய முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்ட போதிலும் அவைகள் அகற்றப்படவில்லை. இருப்பினும் அயல்நாடுகள் ஏற்றுமதி-இறக்குமதித் தீர்வையில் சீனாவிற்குரிய உரிமையைத் திரும்ப அளித்தன.

1930 ஆம் ஆண்டு ஒன்பது நாடுகள் தங்களது சிறப்பு உரிமைகளை இழந்தன. எனினும் இரண்டாவது உலகப் போர் வரை பல வல்லரசுகள் தங்கள் உரிமையை விட்டு விடாது தங்களிடம் தக்க வைத்துக்கொண்டன.

கோமின்டாங் கட்சியினருக்கும் பொதுவுடைமைவாதிகளுக்குமிடையே ஏற்பட்ட மோதல்

நான்கிங் தேசிய அரசு, பிற அரசுகளை விட சீனாவின் பெரும்பாலான இடங்களை தனது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருந்தாலும் சீனாவின் ஏகபோக அரசாகத் திகழ முடியவில்லை. தேசிய அரசின் உள்நாட்டு எதிரிகளில் பொதுவுடைமைவாதிகள் வலிமையுள்ளவர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் மத்திய கியாங்ஸி (Central Kiangsi)யில் ஒரு சோவியத் குடியரசைக் கூட நிறுவினர். கோமின்டாங் கட்சி நகர்ப்புற பொதுவுடைமைவாதிகளின் அரசியல் ஆதிக்கத்தினை ஒழிப்பதில் வெற்றி பெற்றாலும், மாவோவின் (Mao) தலைமையின் கீழ் உள்ள பொதுவுடைமைவாதிகளை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. அவர்கள் தென்சீனாவிலும் மத்திய சீனாவிலும் உள்ள ஏழை விவசாயிகளுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். தங்கள் கட்டுப்பாட்டிற்குக் கீழ் உள்ள இடங்களில் பெரிய நிலப்பிரபுக்களிடமிருந்து நிலத்தைப் பறித்து விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்தும் அவர்கள் வரிகளைக் குறைத்தும், கூட்டு விவசாயத்திற்கு ஆதரவு அளித்தும், ஏழை விவசாயிகளின் நிலையை மேம்படுத்த முயற்சிகள் மேற்கொண்டனர். பொதுவுடைமைவாதிகள், தொழிலாளர்களிடையே சங்கங்களை நிறுவி, தங்கள் கொள்கையையும், ஆதிக்கத்தையும் பரப்பினர். பொதுவுடைமைவாதிகள் மேலும் ஏழை விவசாயிகளையும், தொழிலாளர்களையும் சேர்த்து சீனச் செஞ்சேனை (Chinese Red Army) அமைக்க பயிற்சி அளித்தனர். சியாங் கே ஷேக்கும் கோமின்டாங் கட்சியும் பொதுவுடைமைச் சக்தியை அழித்துவிட எல்லா முயற்சிகளை எடுத்தும், பொதுவுடைமை இயக்கம் எல்லாச் சோதனைகளுக்கிடையிலும் வெற்றிநடை போட்டது.

மத்திய கியாங்ஸி (Kiangsi) பகுதியிலிருந்து பொதுவுடைமைவாதிகள் தேசிய படையினரின் இடையறா தாக்குதலை ஏழு வருட காலமாக எதிர்த்துத் தோல்வியுறச் செய்தனர். ஆனால் இறுதியாக, சியாங், 1933-ஆம் ஆண்டு பொதுவுடைமைவாதிகளை அடக்க ஒரு அணியை அனுப்பி வைத்தார். சியாங் படையின் முற்றுகையினால் அச்சுறுத்தப்பட்ட பொதுவுடைமைவாதிகள் 1934-ஆம் ஆண்டு இலையுதிர் காலத்தில் நீண்ட பயணத்தினை (Long March) குவிசோ (Kwaichow) யுவான் (Yuan), செஷ்வான் (Szechuan) ஆகிய வடமேற்கு சீனாவில் உள்ள ஷான்ஷி (Shansi) மாநிலத்திற்கு நடைபயணம் மூலம் சென்று அடைந்தனர். அங்கே அவர்கள் தங்களுக்குள் கூடித் தீர்மானம் செய்து 'சீன சோவியத் குடியரசினை' திரும்பவும் அமைத்தனர். இந்த 'நீண்ட பயணம்' ஒரு புகழ்பெற்ற இராணுவப் படையெடுப்பாகவும், கிரேக்க வரலாற்றில் செனபோன் (Xenophon), மன்னனின் 10,000 வீரர்களின் பயணத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்படி யாகவும் திகழ்கிறது. செம்படையினை அழிப்பதில் சியாங்கிற்கு ஏற்பட்ட தோல்வி அவருடைய வலிமையைக் குலைத்து அவரைப் பின்னோக்கிச் செல்லச் செய்துவிட்டது.

சீனாவில் வலுவான அரசாங்கம் ஏற்படுவதை ஜப்பான் விரும்பவில்லை. சீனாவில் தனது பொருளாதார நிலைக்கு அது இடையூறாக அமையும் எனக் கருதியது. தனது பொருளாதார நிலையினைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு 1931 ஆம் ஆண்டு ஜப்பான் மஞ்சூரியாவையும் பின்னர் ஜெஹோல் (Jehol) மாநிலத்தையும் கைப்பற்றியது. ஆனால் இந்த ஜப்பானிய அச்சுறுத்தலுக்கு முன்னரே, சியாங் ஜப்பானுடன் போர் தொடுப்பது

சீனாவிற்கும் கோமின்டாங் கட்சிக்கும் பாதகமாக இருக்கும் எனக் கருதி ஜப்பானுடன் 1933-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் டாங்கு அமைதி உடன்படிக்கை (Tongku Truce) செய்து கொண்டார். ஆனால் சியாங்கின் இக் கொள்கையினைத் தீவிர தேசியவாதிகள் விரும்பவில்லை. சியாங் ஜப்பானுடன் சுமுகமாக உறவு கொண்டிருக்கும்போது, சீனப் பொதுவுடைமைவாதிகளை ஒழிக்க முயற்சித்தார். ஏற்கனவே 1930 ஆம் ஆண்டு சீன சோவியத் குடியரசு ஜப்பான் மீது போர் தொடுத்தது. பொதுவுடைமைவாதிகள் சீன உள்நாட்டுப் போரை நிறுத்தவும் ஜப்பானுக்கு எதிராக ஒரு ஐக்கிய அணியைத் திரட்டவும் சியாங்கே ஷேக்கைக் கேட்டுக் கொண்டனர். ஆனால் சியாங் பாதுகாப்பிற்காக ஐக்கிய அணியை ஏற்படுத்தும் விஷயத்தில் பொதுவுடைமைவாதிகளுடன் ஒரு சமாதானம் செய்து கொண்டார். அந்தச் சமாதானத்தின்படி பொதுவுடைமைவாதிகள் தங்களது அரசினையும், இராணுவத்தினையும் தேசிய அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வரவும், சீனாவில் சோவியத் முறையினை ஏற்படுத்தும் குறிக்கோளைக் கைவிடவும் ஒப்புக் கொண்டனர். நான்கிங் அரசாங்கம் ஜப்பானுக்கு எதிராக ஒரு வலிமையான எதிர்ப்பை கொண்டது. மேலும் அது சமூக, பொருளாதார சீர்திருத்தங்களுக்கும் உறுதி அளித்தது. இந்த ஒப்பந்தம் உள்நாட்டுப் போரை தற்காலிகமாக விலக்கி வைத்து, சீனாவில் இரண்டு வருட காலத்திற்கு அரசியல் ஒற்றுமையையும் உறுதிப்பாட்டையும் அளித்தது. இவ்வொப்பந்தமே சீன-ஜப்பானியப் போருக்கு முதலடியாகவும் இருந்தது.

சீன-ஜப்பானியப் போர் (1937-45)

சீனாவில் ஏற்பட்ட புதிய ஒற்றுமையினை எல்லா மாவட்டத்திலும் உள்ள சீனர்களும் பாராட்டினார்கள். 1937 ஆம் ஆண்டு ஜப்பானுடன் போர் ஆரம்பமானதும், சியாங் தனது ஒப்பந்தத்தின்படி ஒரு வலுவான தாக்குதலைத் தொடுத்தார். எனினும் ஜப்பானியர்கள் சீனாவில் எளிதில் வெற்றியுடன் முன்னேறி, பல முக்கிய நகரங்களையும் கைப்பற்றியதோடு மட்டுமல்லாது சீனாவில் பெரும்பான்மையான இடங்களையும் தம் வயப்படுத்திக் கொண்டனர். சீனாவின் தலைநகரமும் வீழ்ந்தது. யாங்ட்ஸி (Yangtze) வரையிலும் ஜப்பானியர்கள் முன்னேறி விட்டனர். கடைசியாக சுங்கிங் (Chunking) என்னுமிடத்தில் சீனப் படைகள் எதிர்ப்படையினரை எதிர்த்தனர். போரில் சீனாவிற்கு இங்கிலாந்தும் அமெரிக்காவும் தாராளமாக உதவி அளித்தன. இரண்டாவது உலகப் போரில் ஜப்பான் அச்சு நாடுகளுடன் (Axis Powers) சேர்ந்து கொண்டதும், இங்கிலாந்து, அமெரிக்க உதவி பல மடங்காயிற்று.

தேசியவாதிகளின் வீழ்ச்சி

போர் சமயத்தில் தேசிய அரசாங்கம், எதிரிமேல் தனது தாக்குதலை வலுப்படுத்துவதுடன், சீனாவின் உள்நாட்டு நிலையையும், திரும்பச் சீரமைத்தது. போரின் ஆரம்பக் கட்டத்தில் பயனுள்ள, ஆனால் குறைவான சீர்திருத்தங்களை அரசு செயல்படுத்தினாலும், தேசிய அரசாங்கம் ஊழல் மற்றும் வேறு சீர்கேடுகளால் பலவீனமாகவும் திறமையற்றதாகவும் காணப்பட்டது. அரசாங்கம் ஆங்கிலேய அமெரிக்க அணியிடம் மிகுதியாக உதவி வேண்டி நின்றமையால் பொதுவுடைமைவாதிகளின் பிரச்சாரத்திற்கு விருந்து படைக்கப் பட்டது. ஆனால், அவர்கள் சியாங், ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் பொம்மையாக மாறிவிட்டார் என பரப்புரை செய்தனர். கோமின்டாங் கட்சி அரசியல் அடக்குமுறை மூலமாகவும்

இராணுவ உதவி கொண்டும், தீவிர நாட்டுப் பற்றுடனும் படையெடுப்பவர்களை எதிர்த்துத் தனது நிலையை நிலைப்படுத்த முயற்சித்தது.

பின்னோக்கத்தில் கோமின்டாங் கட்சி

சீன தேசிய அரசாங்கம் கோமின்டாங் கட்சியின் படைப்பே. கட்சியின் தலைமையே தேசிய அரசின் தலைமையாக இருந்தது. போர்ச் சமயத்தில் உண்மையில் கோமின்டாங் கட்சியோ அல்லது பொதுவுடைமைக் கட்சியோ பாமரர்களின் கட்சியாகத் திகழவில்லை. தேசிய அரசு அதன் பரிபாலன அடிப்படையிலும், செயல் முறைகளிலும், வலிமையிலும், கொள்கையிலும் ஒரு கட்சி அரசாகவே இயங்கியது. ஆனால் கட்சி “தேசிய அரசாங்கத்தை நிலைப்படுத்துவதிலும் கட்சியின் பலத்தை நிலைநாட்டல், கட்சித் தலைவருக்குப் பொதுவான பற்றுறுதியளித்தல் போன்ற பொது நோக்கத்திற்காக பலவகைப்பட்ட தலைவர்களைக் கொண்டு விளங்கியது.

சுமார் அரை நூற்றாண்டு காலமாக கோமின்டாங் கட்சி சீன அரசியலில் ஒரு முக்கிய பங்கு பெற்றது. கோமின்டாங் கட்சி ஒரு மறைவான அமைப்பாக இருந்து, மஞ்சு வமிசத்தினை வீழ்ச்சியுறச் செய்ததும், ஒரு புரட்சிவாதக் கட்சியாக இருந்து பல்வேறான அரசியல் வேறுபாடுகளைக் களைந்தெறிந்ததும், போர் பிரபுக்களை அடக்கியும் சீனாவில் ஐக்கியம் ஏற்படச் செய்ததும், பாதுகாப்பு அரசாங்கத்தின் பொறுப்பாளியாக இருந்து உலகப் போர் சமயம் பிரதான சீனாவிற்கு வழிகாட்டியாக இருந்ததும் அதன் முக்கியமான வெற்றியம்சங்களாம். 1937 ஆம் ஆண்டு ஐப்பானியப் படையெடுப்புக்கு முன்னர் கோமின்டாங் கட்சி தனது மதிப்பிலும் வலிமையிலும் முன்னணியில் நின்றது. சிறிது காலம் பெருமையும் வளர்ச்சியும் கொண்டது. ஆனால் போர்க்காலமும் பணவீக்கமும் சீனாவில் அதிக வரி விதிக்கச் செய்தது. பின்னர் இது படிப்படியாக அதிகரித்துப் பொதுவுடைமைக் கட்சியுடன் போட்டியிடும் அளவுக்கு எவ்விதத் திறனுமின்றி தனது வலிமையை இழந்தது. பொதுவுடைமைவாதிகள் இச்சமயத்தில் வேகமான வளர்ச்சி பெற்றனர். அவர்கள் நேர்மையான சீர்திருத்தங்களுக்கான தேசியக் கொள்கையை வலியுறுத்தினர். கோமின்டாங் கட்சி போல் இல்லாது ஏழை விவசாயிகளின் ஆதரவினைப் பொதுவுடைமைக் கட்சி பெருமளவில் பெற்றது. போர் சமயத்தில் பொதுவுடைமைக் கட்சியில் ஏற்பட்ட விரைவான வளர்ச்சி போருக்குப் பின்னர் தேசியவாதிகளுடன் செய்த கடைசி போராட்டத்தில் உதவி அளித்தது.

தைவானில் தேசிய அரசு

சீன மாநிலமாக தைவான் தன்னகத்தே தைவான் தீவு அல்லது ஃபார்மோஸா (Formosa) (போர்த்துக்கீசிய மொழியில் அழகு எனப்பொருள்) பெஸ்காடார்ஸ் (Pescadores) சீனாவின் அருகில் அமைந்துள்ள ஹியுமோ (Quemo) மட்சு (Motsu) ஆகிய தீவுகளைக் கொண்டு விளங்குகிறது. தைவான் சீனக்கடற்கரையிலிருந்து 110 மைல் தொலைவில் அமைந்துள்ளது. அமெரிக்கப் பாதுகாப்பு மற்றும் பொருளாதார உதவியில் செயல்படும் யென்சியா-கான் (Yen Chia-Kan) தலைமையிலான கோமின்டாங் (Kuomintang) கட்சியின் சீனதேசிய அரசு தைவானில் தான் உள்ளது. தைவானில் உள்ள சீனக் குடியரசு தன்னை சீனா முழுவதற்குமான சட்டபூர்வமான அரசாங்கம் என வாதாடுவதுடன் சீனத் துணைக்

கண்டத்தில் தனது அதிகாரத்தை திரும்பவும் நிலை நாட்டவும் ஏற்ற தருணம் நோக்கிக் காத்துக் கொண்டிருந்தது. அதே சமயம் சீன மக்கள் குடியரசு தைவானில் உள்ள தேசிய அரசினை அகற்றுவதுடன் தைவானைத் தனது ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வருவதைத் தனது அடிப்படைக்கொள்கைகளில் ஒன்றாகக் கருதியது. தேசிய அரசு தன் வசமுள்ள தீவுகளைக் கைப்பற்றும் எண்ணத்தில் 1954, 1955 மற்றும் 1958 ஆகிய ஆண்டுகளில் இரு போராட்டங்கள் நடைபெற்றன. மேலும் பொதுவுடைமைவாதிகள் திரும்பவும் படை யெடுப்பதாக பயமுறுத்திய போதிலும், தேசியவாதிகள் அதைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள தைவான் தேசிய அரசு உறுதி பூண்டு நின்றது. இதன் விளைவாக பிரச்சனை சிக்கலாகவும் இடர்ப்பாடுடையதாகவும் இருந்தது. இந்த இரு சக்திகளின் இடையேயுள்ள பிரச்சனை சமாதானம் செய்யப்படாமலும், வலுச்சண்டையைத் தவிர்க்க முடியாததாயும், அதன் விளைவுகள் அதிகமாகவும் இருந்தன.

ஆரம்ப கால சீன ஆட்சி

தேசியவாதிகளும், பொதுவுடைமைவாதிகளும் தைவானைத் தங்களுடைய ஏகபோக சீன பூமியாகவே கருதினர். மேலும் அத்தீவின் வரலாற்றின் துணை கொண்டு உரிமைக் குரல் எழுப்பினர். சீன ஆதாரங்களின்படி, தைவானுடனான சீனத் தொடர்புகள் 7-ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்டன. 13-ஆம் நூற்றாண்டில் யுவான் வம்சம் (Yuan Dynasty) பெஸ்காடார்ஸ் (Pescadores) தீவுகளை ஆதிக்கம் செலுத்தியது. 14-ஆம், 15 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தைவானில் சீனர்களின் குடியேற்றம் ஆரம்பமாகியது. கடைசியாக 17 ஆம் நூற்றாண்டில் மஞ்சு வம்சம் தனது அரசியல் ஆதிக்கத்தினை தைவானில் ஏற்படுத்தியது. அடுத்த இரு நூற்றாண்டுகளிலும் தைவானில் மஞ்சு ஆதிக்கம் தொடர்ந்திருந்தது. ஆனால் அதே சமயம் அதன் ஆதிக்கப் பலம் குறைந்து பல புரட்சிகள் பீகிங் ஆட்சிக்கெதிராக எழுந்தன. அந்தக் கலகங்கள் யாவும் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டதுடன் பின்வரும் காலத்தில் மஞ்சுவம்ச ஆட்சி, பலம் வாய்ந்ததாகவும் சீனர் குடியேற்றம் பெருமளவில் அதிகரித்ததோடு சீனாவுடனான தைவானின் தொடர்பை மேம்படச் செய்தது. தைவானின் தற்போதைய மக்கட் தொகை 1,00,000 ஆகி சீன இனத்தைத் தவிர்த்து சீனர்களையே கொண்டுள்ளது. அவர்கள் தங்களை சீனர்கள் என்று அழைப்பதை விட “தைவானியர்கள்” (Taiwanese) என அழைக்கின்றனர். 1885-ஆம் ஆண்டு தைவான் சீனாவில் ஒரு தனி மாநிலமாக இடம் பெற்றதும் அதன் மதிப்பு உயர்வுற்றது.

ஜப்பானியர்களின் ஆட்சி (1895-1945)

சீன-ஜப்பானியப் போரில் (1894-95) தனது அண்டை நாடான ஜப்பானிடம் சீனா பெரிய தோல்வியினைத் தழுவியது. போரின் முடிவில் கையெழுத்தான ஷிமோனோ ஷாகி (Shimonoseki) ஒப்பந்தத்தின்படி தைவான் ஜப்பானிடம் கொடுக்கப்பட்டது. தைவானில் உள்ள சீனர்கள் இதனை எதிர்த்தனர். அவர்கள் மஞ்சு தலைமையினை அங்கீகரித்து ஒரு சுதந்திர குடியரசுத் தீவினை ஏற்படுத்த முயற்சித்தனர். ஆனால் குடியரசு சிறிது காலமே நிலைத்தது. பொருளாதார ரீதியில் தைவான் ஜப்பானுக்கு எதிரான வெற்றி வாய்ந்த குடியேற்றமாகத்திகழ்ந்தது. தைவானை ஒரு சுய பூர்த்தி மிக்க தீவாக மாற்றும் முயற்சியின் காரணமாக ஜப்பான் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிராக தென் கிழக்கு ஆசியாவில் சிமெண்ட், அலுமினியம், எண்ணெய் சுத்திகரிப்பு மற்றும் வேறு முக்கிய தொழில் ஆலைகள் முன்னேற

முடிந்தது. ஜப்பானியர்களின் ஆட்சியின் கீழ் தைவானியர்கள் உயர்ந்த வாழ்க்கைத் தரத்தையும் உயரிய சட்ட ஒழுங்கினையும் அதிகக் கல்வி முன்னேற்றத்தையும் சிறந்த சேம நல பாதுகாப்பும் சீனாவில் சீனர்கள் பெறுவதைக் காட்டிலும் அதிகமாகப் பெற்றார்கள். எனினும் அவர்கள் தங்கள் சொந்த அரசியல் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க எவ்வித வாய்ப்பும் பெறமுடியவில்லை. ஜப்பானியர் ஆட்சி முழுவதும், தாழ்ந்த குடியேற்ற குடிமக்களாகவே கருதப்பட்டதை அவர்கள் எதிர்த்தனர். எனினும் தொடர்ந்து அவர்கள் கீழ்தான் இருக்க முடிந்தது.

சீன ஆட்சி திரும்பவும் ஏற்படுத்தல்

சீனா பிரதான கண்டத்தில் உள்ள சீன தலைவர்களுக்கு, ஜப்பான் சீனாவினை ஆக்கிரமிப்பு நடத்தியது தேசிய அவமானச் சின்னமாகத் தெரிந்தது. மேலும் ஜப்பான் ஆக்கிரமித்துள்ள அனைத்து சீனப் பகுதிகளையும் மீட்பதே தேசிய முக்கிய கொள்கையாக இருந்தது. இரண்டாவது உலக மகா யுத்தத்தின் போது கூட்டு நாடுகள் சீனாவின் இக்கொள்கையை ஆதரித்தன. 1943 ஆம் ஆண்டு கெய்ரோ (Cairo) மாநாட்டில் ரூஸ் வெல்ட், சர்ச்சில், சியாங்-கே-ஷேக் (Chiang Kai Shek) ஆகியோர் சீனாவிடமிருந்து ஜப்பான் கைப்பற்றிய மஞ்சூரியா, ஃபார்மோசா (Formosa) பெஸ்காடோர்ஸ் (Pescadores) ஆகிய பகுதிகளை சீனக் குடியரசுடன் இணைப்பதை தங்களது நோக்கமாக தெரிவித்தார்கள். 1945 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் விடுவிக்கப்பட்ட போட்ஸ்டம் அறிக்கையினை (Potsdam Proclamation) இந்த நோக்கத்தில்தான் அங்கீகரித்தது. ஆகஸ்ட் மாதம் ஜப்பான் போட்ஸ்டம் அறிக்கையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு சரணடைந்தது. அதன்படி, சியாங்கே ஷேக் தைவானில் ஜப்பானியப் படைகளின் சரணடைதலை ஏற்றுக் கொண்டார். 1945 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் சீன தேசிய படைகள் தைவான் தீவினை தனது ஆதிக்கத்தில் கொண்டு வந்தன.

ஆரம்பத்தில் தைவானியர்கள் தேசியவாதிகளைத் தங்கள் விடுதலையாளர்களாகக் கருதி வரவேற்றனர். ஆனால் இரண்டு வருடங்களில் சீன தேசியவாதிகளை எதிர்த்துப் பகிரங்கமாக புரட்சி செய்ய ஆரம்பித்தனர். தேசியவாதிகள் ஆக்கிரமிப்பாளர்களை போன்ற செயலாற்றி தீவினைச் சுரண்டினர். 1947 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் தைவானியர்களின் எதிர்ப்புணர்வு புரட்சி ஒன்றில் வெளிப்பட்டது. ஜெனரல் சென்யீ (Chenyi) தைவான் மாநிலத்தில் ஆட்சியாளர் ஜெனரலாகவும், உயர்தளபதியாகவும், நியமிக்கப்பட்டார். சென்-யி போர்பிரபுக்கள் காலத்தைச் சார்ந்தவர். ஒரு கொடுமையான அடக்குமுறையைக் கட்ட விழ்த்து விட்டு 10,000 தைவானியர்களை சென்-யி கொன்றார். உடனடியாக இந்தக் கொடுமையான சம்பவத்திற்குப் பின்னர் சியாங்-கே ஷேக், சென்-யி ஐ நீக்கிவிட்டு தகுதியுள்ள ஆளுநர் ஒருவரை நியமித்தார். சீன தேசிய அரசாங்கம் பெரிய உள்நாட்டுப் போரில் சீனக் கண்டத்தில் பொதுவுடைமைவாதிகளுடன் சண்டை செய்ததன் காரணமாக, தைவானில் ஆட்சி நிலைமை மிகவும் சீர் கெட்டது மட்டுமின்றி தைவான் விஷயத்தில் சீனா சிறிதளவில் தான் தமது நாட்டத்தைச் செலுத்தியது.

தேசியவாதிகளின் புகலிடம்

1948- ஆம் ஆண்டில் சீனாவில் தேசியவாதிகள், இராணுவ நிலைமை மிகவும் சீர் கெட்ட நிலையில் இருந்தமையால், சியாங்கே-ஷேக் தைவானைத் தகுந்த புகலிடமாகக்

கருதினார். புகலிடத்திற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச்செய்ய ஜெனரல் செங்செங் (Cheng Cheng) ஐ, தைவானின் ஆளுநராக 1948ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் திங்களில் நியமித்தார். 1949ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்களில் நான்கிங் வீழ்ச்சியடைந்ததும் தேசிய அரசு சிதறலாயிற்று. ஒரு புதிய எதிர்ப்பினை ஏற்படுத்துதல் முகமாக, அரசாங்கப் படைகளையும், இராணுவத் தளவாடங்களையும் மட்டுமின்றி 300 மில்லியன் ஷில்லிங்கை தங்கமாகவும் வெளிநாட்டு நாணயமாகவும் மாற்றினார். 1949ஆம் ஆண்டு டிசம்பர்மாதம் சீன தேசிய அரசாங்கம் தைவானை அடைந்தபோது சியாங் கே-ஷேக் அரசின் தலைமைப் பொறுப்பு வகித்தார். ஆனால் பலர் இதனைப் பொதுவுடைமைவாதிகள் தைவானை கைப்பற்றுவதற்குரியதான நேரமாகவே எண்ணினர். தேசியவாதிகள் மக்களின் நம்பிக்கையை இழந்தனர். ஆனால் தைவான் அதிகமான இன்னல் அடைந்தது. மேலும் 1950ஆம் ஆண்டு அமெரிக்கா ஐக்கிய நாடுகள் சியாங் கே-ஷேக் ஆட்சி முதல் தேசியவாதிகள் தைவானில் புகலிடம் புகுந்தது வரையில் தனது இராணுவ உதவியைத் துண்டித்துக் கொண்டது.

தைவானில் தேசிய ஆட்சி

தைவானின் தேசிய அரசாங்கத்தில் தலைவர் ஒருவரும் அவருக்கு உதவியாக பொதுச் செயலர் ஒருவரும், உள்நாட்டு மற்றும் இராணுவ விஷயங்களில் உதவி புரிய ஒரு தலைமை அலுவலர் ஒருவரும் இருந்தனர். ஐந்து 'யுவான்' (Five Yuan Structure) ஆட்சி அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது. அவை சட்டம் நிறைவேற்றும் யுவான், சட்டமியற்றும் யுவான், நீதி யுவான், கட்டுப்பாடு யுவான், தேர்வு யுவான் முதலியன சீனக் குடியரசின் தேசிய சபையாக 1947ஆம் ஆண்டு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. இது 1435 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. உயர்ந்த சட்டமியற்றும் அமைப்பாக சட்டமியற்றும் யுவான் விளங்கியது. அது 1948 ஆம் ஆண்டு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, 'இப்போது 442 உறுப்பினர்களைக் கொண்டு விளங்குகிறது. இரு அமைப்புகளின் பதவிக் காலம் காலவரையின்றி நீடிக்கப்பட்டன. 1972 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 23 ஆம் நாள் இவ்விரு சபைகளின் வளர்ச்சிக்காக புதிய விதிமுறைகள் வரையப்பட்டன. தேசிய சபையில் 53 உறுப்பினர்களும் சட்டமியற்றும் யுவானில் 51 உறுப்பினர்களும் புதிதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். புதிய தேசிய சபைக்கு உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் தேர்தல் 1972 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 23 ஆம் நாள் நடைபெற்றது. கோமின்டாங் கட்சி 38 இடங்களைக் கைப்பற்றியது. அரசாங்கத்தில் உயர் ஆட்சி மன்றமாக சட்டம் நிறைவேற்றும் யுவான் விளங்கியது. 73 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட மாநில சபையும் 1972ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 23-ஆம் தேதி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. அரசாங்கத்தின் அமைப்பு பாராளுமன்ற ஆட்சி முறைப்படி இருந்தது. இவ்வரசியலமைப்பு பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவை முறை அமைப்பிலிருந்தும் அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி முறை அமைப்பிலிருந்தும் பல கருத்துக்களை உட்கொண்டு, பாரம்பரிய சீனக் கொள்கைகளுடன் அமைக்கப்பட்டது. எப்படியாயினும் கோமின்டாங் அல்லது தேசியக் கட்சி லெனின் கட்சி மாதிரி தோற்றத்தில் பாமர மக்களின் அமைப்பாக, பொதுவுடைமைக் கொள்கையிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஜனநாயக நடுவண்மைக் (Democratic Centralism) கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளங்கியது. இது அரசியல் மற்றும் இராணுவத் துறைகளில் ஏராளமான உயர் பதவிகளைத் தன்வசம் வைத்துக் கொண்டது.

எப்படி இருப்பினும் ஆட்சி பரிபாலனத்தின் பொதுப்பண்பினை காலம் சென்ற சியாங் கே ஷேக்கின் அதிகார நிலையாலும் அவரது தனிப்பட்ட சிறப்பின் மூலமாகவும் அறிந்து கொள்ளலாம். சியாங் கே ஷேக் இறக்கும் வரை குடியரசுத் தலைவராகவும், கட்சியின் தலைவராகவும் அரசியல் அதிகாரத்தில் முதன்மை இடத்தைப் பெற்றும் திகழ்ந்தார். சியாங் கே-ஷேக் அவரது விதியில் அசையா நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். சீனாவின் வருங்காலம் தனது கைகளில் தான் வந்தடையும் என்று திட்டமான மன உறுதியில் இருந்தார். முன்னர் தோல்விகளை அடைந்தாலும், சீனாவைத் திரும்பவும் கைப்பற்றுவதே அவருடைய அடிப்படைக் குறிக்கோளாக இருந்தன. சியாங்கின் அதிகார சக்தியும் மதிப்பும் தேசிய அரசிற்கு வலிமை ஊட்டுவதாக அமைந்தது. தைவானின் அரசியல் வாழ்வில், சியாங் கே ஷேக்கின் தலைமை முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்தது. அரசியலமைப்புச் சட்டம், குடியரசுத் தலைவர் 6 வருட காலத்திற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படவும், இரண்டாது முறைத் தேர்தலில் நிற்கவும் அனுமதி அளித்தது. ஆரம்பத்தில் 1948 ஆம் ஆண்டு நாங்கிங்கில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சியாங் 1954 ஆம் ஆண்டு தைவானில் மீண்டும் குடியரசுத் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1960 ஆம் ஆண்டு ஏற்கனவே பதவியிலிருக்கும் தலைவர் மீண்டும் மூன்றாவது முறை தேர்ந்தெடுப்பதற்கான வாய்ப்பு பற்றிய வினா எழுந்தது. எனவே தேசிய சபை, வசதியைக் கருத்தில் கொண்டு தலைவர் தேர்தல் உரிமையில் உள்ள குறைபாட்டினை நீக்கும் முகமாக அரசியலமைப்பின் கருத்தினை நீக்கம் செய்தது. கடைசியாக 1960ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 21 ஆம் தேதி சியாங் மூன்றாவது முறையாகவும் 1966ஆம் ஆண்டு அவர் நான்காவது முறையாகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1972ஆம் ஆண்டு அவர் ஐந்தாவது முறையாகவும் யென் ஷியாகான் (Yen Chiakan) துணைத் தலைவராகவும், சியாங்கின் மூத்தமகன் ஷியாங்-ஷியாங் குவா (Chiang-Chiang-Kuo) பிரதமராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். ஜனாதிபதி சியாங் தமது 86வது வயதில் உடல் நலக் குறைவுற்றதன் காரணமாக, அரசாங்கத்தின் பணிகளைப் பெருமளவில் துணைத் தலைவரும், தலைமையமைச்சரும் கவனித்து வந்தனர். 62 வயது நிரம்பிய ஷியாங்-குவா தனது தந்தையின் வாரிசாகக் கருதி கடந்த 24 வருடங்களில் நிறைவேற்றாத, பொது மக்கள் பிரதிநிதித்துவத்தினை அரசு துறைகளில் அதிகரிக்கும் எண்ணத்தில் தேர்தலை நடத்தினார்.

சியாங் கே ஷேக்கின் மறைவால் தேசியவாதிகளின் கொள்கைக்கு ஒரு பேரிடி ஏற்பட்டது. நீண்ட காலமாக ஆசியாவில் பொதுவுடைமைக் கொள்கைக்கு எதிராகச் செயலாற்றிய ஷியாங் இரண்டாவது உலகப் போர் சமயத்தில் கூட்டு நாடுகளின் முக்கியத் தலைவராக விளங்கினார். அவருடைய மறைவு தைவான் மக்களுக்கு தாங்கொணா பேரிழப்பாக இருந்தது. அவரது இறப்புக்குப் பின்னர், அரசியல் சட்டத்திட்டத்தின்படி துணைத் தலைவர் பதவி வகுத்த யென்-ஷியா-கான் புதிய தலைவராகப் பதவியேற்றார். எனினும் அவர் பெயரளவில் மட்டுமே தலைவராக இருந்தார். தலைமையமைச்சரான ஷியாங் ஷியாங் குவா அரசாங்கத்தின் உயர் அதிகாரம் கொண்டு செயலாற்றினார்.

பொருளாதார வளர்ச்சி

தேசியவாதிகளின் வருகையால் கடந்த பத்தாண்டுகள் அரசியல் துறையில் மட்டுமின்றி சமூக, பொருளாதார மற்றும் ஏனைய துறைகளில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. பொருளாதார நிலையில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. அமெரிக்க உதவியுடன்

தேசியவாதிகள் பல முன்னேற்றத் திட்டங்களைக் கொண்டு வந்தனர். ஏற்கனவே ஆசிய கண்டத்தில் ஜப்பான், மலேசியா தவிர்த்து மக்கள் வாழ்க்கை தரத்தில் முதலிடம் வகித்த தைவான் மேலும் அதன் நிலையை உயர்த்தியது. தீவுகளின் பொருளாதாரம் பெரிய அளவில் வளர்ச்சி பெற்றது. கடந்த காலத்தைவிட ஆண்டிற்கு 5 சதவீதம் உணவு உற்பத்தி பெருகியது. தைவான் தொழிற்சாலை வளர்ச்சியிலும் பீடு நடைபோட்டது. சுருக்கமாக, சமீப காலத்தில் தைவானின் பொருளாதார வளர்ச்சியின் அளவு ஏறக்குறைய ஜப்பான் நாட்டிலும், பொதுவுடைமை சீனாவிலும் உள்ளது போலாகும். மேலும் மற்ற ஆசிய நாடுகளைவிட பொருளாதார வளர்ச்சியில் மிகச் சிறந்து விளங்கியது.

வெளிநாட்டு உறவுகள்

தேசிய அரசாங்கத்தின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை, தன்னை சீனாவின் சட்டபூர்வமான அரசாக, உலகநாடுகளின் அரங்கிலே நிலை நாட்டுவதை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. இந்த அடிப்படையில்தான் இது தனக்கு அங்கீகாரம் அளித்த 40 சிறிய நாடுகளுக்குத் தூதுவர்களையும் தூதுக் குழுக்களையும் 20 வெளிநாட்டு தூதுவர் அலுவலங்களையும் ஏற்படுத்தியது. இதன் பிரதிநிதிகள் ஐக்கிய நாட்டு சபையில் பாதுகாப்பு மன்றத்திலும் பொது சபையிலும் மற்ற இதர துணை அமைப்புகளிலும் தீவிர பங்காற்றினர். தைவானின் தேசிய அரசாங்கத்தின் மற்றதொரு முக்கிய நோக்கம் சீனாவிற்கு “திரும்புவது” ஆகும். இன்று வரையிலும் இது பீகிங் அரசினை சீன மக்களின் உண்மையான பிரதிநிதிகளாகக் கொள்வதை மறந்து வருகிறது. இந்த தேசிய அரசாங்கமே சீனா முழுவதற்குமான உண்மையான சட்டபூர்வமான அரசாங்கம் என வாதாடியது.

தைவான் தேசியவாதிகள் அரசுடன், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் ஒரு மாறுபாடான தொடர்பு கொண்டிருந்தது. அதனுடைய வேறுபாடுகளில் இருந்து தீவிர உதவியளித்தும், தீவிர உதவியிலிருந்து அதனை நிறுத்திக் கொள்வதுமான ஒரு முரண்பாடான தொடர்பினை தைவானுடன் கொண்டுள்ளது. 1950-ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க அரசியல் பேராளர்கள் தைவானின் வீழ்ச்சி வெகுவிரைவில் நிகழக் கூடியதெனக் கருதினர். அதே ஆண்டு ஜனவரி மாதம் அமெரிக்கத் தலைவர் ட்ரூமன் (Truman) அமெரிக்க ஃபார்மோஸா (Formosa) அல்லது வேறு சீன நாடுகளைச் சுரண்டும் எண்ணம் இல்லை என்பதையும் தற்போதைய சூழ்நிலையில் இராணுவப் படையினைப் பயன்படுத்தும் நோக்கம் இல்லை என்பதையும் ஃபார்மோஸாவில் உள்ள சீனப் படைகளுக்கு உதவி அளிக்கவோ, ஆலோசனை கூறவோ எண்ணம் இல்லை எனவும் அறிவித்தார். 1950 ஆம் ஆண்டு ஜூன் 25 ஆம் நாள் தென்கொரியாவை வடகொரியா தாக்கியதிலிருந்து அமெரிக்காவின் கொள்கை மாற்றமடைந்தது. ட்ரூமன் (Truman) இந்த சிக்கலான சமயத்தில் பொதுவுடைமைப் படைகள் ஃபார்மோஸாவை கைப்பற்றினால் பசிபிக் நாடுகளின் பாதுகாப்புக்கும் அந்த இடத்தில் உள்ள ஐக்கிய நாடுகளின் படைகளுக்கும் ஒரு பயமுறுத்தலாகவே அமையும் என அறிவித்தார். பொது வுடைமைவாதிகளின் படையெடுப்புக்கு எதிரான தைவானைப் பாதுகாக்க அமெரிக்க அதிபர் 7ஆவது படைக்கு (Seventh Fleet) ஆணை பிறப்பித்தார். மேலும் சீனாவில் தாக்குதலை விலக்கும் நோக்கத்தில் தேசியவாதிகளை ஊக்கப்படுத்தியவுடன், மேலும் வளர்ந்து வரும் பகைதனை நிறுத்தவும் முயன்றார். தேசியவாதிகளின் கொள்கைக்குச் சாதகமான சம்பமொன்று நடந்தது. ஜப்பான், சீன மக்கள் குடியரசுடன்

ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளாது தேசிய சீனாவுடன் ஒரு அமைதி உடன்படிக்கை செய்து கொள்ள விரும்பியது. எனினும் தைவான் அரசாங்கம் தன்னைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் உதவியையே நாடியிருந்தது. 1954ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவுடன் ஒரு பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம் ஏற்படுத்தியிருந்தது. ஒப்பந்தம் இராணுவ உதவியையும் கொண்டிருந்தது. இரண்டாயிரத்திலிருந்து மூவாயிரத்திற்குப்பட்ட அதிகாரிகளையும், ஒரு சிறிய படையையும், கப்பற்படையையும் ஏவுகணைகளையும் மற்றும் வேறுவிதமான நவீனப் படைக்கருவிகளையும் கொண்ட ஒரு சிறு அணியை தைவானின் பாதுகாப்புக்கு ஒதுக்கியிருந்தது. இந்தப் படை தேசியவாதிகளுக்கு ஒரு புது வாழ்வினை அளித்தது.

தைவானிடம் அமெரிக்கா கொண்டுள்ள உறவு பின்வரும் முக்கிய கொள்கைகளின் அடிப்படையில் இருந்தது (இப்பொழுது நிலைமை மாறியுள்ளது)

1. சீன மக்கள் குடியரசினை அங்கீகாரம் செய்யாமை
2. ஐ.நா. சபையில் பொதுவுடைமைச் சீனா அங்கம் கொள்வதை எதிர்த்தல்.
3. சீனாவுடன் பொருளாதார தொடர்பு ஏற்படுத்தாமல் இருத்தல்
4. தேசிய அரசாங்கத்திற்குப் பொருள் உதவி அளித்தல்.

இந்தக் கொள்கை அடிப்படையில் தைவான் அரசாங்கத்தின் குறிக்கோளை சீனாவில் திரும்பவும் நிறுவ அமெரிக்கா உதவுவதாக இருந்தது. ஆனால் நடைமுறையில் எவ்வித அறிவிப்புமின்றி தேசிய அரசுக்கு உதவி அளிப்பதில் தடைகள் இருந்தன. தைவானின் பாதுகாப்பில் மட்டுமன்றி, அமெரிக்காவின் அண்டைத் தீவுகளான (Pescadores islands) பெஸ்காடோர்ஸையும் பாதுகாக்க தனது இராணுவத்தை ஈடுபடுத்தியது. ஆனால் தேசியவாதிகளின் பொதுவுடைமை சீனாவுடன் போர் தொடுக்கும் எண்ணத்தை எதிர்த்தது. ஆனால் அதிபர் நிக்சன் பொதுவுடைமைச் சீனாவிற்குப் பயணம் மேற்கொண்ட பின்னர் இந்தக் கொள்கைகள் எல்லாம் பெரிய மாற்றத்திற்குள்ளாயின. இப்போது அமெரிக்கா பொதுவுடைமைச் சீனாவின் உண்மை நிலையினை அறிந்து அங்கீகாரம் வழங்கி உள்ளது.

தேசியவாதிகள் சீனாவைக் கைப்பற்ற திடமான உறுதி கொண்டிருக்கும் போது சீனப் பொதுவுடைமை வாதிகளும் தைவானைக் கைப்பற்றி விடவேண்டும் என்ற உறுதியுடன் இருந்தனர். 1950 முதல் 1955 வரை பீகிங் அரசு தேசிய அரசாங்கத்திற்கு எதிராகவும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளுக்கு எதிராகவும் பலமுறை படையெடுத்து அச்சுறுத்தியது. மேலும் அது தைவானை படைபலம் கொண்டு விடுவிக்கப் போவதாகவும் அறிவித்தது. 1952லிலும் 1958லிலும் சீனப் பொதுவுடைமை வாதிகள், தேசியவாதிகள் ஆட்சியின் கீழ் உள்ள சீனக்கடற்கரையில் அமைந்துள்ள க்யுமோ (Qnemoy) மட்ஸ் (Matsu) ஆகிய தீவுகளைக் கைப்பற்ற முயற்சி செய்தது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் தேசியவாதிகளுக்கு உதவி செய்கின்ற நேரத்தில் சீனர்கள் எவ்வித உதவியும் பெறவில்லை. மேலும் ரஷ்யா, சீன அரசாங்கத்திற்கு அளித்த உதவி எதிர்பார்த்த அளவில் கிட்டவில்லை.

பீகிங் அரசு தைவானை சீனப் பிரதான நாட்டுடன் திரும்பச் சேர்த்துக் கொள்வதை தனது நாட்டு ஐக்கியத்தின் கடைசி கட்டமாகக் கருதியதோடு மட்டுமின்றி தைவானை சீனமாநிலமாகக் கொண்டு அதனை எப்படியாவது விடுவிக்க வேண்டுமென்றும் கருதியது.

பொதுவுடைமைவாதிகள் ஷியாங்குடன் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்து அவரை சுயாட்சி நிலையில் அவரது வாழ்நாள் முழுவதும் ஆளுநராக இருக்கவும் அனுமதி வழங்கியது. ஆனால் ஷியாங்கும் அவரது ஆதரவாளர்களும் பொதுவுடைமை வாதிகளின் அழைப்பினை மறுத்துவிட்டனர். அமெரிக்கப் பாதுகாப்பில் தேசியவாதிகள் ஃபார்மோஸாவினை நிலையாக தக்க வைத்துக் கொள்ளவும், சீனாவைத் திரும்பக் கைப்பற்றும் நாள் என்றாவது ஒரு நாள் வந்து அவர்கள் திரும்பவும் அங்கு அரசு அமைத்துவிடலாம் என்ற நம்பிக்கையில் இருந்தனர்.

1971 ஆம் ஆண்டு வரை, தேசிய அரசாங்கம் ஐக்கிய நாட்டு சபையில் சீனாவின் பிரதிநிதியாக இருந்தது. சோவியத் யூனியனும், இந்தியாவும், அல்பேனியாவும், தேசிய வாதிகளின் பிரதிநிதித்துவத்தை நீக்கிட பலமுறை முயன்றும் பலனளிக்கவில்லை. எனினும் 1971 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 15 ஆம் நாள் அமெரிக்க அதிபர் நிக்சனின் சீனப் பயணம் பல்வேறு அரசியல் முன்னேற்றங்களுக்கு ஆரம்பமாகத் திகழ்ந்ததோடு மட்டுமன்றி, உலக நாடுகளிடையே தைவானின் மதிப்பையும் பாதித்தது. 1971ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் சீன மக்கள் குடியரசு ஐ.நா. சபையில் சேர்க்கப்பட்டது தைவானுக்கு முதல் அடியாக இருந்தது. பின்னர் சீன அமெரிக்காவுக்கு இடையேயான கெடுபிடி நிலையில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைத் தொடர்ந்து ஜப்பான் சீன மக்கள் குடியரசினை அங்கீகரித்து 1952ஆம் ஆண்டு தைவானுடன் செய்து கொண்ட அமைதி ஒப்பந்தத்தை பதிவு செய்தது. இந்தச் சம்பவங்கள் மற்ற நாடுகளுக்கிடையே மனமாற்றம் ஏற்படச் செய்ததுடன் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தைவானைப் புறக்கணித்து பீகிங் அரசின் உரிமைவாதமான, தன்னை சட்டபூர்வமான சீன அரசாக ஐக்கிய நாட்டு சபையில் பிரதிநிதித்துவம் கோருவதை ஆதரித்தன. 1974ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் தைவான் 32 நாடுகளுடன் நட்புறவு தொடர்புகள் ஏற்படுத்தியிருந்தது. இது 1969-ஆம் ஆண்டு நிலையை ஒப்பிடும் போது 6 நாடுகளுடன் இருந்ததை 32 ஆகக் குறைத்து காணப்பட்டது. மேலும் அதன் வெளியுறவு தொடர்பில் வீழ்ச்சி காணப்பட்டது. இன்று வரை அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் டய்பெய் (Taipei)-ல் தூதுவர் அலுவலகத்தைக் கொண்டும், பரஸ்பர பாதுகாப்பு உடன்படிக்கைக்கு மதிப்புக் கொடுத்தும் இருக்கிறது. எனினும் அமெரிக்க வெளியுறவுக் கொள்கையில் தைவான் முக்கியத்துவம் பெறாது புறக்கணிக்கப்பட்டு விட்டது.

பயிற்சி வினா

சீனாவில் நிலவிய தேசிய அரசாங்கம் பற்றியோர் மதிப்பீடு தருக.

முதல் உலகப் போருக்குப்பின் வெர்செயில்ஸ் மாளிகையில் ஜப்பான் ராஜதந்திர வெற்றி பெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது உள்நாட்டில் குழப்பமும் கொந்தளிப்பும் நிலவியது. நவீன அறிவியல் மருத்துவ வசதிகள் பெருகியதன் காரணமாக 1860ல் 35 மில்லியனாக இருந்த ஜப்பானிய ஜனத்தொகை 1920ல் 50 மில்லியனாக உயர்ந்தது. அதனால் உணவுப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டு பல இடங்களில் கலவரம் மூண்டது. நுகர் பொருட்களும் பற்றாக்குறையாயின.

முதல் உலகப் போரின் போது நேசநாடுகளுக்கு பல பொருட்களை ஜப்பான் ஏற்றுமதி செய்தது. ஆசியச் சந்தையிலும் ஜப்பானியப் பொருட்களுக்கு நல்ல கிராக்கி இருந்தது. இதற்கிடையில் 1923 செப்டம்பரில் டோக்கியோ, யோககாமா பகுதியில் பெரிய பூகம்பம் நிகழ்ந்தது. ஆயிரக்கணக்கானோர் பாதிக்கப்பட்டனர். இந்த மாபெரும் தீமையிலும் ஒரு நன்மை பிறந்தது. அந்த நகரங்களை நவீன பாணியில் கட்டுவதற்கு ஒரு வாய்ப்பாகவும் அந்த பூகம்பம் அமைந்தது. கிராமப்புறங்களில் மக்கள் தொகை குறைந்தது. உணவுப் பொருட்கள் விலை வீழ்ந்ததன் காரணமாக விவசாயிகள் பெரிதும் துன்புற்றனர். பலர் தங்கள் வருவாயைப் பெருக்க பட்டுநூல் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டனர்.

வளர்ந்து வரும் ஆலைத் தொழில் தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்தது போல் அவர்களது ஊழியத்தை அதிகரிக்கவில்லை. எனவே தொழிற்சங்கங்கள் அமைந்து ஊதிய உயர்வுக்கும், பாதுகாப்பான பணிக்கும் போராடினர். தொழிலாளர்களின் இந்த குரல் அரசியலிலும் எதிரொலித்தது. தொலைதூரத்தில் கிராமங்களில் வாழ்ந்த குடியானவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த அரசு எதுவும் செய்யவில்லையே என குறைப் பட்டனர். பழமைவாதிகளால் அமைக்கப்பட்ட அரசுக்கு இந்த புதிய சமூகநீதிகளால் எந்தவித ஆபத்தும் நேரவில்லை. ஏனென்றால் பத்து சதவீத தொழிலாளர்கள் தான் தொழிற் சங்கங்களில் இணைந்திருந்தனர். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினரோ சோஷலிஸ்ட் கட்சியினரோ இன்னமும் ஜப்பானிய சமூகத்திலும் அரசியலிலும் வேரூன்றவில்லை. ஜெய்பட்சு என்ற முதலாளித்துவ குடும்பத்திலிருந்து நிதி உதவி பெற்ற அரசு, இவற்றைப் பொருட்படுத்த வில்லை. செய்தித்தாள் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டத்தாலும் போலீஸ் அடக்கு முறை மூலமும் அவற்றை அடக்கினர்.

பாராளுமன்ற ஆட்சிமுறையின் நிலை

ஜப்பானில் அதிகார வர்க்கத்தினருக்கும், இராணுவத்தினருக்கும், அரசியல் கட்சிகளுக்குமிடையில் சச்சரவுகள் மூண்ட வண்ணம் இருந்தன. மெய்ஜி பேரரசர் காலத்தில் கட்டுக்குள் அடங்கியிருந்த அந்த சச்சரவுகள் டெய்ஷோ பேரரசர் காலத்தில் அதிகரித்தன.

1918ல் ஜப்பானிய அரசியலமைப்பு பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட பின்னர் ஹராக்கெய் என்ற சாமானியர் அமைச்சரவை அமைத்தார். அவரது செய்யுக்கெய் கட்சி இளவரசர் இடோலினால் நிறுவப்பட்டதாகும். அந்த கட்சியினர்தான் பாராளுமன்றத்தின் இரு

அவைகளிலும் செல்வாக்குடன் இருந்ததால் ராணுவம், கப்பற்படை தவிர, பிற அமைச்சர்களைத் தங்கள் கட்சியிலிருந்து நியமித்தனர். கிராமத்து சிறிய நிலப் பிரபுக்களின் ஆதரவைப் பெற்றிருந்த அக்கட்சி தொழிற் சங்கங்களை ஒடுக்கியது. சீனாவில் ஜப்பானிய செல்வாக்கை விரிவுபடுத்தும் கொள்கையைக் கொண்டிருந்த அக்கட்சி ராணுவத்தின் தயவிலேயே பதவியில் நீடித்தது. ஆட்சியையே கைப்பற்றும் அளவிற்கு ராணுவம் வலிமை பெற்றிருந்தது. மாணவர் கலவரங்களும் வேலை நிறுத்தங்களும், குழப்ப நிலையை ஏற்படுத்தின. 1921ல் ஹராக்கெய் படுகொலை செய்யப்பட்டார். அவரது மரணத்திற்குப் பின் அவரது பழமைவாதக் கட்சியான சய்யுக்கெய் சிதறுண்டு போனது. 1922ல் கட்சி சார்பற்ற அமைச்சரவைக்கு அதிகாரம் மாறியது. உண்மையான பாராளுமன்ற முறையில் தான் அரசின், முதல் முயற்சி தோல்வியில் முடிவுற்றது.

வாஷிங்டன் மாநாடு (1921-22)

கிழக்காசியாவில் வல்லரசுகளிடையே நிலவிய கப்பற்படை ஆதிக்கப் போட்டி படைப் பெருக்கத்தில் முடிந்தது. காலத்திற்கு அப்பாலும் நீடித்திருந்த ஆங்கிலோ-ஜப்பானிய உடன்படிக்கையை பிரிட்டன் - ஒரு முடிவிற்கு கொண்டு வர விரும்பியது. போர்க் காலத்தில் ஏற்பட்ட லான்ஷிங் - இஷி ஒப்பந்தத்தையும் காலாவதியாக்க அமெரிக்க முடிவு செய்தது. எல்லாவற்றையும் விட ஜப்பானின் சைபீரிய ஆக்ரமிப்பையும் முடிவிற்கு கொண்டு வர வல்லரசுகள் விரும்பின. வெர்செல்ஸ் ஒப்பந்தம் நிராகரித்த சீனாவின் நியாயமான கோரிக்கைகளுக்கும் தீர்வு காண வேண்டும் என்ற எண்ணம் வல்லரசுகளிடையே மேலோங்கி நின்றது. இவற்றிற்கெல்லாம் பேசித் தீர்வு காண்பதற்கு 1921 இறுதியில் வாஷிங்டனில் ஒரு மாநாடு கூட்டப்பட்டது. பிரிட்டன், பிரான்ஸ், இத்தாலி, அமெரிக்கா, ஜப்பான் ஆகிய வல்லரசுகளும் மற்றும் தூரகிழக்கில் அக்கறையுள்ள போர்த்துக்கல், நெதர்லாந்து, பெல்ஜியம், ஆகிய நாடுகளோடு சீனாவும் கலந்து கொண்டது.

கப்பற்படைப் பெருக்கத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க பிரிட்டன், அமெரிக்கா, ஜப்பான், பிரான்ஸ், இத்தாலி ஆகிய வல்லரசுகள் போர்க்கப்பல்களுக்கு 5:5:3:1.75:1.75 என்ற விகிதம் நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

சீனாவில் உள்ள ஷாண்டுங் மற்றும் கியாமோசெள துறைமுகத்தை ஜப்பான் சீனாவிடமே ஒப்படைத்தது. ஆங்கிலோ - ஜப்பானிய உடன்படிக்கையும், லான்ஷிங் இஷி ஒப்பந்தமும் முடிவிற்கு கொண்டு வரப்பட்டன. சைபீரியாவிலிருந்து 1922ல் ஜப்பானியப் படைகள் வாபஸ் பெறப்பட்டன.

மஞ்சூரியச் சிக்கல்

சீனாவில் அச்சமயத்தில் போர் பிரபுக்களின் நடவடிக்கைகளால் குழப்ப நிலையே நீடித்ததால் மஞ்சூரியாவில் ஏற்கனவே காலுன்றிய ஜப்பான் அதனை சௌகரியமாக சுரண்டிக் கொண்டிருந்தது. சீனாவில் உள்ள ஜப்பானிய குவாங்டுங் படை அதற்கு பாதுகாப்பளித்துக் கொண்டிருந்தது. சீனாவில் கோமின்டாங் கட்சித் தலைவர் சியாங்கே ஷேக் தலைமையில் ஒரு ஐக்கிய வலுவான சீனா உருவாவதை விரும்பவில்லை. எனினும் சியாங்கேய்ஷேக் போர் பிரபுக்களின் கொட்டத்தை ஒடுக்கினார். இளம் மார்ஷல் எனப்பட்ட மஞ்சூரிய போர்ப்பிரபு கூட சியாங்கே ஷேக்கின் தலைமையை ஏற்றுக் கொண்டு

மஞ்சுரிய நிர்வாகத்தை அவரிடம் ஒப்படைத்து விட்டார். வெளிநாட்டார் தலையீடுகளை அடியோடு ஒழிக்க வேண்டும் என்ற தேசியக் கோட்பாட்டினரான சியாங் ஆதிக்கம் ஏற்படுவதை ஜப்பானியர் விரும்பவில்லை.

ஜப்பானின் மஞ்சுரியக் கொள்கை பொருளாதாரத்தை மட்டுமின்றி தேசிய பாதுகாப்பினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. மஞ்சுரியாவின் தாதுப் பொருட்களும், உணவு உற்பத்தியும், ஜப்பானுக்கு கட்டாயத் தேவையாக இருந்தது. தனது உற்பத்திப் பொருளுக்கு ஏற்றதொரு சந்தையாக விளங்கும் எனவும் எதிர்பார்த்தது. பெருகிவரும் தன் மக்கள் தொகையை குடியேற்றும் புகலிடமாக பயன்படும் என்று கருதியது. கொரியாவை இணைத்துக் கொண்ட ஜப்பான் மஞ்சுரியாவை தன் பாதுகாப்பின் முதல் அரணாகக் கருதியது. சீனாவின் வடகிழக்கில் அமைந்துள்ள மஞ்சுரியா ரஷியாவிற்கு அருகிலிருந்தது. ரஷியாவில் கம்யூனிச கட்சி நிறுவப்பட்ட பின் அந்நாட்டின் செயல்பாடுகள் அச்சமூட்டு வனவாக இருந்தன. மங்கோலியாவில் கம்யூனிச ஆட்சியை நிறுவிய பின் சீனாவினுள்ளும் ஊடுருவும் அபாயம் ஏற்பட்டது.

ஜப்பானுக்குச் சொந்தமான தெற்கு மஞ்சுரிய இருப்புப் பாதையை பாதுகாப்பதற்காக போலீஸ் படைகளை அங்கு குவித்திருந்தது. அந்த இருப்புப் பாதையிலிருந்து பல கிளை இருப்புப் பாதைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த கம்பெனி சார்பாக ஏராளமான சொத்துக்கள் வாங்கப்பட்டன. இவ்விதமாக பொருளியில் ரீதியில் மஞ்சுரியாவை ஆக்கிரமித்த ஜப்பான் ராணுவ ரீதியாகவும் ஆக்கிரமிக்கத் திட்டமிட்டது. குவாங்டுங் படை வீரர்கள் மஞ்சுரியாவை ஆக்கிரமிக்க ஒரு சாக்குபோக்கு தேடிக் கொண்டிருந்தனர்.

இச்சமயத்தில் மேற்கு மஞ்சுரியாவில் சுற்றித் திரிந்த ஜப்பானிய வேளாண் வல்லுனர் நகமுரா 1931ல் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். முக்டன் அருகில் ஜப்பானிய ரெயில்வே குண்டு வைத்து, தகர்க்கப்பட்டது. குவாங்டுங் படையினர் ஆவலுடன் காத்துக் கொண்டிருந்த சாக்கு போக்கு கிடைத்துவிட்டது. ஜப்பானிய அரசின் அனுமதியின்றி குவாங்டுங் படைவீரர்கள் மஞ்சுரியாவை ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்கின. உடனே சீனா பன்னாட்டுக் கழகத்தில் முறையிட்டது. ஜப்பானோ தன் சொத்துக்களைப் பாதுகாக்கும் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருப்பதாகக் கூறியது. பன்னாட்டுக்கழகம் லிட்டன் என்பவர் தலைமையில் ஒரு குழுவை நியமித்து மஞ்சுரிய நிலை பற்றி அறிக்கை தயாரிக்கப் பணித்தது. அக்குழு அறிக்கை தயாரிக்குமுன் ஜப்பான் மஞ்சுரியா முழுவதையும் தன் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வந்து பதவி இழந்த கடைசி சீன மஞ்சு பேரரசர் ஹென்றி பூயி என்பாரை மஞ்சுரியாவின் மன்னராக்கி அதற்கு மஞ்சுகோ எனப் பெயரிட்டு அது ஒரு சுதந்திர நாடு என அறிவித்து விட்டது. ஆனால் பன்னாட்டுக் கழகம் அதனை சுதந்திர நாடு என அங்கீகரிக்கக் கூடாது எனத் தீர்மானமியற்றியது. உடனே பன்னாட்டுக் கழகத்திலிருந்து விலகிவிட்டதாக ஜப்பான் அறிவித்தது.

1934ல் ஜப்பான் “ஆசிய மன்றோ கொள்கை” எனப்படும் ஒரு கோட்பாட்டை அறிவித்தது. குறிப்பாக சீனாவில் வெளியார் தலையீடு காரணமாக அமைதி கெடுகிறது என்று குற்றம் சாட்டிய ஜப்பான், சில ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் போர் ஆயுதங்களையும் கடன்களையும் குவித்து, அமைதியைக் கெடுக்கின்றனர் என்றும் கூறியது.

இதற்கிடையில் சீனாவில் நான்கிங்கில் சியாங்கே ஷேக் தலைமையில் அமைந்த கோமின்டாங் அரசுக்கும் கம்யூனிஸ்டுகளுக்குமிடையில் சச்சரவு மூண்டு உள்நாட்டுப் போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. இதைப் பயன்படுத்தி ரஷியக் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த சீன கிழக்கு இருப்புப்பாதை உரிமையை ஜப்பான் வாங்கியது. மஞ்சூரியாவின் எண்ணெய் வளத்தையும் முற்றுகிரிமையாக்கிக் கொண்டது. இச்சமயத்தில் ஜப்பானியப் படையில் பணியாற்றிய இரு சீனர்கள் டியன்ட்சின் நகரில் கொல்லப்பட்டனர். இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி ஜப்பான், சீனா அரசை நிர்ப்பந்தித்து பல சலுகைகள் பெற முயன்றது. சீனாவில் இயங்கி வந்த “நீலச்சட்டையினர்” (Blue Shirts) எனப்பட்ட ஜப்பானிய எதிர்ப்பு இயக்கத்தினரை ஒடுக்க வேண்டும் எனவும், ராணுவ சூனியப் பகுதியில் சீன ராணுவ நடமாட்டத்தை நிறுத்த வேண்டும் எனவும் கோரியது. ஆனால் சீனமக்கள் ஜப்பானிய பொருட்களை வாங்காமல் புறக்கணித்தனர். ஜப்பானியர்களுக்கு எந்தவித உதவியும் ஒத்துழைப்பும் அளிக்க மறுத்தனர். இதனால் ஆத்திரமடைந்த ஜப்பானியர் சீன அரசுக்கு பலவகைகளில் நெருக்கடியளிக்கத் தொடங்கினர்.

1936 ஜனவரி 21ல் ஜப்பானிய வெளியுறவு அமைச்சர் ஹிரோடா சீனா சம்பந்தமான தமது கொள்கையை வெளிப்படுத்தினார். 1. சீனாவில் ஜப்பானுக்கு எதிராக நடத்தப் படும் அனைத்து நடவடிக்கைகளும் உடனடியாக நிறுத்தப்பட வேண்டும். 2. மஞ்சுகோவை சீனா அங்கீகரிக்க வேண்டும். 3. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினரின் செயல்பாடுகள் தடை செய்யப்பட வேண்டும். இவற்றை சீன அரசு நிறைவேற்றினால் வட சீனாவில் சீன சோவியத் அரசு நிறுவப்படுவதை ஜப்பான் எதிர்த்துப் போராடும் என்றும் ஆசைகாட்டினர்.

1936 செப்டம்பரில் தேசிய சினத் தலைவர் சியாங்கே ஷேக்கை ஜப்பானியத்தூதர் காவாக்கோயி சந்தித்து பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். பேச்சுவார்த்தை நடந்து கொண்டிருக்கும் போதே ஜப்பானியப் படைகள் துணையுடன் மங்கோலிய - மஞ்சுகோ படைகள் அய்யுவான் என்ற சீன நகரத்தைத் தாக்கியதால் பேச்சுவார்த்தை முறிந்தது.

இதற்கிடையில் சீனாவில் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு எதிராக தேசிய சீனா அரசு தாக்குதலை தீவிரப்படுத்தியது. அதனை மேற்பார்வையிடச் சென்ற சியாங்கே ஷேக் சியான் என்ற இடத்திலிருந்து இளம் மார்ஷலான சங்ஷு லியாங் என்பவரால் கடத்தப்பட்டார். கடத்தப்பட்ட சியாங்கே ஷேக் கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்களிடம் கொண்டு செல்லப்பட்டு, அவர்களுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்துமாறு கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார். அதன் விளைவாக பின்னர் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கும் சீன தேசிய அரசுக்குமிடையில் ஒரு உடன்பாடு ஏற்பட்டது. ஜப்பானியர்களை எதிர்த்துப் போராட கம்யூனிஸ்டுகள் சீன தேசிய அரசுக்கு முழு ஆதரவளித்தனர். அதனால் தேசிய ஐக்கிய முன்னணி உருவானது. இவ்வாறு தனக்கு எதிராக சீனமக்கள் அனைத்துப் பிரிவினரும் ஒன்று சேர்வதை ஜப்பான் கவனித்து வந்தது. சீனா வலிமை பெறுவதற்கு முன் அதனைத் தாக்கி தன் மேலாதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வந்துவிட வேண்டுமென ஜப்பான் திட்டமிட்டது.

அத்திட்டத்தின்படி பீகிங் நகரத்திற்கு வெளியே லுகோசியாவோ என்ற இடத்தில் 1937 ஜூலை 7,8 தேதிகளில் நடைபெற்ற சிறு நிகழ்ச்சி பெரும் போராக வெடித்தது. இது இரண்டாவது சீன ஜப்பானியப் போர் எனப்படுகிறது.

சோவியத் ரஷ்யாவுடனான உறவு

1931-33ல் ஜப்பான், மஞ்சூரியாவையும் ஜெஹோல் பகுதியையும் கைப்பற்றி மஞ்சுகோ என்ற பொம்மை அரசை நிறுவியது. இதன் மூலம் சோவியத் யூனியன் மஞ்சுகோ எல்லைப் பிரச்சினை ரஷிய -ஜப்பானிய சிக்கலாக உருவெடுத்தது. மஞ்சூரியாவில் ரஷியா அமைத்த சீனா கிழக்கு இருப்புப் பாதை நிர்வாகமும் மோசமானது. எனவே நீண்ட பேச்சு வார்த் தைக்குப் பின் 1935ல் அந்த இருப்புப் பாதை உரிமைகளை மஞ்சுகோ அரசிடம் விற்று விட்டது. இதனை சீனா கடுமையாக ஆட்சேபித்தாலும் பலனேதுமில்லை. எனினும் மஞ்சுகோ மற்றும் சோவியத் யூனியன் எல்லையில் அவ்வப்போது சிறு மோதல்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. இரு தரப்பினரும் அப்பகுதியில் படைகளைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினர். அச்சமயத்தில் சோவியத் யூனியன் படை சற்று பலவீனமாய் இருந்ததால் ஜப்பானுடன் போர் மறுப்பு ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள விரும்பியது. அவ்வாறு ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளுமுன் எல்லைப் பகுதியில் ராணுவ சூனியப் பகுதி ஏற்படுத்தப்பட்டு எல்லைப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க ஒரு கூட்டுக்குழு நிறுவப்பட வேண்டும் என ஜப்பான் அறிவித்தது.

இந்த எல்லைப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க இரு நாடுகளுக்கிடையில் ஒரு இடை நாடு உருவாக்குவதுதான் ஒரே வழி என்று நம்பிய ரஷியா, சீனாவிற்குள் சுய ஆட்சிப் பகுதியாக விளங்கிய வெளி மங்கோலியாவை ஒரு சுதந்திர நாடாக்க உதவியது. அதனால் சோவியத் யூனியனின் ஆதரவில் மங்கோலியா என்ற புதிய அரசு உருவானது.

அமெரிக்க உறவு

ஜப்பானின் மஞ்சூரிய ஆக்கிரமிப்பை கடுமையாக எதிர்த்த அமெரிக்க அரசு, சீனாவில் ஜப்பான் நடத்திவரும் தாக்குதல்களைக் கடுமையாகக் கண்டித்தது. தேசிய சீன அரசிற்கு ஆதரவளித்ததோடு உதவியும் புரிந்து வந்தது. சீனாவில் ஜப்பான் மறைமுகமாக நடத்திவரும் ஆக்கிரமிப்புகள் வாஷிங்டன் மாநாட்டில் செய்து கொண்ட ஒன்பது அரசுகள் ஒப்பந்தத்திற்கு முரணானது என எடுத்துக் காட்டியது.

ஜப்பான் அரசியல் படையினரின் செல்வாக்கு

1931 ஆம் ஆண்டு வரை ஜப்பானிய ஆட்சியில் அரசியல் கட்சிகளே செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தன. ஆனால் அரசியல் கட்சிகள் யாவும் சைப்பட்சு செல்வக் குடும்பங்களின் கைப்பாவைகளாகி தன்னல நோக்கோடு செயல்பட்டதால் அதிகாரிகளின் சுரண்டலும் அயல்நாட்டுறவுவில் முடங்கலும் ஏற்பட்டன. அதனால் மக்களும் படையினரும் அரசியல் கட்சிகளை வெறுத்தனர். மஞ்சூரியாவைக் கைப்பற்றியதால் ஏற்பட்ட ஆதாயத்தைக் கண்ட பொதுமக்கள் படை வீரர்களுடன் சேர்ந்து 1932ல் பிரதம அமைச்சரைத் தாக்கிக் கொன்றனர். கட்சி அலுவலகங்களையும் அழித்தனர். அதற்குப் பின் படைத் தளபதிகள் பிரதமராயினர். 1932 முதல் 1934 வரை பிரதமர் பதவி வகித்தவர் தளபதி செய்டோ (Saito) 1934 முதல் 1936 வரை தளபதி ஓகாதா என்பார் பிரதம அமைச்சர் பதவி வகித்தார். இந்த தளபதிகள் தங்கள் திட்டப்ப்பட்டி செயல்படவில்லை என்றறிந்த இளம் படையதிகாரிகள் பாராளுமன்றக் கட்டிடத்தைத் தாக்கிச் சூறையாடினர். அரசியல் கட்சித் தலைவர்களை படுகொலை புரிந்தனர். அதன்பின் கட்சி சார்பற்ற ஹிரோடா (Hirota) என்பார் பிரதமராகப் பதவி

ஏற்றார். இவர் தேசிய சீரமைப்புத் திட்டமொன்றைக் கொண்டு வந்தார். அதன்படி படைப் பெருக்கத்தை ஊக்குவித்தார். மஞ்சூரிய படைக் கொள்கையை ஆதரித்தார். சோவியத் ரஷியாவிற்கெதிராக ஜெர்மனியுடன் இணைந்து கம்யூனிச எதிர்ப்பு அணியை (Anti Comintern pact) 1936-ல் உருவாக்கினார். அதன்பின் தளபதி ஆயாக்ஷி 1937ல் பிரதமரானார். அதன்பின் படையினர் அதரவைப் பெற்ற கோனோயி (Konoe) 1941 வரை அப்பதவி வகித்தார். அவர் 1940ல் “பேரரசு ஆட்சி உதவிக் கழகம்” (Imperial Rule Assistance Association) என்ற அமைப்பை நிறுவினார். அதன்பின் அனைத்து அரசியல் கட்சிகளும் கலைக்கப்பட்டன. அதன்பின் 1937 முதல் 1941 வரை குவாங்டுங் படைப் பிரிவின் தளபதியாயிருந்த டோஜோ (Tojo) பிரதமரானார்.

பயிற்சி வினா

ஜப்பான் மஞ்சூரியாவை ஆக்கிரமித்த வரலாற்றை விவரி.

கிழக்கு ஆசியாவில் சிறந்ததொரு நாடாக விளங்க வேண்டுமென்று ஆவல்கொண்ட ஜப்பான், அதன் காரணமாக சீனாவைத் தனது செல்வாக்கு மண்டலத்துக்குள் கொண்டு வரும் பொருட்டுப் பல திட்டங்களை வைத்திருந்தது. 1894 முதல் 1912 வரை தனது திட்டங்களைச் செயலாற்றும் முயற்சியிலும் ஓரளவு வெற்றி பெற்றது. முதலாம் உலகப் போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த வேளையில் சீனாவின் மீது இருபத்தொரு கோரிக்கைகளை வலியுறுத்திப் பல சலுகைகளைப் பெற்றது. 1929ல் ஏற்பட்ட உலகப் பொருளாதார நெருக்கடி, உலக வல்லரசுகளை மட்டும் பாதித்ததோடல்லாமல் அவற்றைச் சார்ந்திருந்த நாடுகளான சீனா, ஜப்பான் போன்றவற்றையும் பெரிதும் பாதித்தது. சீனாவைப் பொறுத்தமட்டில் சியாங்கேஷேக்கின் அரசாங்கம் பொருளாதாரச் சிக்கலில் அவதியுற்றதுடன் பொதுவுடைமைக் கட்சிக்காரர்களுடனும் உள்நாட்டுப் போரில் சிக்கிக் கொண்டது. சீனப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றுவதற்கு இதுதான் தக்கதொரு தருணம் என்று ஜப்பானுக்குத் தோன்றியது. மேலும் மஞ்சூரியாவில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த சங்-சுயே-லியாங் ஜப்பானின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலையடைந்து தனித்து ஆட்சி புரிய வேண்டுமென்று கனவு கண்டு வந்தார். இக்காரணத்தால் வெகுண்ட ஜப்பான் மஞ்சூரியாவைக் கைப்பற்றி சங்-சுயே-லியாங்கை ஒழித்துக் கட்ட விரும்பியது.

தனது நிர்வாகத்தில் இருந்துவரும் தெற்கு மஞ்சூரிய இரயில்பாதை சீனர்கள் சிலரால் முக்டன் நகருக்கருகில வெடிவைத்துத் தகர்க்கப்பட்டதென்று செப்டம்பர்த் திங்கள் 1931-ல் ஜப்பான் குற்றஞ்சாட்டியது. பெருமதிலுக்கு (Great Wall) வடக்கிலுள்ள மஞ்சூரியாவினுள் ஜப்பானியப் படைகள் நுழைந்தன. சீனாவின் படைகள் பெருமதிலுக்கு தெற்கில் எளிதில் மஞ்சூரியாவைக் கைப்பற்றின. ஜப்பானை எதிர்த்துப் போரிட ஆற்றலற்றவராக சியாங்கேஷேக் சர்வதேச சங்கத்திடம் விண்ணப்பித்துக் கொண்டார். காலந்தாழ்த்தியதோடல்லாமல், பயனற்ற விவாதத்தை மேற்கொண்ட சர்வதேச சங்கம் இரு நாடுகளும் தகராறை சுமுகமான முறையில் தங்களுக்குள் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஆலோசனை கூறியது. இவ்வாலோசனை ஜப்பானிய இராணுவ ஆட்சியாளர்களுக்கு மேலும் ஊக்கத்தை கொடுத்தது. சியாங் கேஷேக்கின் பொறுப்பற்ற ஆட்சியின் மீது வெறுப்புக் கொண்ட சீன மக்கள் ஜப்பானியப் பொருள்களைப் புறக்கணித்தனர். ஜப்பானியத் தொழில் நிறுவனங்களில் சீனத் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்தனர். இவற்றிற்குப் பரிகாரம் தேடும் பொருட்டு ஜப்பானியப் படைகள் ஷாங்கேயில் பிரவேசித்து அந்நகரைக் கைப்பற்ற முயன்றன. சீன மக்களின் கடும் எதிர்ப்பு காரணமாக இம்முயற்சி தோல்வியடைந்தது. ஜப்பானியப் போர்க்கப்பல்கள் நான்கிங் வரையில் சீனாவிற்குள் ஊடுருவிச் சென்று அந்நகரைத் தாக்கின. பின்னர் இரு அரசுகளுக்கும் இடையில் போர் நிறுத்த ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாகியது.

1932-ல் மஞ்சூரியாவுக்கு மஞ்சுகோ குடியரசு என்று பெயர் சூட்டி கடைசி மஞ்சுப் பேரரசரான பு-யியை அதன் தலைவராக ஜப்பான் நியமித்தது. சிறிது காலத்திற்குப் பின்னர் ஜெஹோல் மாநில ஆளுநர் மஞ்சுகோ அரசின் அதிகாரத்திற்கு மறுக்கிறார் என்று கூறி ஜப்பான் 1933 ஜனவரித் திங்களில் சீனாவின் மீது மீண்டும் போர் துவங்கியது. மங்கோலிய

மாநிலமான ஜெஹோலைக் கைப்பற்றி ஜப்பானியப் படைகள் சீன மதிலைக் கடந்து பீகிங் நகரை நெருங்கின. நிலைமை சீர்குலைவதைக் கண்ட சியாங்கேய் ஷேக் கமாதானம் கோரி ஜெஹோலை ஜப்பானியருக்கு அளிக்க முன்வந்தார். லிட்டன் பிரபுவின் தலைமையில் சர்வதேச சங்கம் அனுப்பி வைத்த குழுவானது மஞ்சூரியாவிற்குச் சென்று பல திங்களுக்குப் பின்னர், சீனாவுக்குட்பட்டு சுயாட்சியுடன் கூடிய மாநிலமாக மஞ்சூரியா இருக்க வேண்டுமென்று சிபாரிசு செய்தது. அதனை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்த ஜப்பான் 1933 மார்ச் திங்களில் சர்வதேச சங்கத்திலிருந்து விலகியது.

சீனாவில் சியாங்கே ஷேக்கின் அரசியல் நிர்வாகத் திறமையின்மையையும், மேற்கு வல்லரசுகளின் கொள்கையையும் நன்கு புரிந்து கொண்ட ஜப்பான், 1935-ல் சியாங்கே ஷேக்கை பல்வேறு விதங்களிலும் அச்சுறுத்தி ஹோப்பே (Hopei), சகார் (Chahar) ஆகிய இரு வடசீனா மாநிலங்களின் பெரும்பகுதியையும் கவர்ந்து கொண்டது. இவ்வாறாக பீகிங் நகரம் ஜப்பானியர்களால் சூழ்ந்து கொள்ளப்பட்டது. இத்தகையதொரு சூழ்நிலை, காலப்போக்கில் ஜப்பானுக்கும் ரஷ்யாவிற்குமிடையில் போராக மூளக்கூடும் என்று மற்ற அரசுகள் கணக்கிட்டு சீன-ஜப்பானியப் போரில் தலையிடாமல் இருந்தன.

எத்தகையதொரு எதிர்ப்புமின்றி ஜப்பானியர்களுக்குப் பல மாநிலங்களை சியாங்கே ஷேக் விட்டுக் கொடுத்ததைக் கண்ட சீனமக்கள் பொதுவுடைமைக் கட்சியை ஆதரித்து ஜப்பானியருக்கு எதிராகப் போராட்டம் துவக்கினர். சீனாவின் வடமாநிலங்களை ஜப்பானியரிடமிருந்து மீட்கும் பொருட்டு மக்களைத் திரட்டுமாறு சியாங்கே ஷேக்கை அவர்கள் வேண்டினர். இருப்பினும், ஜப்பானியர்களை விட பொதுவுடைமைக் கட்சிக்காரர்களே மிகவும் ஆபத்தானவர்கள் என்று கருதிய சியாங்கே ஷேக் அவர்கள் மீது போர் தொடுப்பதில் முழுக்கவனம் செலுத்தினார். ஆனால் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் ஈடு இணையற்ற தலைவரான மாசேதுங்கின் தலைமையில் பொதுவுடைமைக்காரர்கள் ஜப்பானின் அதிகாரத்திற்குப் பட்டிருந்த மாநிலங்களை விடுவிக்கும் பொருட்டுப் போர் துவக்கினர். அதுகாறும் பொதுவுடைமைக்காரர்களை எதிர்த்துவந்த சங்-சுயே-லியாங் கூட இக் காரணத்தால் சியாங்கே ஷேக்கை ஆதரித்துவந்ததைக் கைவிட்டு, தனது மஞ்சூரியப் படைகளுடன் செஞ்சேனையுடன் சேர்ந்து கொண்டார். பொதுவுடைமைக்காரர்களோடு போரில் ஈடுபட்டிருக்கும் தனது படைகளைப் பார்வையிடுதவற்காக சியான் (Sian) நகருக்கு டிசம்பர் திங்கள் 1936-ல் சியாங்கே ஷேக் வந்தபோது சங்-சுயே லியாங்கின் படைகள் அவரைச் சிறைபிடித்து செஞ்சேனையிடம் ஒப்படைத்தன. சூ-யென்-லாய், சியான் சென்று ஜப்பானியர்களுக்கெதிரான போராட்டத்தில் சீனப் படைகள் அனைத்தையும் ஒன்று திரட்டி அதற்குத் தலைமைப் பொறுப்பை வகிக்குமாறு சியாங்கே ஷேக்கிடம் உறுதி பெற்றுக்கொண்டு அவரை விடுதலை செய்தார். இவ்வொப்பந்தத்தின்படி, சுக்கிங் (Chunking) நகரில் பொதுவுடைமைக்காரர்கள் அடங்கிய தேசிய அரசாங்கமொன்று அமைக்கப்பட்டது. சூயென்லாயும் அதில் அமைச்சராக இருந்தார்.

பீகிங்கிற்குத் தெற்கில் இருபது மைல் தொலைவில் உள்ள வான்பிங் (Wanping) என்ற இடத்திலிருந்து சிறிய சீனப்படையானது தனது துருப்புக்கள் மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்வதாகக் கூறி, இரண்டு நாடுகளுக்கிடையில் அடிக்கடி ஏற்பட்டு வரும் இச்சிக்கல்களைத் தீர்க்க ஒரு குழு அமைக்கவேண்டுமென்று ஜப்பான் கூறியது. அக்கோரிக்கையைச் சீனர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தனர். இதனைச் சாதகமாகப்

பயன்படுத்திக் கொண்டு, ஜப்பானியர்கள் பீகிங், ஹோப்பே மாநிலத்தின் மற்ற பகுதிகளையும் விரைவில் கைப்பற்றினர். வடக்கில் இருசாராருக்கும் கடும்போர் நடந்துகொண்டிருக்கும் போதே தெற்கில் ஷாங்கையையும் ஜப்பானியப் படைகள் தாக்கின. சிறிதும் தளராது முழு மூச்சுடன் மூன்று மாத காலம் தாக்குதலை எதிர்த்த, சீனப்படைகளை ஜப்பானியப் படைகள் தோற்கடித்து அந்நகரைக் கைப்பற்றின. ஐரோப்பாவில் ஹிட்லருடைய ஆக்கிரமிப்புக்கள் துவங்கியிருந்த வேளையைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட ஜப்பானியர்கள் யாதொரு பிரச்சினையும் இல்லாது சீனப்போரில் ஈடுபட்டனர். யாங்ட்சி நதியில் அமெரிக்க போர்க் கப்பல் ஒன்றை ஜப்பானிய விமானம் குண்டு வீசி மூழ்கடித்தது. ஜப்பானியப் படைகள் மேலும் பல மாநிலங்களில் தாக்குதல்கள் நடத்தின. தலைநகரான நான்கிங் 1937ல் கைப்பற்றப்பட்டது.

1937-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் 29-ஆம் நாள் மங்கோலியா என்ற அரசு உருவாக்கப்பட்டது. அதே ஆண்டில் டிசம்பர் திங்கள் 14-ஆம் நாள் ஜப்பான் பீகிங்கில் ஒரு புதிய அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்தியது. நான்கிங் அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றியதால், கோமின் டாங் அரசு தலைநகரை வேறொரு இடத்திற்கு மாற்றியமைக்க வேண்டியதாயிற்று. இவ்வாறு சீனாவில் தான் வென்ற பகுதிகளை ஒருங்கிணைக்க முனைந்தது ஜப்பான்.

இந்நிலையில், சீனமக்கள் நாட்டுப் பற்று கொண்டு ஒன்றுபட்டு ஜப்பானியர்கள் மீது கடுமையான கொரில்லா தாக்குதல்களைத் தொடுத்தனர். வெள்ளத் தடுப்புக்காக மஞ்சள் நதியில் (Yellow river) கட்டப்பட்டிருந்த சிறு அணைகள் உடைத்து விடப்பட்டன. சாலைகள், இரயில் பாதைகள், தானியக் கிடங்குகள், நீர் நிலைகள் போன்றவற்றை நாசப்படுத்தி, ஜப்பானியர்கள் உபயோகம் செய்யாவண்ணம் ஆக்கப்பட்டன. இச்சூழ்நிலையில் ஜப்பான் கிழக்கு ஆசியாவில் புதிய அமைப்பு (New Order) ஒன்றை உருவாக்கப் போவதாகவும் பொதுவுடைமைக் கொள்கையை முற்றிலும் ஒழிக்கப் போவதாகவும் 1938- நவம்பர் திங்களில் டோக்கியோவில் அறிவிப்பு வெளியிட்டது. தனது புதிய திட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் சியாங்கே ஷேக்கிற்கு ஐக்கிய சீனாவின் தலைமைப் பதவி அளிப்பதாகவும் ஜப்பான் ஆசை காட்டியது. ஆனால் அதனை ஏற்றுக் கொள்ள ஷேக் முன்வரவில்லை. ஜப்பானின் ஆலோசனையை சியாங்கே ஷேக்கின் அரசியல் எதிரியான வாங்சிங்வெய் என்பவர் ஏற்றுக் கொண்டதால் அவரது தலைமையில் நான்கிங்கில் மற்றொரு பொம்மை அரசையும் ஜப்பான் உருவாக்கிற்று. இவ்வாறாக ஜப்பான் சீனாவில் பல அட்டுழியங்களை புரிந்து கொண்டிருந்த வேளையில் நாட்டுப்பற்று கொண்ட பலர், ஜப்பானை விரட்ட எண்ணினார்கள். அவர்களது முயற்சியின் விளைவாக, ஜப்பானியரால் கைப்பற்றப்பட்ட இடங்களான, கான்டன், ஹான்கௌ போன்றவை சீனர்கள் வசம் சென்றன. மிகவும் பரந்த நாடான சீனாவை ஜப்பான் முழுவதுமாகக் கைப்பற்ற இயலவில்லை. சில நகரங்களையும் தீவுகளையும் மட்டும் ஜப்பான் கைப்பற்ற முடிந்தது. தாங்கள் கைப்பற்றிய பகுதிகளில், வடசீனா, உள் மங்கோலியா (Inner Mongolia) மங்குகுவோ என்று மூன்று அரசுகளை ஜப்பானியர் நிறுவனர். அச்சு நாடுகளாக ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஜப்பான் ஆகிய மூன்று நாடுகளும் அவற்றை அங்கீகரித்தன. முதலிலிருந்து சீன மக்களின் மனவுறுதியையும் தீரத்துடன் அவர்கள் ஜப்பானின் தாக்குதலை எதிர்த்து வந்ததையும் ரஷ்யா ஆதரித்து வந்தது. சியாங்கே ஷேக்கிற்கு இருபத்தைந்து கோடி டாலர் நிதியுதவியும், விமானங்கள், விமானம் ஓட்டிகள் போன்றவற்றையும், 1938-39ல் அது கொடுத்துதவியது. மற்ற உலக அரசுகள் சுங்கிங் நகரில் இருந்து வந்த தேசிய

அரசைத் தொடர்ந்து அங்கீகரித்து வந்தன. சீனாவில் மேலைநாடுகள் அனுபவித்து வந்த உரிமைகளும், பிரத்தியேக சலுகைகளும், சீன-ஜப்பானியப் போரினால் பாதிக்கப் பட்டன. ஜப்பானியர்களால் சீனாவில் மேற்கொள்ளப்பட்ட கட்டுப்பாட்டு முறைகளாலும் ஐரோப்பிய வர்த்தகம் நலிவடையத் தொடங்கியது. ஐரோப்பாவில் ஹிட்லரும், முசோலினியும் தொடர்ந்து விளைவித்து வந்த வன்முறைச் செயல்களினால், பிரிட்டனும், பிரான்சும், தூரகிழக்கு நாடுகளின் பிரச்சினைகளில் தலையிட முடியாமற் போயிற்று. அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் பிராங்லின் டலோனா ரூஸ்வெல்ட்டும் தமது நாட்டின் அயல்நாட்டுக் கொள்கை முறையில் காணப்பட்ட கட்டுப்பாடுகளினால், சீன மக்களுக்கு நேரடியாக உதவி புரிய முடியவில்லை இதற்கிடையில் போரை நிறுத்தி, சமாதானம் ஏற்படுத்த ஜப்பானியர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சிகளை சியாங்கே ஷேக் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து வந்தார். தாம் ஆட்சி புரிந்து வந்த சுங்கிங் பகுதியிலிருந்து கொரில்லா போர் முறையில் தொடர்ந்து போராடுவதின் மூலம் ஜப்பானியரைப் பணிய வைக்க இயலுமென்று கருதினார். புதிய தலைநகரான சுங்கிங் நகரில் பள்ளிகள், கல்லூரிகள், தொழிலகங்கள் நிறுவப்பட்டன. ஜப்பானுக்கு எக்காரணங் கொண்டும் பணிந்து போவதில்லை என்ற மனவுறுதி ஒவ்வொரு சீனரின் உள்ளத்திலும் நிறைந்து இருந்தது.

1939-ல் தொடங்கிய இரண்டாவது உலகப்போருடன் இந்தச் சீன ஜப்பானியப் போரும் இணைந்து விட்டது. 1937 ஜூலைத் திங்களில் போர் தொடங்கியதிலிருந்து ஜப்பான் பெரல் துறைமுகத்தின் மீது தாக்குதல் நடத்தியது வரையிலும் ஜப்பானின் வன்முறைச் செயல்களைத் தனியொரு நாடாக நின்று சீனா போராடி வந்தது. சீனாவை வலுப்படுத்தி காப்பாற்றி அந்நாட்டில் பேராதிக்கம் செலுத்தும் கொள்கையை ஜப்பான் கைவிடும் வரையிலும் ஏதாவது செய்யவேண்டுமென்று அமெரிக்கா எண்ணியபோதிலும், சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும் சரிவர அமையாததால் அமெரிக்காவினால் ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை. அமெரிக்க - ஜப்பானிய நேரடிப் போரைத் தடுக்கும் எண்ணம் அமெரிக்க மக்களிடையே மிகுந்து காணப்பட்டது. 1939ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஐரோப்பாவையே துயரத்தில் மூழ்கடித்துக் கொண்டிருந்த இரண்டாம் உலகப்போரின் எதிரொலி பசிபிக் பெருங்கடல் பகுதிகளிலும் கேட்கத் தொடங்கியது. தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் ஜப்பானியர்கள் பரவவொட்டாமல் தடுக்க நினைத்த அமெரிக்கா, நான்கு நாடுகளின் கூட்டிணைவை ஏற்படுத்தியது. இதற்கு ABCD வல்லரசுகள் என்று பெயர் (A-America, B-Britain; C-China; and D-The Dutch) இந்நாடுகள் கிழக்காசியப் பகுதிகளில் ஜப்பான் பொருள் வளமோ, படை வளமோ வளராமல் கவனித்துக் கொண்டன.

இந்நிலையில்தான், ஜப்பான் திடீரென முன்னறிவிப்பு ஏதுமின்றி டிசம்பர் திங்கள் 1941- ஆம் ஆண்டில் பெரல் துறைமுகத்தைத் தாக்கியது. இதனால் எட்டு பெரிய போர்க் கப்பல்கள் மூழ்கடிக்கப்பட்டன. 2343 பேர் கொல்லப்பட்டனர். 1272 பேர் காயமுற்றனர்; 960 பேர் காணாமற்போயினர்; அமெரிக்க - பசிபிக் கடற்படை பெரும் சேதத்திற்குள் ளாகியது. இதுகாறும் அமெரிக்க நாடு போரில் கலந்து கொள்வதைப் பற்றிய மாறுபட்ட கருத்துக்கள், எதிர்ப்புக்கள் அமெரிக்க மக்களிடையே இருப்பினும், டிசம்பர் திங்கள் 7-ஆம் நாளுக்குப் பின்னர், ஒருமித்த மனத்துடன் திடீரென்று தாக்கிய எதிரியை அழிக்க விழைந்தனர். அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவர் ரூஸ்வெல்ட் போர் அறிவிப்புச் செய்தார். இவ்வறிவிப்பைப் பின்பற்றி பிரிட்டன், சீனா, ஹாலந்து ஆகிய நாடுகளும் ஜப்பான் மீது போர் தொடுத்தன. அத்துடன் அமெரிக்க காங்கிரஸ் 50 கோடி டாலரை சியாங்கிங்

அரசுக்குத் கடனாகத் தந்தது. பல இலட்சக்கணக்கான சீனப்படைகள் ஜப்பானுக்கெதிராகத் தென்கிழக்காசியப் போர் முனைகளுக்கு அனுப்பப்பட்டன. ஆனால், ஜப்பானியர்கள் அமெரிக்கர்கள், பிரிட்டிஷ்காரர்களோடு சீனர்களையும் தோற்கடித்து தென்கிழக்காசியாவைக் கைப்பற்றினர். இதனால் சீனா பல்வேறு திசைகளிலும் துண்டிக்கப்பட்டது. சீனாவுடன் தொடர்பு கொள்வதற்கு ஒரே ஒரு ஆகாய விமானப் பாதை மட்டுமே அமெரிக்கர்களுக்கு இருந்தது. இருப்பினும் 20,000 அடி உயரமுள்ள இமயமலைச் சிகரங்களுக்கு மேல் பறந்து அமெரிக்க விமானங்கள் சீனாவின் உள் மாநிலங்களோடு தொடர்புகொண்டன. இவ்வாறாக, சீனா பல விதத்திலும் தொல்லைக்குட்பட்டிருந்த காலத்தில்தான் அமெரிக்காவும், பிரிட்டனும், சீனாவில் தங்களுக்கிருந்த சட்டத்திற்குட்படா உரிமை (extra territorial right) குத்தகைப் பிரதேசங்கள் முதலிய அனைத்தையும் 1942-ல் விட்டுக்கொடுத்தன. சீனத் தொழிலாளர்கள் அமெரிக்காவில் நுழைவதைத் தடைசெய்யும் சட்டங்கள் (Chinese Exclusion Laws) அமெரிக்கப் பாராளுமன்றத்தால் 1943-ல் விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டன.

1941க்கும் 1944க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஜப்பானியப் படைகள் சீனாவில் பல்வேறு பகுதிகளைக் கைப்பற்றின. ஆயினும் சீனாவின் உட்பகுதியில் நிறுத்தி வைக்கப் பட்டிருந்த அமெரிக்கா பதினான்காவது விமானப் படையும், நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களும் (Submarine), ஜப்பானிய விமான கப்பல் போக்குவரத்துத் தடையையும், சேதத்தையும் விளைவித்தன. இதனால் ஜப்பானியர்கள் கொரியா, மஞ்சூரியா, சீனா, இந்தோசீனா, தாய்லாந்து, மலேயா ஆகிய நாடுகளின் வழியாக தரைமார்க்கம் ஒன்றினை ஏற்படுத்திப் போக்கு வரத்துக்கு வழிசெய்து கொண்டனர். ஆயினும் 1944லிருந்து ஜப்பானுக்குத் தோல்விமேல் தோல்வி ஏற்பட்டது.

சோவியத் யூனியன் உள்பட எல்லா மேலை நாடுகளும் சுங்கிங்கில் இருந்த சீன தேசிய அரசை அங்கீகரித்தன. ஏராளமான அளவில் படை உதவியும் பொருளுதவியும் கிடைத்தன. ஆயினும் சியாங்கின் அரசில் ஊழல் மலிந்து காணப்பட்டதால் காரியங்கள் திறம்படச் செயல்படவில்லை. ஆனால் அதேவேளையில் ஜப்பானியர்கள் ஆக்கிரமித்திருந்த எல்லாச் சீனப்பகுதிகளிலும் பொதுவுடைமைக் கட்சியினர் தொடர்ந்து தாக்குதல் நடத்தி வந்தனர். இருப்பினும் 1943 அக்டோபர் திங்களில் ஹிட்லருக்கு எதிரான கூட்டணி நாடுகளின் மாநாடு மாஸ்கோவில் கூடியபோது சியாங்கின் அரசும் அதில் பங்கு கொண்டது. மாஸ்கோ பிரகடனத்தில் சீன அரசும் கையொப்பமிட்டது. 1943 நவம்பர் திங்களில் கெய்ரோவில் நடைபெற்ற உச்சகட்ட மாநாட்டில் ரூஸ்வெல்ட், சர்ச்சில், சியாங்கேஷேக்கும் பங்குகொண்டனர். மஞ்சூரியா, பார்மோசா, பெஸ்கடார் முதலிய பகுதிகளைச் சீனாவிடம் திருப்பிக்கொடுத்துவிட்டு, 1868 ஆம் ஆண்டின் நிலைக்கு ஜப்பானின் எல்லையைக் குறைக்க வேண்டுமென்று கெய்ரோ மாநாட்டில் முடிவு செய்யப் பட்டது. இவ்வாறாக உலகில் சீன தேசிய அரசின் அந்தஸ்து உச்சகட்டத்தில் அப்போது காணப்பட்டது. ஆனால் சீனா பெரல் துறைமுக சம்பவத்திற்கு முன்பே ஜப்பானிடம் சரணடைந்து இருக்கு மேயானால் உலக அரசியலில் பல்வேறான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கும். கிழக்காசியாவில் ஜப்பானின் ஆதிக்கம் வேருன்றியிருக்கக் கூடும்.

இவ்வாறு, இரண்டாம் சீன - ஜப்பானியப் போர் முதலில் இருநாடுகளுக்கிடையில் தொடங்கிப் பின்னர் காலப்போக்கில் இரண்டாம் உலகப் போருடன் கலந்து, இரு நாடுகளிலும் பல்வேறான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. ஜப்பான் தனது நவீனகால வரலாற்றில் முதன்முறையாகத் தோல்வியைத் தழுவியது. சீன வரலாற்றில், இரண்டாம் சீன-

ஜப்பானியப் போர் ஓர் பெருவழக்கல்லாகத் (mile stone) திகழ்கின்றது. இப்போரினால் சீனாவில் ஆட்சி புரிந்து வந்த தேசிய அரசாங்கம் திறமையற்றுப் போயிற்று. ஊழல்களும், குழப்பமும் மலிந்து காணப்பட்டன. இது பொதுவுடைமைக் கட்சியினருக்குச் சாதகமாக அமைந்து, அவர்கள் தங்களது படையையும், கட்சியையும் வலிமையுள்ளதாக்கிக் கொண்டு, சியாங்கே ஷேக்கின் தேசிய அரசுடன் இறுதியாக மோதும் தருவாயை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. இம்மோதலில் பொதுவுடைமைக் கட்சியினர் அபார வெற்றியடைந்த தோடல்லாமல், மாசேதுங்கின் தலைமையின் கீழ் 1949 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் முதலாம் நாள் சீனாவில் மக்கள் குடியரசையும் ஏற்படுத்தினர்.

பசிபிக் பெருங்கடலில் உள்ள அமெரிக்க கப்பல் படையை முற்றிலும் முடமாக்கி விட்டபடியால் ஜப்பான் தடுப்பார் எவருமின்றி தன் ஆக்கிரமிப்புச் செயல்களைத் தீவிரமாக நடத்தியது. ஏற்கனவே சீனாவின் கடலோர மாநிலங்களாலும் வடகிழக்கு மாநிலங்களாலும் ஜப்பான் ஆக்கிரமித்து விட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து தென்கிழக்கு ஆசியாவிலுள்ள ஐரோப்பிய காலனிகளைக் குறி வைத்தது. முதலில் பிரான்சுக்கு சொந்தமான இந்தோ சீனாவை (லாவோஸ், வியட்நாம், கம்போடியா நாடுகள்) கைப்பற்றியது. பெர்ல் துறைமுகத் தாக்குதல்களைத் தொடர்ந்து பசிபிக் பெருங்கடலில் அமெரிக்காவிற்கு சொந்தமான குவாம் வேக், மிட்வே தீவுகளையும் தாக்கியது. தெற்கு சீனாவில், பிரிட்டிஷாருக்கு சொந்தமான ஹாங்காங் தீவையும் கைப்பற்றிக் கொண்டது.

சிங்கப்பூரில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ், ரிபல்ஸ் ஆகிய பிரிட்டிஷ் போர்க்கப்பல்களை ஜப்பானிய விமானங்கள் குண்டு வீசித் தாக்கி அழித்தன. மலேஷியக் காடுகளில் ஊடுருவிய ஜப்பானியப் படைகள் சிங்கப்பூரைத் தாக்கின. 1942 பெப்ரவரியில் அத்தீவு வீழ்ந்தது. டச்சுக்காரர்களின் கிழக்கிந்திய தீவுகளான இந்தோனேஷியா மீது தாக்குதல் தொடுத்தது. அத்தீவுகளைக் காப்பாற்ற விரைந்த அமெரிக்க ஆஸ்திரேலியப் படைகள் விரட்டியடிக்கப்பட்டன. 1942ல் இந்தோனேஷியா முழுதும் ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்பிற்கு உள்ளானது. மகத்தான வெற்றி பெற்ற ஜப்பான் பர்மாவையும் தாக்கி கைப்பற்றியது. அதனைத் தொடர்ந்து அந்தமான் நிக்கோபர் தீவுகளைக் கைப்பற்றியது. இலங்கை இந்திய கரையோரப் பகுதிகளில் குண்டு வீசித் தாக்கியழித்தது. தெற்குச் சித்னி துறைமுகத்திலும் மேற்கே மடகாஸ்கர் தீவிலும் ஜப்பானிய விமானங்கள் குண்டு வீசின.

அமெரிக்காவிற்குச் சொந்தமான பிலிப்பைன் தீவுகளைக் கைப்பற்றுவது ஜப்பானியருக்கு அவ்வளவு எளிதாக இருக்கவில்லை. அமெரிக்க கப்பல் படைத்தளபதி மக் ஆர்தர், பிலிப்பைன் படைகள் துணையுடன் ஜப்பானிய ஆக்ரமிப்பை எதிர்த்துப் போரிட்டார். 1942 ஏப்ரலில் தலைநகர் மணிலா வீழ்ந்தது. பின்னர் படிப்படியாக பிலிப்பைன் தீவுகளின் பெரும் பகுதியை ஜப்பான் கைப்பற்றியது. பெர்ல் துறைமுகத் தாக்குதலைத் தொடர்ந்து ஆறே மாதங்களில் ஜப்பான் தென்கிழக்கு ஆசியா முழுமைக்கும் அதிபதியானது.

அதன்பின் தென்கிழக்காசியாவில் தனது “அகன்ற ஆசிய பரஸ்பர பொருளியல் வளமிகு மண்டலத்தை” (Greater Asia Co-Prosperity Sphere) செயல்படுத்த முயன்றது. தனது ஒரே நோக்கம், ஆசியாவில் ஆங்கிலோ- அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தை ஒழிப்பது தான் என்றும் சுய தேவைகளை பூர்த்தி செய்யும் பொருளாதார வளத்தை ஏற்படுத்துவது தான் என்றும் அறிவித்தது. ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்திற்கெதிராக ஆயுதப் போராட்டம்

நடத்திய இந்திய விடுதலை வீரர் சுபாஸ் சந்திர போசுக்கு முழு ஆதரவு அளித்தது. அவர் சிங்கப்பூரை தலைமையாகக் கொண்டு, ஆசாத் ஹிந்த் அரசை (தற்காலிக சுதந்திர இந்திய அரசு) நிறுவினார். இந்திய தேசிய ராணுவத்தை நிறுவி இந்தியாவை மீட்க திட்டமிட்ட முயற்சியில் இறங்கினார்.

இதற்கிடையில் பேர்ல் துறைமுக தாக்குதல் அதிர்ச்சியிலிருந்து அமெரிக்கா விரைவில் மீண்டது. பணம், படை, கருவிகள் ஆகியவற்றை மிகுதியாகக் கொண்டிருந்த அமெரிக்கா 1942 மே மாதம் எதிர்த்தாக்குதலைத் தொடங்கியது. முதலில் ஆஸ்திரேலியாவிற்கு வடகிழக்கில் உள்ள பவளத்தீவுகளை மீட்டது. மறு மாதம் மிட்வே தீவுகளை மீட்க போர் தொடங்கியது. இப்போரில் ஜப்பானிய இழப்பு கடுமையாக இருந்தது. 1942 ஆகஸ்டில் சாலமன் தீவுகளை மீண்டும் கைப்பற்ற முனைந்தது. அவர்களது நோக்கம் வடக்கிலுள்ள தீவுகள் ஒவ்வொன்றாகக் கைப்பற்றி ஜப்பானியத் தீவுகளை அடைவதுதான். சாலமன் தீவுகளில் காலூன்றிய அமெரிக்கர்கள் மேலும் வடக்கில் முன்னேறி 1944 தொடக்கத்தில் கில்பர்ட், மார்ஷல் தீவுகளை மீட்டனர். இதற்கிடையில் அமெரிக்க தளபதி மக் ஆர்தர் பிலிப்பைன் தீவுகளை மீட்கும் போரிலிறங்கினார். கடுமையான போருக்குப்பின் பெய்டே தீவு கைப் பற்றப்பட்டது. இப்போரில் ஜப்பானிய கப்பற்படை பெருமளவில் நாசமாக்கப்பட்டது. எனவே பிலிப்பைன் தீவுகள் மீண்டும் ஒவ்வொன்றாக கைப்பற்றப்பட்டன. 1945 ஜூலையில் அந்நாடு முழுவதும் மீட்கப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து ஜப்பானிய நகரங்கள் மீது ஆகாய விமான தாக்குதல்கள் நடத்தப்பட்டன. போனியஸ் தீவுகள் கைப் பற்றப்பட்டன. அடுத்து ஜப்பானின் வாயில் எனப்பட்ட ஒகினாவா தீவுகள்மீது தாக்குதல் தொடுக்கப்பட்டது. பசிபிக் போர்களிலே மிகவும் கடுமையான போர் இங்கு தான் நடத்தப் பட்டது. ஜூன் மாத இறுதிக்குள் அத்தீவும் வீழ்ந்தது.

இதற்கிடையில் ஐரோப்பாவில் அச்ச நாடுகளான இத்தாலியும், ஜெர்மனியும் முற்றிலும் தோற்கடிக்கப்பட்டு சரணடைந்தன. ஹிட்லர் தற்கொலை செய்து கொண்டார். 1945 ஜூலையில் நேச நாட்டுத் தலைவர்கள் பாட்ஸ்டாம் என்ற நகரில் கூடி, ஜப்பானை நிபந்தனையற்ற சரணாகதியடையுமாறு பணித்தனர். இல்லையேல் பேரழிவைச் சந்திக்க நேரிடும் என்று எச்சரித்தனர். ஜப்பான் இதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அதனால் அமெரிக்கா கண்டு பிடித்து வைத்திருந்த அணுகுண்டினை 1945 ஆகஸ்ட் 6ம் நாள் ஹிரோஷிமா நகரில் வீசினார். அதன் அழிவு பயங்கரமாக இருந்தது. மூன்று தினங்களுக்குப் பின் மற்றொரு அணுகுண்டு நாகசாகியில் வீசப்பட்டது. மறுநாள் ஜப்பானியப் பேரரசர் ஹிரோஹிதோ ஜப்பான் நிபந்தனையின்றி பணிந்துவிட்டது என அறிவித்தார். செப்டம்பர் மாத தொடக்கத்தில் நேசநாடுகளின் படைத்தலைவர் மக் ஆர்தர் “மி செளரி” என்ற கப்பலில் டோக்கியோ சென்றடைந்தார். அக்கப்பலில் ஜப்பான் சரணாகதி அறிவிப்பில் கையெழுத் திட்டது.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. கிழக்காசியாவில் இரண்டாம் உலகப் போரின் போக்கினை விவரி.
2. இரண்டாவது உலகப்போரில் சீனாவின் பங்கினை விவரிக்கவும்.

1917-ஆம் ஆண்டில் ரஷ்யாவில் ஏற்பட்ட புரட்சி சீன மக்களின் கண்களையும் திறந்து விட்டதெனலாம். அதன் விளைவாக பீகிங் பல்கலைக் கழகத்தின் பேராசிரியர்கள் லீதவோ-சவோ (Li-Tao Chao) சென்துசியு (Chen-Tuhsiu) போன்றோர் பொதுவுடைமைக் கொள்கையின் காரணகர்த்தாவாகிய கார்ல் மார்க்ஸ் பற்றிய ஆராய்ச்சியினை மேற்கொண்டனர். சென்டுஷீயு ரஷ்ய செயலாளர்களின் உதவியுடன் சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சியினை ஏற்படுத்தினார். இது 1920-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்களில் ஷாங்கையில் நடைபெற்றது. அதன்பின்னர் 1921 ஆம் ஆண்டு பன்னிரண்டு உறுப்பினர்களுடன் அது செயல்படத் துவங்கியது. போர் பிரபுக்களையும் வல்லரசுகளையும் எதிர்த்து சீனாவின் எழுச்சிக்கும் விடுதலைக்கும் பொதுவுடைமைக் கட்சி பாடுபட்டதால் சன்யாட்சென்னால் முதலில் நிராகரிக்கப்பட்டாலும் பின்னர் அவருடைய கட்சியான கோமின் டாங் கட்சியில் இதற்கும் இடமளிக்கப்பட்டது. 1921-ல், பொதுவுடைமைக் கட்சியினர் கோமின் டாங்கில் சேர்ந்தனர். அக்கட்சியிலும், காண்டன் அரசிலும் வாம்போவா இராணுவப் பள்ளியிலும், தேசிய புரட்சிப் படையிலும் மாசேதுங், சூ-யென்-லாய், சூ-தெ போன்ற பொதுவுடைமைக் கட்சியைச் சார்ந்த தலைவர்கள் முக்கியப் பதவிகளை வகித்தனர்.

1924-ல் சன்யாட்சென் மரணமடைந்தார். அவரது மறைவுக்குப் பின்னர் கோமின் டாங் கட்சியினருக்கும் பொதுவுடைமைக் கட்சியினருக்கும் இருந்து வந்த சுமுக உறவில் விரிசல் ஏற்பட்டது. அவரது சடலம் அடக்கம் செய்யப்படுவதற்கு முன்னரே பொதுவுடைமைக் காரர்களை அகற்ற வேண்டுமென்று வலதுசாரிகள் குரலெழுப்பினர். இந்த வேண்டுகோள் நிராகரிக்கப்பட்டது. 1926 - ஜனவரி திங்களில் கூடிய கோமின் டாங் பொதுக்குழுவும் இதனை நிராகரித்தது. இருப்பினும் சில திங்களுக்குப் பின்னர் வலதுசாரிகளின் வற்புறுத்தலின் காரணமாக கோமின் டாங் மத்தியக்குழுவில் பொதுவுடைமைக்காரர்களின் எண்ணிக்கை மூன்றில் ஒரு பங்குக்குமேல் இருக்கக்கூடாதென்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

1927-ஏப்ரல் திங்கள் 12ஆம் நாள் ஷாங்கையில் திடீரென்று சியாங்கே ஷேக்கின் படைகள், பொதுவுடைமைக்காரர்கள், கோமின் டாங் இடது சாரிகள் முதலியவர்களைச் சுட்டுத் தள்ளின; பின்னர் ஆட்சியைக் கைப்பற்றின. அந்நகரைச் சார்ந்த தொழிலாளர்கள் பகுதிகள் தரைமட்டமாக்கப்பட்டு ஆயிரக்கணக்கானோர் கொல்லப்பட்டனர். இந்நிகழ்ச்சி ஷாங்கை திடீர் கிளர்ச்சி (Shanghai coup) என்று அழைக்கப்படுகின்றது. காண்டன், நான்கிங் போன்ற மற்ற நகரங்களிலும் இத்தகைய திடீர் கிளர்ச்சிகள் நடத்தப்பட்டு சியாங்கின் வலதுசாரிப் படையதிகாரிகள் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றினர். கோமின் டாங் அரசு இப்போது முதல் தேசிய அரசு எனப் பெயரிடப்பட்டது. நான்கிங் அவ்வரசின் தலைநகரமாக்கப்பட்டது. கோமின் டாங் மத்தியக் கமிட்டியும், ஜனாதிபதியாக இருந்த வாங்கிங்வியும் மூன்று மாதங்கள் சியாங்கின் படைகளால் முற்றுகையிடப்பட்டனர். நம்பிக்கை இழந்து வாங்-சிங்-வீ தானும் ஹூனாவில் திடீர் கிளர்ச்சி செய்து ஜூலை 1927-ல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றினார். திருமதி. சன்யாட் சன், போரோடின், மாசேதுங் போன்றோர் அங்கிருந்து தப்பியோடினர்.

இச் சூழ்நிலையில் மீண்டும் மாசேதுங் பொதுவுடைமைக் கட்சிக்குப் புத்துயிர் ஊட்டினார். கோமின்டாங் கட்சியின் ஆட்சிக்கு எதிராகப் பல புரட்சிகள் ஏற்படுத்தப் பட்டன. மாசேதுங் தேசிய புரட்சிப்படையை (National Revolutionary Army) உரு வாக்கினார். இப்படையினருக்குக் கொரில்லா போர் முறை பயிற்சியளிக்கப்பட்டது. 1928-ல் சியாங்கே ஷேக் பொதுவுடைமைக் கட்சியினர் மீது தமது தாக்குதலை ஆரம்பித்தார். அவரது தாக்குதல்களிலிருந்து தப்பி வெளியேறிய பொதுவுடைமைக் கட்சியினர், கியாங்சி (Kiangsi) மலைப் பகுதியில் தஞ்சம் புகுந்தனர். இதற்குப் பிறகும் ஷேக் அவர்கள் மீது தாக்குதல்களைத் தொடர்ந்தார். இருப்பினும் அவற்றிற்கெல்லாம் ஈடுகொடுத்த பொது வுடைமைக் கட்சியினர் கியாங்சியில் தங்களது ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்தினர். அவர்களது பிடியில் பூக்கியன் என்ற மற்றுமொரு பகுதியும் சேர்ந்தது. அத்துடன் ஹனான், குவாங்டுங், ஹுப்பே போன்ற மாநிலங்களிலும் தங்களுடைய செல்வாக்கை நிலை நாட்டினர். அங்கு வசித்து வந்த குடியானவர் இயக்கங்களில் அவர்கள் அதிக நாட்டம் காட்டினர்.

நிலமானியப் பிரபுக்களிடமிருந்த நிலங்களைக் குடியானவர்களுக்குப் பகிர்ந்தளித் தார்கள். மக்களின் நல்வாழ்விற்காக கூட்டுறவு சங்கங்களை ஏற்படுத்தினார்கள். சீன மக்களின் உடலுக்கும் உள்ளத்துக்கும் கெடுதல் செய்துவந்த அபினி தடைசெய்யப்பட்டது. உற்பத்தியைப் பெருக்க பல வழிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அறிவியல் முறையில் விவசாய முறைகள் பின்பற்றப்பட்டன. வரிவசூல் முறையில் புதிய முறைகள் மேற் கொள்ளப்பட்டன. தொழிலாளர்களின் ஊதியம் அதிகரிக்கப்பட்டது. இவ்வாறான செயல்களின் மூலம் மக்கள் மனதைக் கவர்ந்த பொதுவுடைமைக் கட்சியினர் தங்களது நிலை மையைக் காலப்போக்கில் சீர்படுத்திக் கொண்டுவந்தனர்.

1928-ஆம் ஆண்டில் கியாங்சி மாநிலத்தில் முதன்முலாக சீனச் “செஞ்சேனை அல்லது செம்படை” (Red Army) உருவாக்கப்பட்டது. இதில் மாசேதுங்கின் படைகளும் சூதேஹின் படையும் இணைக்கப்பட்டது. சூதேஹி அப்படைகளின் தளபதியாக விளங்கினார். முதலில் 10,000 போர் வீரர்களைக் கொண்டிருந்த செஞ்சேனை 1934-ஆம் ஆண்டில் 30,000 வீரர்களைக் கொண்டிருந்தது. 1931-ஆம் ஆண்டு அதன் நிர்வாகத்தில் பத்தொன்பது மாவட்டங்கள் அடங்கியிருந்தன. இவ்வாறாக நாளடைவையில் முதலாளித்துவத்திற்கும் அந்நிய ஆதிக்கத்திற்கும் எதிராக உருவாகிக் கொண்டுவரும் மக்கள் சக்தியை அதாவது பொதுவுடைமை இயக்கத்தை அறவே அழித்துவிட சியாங்கே ஷேக் பெரும் முயற்சிகள் மேற்கொண்டார். இவரது முயற்சிகளுக்கு மற்றைய ஐரோப்பிய வல்லரசுகளும் துணை புரிந்தன. பொதுவுடைமைக் கட்சியினரை ஒழித்துக் கட்டுவதற்காக ஷேக் படையினருக்குப் புதிய போர் முறைகள் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டன.

கியாங்சி செஞ்சேனையை ஒழித்துக் கட்டுவதற்காக சியாங்கே ஷேக் 1930-ஆம் ஆண்டு முதல் 1934- ஆம் ஆண்டு வரை ஆறு முறை படையெடுத்தார். அப்படையெடுப்பு களில் ஆறு இலட்சம் போர் வீரர்கள் பங்குகொண்டனர். நவீன போர்க் கருவிகளும் பயன் படுத்தப்பட்டன. ஆனால் செஞ்சேனையின் கொரில்லாப் போர் முறைக்கு முன் சியாங்கே ஷேக்கின் படைகள் ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை. 1934-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் 16-ஆம் நாள் சியாங்கே ஷேக் இதுகாறும் பொதுவுடைமைக்காரர்களை தாக்காத அளவிற்கு பெரும் படையொன்றைத் திரட்டி கியாங்சி மாநிலத்தையே சுற்றி வளைத்துக் கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். செஞ்சேனையினருக்கு உணவு ஆயுதங்கள்

செல்லாதவாறு தடுக்கப்பட்டது. இச்செய்கையினால் செஞ்சேனையினரைச் சரணடையச் வைக்கலாம் என்று ஷேக் நினைத்தார். ஆனால் அவரது எண்ணத்தில் மண் விழுந்தது. செஞ்சேனையினர் அங்கிருந்து கால்நடையாகவே வெளியேறி, பகைவரது விமானத் தாக்குதல்களிலிருந்து தப்பிப்பதற்காக இரவிலும் மழையிலும் மலை, காடு, பாலைவனம் ஆகியவற்றின் வழியாக தெற்கிலுள்ள கியாங்சி மாநிலத்திலிருந்து வடமேற்கில் கான்சு-ஷான்சி எல்லையை அடைந்தன. அப்போது அவர்கள் 6,000 மைல்களைக் கடந்து நடந்தே வந்தனர். அவர்கள் பதினைந்துமுறை போரிட வேண்டியிருந்தது. அவர்களது அவ்வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க பயணம் 1935ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 20-ஆம் நாள் ஷான்சி மாநிலத்தில் முடிவடைந்தது. இந்த மாபெரும் அணிவகுப்பின் போது பலர் இறக்க நேரிட்டது. செஞ்சேனையினர் 268 நாட்கள் இடையறாத இன்னல்களை அனுபவித்த போதிலும், உள்ளம் தளராது தங்களது முயற்சியில் வெற்றி கண்டனர். ஷான்சி மாநிலத்தில் எனான் (Yenan) என்ற இடத்தில் பொதுவுடைமைக் கட்சியினர் தங்களது அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

இவ்வாறாக சியாங்கேஷேக் பொதுவுடைமைக் கட்சியினரை ஒழித்துக் கட்டும் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது ஜப்பானியர் சீனாவின் மீது ஆக்கிரமிப்பைத் தொடங்கினர். இதனைக் கண்ட சீன மக்கள் உள்நாட்டு அரசியல் போரை நிறுத்திக் கொண்டு யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஜப்பானியரை சீனமண்ணிலிருந்து விரட்ட வேண்டுமென்று கருதினர். இதனைப் பற்றி பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்துவதற்காக சியாங்கே ஷேக் சியானுக்கு வந்தார். எல்லோரும் ஒருமுகமாக எதிரியை எதிர்த்துப் போராட வேண்டுமென்று தெரிவித்தார்கள். பொதுவுடைமை வாதிகளோ எதிர்த்துப் போராட மறுத்தார்கள். ஆனால் சியாங்கே ஷேக் தமது ஆணைப்படி நடக்கவேண்டுமென்று பிடிவாதம் பிடித்ததால் அவர்களிடையே வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது. ஷேக் மக்களின் விருப்பத்திற்கு இணங்க மறுக்கவே அவரைக் கைது செய்து காவலில் வைத்தனர். இவ்வாறாக, அவர் பொதுவுடைமைக்காரர்களின் கையில் தாமாகவே சிக்கிக்கொண்டார். இறுதியில் இருசாராரும் சேர்ந்து ஆக்கிரமிப்பை முறியடிக்க வேண்டுமாயின் ஷேக்கை விடுதலை செய்ய வேண்டுவது அவசியமென எண்ணினார்கள். இத்தகையதொரு சூழ்நிலை சீனாவில் உருவாகக் கூடுமென்பதை சிறிதும் நினைக்காத ஜப்பான் ஆத்திரமடைந்து சீனாவைத் தாக்க தொடங்கியது. இதன் விளைவாக சீன - ஜப்பானியப் போர் ஏற்பட்டது.

சீன - ஜப்பானியப் போர் தொடங்கிய சில ஆண்டுகளுக்குள் உலகத்தையே அழிக்க முற்பட்ட இரண்டாவது உலகப் போரும் ஆரம்பமாயிற்று. இதனால் சீன ஜப்பானியப் போரும் இரண்டாம் உலகப் போருடன் இணைய நேரிட்டது. அந்த இரண்டாவது உலகப் போரின் இறுதிக் கட்டத்தில் ஜப்பான் சரணடைய நேரிட்டது. அதன் விளைவாக ஜப்பான் தான் சீனாவில் ஆக்கிரமித்த பகுதிகளைச் சீனாவிற்கே திரும்ப அளிக்க முன்வந்தது. இப்பணியினைச் செவ்வனே செய்து முடிக்க வேண்டுமென்பதில் இரு கட்சிகளுக்கு மிடையில் கடும் போட்டி ஏற்பட்டது. இதனால் சீன பொதுவுடைமைக்காரர்களுக்கும், சியாங்கே ஷேக்கின் தலைமையிலுள்ள தேசிய சீன அரசிற்கும் இடையே மீண்டும் உள்நாட்டு போர் தொடங்கியது. அப்போரைத் தடுக்க அமெரிக்கத் தூதர் தளபதி மார்ஷல் (General Marshall) என்பார் பல முயற்சிகளை மேற்கொண்ட போதிலும், இறுதியில் 1946-ல் தோல்வியடைந்தார். அவர் 1947-ல் அமெரிக்காவிற்குத் திரும்பினார். மீண்டும் தீவிரமாக உள்நாட்டுப் போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. சீனப் பொதுவுடைமைக்காரர்களுக்கு ரஷியா ஆதரவு காட்டியது. உள்நாட்டுப் போரில் சியாங்கே ஷேக் பலவீனமடையக் கூடாதென்பதில் அமெரிக்கா மிகவும் அக்கரை காட்டியது. 1947க்குப் பின்னர் நடைபெற்று

வந்த உள்நாட்டுப் போர் தீவிரமடைவதைக் கண்ட அமெரிக்கா சியாங்கே ஷேக் பொதுவுடைமையினருக்கு எதிராக நடத்தி வரும் போராட்டங்களில் இறுதிக் கட்டம் நெருங்கி விட்டதென்பதையும் தெளிவாக உணர்ந்தது. இதில் அவர் தோல்வியடைந்தால் அவரது அரசியல் வாழ்க்கை அஸ்தமிடுத்துவிடுவதோடு, சீனாவில் பொதுவுடைமை இயக்கம் மேலும் வலுப்பெற்றுவிடும் என்றும் அஞ்சியது. ஆகவே அமெரிக்கா ஷேக்கிற்கு எல்லாவித உதவிகளையும் செய்யத் துணிந்தது. அமெரிக்காவிலிருந்து இராணுவ ஆலோசகர்கள் அங்கு வந்தனர். போர்த்தளவாடங்களும் அதிக அளவில் வந்து குவிந்தன. இவ்வாறாக அமெரிக்கா செய்த உதவியின் காரணமாக சியாங்கே ஷேக் ஆரம்பத்தில் வெற்றி கண்டார்.

நிலைமை எவ்வாறு இருப்பினும் தங்களது இலட்சியம் நிறைவேறுவதிலேயே கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்த மாசேதுங், சூதணி போன்ற ஒப்பந்த பொதுவுடைமைக் கட்சியின் தலைவர்கள் தங்களது படைகளை உற்சாகமூட்டி நடத்தி வந்தனர். இவர்கள் படைகளை நடந்தி வந்த முறையைக் கண்டு அமெரிக்கப் படைத் தலைவர்களே வியந்து போனார்கள்.

1948-ஆம் ஆண்டு பிற்பகுதியிலிருந்து பொதுவுடைமைக் கட்சியினர் வெற்றி மேல் வெற்றி கண்டனர். சியாங்கே ஷேக் படை தொடர்ந்து பல தோல்விகளைச் சந்திக்க நேரிட்டது. அவரது படைகளில் பலர் உற்சாகமிழந்தனர். மற்றும் பலர் பொதுவுடைமை யினரின் பக்கம் சேர்ந்து கொண்டனர். இந்த உள்நாட்டுப் போரினால் சியாங்கே ஷேக் ஆறு இலட்சம் வீரர்களை இழந்தார். பொதுவுடைமைவாதிகள் மஞ்சூரியாவையும் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். 1949-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 21-ஆம் நாள் பொதுவுடைமைவாதிகள் நான்கிங், ஷிங்காய் ஆகிய நகரங்களைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். அதே ஆண்டில் அக்டோபர் திங்கள் 14-ஆம் நாள் கான்டன் நகரம் பொதுவுடைமைவாதிகளால் கைப்பற்றப்பட்டது. 1950-ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் திபெத்தின் சில பகுதிகள், பார்மோசா ஆகியவற்றைத் தவிர அனைத்துப் பகுதிகளும் பொதுவுடைமைவாதிகளிடம் சேர்ந்தன. இவ்வாறு ஏறக்குறைய பரந்த நாடான சீனா முழுவதும் பொதுவுடைமைக் கட்சியினரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்தது.

உள்நாட்டுப் போரில் பலவித உதவிகள் கிடைத்தபோதிலும் இறுதியில் படுதோல்வியடைந்த சியாங்கே ஷேக் தன்னிடம் உண்மையிலேயே பற்றுதல் கொண்டிருந்த சில வீரர்களுடன் தைவான் என்றழைக்கப்படுகின்ற பார்மோசா தீவுக்குச் சென்று அங்கு தன் ஆட்சியை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். அவருக்கு அமெரிக்கா தொடர்ந்து ஆதரவும், பாதுகாப்பும் கொடுத்து வந்தது.

1949 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் திங்கள் 21-ஆம் நாள் சீனாவில் புதிய அரசாங்கம் ஏற்படுத்தப்பட்டது அது பொதுவுடைமைக் கட்சியின் அரசாங்கமாகும். அக்கட்சியின் அரசாங்கம் அக்டோபர் தினத்திலிருந்து செயல்பட ஆரம்பித்தது. இவ்வாறாக சீனாவில் மக்களின் குடியரசு ஏற்படுத்தப்பட்டது. பீகிங் மீண்டும் சீனாவின் தலைநகரமாக்கப்பட்டது. அக்கட்சியின் தலைவராக மாசேதுங் பொறுப்பேற்றார். அவரே சீனக்குடியரசின் முதல் தலைவருமாக விளங்கினார். அவரது வலதுகரம் போன்ற சூயென்லாய் முதல் அமைச்சராகப் பதவியேற்றார்.

பயிற்சி வினா

சீன உள்நாட்டுப் போருக்கான காரணங்கள் யாவை?

ஜப்பானுடனான போர் 1945 ஆகஸ்ட் 14ல் முடிவிற்கு வந்தது. பாட்ஸ்டாம் மாநாட்டு நிபந்தனைகளின்படி ஜப்பான் சரணடைந்தது. பேரரசர் நிலைக்கும் அந்தஸ்துக்கும் எந்தவித ஆபத்தும் நேர்ந்துவிடக் கூடாது என்பதில் ஜப்பானியர் மிகுந்த முன்னெச்சரிக்கையுடன் இருந்தனர். ஜப்பான் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு எவ்வாறு ஆட்சி செய்யப்பட வேண்டும் என்பதற்கான அடிப்படை கொள்கைகளை (Basic Post-surrender policy for Japan) அமெரிக்கா வகுத்திருந்தது. அதன்படி (1) ஜப்பானின் ஆகாய விமானப்படை, கப்பற்படை, தரைப்படை, ராணுவ தளவாடங்கள் அனைத்தும் அழிக்கப்பட வேண்டும். படைக்குறைப்போடு, படைவெறிக் கோட்பாடும் அழிக்கப்பட வேண்டும். (2) போர்க் குற்றவாளிகள் தண்டிக்கப்பட வேண்டும். (3) ஜப்பான் அரசியல் முற்றிலும் ஜனநாயக வழிமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டும். (4) படை வலிமையை அதிகரிக்கும் பொருளியல் தொழிலியல் அடிப்படைகள் அழிக்கப்பட வேண்டும். அமைதிகால வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொருளாதார தொழிலியல் ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும்.

ஜப்பானை ஆக்கிரமித்து ஆட்சி புரிவதற்காக நேச நாடுகளின் உயர் படைத் தளபதியாக (Supreme Commander for the Allied forces) செப்டம்பரில் மக் ஆர்தர் நியமிக்கப்பட்டார். அவருக்கு ஆலோசனை கூற தூரகிழக்கு குழு (Far Eastern Commission) நியமிக்கப் பட்டது. ஜப்பான் சரணாகதி அடைவதற்கு சில தினங்களுக்கு முன் 1945 ஆகஸ்ட் 9ல் ரஷ்யாவும் ஜப்பானுக்கு எதிராக போர்ப் பிரகடனம் செய்தது. ஜப்பான் மீதான வெற்றியில் தனக்கும் ஒரு பங்கு வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் தான் ரஷியா அவ்வாறு போரிலிறங்கியது. எனவே ஜப்பானுக்கான நேச நாட்டுக்குழுவில் (Allied Council for Japan) ரஷ்யாவிலும் இடம் பெற்றது.

முதலாவதாக “ஜப்பான் பேரரசு” ஒழிக்கப்பட்டது. 1867க்குப் பின் ஜப்பான் ஆக்கிரமித்த பூமிகள், போரில் வெற்றி பெற்று ஒப்பந்தப்படி பெற்ற நாடுகள் அனைத்தும் பறிமுதலாயின. குரைல் தீவுகளும் தெற்கு சாகலின் தீவும் ரஷ்யாவிற்கு கொடுக்கப்பட்டன. முதல் உலகப் போரின் போது ஜப்பான் கைப்பற்றிய ஜெர்மன் தீவுகள் அனைத்தையும் ஐ.நா. சார்பில் அமெரிக்கா எடுத்துக் கொண்டது. மஞ்சூரியா மற்றும் சீனாவில் ஆக்கிரமித்த பகுதிகளிலிருந்து ஜப்பான் வெளியேறியது. பார்மோசா (தைவான்) பெஸ்சாடோர் தீவுகள் சீனாவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. கொரியா ஒரு சுதந்திர நாடாக ஆக்கப்படும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. தற்காலிகமாக கொரியாவில் 38 வது அட்சரேகைக்கு வடக்குப் பகுதி ரஷிய ஆக்கிரமிப்பின் கீழும் தெற்குப் பகுதி அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பின் கீழும் வைக்கப்பட்டன. சுருங்கக் கூறின் ஜப்பானின் நான்கு பிரதான தீவுகளும், அதனையொட்டியுள்ள ஒரு சில தீவுகளும் தான் ஜப்பான் நாடாகக் கருதப்பட்டது.

இதற்கிடையில் தளபதி மக் ஆர்தர், ஜப்பான் அரசியலில் ஆதிக்கம் செலுத்திய ராணுவத்தினரின் அனைத்துத் தடயங்களையும் ஒழிப்பதில் கவனம் செலுத்தினார். அதன்பின் அரசியலை ஜனநாயகப்படுத்தும் வழிமுறைகளை மேற்கொண்டார். அதாவது ஜப்பானிய அரசியலை “அமெரிக்கமயமாக” மாற்றினார். அடுத்து மிக எளிதில் படைக்குறைப்பு பணியைச் செய்து முடித்தார். படை வீரர்கள் வீட்டுக்கனுப்பப்பட்டனர்.

ராணுவ தொழிற்சாலைகள் மூடப்பட்டன. மற்றும் போர்தளவாடத் தயாரிப்பில் ஈடுபட்டிருந்த பண முதலைகள், ஜப்பானிய அரசியலிருந்தும், பொருளியல் துறைகளிலிருந்தும் அப்புறப்படுத்தப்பட்டனர். ஆயுத தளவாடம் சார்ந்த ஆய்வுப் பணிகளும் முடிவிற்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. இவ்வாறு மிக விரைவில் ஜப்பான் ராணுவ ரீதியில் முடமாக்கப்பட்டது.

ஆனால் ஜப்பானை ஜனநாயக வழிமுறைகளுக்கு கொண்டு வருவது சற்று கடினமானதாக இருந்தது. ஏனென்றால் மெய்ஜி புரட்சிக்குப் பின்னரும், புதிய அரசியலமைப்பு பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட பின்னரும், சில செல்வந்த குடும்பத்தினர், ஆதிக்கமும், படைத்தளபதிகளின் செல்வாக்கும் ஜப்பானின் அனைத்து ஆட்சித் துறைகளிலும் கொடிகட்டிப் பறந்தன. எனவே பழைய நிலமானிய பிரபுத்துவ சமுதாய அரசியல் அமைப்பை மாற்றியமைக்க பொறுமையையும் சாதாரியமும் தேவைப்பட்டன. பத்திரிக்கை சுதந்திரம், கருத்துக்களை வெளியிடும் சுதந்திரம், சமய சுதந்திரம், கூட்டம் கூடும் சுதந்திரம் ஆகியவை உறுதி செய்யப்பட்டன. 1947, மே 3 ஆம் நாள் மக் ஆர்தரால் தயாரிக்கப்பட்ட புதிய அரசியலமைப்பு ஜப்பானியப் பேரரசால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.

புதிய அரசியலமைப்பு

புதிய அரசியலமைப்பின்படி நாட்டின் இறைமை மக்களிடமே இருப்பதாக கருதப்பட்டது. பேரரசர் நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டின் சின்னமாகவும், பெயரளவிற்கான ஆட்சித் தலைவராகவும் கருதப்பட்டார். அரசியலமைப்பிற்குப்பட்ட முடியாட்சியாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது. பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்பான அமைச்சரவையின் ஆலோசனையின்படி பேரரசர் ஆட்சிபுரிய வேண்டும். சட்டமியற்றுவதற்கு இரு அவைகளைக் கொண்ட பாராளுமன்றம் நிறுவப்பட்டது. அப்பாராளுமன்றம் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. வயது வந்த ஆண் பெண் அனைவருக்கும் வாக்குரிமை அளிக்கப்பட்டது. அமைச்சர்கள் அனைவரும் படை சாராதவர்களாகவே இருக்க வேண்டும். அமைச்சரவை பாராளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்பாக இருக்க வேண்டும். நீதித்துறை அமெரிக்க முறைப்படி திருத்தி அமைக்கப்பட்டது. தல ஆட்சி நிறுவனங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது. அவை ஜனநாயக முறைப்படி இயங்குமாறு செய்யப்பட்டன. 31 சட்டப் பிரிவுகளைக் கொண்ட உரிமை மசோதாவும் இணைக்கப்பட்டது. சமயச் சார்பற்ற அரசு நிறுவப்பட்டது. பேரரசரின் ஷிண்டோ சமயம் அவரது தனிப்பட்ட சமயமாக்கப்பட்டது. அது தேசிய சமயம் என்ற அந்தஸ்தை இழந்தது. முழு சமய உரிமை அளிக்கப்பட்டது. ஜப்பானின் வெளியுறவுக் கொள்கையில் “போர் புரிவது” என்ற அச்சம் அகற்றப்பட்டது.

கல்விச் சீர்திருத்தங்கள்

ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளை இளந்தலை முறையினர் மனதில் விதைக்கும் வகையில் கல்வி முறை மாற்றியமைக்கப்பட்டது. கல்வியின் நோக்கம், பொறுப்பான குடிமகன்களாக ஜப்பானியரை மாற்றுவதும், உள் அடங்கியிருக்கும் மன ஆற்றல்களை வெளிக் கொணர்வதும் ஆகும். கட்டாயக் கல்வியின் கால வரம்பு ஆறு வருடத்திலிருந்து ஒன்பது வருடமாக உயர்த்தப்பட்டது.

பொருளியல் சீர்திருத்தங்கள்

படுதோல்வி மற்றும் பயங்கரமான அழிவிற்குப் பின்னரும் கூட ஜப்பான் தொழில் நுட்பத் திறனோடு தொழில் துறை கருவிகளையும் பிற கிழக்காசிய நாடுகளை விட அதிக

அளவில் கொண்டிருந்தது. கட்டாயப் படைக் குறைப்பு தேவையில்லாத தொழில் பளுவை அகற்றியது. இயல்பிலே கடின உழைப்புத் திறனும் ஒழுக்கமும் கொண்ட ஜப்பானியர் அமெரிக்கா உதவி கொண்டு விரைவிலே போர்க்கள அழிவினின்று நாட்டை மீட்டு தொழில் துறை உற்பத்தியில் முன்னேறத் தொடங்கினர்.

சமூக, பொருளியல் சீர்திருத்தங்களில் அதிக ஆர்வம் காட்டப்பட்டது. ஆண், பெண் இருபாலாரிடையே சமத்துவமும் நிலைநாட்டப்பட்டது. ஒரு சில குடும்பங்களில் குறிப் பாக ஜைபட்ச குடும்பத்தில் அதிக அளவில் செல்வம் குவிவது தடுக்கப்பட்டது. வருவாய் மூலம் பரவலாக்கப்பட்டது. எனினும், இக்கால கட்டத்தில்தான் தொழிலாளர் இயக்கமும் தொழிற்சங்கமும் சுதந்திரமாக தழைத்தோங்கின.

வேளாண்துறை சீர்திருத்தங்கள்

வேளாண்துறை சீர்திருத்தங்கள் நல்ல பயன்களைக் கொடுத்தன. சாகுபடியை தனியாரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு உல்லாசமாக வாழ்ந்த நிலச்சுவான்தார்கள் நிலத்தை அரசு வாங்கி சாகுபடியாளர்களுக்கே நிலம் பங்கிட்டளிக்கப்பட்டது. நிலச்சுவான்தார்களே பயிரிட்ட நிலங்கள் அவர்களிடமே அளிக்கப்பட்டன. நில வரியும் 50 சதவீதம் குறைக் கப்பட்டது. கூட்டுறவு வேளாண்மை ஊக்குவிக்கப்பட்டது. எனினும் மிகக் கொஞ்சமான நிலங்களைக் கொண்டு மிக அதிகமான மக்கள் தொகையை போஷிக்கும் சிக்கல் நீடித்துக் கொண்டிருந்தது.

வாணிபம்

1945 விருந்து 1948-க்குள் மக்கள் தொகை எட்டு மில்லியன் அதிகரித்தது. இந்த மக்கள் தொகைப் பெருக்கத்திற்கு ஈடுகட்டும் வகையில் ஏற்றுமதி வாணிபம் ஊக்குவிக்கப்பட்டது. அதன்மூலம் இறக்குமதி பொருட்களுக்கான சமநிலை நிலைநாட்டப் பட்டது. வரி ஏய்ப்பு செய்பவர்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு தண்டிக்கப்பட்டனர். போர் இழப்பீடுகள் பெருமளவில் குறைக்கப்பட்டன. ஏற்றுமதிக்கேற்ப நுகர் பொருட்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. கொரில்லாப் போர்கள் தொடங்கியதும் ஜப்பானின் உற்பத்தி பெருமளவு அதிகரித்தது.

போர்க்காலத்திற்கு முன்பிருந்ததைவிட அரசியல் கட்சிகளின் செயல்பாடுகள் அதி கரித்தன. முக்கியத்துவமும் பெற்றன. சோஷலிஸ்டுகளும் கம்யூனிஸ்டுகளும் கூட செல் வாக்கு பெற்றனர். 1948 முதல் 1954 வரை பிரதமராக பதவி வகித்த தாராள கோட்பாட்டி னரான ஷிக்கயோஷிடா சுதந்திர தொழில் முயற்சி, சீரமைப்பு மேற்கு நாடுகள் சார்பான அயலகக் கொள்கைகள் ஆகியவற்றைக் கடைப்பிடித்தார்.

1949ல் சீனாவில் கம்யூனிசம் வெற்றி பெற்றதும் அதன் விளைவாகக் கெடுபிடிப்போர் கிழக்காசியாவிற்கு விஸ்தரிக்கப்பட்டதும் ஜப்பான் மீதான அமெரிக்கக் கொள்கை அடியோடு மாற வழிவகை செய்தது. தனது பகை நாடு ஜப்பான் என்ற கண்ணோட்டத்தை கைவிட்டு கம்யூனிசத்தை எதிர்த்து நிற்கும் அரண் என்று கருதத் தொடங்கியது. அதனால் கூடிய விரைவில் தனது ஜப்பானிய ஆதிக்கத்தை முடித்து வைத்துவிட்டு அதனுடன் அமைதி ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள விழைந்தது. வட கொரிய கம்யூனிஸ்ட் அரசிற்கும் அமெரிக்கா

சார்பான தென்கொரிய அரசிற்குமிடையில் 1950ல் போர் மூண்டது. அமைதி ஒப்பந்தத்தை விரைவுபடுத்தியது. அதனால் 1951 செப்டம்பரில் சான்பிரான்சிஸ்கோவில் ஜப்பான் மீது போர்ப் பிரகடனம் செய்த 48 நாடுகள் ஜப்பானுடன் அமைதி ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டன. இது ஆக்கிரமிப்பு அகற்றப்பட வழிவகுத்தது. மீண்டும் பன்னாட்டரங்குகளில் ஜப்பான் சுதந்திர நாடாக பவனி வரவும் வழி வகுத்தது. ஆனால் ஜப்பான் தனது பிரதேச இழப்புகளை அமைதியாகக் ஏற்றுக் கொண்டதுடன் ஐ.நா. சாசனப்படி நடந்து கொள்வதாகவும் உறுதி யளித்தது. அந்நாட்டின் பொருளியல் மற்றும் வர்த்தகத்தின்மீது எந்த கட்டுப்பாடும் விதிக்கப் படவில்லை. நாட்டுப் பாதுகாப்பிற்காக விருப்பப்பட்ட நடவடிக்கை எடுக்கும் உரிமையும் வழங்கப்பட்டது. இந்தியா, பர்மா, யூகோஸ்லாவியா நாடுகள் சான் பிரான்சிஸ்கோ அமைதி மாநாட்டில் பங்கு பெறவில்லை. அந்நாடுகள் தனியாக ஜப்பானுடன் அமைதி ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டன. ரஷியா மற்றும் பிற கம்யூனிஸ்ட் நாடுகள் சான்பிரான்சிஸ்கோ மாநாட்டில் கலந்து கொண்டாலும், அதில் கையொப்பம் இடவில்லை. 1952 ஏப்ரல் 28 ஜப்பான் மீதான நேசநாட்டினர் ஆக்கிரமிப்பு அகன்றது.

1951 செப்டம்பர் 8ல் அமெரிக்கா தனியாக ஜப்பானுடன் ராணுவ உடன்படிக்கை செய்து கொண்டது. அதன்படி அமெரிக்க ராணுவமும், படைத்தளங்களும், ஜப்பானில் தொடர்ந்து நீடிக்க வழிவகை காணப்பட்டது. அதன்மூலம் ஜப்பானின் பாதுகாப்பை அமெரிக்கா ஏற்றது என்று கூறலாம்.

சான்பிரான்சிஸ்கோ அமைதி ஒப்பந்தம் முழுமையான ஆதிக்கம் பெற்ற நாடு என்ற நிலையில் ஜப்பான் ஏற்றம் பெற வழிவகுத்தது.

பயிற்சி வினா

ஜப்பான் மீது நேசநாட்டினர் ஆதிக்கம் நிறுவப்பட்டதன் நோக்கங்களை விவரி. அந்த நோக்கங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டதா என ஆராய்க

உலகில் மக்கள் தொகை அதிகமான நாடாக சீனா விளங்குகிறது. அதனால் அதன் பிரச்சனைகளும் ஏராளமாகவே உள்ளன. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளுக்கு அடுத்தபடியாக இரண்டாவது விவசாய உற்பத்தி நாடு சீனாவாகும். பிரச்சனைகளின் பிடியில் சீனா மேற்கொள்ளும் வழிமுறைகள் உலகப் பொதுவுடைமை தத்துவத்திற்கு அடிகோலியாக அமைந்தது எனலாம். உலக மக்கள் தொகையில் 25 சதவீதம் மக்களுக்கு உலக விவசாய நிலத்தில் 7.8 சதவீதத்தையே கொண்டு உணவளிக்கும் பொறுப்பு சீன அரசுக்கு இருந்தது. ஒரு திறமையான அரசு இயந்திரத்தை ஏற்படுத்துவதும், திட்டங்களை செயல்படுத்துவதும் ஒரு கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தவுடன் மேற்கொள்ள வேண்டிய முக்கியமான பணிகளில் ஒன்றாகும். சீனப் பொருளாதாரப் பிரச்சனைகள் குறிப்பிடத்தகுந்த ஒன்றாகும். சீனா சோவியத் யூனியனை மாதிரியாகக் கொள்ள இயலாது. சீன பொதுவுடைமைவாதிகள் ரஷ்யாவைப் போலல்லாது குறிப்பிட்ட அளவு நலத்தையே பெற்றுள்ளார்கள். மேலும் ரஷ்யாவைப் போலல்லாது சீனா பரம்பரையாகக் பயன்படுத்தப்பட்ட நிலங்களையே கொண்டுள்ளது.

1949-ஆம் ஆண்டு, அரசாங்கம் ஒருதிட்டமில்லாத பொருளாதாரத்தையே பெற்றிருந்தது. பணவீக்கம் கட்டுப்பாட்டையும் மீறி இருந்தது. 30லிருந்து 40 சதவீத செழிப்பான நிலப்பகுதிகளையெல்லாம் வெள்ளம் பாதித்தது. தொழிற்கூட உற்பத்தியும், உணவு உற்பத்தியும் குறைந்த அளவிலேயே இருந்தன. பொருளாதாரம் வளர்ச்சி இல்லாது தடைப்பட்டது. உள்நாட்டு வெளிநாட்டுப் போர்களினால் நாடு பின்தங்கிய நிலையில் இருந்தது. பெருவாரியான மக்கள் வறுமைக் கோட்டிற்கு கீழேயும், கல்வியறிவு இல்லாமலும் பழைய பழக்க வழக்கங்களிலேயே ஊறி இருந்தனர். பொதுவுடைமைவாதிகள் முன்னேற்பாட்டுடனும், கடுமையாகவும், கணக்கிட்டுத் திறமையாக, பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதிலும் தங்கள் கட்சியையும், அரசாங்கத்தையும், இராணுவத்தையும் பலப்படுத்தவும் இறங்கினர்.

1942 ஆம் ஆண்டு முதல் 1952 ஆம் ஆண்டு வரையுள்ள காலம் பழைய நிலைக்குத் திரும்பும் காலமாகும். இந்தக் காலத்தில் தான் புதிய அரசாங்கம் பொருளாதார சீர்குலைவினைக் கட்டுப்படுத்தவும், தொழில் மற்றும் விவசாய உற்பத்தியை போருக்கு முன்னர் இருந்த நிலைக்குக் கொண்டு வரவும் முயன்றது. மாவோவின் "புதிய ஜனநாயக" கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட 'பொதுத் திட்டம்' பழமைக்குத் திரும்பும் பணியினை மேற்கொண்டது. மாவோவின் புதிய ஜனநாயகம் பொதுவுடைமைவாதிகளுக்கும், ஏனையோருக்குமிடையே ஆன ஒரு தற்காலிக ஒப்பந்தமாயும், மற்றவர்களும் இந்தப் பழைய நிலைப்படுத்தும் திட்டத்தில் பங்கு கொள்வார்கள் எனவும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. பொருளாதாரச் சீர்திருத்தம் போக்குவரத்தினை பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வருவதை முக்கிய அம்சமாகக் கொண்டிருந்தது. இரண்டு வருடங்களில் பழுதான சாலைகள் எல்லாம் சரியாக்கப்பட்டன. புதிய சாலைகள் போடப்பட்டன. கால்வாய்கள் சரி செய்யப்பட்டன. ஆறுகள் வழியாக அதிகமான போக்குவரவு நடைபெற வழி செய்யப்பட்டது.

கவுண்டிகள், கிராமப் பிரிவுகள் செயலாக்கத்தை மேற்பார்வையிடும் ஆட்சி பிரிவுகளிலும், மத்திய கட்டுப்பாட்டு முறை ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதே நேரத்தில் போரால் நாசமாக்கப்பட்ட தொழில் ஆலைகள் எல்லாம் சரியாக்கப்பட்டன. மொத்த மற்றும் சில்லறை விற்பனைகள் நிர்ணய விலை செய்யப்பட்டு ஒரே சீராக வரி விதிக்கப்பட்டு தொழிற்சாலைகள் பழைய நிலை அடைந்து இயங்கத் தொடங்கியதும், அரசு தனது கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வந்தது. 1950-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் நிறைவேற்றப்பட்ட தனியார் நிறுவனங்களுக்கான தற்காலிக சட்டதிட்டங்கள் அரசுக் கட்டுப்பாட்டு முறையை விலக்கின. 1953-ஆம் ஆண்டு அரசுடைமை 50 சதவீதத்திற்கும் மேலான உற்பத்தியைக் கொண்டிருந்தது. எனினும் சிறிதளவு தொழிற்சாலைகள் தனியார் கைகளிலேயே இருந்தன. தனியாரை நீடிக்க விட்டது பிரிவினையைக் காட்டவும், வெளிநாட்டில் உள்ள சீன வியாபாரிகளைக் கவரவும் ஆகிய அரசியல் காரணங்களுக்காவே. சூ யுவான்ஷெங் (Chu-Yuan Cheng) 1949-ல் பொதுவுடைமைவாதிகள் ஆட்சி பெற்றதும் சோசலிஸ மாறுபாடு ஏற்பட்டதாகவும், அப்போது 63% தனியாரிடமும் 2% அரசு முதலாளித்துவ கூட்டு உரிமையிலும் 35% மட்டும் அரசரிடம் பூர்ணமாக இருந்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் 1951-ல் வியாபாரப் போக்கில் ஏற்பட்ட இயற்கை மாற்றங்களால் 50% தனியாரிடமும், 4% அரசு முதலாளி கூட்டிலும் 46% அரசு பொறுப்பிலும் இருந்தது. 1952-53 -ல் தனியார் தொழில் வளர்ச்சி மேலும் குன்றி, 1954 முதல் 1956 வரை மிகுதியான மாற்றம் ஏற்பட்டு 68% அரசு உரிமைக்குள்ளும் 32% அரசு தனியார் கூட்டிலும் வந்தது. 1951க்கு முன்னால் நாட்டுப் புறங்களில் பரஸ்பர உதவி மூலமாகவும் சோசலிசத்தின் தோற்றம் ஆரம்பமாயிற்று. எனினும் 1957 ஆம் ஆண்டு சோசலிச சமூகத்திற்கு சீனாவை ஆக்கும் பணி முடிவுற்றது.

“சோசலிச சமூகத்தின் ஒரே ஒரு உண்மையான அடித்தளமாக அமைவது பெரிய தொழிற்சாலைகளே” என லெனின் கூறுகிறார். சோசலிச நாட்டை உருவாக்கும் முயற்சியில் தொழில் மயமாக்கும் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்தும் சீனா இந்த முயற்சியில் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. 1952 ஆம் ஆண்டு விவசாயத் தொழில் துறையில் போருக்கு முன்னதான நிலையை மட்டும் அடையாது, 1949 ஆம் ஆண்டு நிலைமையைக் காட்டிலும் 77.5% அதிகமாகியது.

பொதுவுடைமைவாதிகளின் முக்கிய வெற்றி 1950 ஆம் ஆண்டு இருந்த பணவீக் கத்தினை வெற்றிகரமாகக் கட்டுப்படுத்தியதேயாகும். அரசு சேமிப்புகளைப் பெருக்கும் எண்ணத்தில் வங்கிக் கணக்குகளையும் அரசுப் பத்திரங்களையும் ஏற்படுத்தியது. காகிதப் பணத்தின் மதிப்பினைக் குறைத்தும் அத்தியாவசியப் பொருட்களின் விலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டும் தொழிலாளர்களின் சம்பள முறையில் கூலி நிர்ணயம் கொண்டு வரப்பட்டது. வங்கி அமைப்புகளைத் தனது அதிகாரத்தில் எடுத்துக் கொண்டு பணம் சம்பந்தமான காரியங்களில் அரசு தனது அதிகாரத்தினை விரிவுபடுத்தியது. 1948ஆம் ஆண்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட சீன மக்கள் வங்கி சீனா முழுவதும் பரலாக்கப்பட்டது. 1950ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 450 தனியார் வங்கிகளை ஒழித்தது. விவசாய, தொழில், வணிக, வருமானவரிகளை உள்ளடக்கிய புதிய வரி வசூல் முறை நடைமுறையில் கொண்டு வரப்பட்டது. இந்த நடவடிக்கைகள் மூலம் 1950 ஆம் ஆண்டு பணவீக்கம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு அரசு வரவு செலவு அறிக்கை உபரியாக்கப்பட்டது.

1951- ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் தனியார் துறைக்கு எதிராக அரசுப் பணி மேற்கொண்டது. ஊழல், வீண்செலவு, அதிகார வர்க்கத்தின் பிரிவினை வாதம் இவைகளுக்கு எதிராக அரசு மூன்று எதிர்போராட்டங்களை மேற்கொண்டது. தனியார் துறையினைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ள அதிகார வர்க்கத்தினை பொருளாதாரத் துறையில் ஏற்பட்ட தவறுதல்களுக்காக குற்றம் சாட்டிற்று. 1952ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம், லஞ்சம் வரி ஏய்ப்பு, அரசு ஒப்பந்தங்களை ஏமாற்றல், நில பொருளாதார உடைமைகளைத் திருடல் போன்ற வற்றிற்கு எதிராக அதிகார வர்க்கத்தினையும், வியாபாரிகளையும் மனதில் கொண்டு எதிர்ப் போராட்டம் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

1951 ஆம் ஆண்டு பள்ளிச் செயல் முறையில் சீர்திருத்தம் கொணரும் நோக்கத்தில் ஒரு திட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. அதன்படி பள்ளி நடைமுறையில் தொழிலாளர் நலன் கருதி அவர்கள் குழந்தைகளுக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டது. 1952 ஆம் ஆண்டு 80% ஆரம்பப்பள்ளி மாணவர்களையும் 60% மேல்நிலை மாணவர்களையும் 20.5% பல்கலைக் கழக மாணவர்களையும் தொழிலாளர் வர்க்கத்தில் இருந்து பெற்றது. சோசலிச மாற்றத்தினைக் கொண்டு வரும் முயற்சியில் 1951-ல் எல்லாக் கல்வி முறைகளும் தேசிய மயமாக்கப்பட்டன. நாட்டு மக்களின் நலத்தையும் தூய்மையையும் முன்னோக்கமாகக் கொண்டு பொதுவுடைமை வாதிகள் பல செயல் திட்டங்களை கொண்டு வந்தார்கள். இம்முயற்சிகளுக்கு மேற்பட்ட பணவீக்கத்தினை அகற்றி, நிலையான நிதிவசதியை மீட்டு வரவும் மக்கள் வாழ்க்கை நிலையை மேம்படுத்தவும், அரசாங்கம், பழைமையான நிலப்பிரபுத்துவத்தை ஒழித்துக் கட்டும் நோக்கத்தில் விவசாயச் சீர்திருத்தம் கொண்டு வந்தது. சீர்திருத்தத்தினைப் பற்றிய விளக்கங்கள் பின்னால் விளக்கப்படுகின்றன.

ஐந்தாண்டு திட்டங்கள்

1952 ஆம் ஆண்டிலிருந்து சீனப் பொருளாதார வளர்ச்சி ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களின் செயல்பாட்டில்தான் இருந்தது. 1951 ஆம் ஆண்டு ஆரம்ப வேலைகள் தொடங்கப் பெற்றன. 1952 ஆம் ஆண்டு இலையுதிர் காலத்தில் வடகிழக்கு ஆட்சிப்பகுதியின் தலை வரான கவோ காங் (Kao Kang) தலைமையில் ஒரு திட்டக்குழு ஏற்படுத்தப்பட்டது. முதலாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் (1953-1957) அடிப்படைத் தொழில்துறை மற்றும் விவசாய உற்பத்தியை அதிகரிக்கும் எண்ணத்தில் செயல்பட்டது. திட்டம் 1953-ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டதும் போதிய அனுபவம் இன்மையாலும், புள்ளி விவர அறிவு இல்லாமையாலும் திட்ட நுணுக்கம் இல்லாமையாலும், திட்டம் தாமதமாகச் செயல்படவே சில பொதுவான மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டியிருந்தது. 1955 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் இறுதியாக திட்டம் செயலாக்கம் பெற்றது. ஆக நடைமுறையில் இத்திட்டம் இரண்டரை ஆண்டுத் திட்டமேயாகும். இத்திட்டம் 694 தொழில் திட்டங்களை உருவாக்கியது. அவற்றில் 156 திட்டங்கள் சோவியத் உதவிவுடன் ஆரம்பமாயின. திட்டகால இறுதியில் தொழிற்சாலைகளின் உற்பத்தி இருமடங்காகியது. கூட்டுறவு பண்ணைகள் அதிக அளவில் ஏற்படுத்தப்பட்டன. தனியார் தொழிற்சாலைகளையும், வாணிகத்தையும் தேசியக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வருவது முடிவடைந்தது. எனவே சோசலிச மாறுபாடு உண்மையில் சாத்தியமானதென உணர்த்தப்பட்டது. மொத்த முதலீட்டில் 58.2% தொழில் அபிவிருத்திக்கும் 19.2% போக்குவரத்து தபால், தந்தி துறைகளுக்கும் 7.6% விவசாயம், வனவளம், தண்ணீர், பாதுகாப்பு

போன்றவற்றிற்கும் 7.2% கலாச்சாரம், கல்வி, பொதுநலம் ஆகியவற்றிற்கும் ஒதுக்கப்பட்டது. எஃகு உற்பத்தி 5.2 மில்லியன் டன்னையும், இரும்பு 5.8 மில்லியன் டன்னையும் மின்சக்தி 19,030 மில்லியன் கிலோ வாட்சையும், ஆக 25% எல்லாவற்றிலும் முன்னர் இருந்ததைவிட அதிகமாகியது. நிலக்கரி உற்பத்தி 122 மில்லியன் டன்னாக அதிகரித்து, சுயதேவையை விட 8% அதிகமாகியது. உணவு உற்பத்தி தேவையை விட 11.6% அதிகமாகப் பெருகியது.

முதலாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் வெற்றி பெருமளவில் இரண்டாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை (1958-62) மேற்கொள்ள அரசினைத் தூண்டியது. இரண்டாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் எல்லாத் துறைகளிலும் 75% அதிகரிக்க முற்பட்டது. தொழில் விவசாய உற்பத்தியில் மட்டுமின்றி தேசிய வருவாயிலும் 50% அதிகரிக்கச் செய்தது. முக்கிய தொழிற்சாலைகளையும், விவசாயப் பொருட்களையும், அதிகரிக்கும் அதன் நோக்கத்தை நிறைவேற்றியது. நிலக்கரி 190-210 மில்லியன் டன்களாகவும், எஃகு 10.5 - 12 மில்லியன் டன்களாகவும், உணவு உற்பத்தி 275 டன்களாகவும், பருத்தி 2.4 மில்லியன் டன்களாகவும் உயர்த்தியது. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் (1966-70) பொருளாதார மற்றும் அரசியல் இடையூறுகளால் தாமதம் செய்யப்பட்டு 1966-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் செயல்படத் தொடங்கியது. ஒரு நான்காவது திட்டமும் (1971-75) அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் அதைப் பற்றிய விவரங்கள் அறிவிக்கப்படவில்லை. மேலும் ஒரு பெரிய இருபது ஆண்டு திட்டமும் நாட்டின் உற்பத்தியை அதிகரிக்கும் நோக்கத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது.

1974 வரையான பத்தாண்டு காலத்தில் சீனாவின் விவசாய மொத்த உற்பத்தி 50% ஆக அதிகரித்தது. 1964-1974க்குள் பெட்ரோலியம் தொழிற்சாலை விரைவாக முக்கியத்துவ மடைந்தது. 1973ல் இருந்து சீனா பெட்ரோலியத்திலும், பெட்ரோலியப் பொருட் களிலும் தன்னிறையும் பெற்றுள்ளது. 1975 ஆம் ஆண்டு 80 மில்லியன் டன்கள் பெட் ரோலியம் உற்பத்தி செய்து 8 மில்லியன் டன்களை ஏற்றுமதியும் செய்தது. சீனா, நிலக்கரி, இரும்புத் தாது போன்ற இயற்கைச் செல்வங்கள் நிறைந்த நாடாகும். ஆஷன் (Aushan) ஷாங்காய், பௌடொவ் (Pawtov) லூஹன் (Wuhan) முதலிய இடங்களில் உள்ள எஃகு ஆலைகளுக்கு இச்செல்வங்கள் நன்கு பயன்படுத்தப்பட்டன.

அமைதியான ஆனால் துரிதமான பொருளாதார முன்னேற்றத்தினைக் கருத்தில் கொண்டு சீன அரசாங்கம் குறுகிய காலத்தில் அதிகமான பொறியியல் வல்லுனர்களையும், தொழில் நுட்பக் கலைஞர்களையும் கொண்டு வரும் எண்ணத்தில் உயர் கல்வி முறையினை மாற்றி அமைத்தது. தொழில் கல்வியின் வளர்ச்சிக்காக கலைக்கல்வி தடை செய்யப்பட்டது. அரசு பல்கலைக் கழகங்களின் செலவில் பல தொழில் நுட்பக் கல்விக் கூடங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. பொதுக்கல்வியில் விசேஷ அறிவுக்கான வழிவகை செய்யப்பட்டது. அமெரிக்கச் செய்திகளின்படி 1949-ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் கால் மில்லியன் பொறியியல் வல்லுனர்களும் விஞ்ஞானிகளும் பயிற்சி எடுத்துக் கொண்டனர். 1960- ஆம் ஆண்டு சீனா 75% க்கும் மேலாக அமெரிக்காவினைப் போன்று பொறியியல் வல்லுனர்களை உருவாக்கியது.

ரஷ்யாவின் உதவி

சீனாவை நவீனப்படுத்துவதிலும், முன்னேற்றப்படுத்துவதிலும் ரஷ்யா முதலிடம் வகித்தது. நட்புறவு, பரஸ்பர உதவிக்கான இருநாடுகளுக்கிடையேயான ஒப்பந்தம் 1950ல்

கையெழுத்தானது. எஃகு ஆலை, மின்சக்தி இயந்திர சாதனங்கள், மேலும் விவசாய இயந்திர சாதனங்களுக்கான 300 தொழில் ஆலைகளை நடத்த 3 மில்லியன் டாலர் உதவியது. சோவியத் பொருளாதார நிபுணர்களின் அறிவுரையுடன் சோவியத் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் சீனாவின் ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் முறைப்படுத்தவும் பட்டன. ரஷ்ய உதவியின் காரணமாக தொழில்நுட்ப ஆலைகள் முக்கிய இடம் பெற்றன. ஆர்தர் G. ஆஸ்புருக் (Arther. G. Ashbrook), சோவியத் உதவியால் “சீன பொது ஷுடைமைவாதிகள் ஆராய்ச்சியிலும் வளர்ச்சியிலும் திட்டம்போடவும், திட்டம்பற்றி ஆரம்பத்திலே ஒரு வரையறை கொள்ளவும், பரிசீலிக்கவும், மதிப்பீடு செய்யவும், செலவுகளிலும், தடங்கல்களிலும் இருந்து தற்காத்துக் கொள்ளவும் முடிந்தது” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆரம்பத்தில் மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களுக்கு ரஷ்யா உதவி அளிப்பதாக இருந்தது. ஆனால் 1960 ஆம் ஆண்டு சோவியத் ஆலோசகர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறினமையால் உதவியும் நிறுத்தப்பட்டது. 1960 ஆம் ஆண்டில் ரஷ்யர்கள் தங்களது தொழில்நுட்பத்துடனும் திட்டநுட்பத்துடனும் சீனாவை விட்டுச் சென்றனர். உறுதியளிக்கப்பட்ட 300 தொழில் மையங்களில் 150 ஏற்கனவே அமைப்புப் பணி முடிவற்று செயல்படத் தொடங்கின. 1964-ல் சோவியத் யூனியனின் உதவிக்கும் மற்றைய நடவடிக்கைகளுக்குமான கடன் சீனாவால் முழுவதுமாக திருப்பிச் செலுத்தப்பட்டது. சோவியத் யூனியனின் உதவிக்கு, சீனா தனது உற்பத்திப் பொருட்களை அனுப்பிய பேர்திலும் ரஷ்யா சீனாவுடனான உறவில் அவ்வளவாக பயன் பெறவில்லை. ஆனால் அதன் அரசியல் வெற்றி மிகவும் உன்னதமானது.

முன்னேற்ற இயக்கம்

1958-ஆம் ஆண்டு சீனப்பொதுவுடைமைக் கட்சித் தலைமை எல்லாப் பொருளாதாரத் துறையிலும் மிக அதிகமான அளவில் அதிகரிக்கும் பொருட்டு பெரிய முன்னேற்ற இயக்கம் என்றதொரு இயக்கத்தினை ஆரம்பித்தது. இரண்டாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் (1958-62) பெரிதான மாறுதல்களை உருவாக்கியது. இதன்படி உற்பத்தியின் நிறை அளவு அதிகரிக்கும் போது ஏற்படும் மாற்றம் தரமானதாகவே அமையும். அதாவது சீனா சோசலிச சமுதாய அமைப்பிற்குத் தன்னை மாற்றிக்கொள்ளும். இவ்வியக்கம் ஏற்கனவே வளர்ச்சி பெற்ற பொருளாதாரத்தை மிதமிஞ்சிய அளவில் அதிகரிப்பதற்கான முயற்சியாகும். 1958-ஆம் ஆண்டு பெரிய முன்னேற்ற இயக்கம் முழு அளவில் துரிதமான பணியில் இறங்கியது. கட்சியின் முழுப் பணியும், அரசாங்கத்தின் முழுச் செயல்பாடும் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இந்தப் புதிய இயக்கத்தில் பல பொருட்களின் உற்பத்தி உயர் அளவை அடைய ஆவன செய்யப்பட்டன. திட்டமிட்ட உற்பத்தியினை அடைய வேண்டிய வழிகள் மூலம் அயராது பாடுபட்டனர். அதோடு பிரிட்டிஷ் தொழில் சக்தியையும் இன்னும் 15 ஆண்டுகளில் மிஞ்சும் வண்ணம் அவர்களின் செயல்திறன் காணப்பட்டது. திட்ட நிபுணர்கள் தங்கள் நம்பிக்கைக்கு அப்பாற்பட்டு உற்பத்தியை உயரளவில் கொண்டு செல்லும் எண்ணத்தில் திரும்பவும் உற்பத்தி திட்டத்தினை மாற்றினார்கள். பெரிய முன்னேற்றக் இயக்கம் உள்நாட்டு உற்பத்தி வழி முறைகளுக்கும் தொழில் திறமைக்கும், அதிக அளவிலான முதலீட்டுத் திட்டங்களுக்கும், முக்கியத்துவம் அளித்தது. இத்திட்டம் தேசிய சிறு தொழில் ஆலைகளை, சிறு முதலீட்டுடன் குறைந்த கால அளவில் உபயோகப்படுத்தப்படாத கனிவளங்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதாகக் கருதப்பட்டது. தொழில் மயமாக்கும் அதிவேகப் பணியுடன்

அரசாங்கம் மக்களின் சிறு நகராட்சிப் பிரிவுகளை ஏற்படுத்துவதாகப் பிரகடனம் செய்து சோசலிச மாறுபாட்டிற்கு மேலும் ஒரு முயற்சி எடுத்தது.

இப்பெரிய முன்னேற்ற இயக்கங்கள் இரண்டு வருடகாலம் செயல்பட்டன. 1960 ஆம் ஆண்டு விவசாயப் பிரச்சனையின் காரணமாக பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு தடையேற்பட்டதோடு இவ்வியக்கமும் கைவிடப்பட்டது. தொழிற்சாலைகள் முக்கியமான இடங்களில் அமைக்கப்படாமையால் தொழில் துறையையும் விவசாயத்தையும் கடுமையாகப் பாதித்தது. ஏராளமான நகர்ப்புற தொழிலாளர்கள் பண்ணைகளுக்கு திரும்ப அனுப்பப்பட்டனர். போக்குவரத்துச் சாலைகள் மிகவும் குறுகியதாக இருந்தமையால் தொழிற்சாலைகளுக்கு வேண்டிய கச்சாப் பொருட்களை வினியோகிப்பதில் தடங்கல் ஏற்பட்டது. பின்னர் சீன - சோவியத் பகையால் 1960 ஆம் ஆண்டு ரஷ்ய தொழில் நுட்ப கலைஞர்கள் சீனாவை விட்டு வெளியேற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அவர்கள் பல திட்டங்களை முடிக்காமலேயே திரும்பி விட்டனர். சோவியத் உதவி விலக்கப்பட்டதால் சீனத் தொழில்துறை பொருளாதாரம் ஸ்தம்பிக்கப்பட்டது. விவசாயத் துறையில் காணப்பட்ட அஜாக்கிரதையினால் கிராமப் பொருளாதாரம் பின்நிலை அடைந்தது. பெரிய முன்னேற்ற இயக்கத்தின் விளைவுகள் பலவழிகளில் விபரீதமாகவே அமைந்தது. தேச கனிவளங்களில் பெருமளவு வீணாகியது. உற்பத்திப் பொருட்களின் தரமும் அதிகமாகக் குறைந்தது. பயனற்ற இயந்திரங்கள் அதிக அளவில் உண்டு பண்ணப்பட்டன. புள்ளி விவரக் கணக்கில் ஏற்பட்ட குழப்பத்தினால் வருங்காலத் திட்டங்களுக்கு புதிய இடையூறுகள் ஏற்படும்படி ஆயின. மேலும் இது தொழிலாளர்களிடத்தும், மேலதிகாரிகளிடத்திலும், தொழிற் நுட்பக் கலைஞர்களிடத்திலும், ஒழுக்கமின்மையை ஏற்படுத்தியது. எவ்வித யோசனையுமின்றி மூடத்தனமாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட பெரிய முன்னேற்ற இயக்கம் அற்புதமான தோல்வியில் முடிவுற்றது.

மேற்கண்ட விவரங்கள் பெரிய முன்னேற்ற இயக்கத்தின் விளைவுகளையும், அதனைத் தொடர்ந்து பொருளாதார வளர்ச்சியினையும் கூறியது. எனினும் இவ்வியக்கத்தை நாம் முழுத் தோல்வியடைந்ததாகக் கூறிவிட முடியாது. மிக முக்கியமான விளைவு என்ன வெனில் மனிதர்களால் செய்யப்படும் பெரிய தவறுகளைப் போன்று, இவ்வியக்கம் செய்த சிறு தவறுதல்கள் பின்வருவனவற்றிற்கு ஒரு படிப்பினையாகவே இருந்தன. சீனப் பொதுவுடைமைவாதிகள் இவ்வியக்கத்திலிருந்து சரியான பாடம் கற்றதன் விளைவாக, பின்னால் அவ்விதமான தவறுகளை நீக்க முயற்சி எடுத்தனர். அச்சமயத்தில் ஏற்பட்ட பொருளாதாரப் பிரச்சனை, அரசாங்கம் விவசாய முன்னேற்றத்தில் சிறிதளவே கவனம் செலுத்துகிறது என்ற உண்மையை எடுத்தியம்பியது. அதே நேரத்தில், அதிக மக்கள் நெருக்கமும் குறைந்த வருவாயும் மிகவும் அவசியம் என்பதையும் படிப்பித்தது.

விவசாயச் சீர்திருத்தங்கள் (Agrarian Reforms)

விவசாயச் சீர்திருத்தங்கள், உற்பத்தித்திறனை அதிகரிக்கச் செய்யவும் நாட்டைத் தொழில் மயமாக்கிடவும் பொதுத் திட்டங்கள் மிகவும் இன்றிமையாதது என விளக்கியது. 1949 ஆம் ஆண்டு சீனாவை எதிர்நோக்கிய மிகப் பெரிய பிரச்சினை, அதன் அளவிலான விவசாய மக்களை நவீன உற்பத்தியாளர்களாக மாற்றுவதும், வேண்டிய உணவு உற்பத்தியை பெருக்குவதுமாகும். எனவே சீனப் பொதுவுடைமை அரசாங்கம் தனது முழுக் கவனத்தையும் விவசாயப் பிரச்சனைகளுக்காகச் செலுத்தியது. விவசாய சீர்திருத்தங்களில்

மூன்று முக்கியமான நிலைகள் உள்ளன. அவை (1) விவசாயத்தைப் பொதுவுடைமைப் படுத்தல் (2) நிலங்களை பொதுவுடைமை ஆக்கல் (3) (ஸ்தல) ஆட்சிப் பிரிவுகளை ஏற்படுத்தல் என்பன.

1. விவசாயம் பொதுவுடைமையாதல்

பொதுவுடைமைவாதிகள் சிறு குடியானவர்களுக்கு நிலம் தருவதாகக் கூறி அவர்களது ஆதரவினைப் பெற்றனர். பின்னர் அவர்கள் தங்கள் வாக்குறுதியை நிறைவேற்றினர். இது வரையிலும் 70-80% நிலங்களை 10% நிலக்கிழார்கள் அதாவது நிலப்பிரபுக்கள் வைத்திருந்தனர். அரசாங்கம் 1950-ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் விவசாய சீர்திருத்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றி முதலாளித்துவ சுரண்டலிலிருந்து, நில உரிமை முறையை ஒழித்து அவர்களிடமிருந்த நிலங்களையும், விவசாயக் கருவிகளையும் பறிமுதல் செய்து நிலமற்ற மக்களுக்குப் பகிர்ந்தளித்தது. இது பற்றி லூயுஷாவோஷி (Liu Shao-chi). “நில பிரபுத்துவ முறையிலான நில உரிமை முறையை நிலச்சுவான்தார்களின் பிடியிலிருந்து விடுவித்து விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்கும் நோக்கத்தில் கொடுக்கப்பட்டது. இது புதிய சீனாவினை தொழில் மயமாக்கிட வழிவகுத்தது” என்று குறிப்பிட்டார். அதன்படி நிலப் பிரபுக்களிடமிருந்து பெரிய பண்ணைகள் பறிக்கப்பட்டு நிலமற்ற சிறு விவசாயிகளுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளது. இது மிகவும் கடுமையாகவும் வன்முறையாகவும் இருந்தது. இது பெருவாரியான நிலப்பிரபுக்களின் அழிவுக்கு காரணமாயிருந்தது. இந்நிகழ்ச்சி “புரட்சி என்பது வன்முறையே” என்ற மாவோவின் வாக்கினை மெய்ப்பித்தது. 700 மில்லியன் மாவ் (Mou 1/6 acre) நிலம் 300 மில்லியன் சிறு விவசாயிகளுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது. இது ஆரம்பகாலத்தில் சராசரி இரண்டரை ஏக்கர் நிலத்துடன் ஆன சிறு குடியானவ உரிமையாளர்களை ஏற்படுத்தியது. பொதுவுடைமை வாதிகள் தங்கள் வாக்குறுதியான ‘நிலமற்றவர்களுக்கு நிலம்’ என்பதனை நிறைவேற்றியதில் பெருமை கொண்டார்கள். ஏழ்மையில் தவழ்ந்த குடியானவர்கள் ஒரு புதிய காலம் ஆரம்பமாவதாகக் கருதினார்கள். ஆனால் விரைவில் தங்கள் அவாவான ‘புதிய காலம்’ ஒரு கானல் நீராகிவிட்டதை உணர்ந்தார்கள். தங்கள் விருப்பத்திற்கிணங்க தங்கள் சிறு நிலங்களைக் கவனிக்க அவர்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. மாறாக அவர்கள் விவசாய அமைச்சரகத்துக்குச் சொந்தமான வர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள்.

2. நிலங்கள் பொதுவுடைமை ஆதல்

1952 ஆம் ஆண்டு டிசம்பரில் நிலம் பகிர்ந்தளிப்பதை முடித்ததும் - உடனடியாக அரசாங்கம் விவசாய சீர்திருத்தங்களின் இரண்டாவது நிலையான, நிலங்களை பொதுவுடைமை ஆக்கும் பணியினைத் தொடங்கியது. இதன் நோக்கம், உற்பத்தியை அதிகரிக்கவும், பணக்கார விவசாயிகள் திரும்பவும் வளர்ச்சியுறுவதைத் தடுக்கவும், விவசாயத்தில் அதிகமான கவனம் செலுத்தவும் சோசலிச மாறுபாட்டினை நோக்கி துரித நடை போடுவதும் ஆகும். நிலங்களைப் பொதுவுடைமைப்படுத்துவது பல நிலைகளில் செயல்பட்டது. முதல் நிலையாக பரஸ்பர உதவிப்பணி. குடியானவர்கள் தங்களுக்குள் விவசாய உபகரணங்களை கொடுத்து உதவுதலும், கூட்டாகவும் பருவத்திலும் வேலை செய்வது போன்ற பணிகளைச் செய்யும். இரண்டாவது நிலையாக இது பாதிசோசலிச விவசாய உற்பத்தி கூட்டுறவுகளை ஏற்படுத்தி, அதில் உறுப்பினர்கள் தங்கள் கருவிகள், உழைப்பு மட்டுமின்றி நிலங்களை ஒன்று சேர்த்து செயல்படும். மூன்றாவது நிலையாக இது ‘சோவியத் கூட்டுப் பண்ணை’க்கு

சமமான பொதுவுடைமை கூட்டுறவு சங்கங்கள் ஏற்படுத்தும். 1956 ஆம் ஆண்டு இறுதியில் 96% குடியானவர்கள் சட்ட பூர்வமாக பாதி சோசலிச கூட்டுறவில் உறுப்பினர்களாயினர். தனியாகக் குடியானவர்கள் விவசாயம் செய்யும் நிலை அறவே ஒழிக்கப்பட்டது. நில உரிமையாளர்களாகவும், குடியானவர்களாகவும் இருந்தவர்கள் கூலிதாரர்களாக மாற்றப்பட்டனர். 1957 ஆம் ஆண்டு நிலப் பொதுவுடைமை பணி முடிவுறும் போது சராசரியாக 160 குடும்பங்களையும் 600 விருந்து 700 நபர்களை உடைய கூட்டுறவுப் பண்ணைகள் மொத்தமாக 7,60,000 விருந்து 8,00,000 வரையாக இருந்தது. இந்நிலை பொதுவுடைமை விவசாய உற்பத்தியை அதிகரிக்கச் செய்யும் எனக் கருதப்பட்டது. ஆனால் அரசின் கணிப்பு தவறானதாக நிரூபிக்கப்பட்டது. உற்பத்தி பெருக்குவதற்கு மாறாகக் குறைந்தது. உண்மையில் ஏழைக் குடியானவர்கள் இப்பொதுவுடைமையை எதிர்த்தனர். பொதுவுடையாக்கியதில் ஏற்பட்ட நிகர விளைவுகள் 2.3% உயிரினங்களை இழந்ததும், அதன் விளைவாக உர உற்பத்தியில் இழப்பு ஏற்பட்டதும் கடைசியாக அதிருப்தியடைந்த குடியானவர்கள் நகரங்களுக்கு இடம் பெயர்ந்ததும் ஆகும். 'நிலப் பொதுவுடைமை ஏழை குடியானவர்களுக்கு தனிநபர் உரிமை அளிப்பதாக வாக்களித்த பின்னர் பெரிய நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்யப்பட்டது என பல வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர்.

3. ஸ்தல ஆட்சிப் பிரிவுகள்

பொதுவுடைமை மாறுபாட்டிற்கு மற்றொரு காரணி மக்கள் ஸ்தல ஆட்சிப் பிரிவுகள் ஏற்படுத்துவது. வரலாற்றில் இது வரையிலும் இரண்டு ஸ்தல ஆட்சிப் பிரிவுகளின் சோதனை நடத்தப்பட்டு பின்னர் அவமானமிக்க தோல்விகளால் கைவிடப்பட்டன. 1871 ஆம் ஆண்டு பாரிஸ் ஸ்தல ஆட்சிப் பிரிவு: இது மார்ச் 17 முதல் மே 28 வரையான 73 நாட்களே நிலைத்தது சோவியத் யூனியனில் ஆரம்ப புரட்சி காலத்தில் விவசாயிகளின் ஸ்தல ஆட்சிப் பிரிவுகள். 1930- ஆம் ஆண்டு ஸ்டாலின் "இந்த ஆட்சிப்பிரிவுகள் தங்கள் கொள்கையை அடைய வெகு நாள் பிடிக்கும். எனவே தற்போதைய பொதுவுடைமை வாதத்திற்கு தகுதி வாய்ந்தது அல்ல' என அறிவித்தார். மாவோ உண்மையில் இந்த தோல்வி களை அறியவில்லை. ஆனால் அவர் சீர்திருத்தவாதியான காங்-யு-வெய் (Kan-yu-wai) எழுதிய 'உலக காமன்வெல்த் (The Book Universal Common wealth) என்ற நூலினால் கவர்ந்திழுக்கப்பட்டார். அந்நூலில் ஆசிரியர், ஒரு மனோ ராஜ்யத்தினை உருவாக்கி அங்கே 'தனிநபர் உரிமை இல்லை. நிலம் விற்பனை இல்லை. தனிநபர் தொழில் கூடம் இல்லை தனி நபர் வாணிபமில்லை' என விவரிக்கின்றார். இக்கொள்கை விளக்கங்களால் இழுக்கப்பட்ட மாவோ ஸ்தல ஆட்சிப் பிரிவினை டா (ta) பெரிய குங் (Kung) பொது (Public) என விளக்கம் தருகிறார். சீனப்பொதுவுடைமைவாதிகள் இவ்விதமாக ஸ்தல ஆட்சிப் பிரிவுகளை ஏற்படுத்தி 'பரந்த கிழக்கு ஆசிய அடிவானத்தில் உதயமாகும் சூரியனாக' சுடர் விட்டார்கள். மேலும் சீனா பொதுவுடைமை அடையும் காலம் வெகு தூரத்தில் இல்லை என்பதையும் தெரிவித்தனர்.

தொழில், விவசாயம், வாணிபம், கல்வி, இராணுவம் முதலியவற்றை உள்ளடக்கிய சமுதாய அமைப்பின் இந்த ஸ்தல ஆட்சிப்பிரிவுகள் அடிப்படை அமைப்புக்களாகக் கருதப்பட்டன. அதே நேரத்தில் சமூக சக்தியின் அடிப்படை அமைப்பாகவும் திகழ்ந்தது. ஹோனான் (Hunan), கோபெக் (Hopeh) போன்ற இடங்களில் ஏற்கனவே இருந்ததைப் போன்று விவசாயத்தை ஒன்று சேர்த்து கூட்டுறவுச் சங்கங்களை ஏற்படுத்தி ஸ்தல ஆட்சிப்

பிரிவுகளை அமைத்தனர். மாவோ உயர் அதிகாரிகளுடன் இந்தப் புதிய பிரிவுகளைப் பார்வையிட்டு திருப்தி அடைந்தார். 1958-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு 29-ஆம் தேதி பொது வுடைமைக் கட்சியின் மத்தியக்குழு சட்ட பூர்வமாக மக்கள் ஸ்தல ஆட்சிப் பிரிவுகளின் ஸ்தாபிதம் பற்றி விளம்பரப்படுத்தியது. 1958- ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் 99% ஏழைக்குடியானவர்கள் 26,000க்கும் மேற்பட்ட ஆட்சிப் பிரிவுகளை அமைத்தனர். சராசரியாக 5,000 குடும்பங்கள் அல்லது 25,000 மக்கள் 30 கூட்டுறவுச் சங்கங்களுடன் 1,000 ஏக்கர் நிலப்பரப்பைக் கொண்டிருந்தனர். வெகு விரைவில் ஸ்தல ஆட்சிப் பிரிவுகளின் அமைப்பு ஆட்சி மாவட்டமாகக் கருதப்பட்டு, மாவட்ட அரசாங்கமும், ஸ்தல ஆட்சிப் பிரிவும், முன்னிருந்த பழைய அமைப்புக்களை நீக்கிவிட்டு அரசாங்கத்தின் பிரிவுகளாக மாறியது. சுருக்கமாக இது கிராமங்களின் ஆட்சிப் பொறுப்பு, விவசாயம், தொழில் போன்றவற்றை கண்காணித்தும், வரிகளை வசூலித்தும், வங்கிகள், பள்ளிக்கூடங்கள், குழந்தை இல்லங்கள், பொது சமையற்கூடங்கள் போன்றவற்றை செயல்படுத்தியும், வந்தது. இது நிலங்கள், வீடுகள், கால் நடைகள் ஆகிய எல்லா தனியார் உடைமைகளையும் தனதாக்கிக் கொண்டது. ஆட்சிப் பிரிவே உற்பத்தியையும், பிரித்து பகிர்ந்தளிப்பதையும் மேற்கொண்டிருந்தது. குடும்ப வாழ்க்கை, ஆதரவு காட்டாமல் புறக்கணிக்கப்பட்டது. பொது மக்கள் இல்லங்களும், தூங்கும் இல்லங்களும், குழந்தைகள் காப்பிடங்களும் கட்டப்பட்டன. நாட்டுப்புற ஸ்தல ஆட்சிப் பிரிவுகளுக்கு இணையாக வடசீனாவில் செங்-செள (Cheng-Chou) வின் செங்கொடி ஸ்தல ஆட்சிப் பிரிவுகளும் இருந்தன. இது 4,134 வீடுகளையும் 18,729 மக்களையும் கொண்டு செங் செள (Cheng-Chou) நெசவு நூற்பாலை இயந்திர ஆலையைச் சுற்றி அமைந்திருந்தது. தொழிற்சாலை நிறைந்த இடங்களில் உள்ள தொழிலாளர்களுக்கு கூட்டு வாழ்க்கை உந்தும் சந்தியாக அமைந்தது. அவர்களின் ஆலை இடத்தை சுற்றி ஸ்தல ஆட்சி அமைப்புகள், துணி விற்பனை நிலையங்கள், பொது சாப்பாட்டு அறைகள், குழந்தைகள் மருந்தக நிலையங்கள், கல்விக் கூடங்கள், பூங்காக்கள், வங்கிகள், திரை அரங்குகள் ஆகியவைகளை அமைத்தது.

நிர்வாகத்திலும், நிதி பரிபாலனத்திலும் போதிய அனுபவமில்லாமை சாதாரண பொதுவுடைமை கட்சி அலுவலர்களின் ஆர்வமான முயற்சிகளை மோசமான நிலையில் கொண்டு சேர்த்தது. இதனால் ஏழை விவசாயிகள் தங்கள் சாத்வீக எதிர்ப்பினைக் காட்டினர். கடைசியாக, விளைவு என்னவெனில், 1959-1962 வருட காலத்தில் விவசாய உற்பத்தி வீழ்ச்சியடைந்தது. மேலும் வறட்சி, கடுமையான வெள்ளப்பெருக்கு போன்ற இயற்கை அளித்த துன்பங்களாலும் நிலைமை மிக மோசமானது. இதன் விளைவாக ஸ்தல ஆட்சி முறை மாற்றி அமைக்கப்பட்டு சில முக்கிய மாற்றங்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. உற்பத்தி மூலங்களும், விவசாய உற்பத்தியும் தனியாரிடம் திரும்பவும் சேர்க்கப்பட்டன. தோட்டங்கள், நிலங்கள், வீடுகள், கால் நடைகள், கருவிகள் போன்றவை தனிநபர்களின் கையில் மீண்டும் ஒப்படைக்கப்பட்டன. விவசாயத்தைப் பொறுத்தவரை ஸ்தல ஆட்சிப் பிரிவுகள் மேற்பார்வையிடும் அமைப்புக்களாகவே இயங்கின. ஆனால் தொழில் ஆலைகளும், வாணிபமும் அவைகளின் பொறுப்பிலே இருந்தன. திட்டமிடப்பட்ட நகர்புற ஆட்சிப் பிரிவுகள் தள்ளிப் போடப்பட்டன. இராணுவ பரிபாலனம் ஸ்தல ஆட்சிப் பிரிவின் மற்ற பிரிவுகளிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டது. 1958 ஆம் ஆண்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி யினைப் பற்றி ஒரு அதிகார பூர்வ தகவல் விவசாயத்திலும் தொழில் துறையிலும் 65%

அதிகமானதாகக் கூறுகிறது. ஆனால் 1961-ஆம் ஆண்டு சீனா, உணவு நிலையினை சமாளிக்க வெளிநாடு சென்றதனையும், ஆஸ்திரேலியா, கனடா போன்ற பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து உணவுப் பொருட்கள் வாங்கியதையும் நாம் மறக்க முடியாது.

ஏனைய துறைகளின் வளர்ச்சி

1949-ஆம் ஆண்டு முதல் சீனாவில், குறிப்பாக மேற்கு, வடமேற்கு சீனாவில் இருப்புப் பாதை அமைப்புப் பணி பெரிய அளவில் நடைபெற்றது. 1979-ஆம் ஆண்டு நவீன போக்குவரத்துத் துறையில் 80% சரக்குகள் ரயில்கள் மூலமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. இப்போது, சீனாவின் இருப்புப் பாதையின் நீளம் 32,000 கி.மீட்டரையும் கடந்து விட்டது. 2,00,000 கி. மீட்டருக்கும் அதிக நீளமான தேசிய, மாநில நெடுஞ்சாலைகள் போடப்பட்டுள்ளன. 48,000 கி.மீட்டர் தூரம் உள்நாட்டு நீர்ப்போக்குவரத்து நீராவிக் கப்பல்கள் மூலம் நடைபெறுகின்றன. உள்நாட்டு ஆகாய மார்க்க மொத்த தூரம் 25,600 கி.மீட்டர். கடல் வழிக் கப்பல் போக்குவரத்தும் முக்கியமானதாகத் திகழ்ந்தது. சீன வணிகக் கப்பல்கள் 1975 ஆம் ஆண்டு 2,282,000 டன் பொருட்களை அயல் நாட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றன. 1964ஆம் ஆண்டு முதல் பல வெளிநாட்டு ஆகாய மார்க்கங்கள் அனுமதிபெற்ற சீன நரங்களுடன் நிரந்தர விமானப் போக்குவரத்து நடத்தி வருகின்றன.

மேலைநாட்டு மற்றும் சீன பாரம்பரிய மருத்துவமுறைகள் நகர்ப்புறங்களில் அதிகமான அளவிலும், நாட்டுப் புறங்களில் குறைந்த அளவிலும் நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டன. கலாச்சார புரட்சிக்குப் பின்னர் ஏறத்தாழ 330,000 மருத்துவ பணிதாரர்கள் நாட்டுப் புறங்களில் குடியேற்றப்பட்டனர். மேலும் கிராமங்களில் பணிபுரிய 40,000 மருத்துவர்களும் தாதியர்களும் எடுக்கப்பட்டு நடமாடும் மருத்துவமனைகளாக பணி புரிந்தனர் என புதிய சீன ஸ்தாபனம் கூறுகின்றது. பெரிய தொழிற்சாலைகளும், மற்ற பெரிய நிறுவனங்களும் தொழிலாளர்களுக்கு சமூக நலப் பணிகளை செய்தன. தொழிற்சாலை கூலிதார்கள் ஓய்வு கால சம்பளம் பெற அனுமதி பெற்றனர். சராசரி தொழிற் சாலையில் ஒரு நபர் கூலி மாதம் ஒன்றிற்கு 60 யுவான் (Yuan) ஆக இருந்தது.

1949-ஆம் ஆண்டிலிருந்து எல்லா திசைகளிலும் கல்வியில் பெரிய முன்னேற்றம் ஏற்பட்டதுடன் கல்வி பொதுவுடைமை ஆக்கப்பட்டது. சிறு குழந்தைகளின் கல்வி முக்கிய அங்கமாகக் கருதப்பட்டது. 1960-ஆம் ஆண்டு 67% மக்கள் படித்தவர்களாக இருந்தனர். கலாச்சார புரட்சியின் போது பல பள்ளிக்கூடங்களும், பல்கலைக் கழகங்களும் அடைக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து PLA பணியாளர் சங்கம் கல்வித்துறை பரிபாலனத்தை எடுத்து நடத்தியது. நுழைவுத் தேர்வுகள் இல்லாமலாக்கப்பட்டன. அரசியல் மதிப்பீட்டு அடிப்படையில் நுழைவுத் தேர்வு நடைபெற்றது. 1971-ல் பல கல்லூரிகளும், பல்கலைக் கழகங்களும் திரும்பத் திறக்கப்பட்டன. ஆனால் ஆரம்பத்தில் கல்விதாரர்களின் வருகை குறைவாக இருந்ததாகவே அறிவிக்கப்பட்டது. 1975 ஆம் ஆண்டு 150 மில்லியன் மாணவ மாணவிகள் ஆரம்பக் கல்வியும் 45 மில்லியன் பள்ளிக் கல்வியும் ஒரு மில்லியன் உயர்தரக் கல்வியும் பெற்றனர்.

சீனாவின் இராணுவபலம் மிக உயர்ந்தது. சக்தி வாய்ந்த அணுசக்தியுடைய நாடாகத் திகழ்கிறது. 1964-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் சீனா தனது அணு சோதனையை நடத்தியது. அன்றிலிருந்து ஆசியாவில் பலமிக்க நாடாக பீடுநடைபோடுகிறது.

சீனப் பொதுவுடைமைக்கட்சி ஆட்சியின் முதல் பத்தாண்டு காலம் ஒரு துரிதமான தலைசிறந்த பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான எண்ணத்தை உருவாக்கியது. பொதுவுடைமை ஆட்சியின் முதல் சாதனை, போரினால் பாதிக்கப்பட்ட பொருளாதாரத்தை திரும்ப மீட்டு பழைய நிலைக்குக் கொண்டு சென்றதுடன் அதிகரித்துக் கொண்டிருந்த பண வீக்கத்தைத் தடை செய்தததாகும். நிலையான நிதிநிலையை பொதுவுடைமை ஆட்சி வெற்றிகரமாக ஏற்படுத்தியது இதன் மற்றொரு சாதனையாகும். மேலும் இதே சமயத்தில் நடை முறைப்படுத்திய நிலப் பகிர்ந்தளிப்புத்திட்டம் உள்நாட்டில் மட்டுமின்றி வெளிநாட்டிலும் பிரமிக்கத்தக்க செய்கையாய் இருந்தது. எனினும் 1970ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் சூழ்நிலை மாறியது. சீன சோவியத் உறவு முறிவடைந்தது. பொதுவுடைமையை அடையும் முறை சாத்திய உண்மைகளை கண்டறிய முயன்றனர். மக்கள் தொகையை கட்டுப்படுத்தும் எண் ணத்தில் பிறப்பு விகிதத்தினை குறைக்கக் கல்வித் திட்டம் தீட்டப்பட்டது. நம்பத் தகுந்த மேற்கத்திய செய்திகள் சீனாவில் பாமர மக்கள் முன்பு இருந்த நிலையை விட தற்போது நல்லதொரு வாழ்க்கை நிலையில் இருப்பதாக அறிவிக்கின்றன.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. சீன ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் பற்றிய செயல் முறைகளை ஆய்க.
2. மாபெரும் முன்னேற்ற இயக்கத்திற்கு இட்டுச் சென்ற சூழ்நிலைகளை விவரிக்க, அதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் யாவை?
3. வேளாண்மை வளர்ச்சிக்கு சீன அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்ட பல்வேறு கட்ட முயற்சிகளை விளக்குக.

சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் சிற்பியாக கருதப்படுபவர் மாசேதுங் ஆவார். சீன அரசியலில் பல்வேறு மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி, பொதுவுடைமைச் சீனாவை பலதுறைகளிலும் முன்னேறச் செய்த பெருமை மாசேதுங்கைச் சேரும். 1920-இலிருந்து 1976 வரையிலும் பொதுவுடைமைச் சீன மக்களால் ஒப்பற்ற அரசியல் தலைவர் என்ற பாராட்டப் பெற்ற மாசேதுங்கின் அரசியல் கோட்பாடுகளை அறிந்து கொள்வது மிகவும் அவசியம்.

மாசேதுங், 1893 ஆம் ஆண்டு ஹீனான் மாநிலத்தில் பிறந்தார். அவர் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளால் இராணுவத்தில் சேர்ந்து பல்வேறு இன்னல்களுக்கிடையில் தன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றி வந்தார். அவர் பதினாறு வயதாக இருக்கும் போது டாக்டர் சன்யாட்சென்னைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு, அவருடைய புரட்சிப் படையில் சேர்ந்து சிறிது காலம் பணியாற்றினார். பின்னர் ஹீனான் நூல் நிலையத்தில் கொஞ்ச நாட்கள் பணி புரிந்து வந்தார். 1917-ல் அவரது அன்னையார் இறந்துவிடவே மஞ்ச அரசாங்கத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தில் தீவிரமாக ஈடுபடலானார். அதே ஆண்டில் ஹீனானில் நடைபெற்ற போராட்டத்திலும் கலந்து கொண்டார். அதன்பின்னர் 1920 ஆம் ஆண்டில் முதன் முதலாகத் தொழிலாளர் அமைப்பு ஒன்றினை நிறுவினார். அப்போது கார்ல் மார்க்ஸின் கோட்பாடுகளை நன்கு படித்து 'உண்மையான' ஒரு மார்க்ஸியவாதியாக மாறினார். 1921-ல் சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சி உருவாக்கப்பட்ட போது அக்கட்சியில் முக்கியமான பன்னிரு தலைவர்களில் அவரும் ஒருவராக விளங்கினார். ஹீனான் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் செயலாளராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். புரட்சி நடவடிக்கைகள் அனைத்திற்கும் ஹீனான் மைய இடமாக விளங்கி வந்தது. டாக்டர் சன்யாட்சென் மஞ்ச அரசாங்கத்திற்கு எதிராகக் கிளர்ச்சிகள் செய்து போர்க்கொடி ஏந்தியபொழுது மாவோவும் ஒத்துழைப்பு நல்கினார். ஆனால் சியாங்கேஷேக் பொறுப்பேற்றவுடன் அவருடைய செயல்கள் காரணமாக இருவருக்கும் கருத்து வேறுபாடுகள் தோன்றலாயின. அதன் விளைவாக செஞ்சேனை ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1921-ல் சியாங்கே ஷேக்கிற்கு எதிராக போரில் ஈடுபட்டு பின்னர் சமாதானம் செய்து கொண்டார். பலமுறை கோமின்டாங் அரசாங்கத்தால் தொல்லைக்குட்படுத்தப்பட்ட மாசேதுங் 1930,32 ஆண்டுகளில் கடுமையான இன்னல்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட போதிலும் மனம் சோர்வடையாது தொடர்ந்து போராடினார். கொரில்லா போர்முறையைக் கொண்டு தேசிய படைகளின் தாக்குதல்களைச் சமாளித்தார். கீழ்வரும் வாக்கியங்கள் மாவோவின் போர் தந்திரத்தை நன்கு விளக்கும்.

எதிரி முன்னேறும்போது, நாம் பின்வாங்குதல் வேண்டும்.

எதிரி படையெடுப்பை தற்காலிகமாக நிறுத்திவைக்கும்போது நாம் இடையூறு செய்தல் வேண்டும்.

எதிரி சோர்வடையும் போது நாம் தாக்குதல் நடத்த வேண்டும்.

எதிரி பின்வாங்கும் போது நாம் முன்னேறி தாக்குதல் வேண்டும்.

1934 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்களில் சியாங்கேஷேக் முன்பை விட பொதுவுடைமைக் கட்சியினருக்கு எதிராக ஒரு பெரும் போரை நடத்தினார். சியாங்சி மாநிலத்தையே சுற்றி வளைத்துக் கொள்ளும்படி தமது படைகளுக்கு ஆணையிட்டார். ஆயுதங்கள், உணவு கிடைக்காத நிலையில் செஞ்சேனையினர் பணிந்துவிடுவார்கள் என்று எண்ணிய சியாங்கேஷேக் தோல்வியே கண்டார். கால்நடையாகவே அவர்கள் பயணத்தைத் தொடங்கி 1935-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் 20-ஆம் நாள் ஷென்சி என்ற இடத்தை அடைந்தனர், அதற்கு வரலாற்றில் மாபெரும் அணிவகுப்பு (Long March) என்று பெயராகும். இந்த பயணத்தின் போது மாசேதுங் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ஹினான் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் மையப் பகுதியாக விளங்கத் தொடங்கியது. இங்கிருந்து பொதுவுடைமைக் கட்சியினர் ஜப்பானியர்களையும், கோமின்டாங் கட்சியினரையும் தாக்குவதற்காக கொரில்லாப் போர் முறைகளைப் பயின்று வந்தனர்.

இரண்டாவது உலகப்போர் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த வேளையில் பொதுவுடைமைக் கட்சியினருக்கும், சியாங்கேஷேக் கட்சியைச் சார்ந்தவருக்கும் நட்புறவு இல்லாது போயினும், நாட்டின் நலன் கருதி சமாதானமாய் இருந்தனர். பின்னர் இருகட்சியினருக்கும் இடையே தகராறுகள் ஏற்பட்டன. நான்கு வருடங்கள் தொடர்ந்து நடந்த உள்நாட்டுப் போருக்குப் பின்னர் செஞ்சேனை வெற்றி மேல் வெற்றி கண்டது. சியாங்கேஷேக் நாட்டை விட்டு வெளியேறினார். அவர் பார்மோசாத் தீவில் தமக்கென ஒரு அரசை நிறுவிக்கொண்டார். மாவோவின் கட்சி பெற்ற அரும்பெரும் வெற்றியால் 1949 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் முதலாம் நாள் சீனாவில் மக்கள் குடியரசு ஏற்படுத்தப்பட்டது. மாசேதுங் அதனுடைய முதல் தலைவரானார்.

பொதுவுடைமைக் கட்சியினருக்கு ஏற்பட்ட இடையூறுகள் யாவும் நீங்கியபின், தமது கட்சி பதவியேற்றவுடன் மாசேதுங் சிறந்த, அதே வேளையில் புதியதொரு அரசியலமைப்பை ஏற்படுத்த விரும்பினார். இதற்கு வழிகாட்டியாக அவரது 'புதிய மக்களாட்சி' (New Democracy) என்ற நூல் விளங்கியது. ரஷ்யாவிற்கு வெளியே எழுதப்பட்ட பொதுவுடைமை பற்றிய நூல்களில் அது மிகவும் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. 1940-ல் எழுதப்பட்ட அந்நூல் சீனாவின் புதிய அரசாங்கத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது. அந்நூலில் அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டுப் புரட்சிகளைப் பற்றி மாசேதுங் சீரியதொரு முறையில் கருத்துக்களை மக்கள் மனதில் பதியும் வண்ணம் விளக்கிக் கூறியுள்ளார். சீனாவில் புரட்சி படிப்படியாக ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றும் அந்நியர்களை அகற்ற வேண்டுமென்று எண்ணி அவர்கள் அகற்றப்பட்டார்களென்றும் சமதர்ம சமுதாயம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும், குடியானவர்களின் தொல்லைகளைப் போக்குவதற்கு சீனா முயன்றுள்ளதென்றும் மாசேதுங் தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மாசேதுங்கின் புதிய மக்களாட்சி கொள்கை மேலை நாட்டு மக்களாட்சியிலிருந்து வேறுபட்டுள்ளது. மேலை நாட்டு மக்களாட்சியில் முதலாளித்துவம் குடி கொண்டுள்ளது. ஆனால் 1949-ல் சீனாவில் ஏற்படுத்தப்பட்ட புதிய மக்களாட்சியில் பண்பாட்டுப் புரட்சிக்கு இடம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது மாசேதுங் மக்கள் பண்பாட்டில் ஒரு எழுச்சி பெற வேண்டும் என்று கருதினார். அப்பொழுது தான் தேசியப் பண்பாடு வளமடைய முடியும் என்று அவர் நினைத்தார். அத்தகையதொரு பண்பாடு முதலாளிகளின் சுரண்டலை அறவே

ஒழித்துக் கட்டும், நாட்டில் நலம் பெருக வழி வகுக்கும். ஒற்றுமையும் தேசிய ஒருமைப் பாடும் உருவாக்குவதற்கு வழி கிடைக்கும் என்று தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்தகையதொரு பண்பாடு முழுவதும் அறிவியலின்பாற்பட்டதாகும். இதைப் போன்ற பண்பாட்டைத்தான் சமுதாய மக்கள் அனைவரும் விருப்பத்துடன் ஏற்றுக் கொள்வர். இவ்வாறான சீரிய கருத்துக்களை மாசேதுங் தமது நூலில் விளக்கியுள்ளார். மாசேதுங்கின் கோட்பாடுகள் சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சி அரசாங்கத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளாக இன்றும் விளங்குகின்றன.

வர்க்கப் போராட்டத்தில் மிகவும் ஆழ்ந்த பற்றுடைய மாசேதுங் சமுதாயத்தில் மாற்றங்களை தோற்றுவிப்பதற்கு விவசாயிகள் ஒருங்கிணைப்பு அத்தியாவசியமென்று வலியுறுத்தினார். நாட்டுடமை, கூட்டுறவு, தனிநபர் சொத்துரிமை ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய கலப்புப் பொருளாதாரமே சீனா போன்று நாடுகளுக்கு ஏற்றதென்றும் விளக்கிக் கூறினார். நிலப்பகிர்வுமுறை அவரால் பெரிதும் ஆதரிக்கப்பட்டது. இதனால் சீனாவில் காணப்பட்ட பல்லாயிரக்கணக்கான சீன விவசாயிகளின் மனதில் என்றும் நிலைத்து வாழ ஏதுவாகியது. விவசாயிகளின் நலனைக்கருதி அரசாங்கம் செயல்படுவதன் மூலம், அவர்களின் ஒத்துழைப்பைப் பெறுவதன் மூலம் சிறந்த போர்த் தளவாடங்களைக் கொண்டுள்ள படைகளைக் கூட வெல்வது எளிதான காரியம் என்று மாசேதுங் கருதினார்.

மாசேதுங் தமது அரசியல் கோட்பாடுகளை மக்களிடையே பரப்புவதற்கு எளிதான சொற்களைப் பயன்படுத்தினார். அவரது கருத்துக்களும், அவ்வாறே விளங்கின. எடுத்துக் காட்டாக, அரசியல் அதிகாரம் துப்பாக்கி முனையிலிருந்து தான் வெளிப்படுகிறது' என்பது பொது மக்கள் யாவராலும் எளிதில் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அதிகாரங்களனத்தையும் படைகளின் உதவியோடு கைப்பற்றுவதும் எந்தவொரு உடன்பாட்டையும் போர் மூலம் தீர்த்துக் கொள்ளுவதும் புரட்சியின் முக்கிய செயல்களாக விளங்க வேண்டுமென்று மாசேதுங் நம்பினார். மாசேதுங் இராணுவத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்ததைப் போன்று எந்தவொரு பொதுவுடைமைக் கட்சித் தலைவரும் கொடுக்கவில்லை. மாசேதுங் வலிமை யானதொரு படையின் உதவியின்றி எவரும் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதென்பது இயலாத காரியமாகும் என்றும் விளக்கினார். அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியதோடு பின்னர் அவ்வதிகாரத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்வதற்கு சீரியமுறையிலான படை மிகவும் அவசியம் என்று மக்களிடையே கருத்துக்களைப் பரப்பினார்.

புரட்சியின் தன்மை, போக்கு முதலாவனவற்றை விளக்கும் பொழுது மாசேதுங் புரட்சி என்பது ஒரு விருந்து அல்ல, ஒரு கட்டுரை எழுதுவது போன்றதல்ல, ஒரு படத்திற்கு வண்ணம் தீட்டுவது போன்றதல்ல, புரட்சியின்போது பெருந்தன்மை, அன்பு, பண்பு போன்றவற்றை எதிர்பார்க்கவும் கூடாது. வர்க்கப்போராட்டத்தில் ஒரு பிரிவினர் மற்றொரு வரை களைந்தொழிவதே புரட்சியாகும் என்றும் கூறினார்.

புரட்சி அல்லது போராட்டம் என்று சொல்லும்போது தனிப்பட்ட மனிதனின் எண்ணங்களும், செயல்களும் மிகவும் உன்னதமான நிலையை அடையவேண்டும். மக்கள் போர் கருவிகளை விட மிகவும் இன்றியமையாதவர்கள், இயந்திரம் மனிதனைவிட செயல்களைச் சாதிக்க முடியும் என்று மக்கள் எண்ணக்கூடிய இன்றைய நிலையில் மாசேதுங் மனிதனுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தது பலருக்கு வியப்பளிக்கக் கூடும். சிலர் வினாக்களைக் கூட எழுப்பக் கூடும். இவை யாவற்றிற்கும் பதிலளிக்கும் வண்ணம் மக்களுடைய

மனதில் எழும் சிந்தனைகளையும் எண்ணங்களையும் புரிந்து கொள்வதன் மூலம் புரட்சியில் வெற்றிகாண முடியும் என்று மாசேதுங் தமது கோட்பாடுகளில் விளக்கினார்.

மேலும் சமதர்ம சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்கு வர்க்கப் போராட்டம் தொடர்ந்து நடக்க வேண்டும். போராட்டம் இடையில் தடைசெய்யப்பட்டாலோ அல்லது முற்றுப் பெரும் நிலையை அடைந்து விட்டாலோ முன்னேற்றம் பெற வழி கிடையாது. சமதர்ம சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்கு இரண்டு தலைமுறை போதாது. இப்பிரச்சனையில் வெற்றி யடைவதற்கு ஐந்து அல்லது பத்து தலைமுறைகளோ அதாவது அதற்கும் மேலாகவோ ஆகலாம்.

மாசேதுங்கின் கோட்பாடுகளை அறியும் தருவாயில், அவரிடமிருந்து காணப்பட்ட தேசிய உணர்வும் கடமையும் நன்கு புலனாகின்றது. அவருடைய அரசியல் கோட்பாடுகள் அனைத்தும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கும் சமுதாய நல்வாழ்விற்கும் பெரிதும் உறுதுணை புரிவதாய் அமைந்து காணப்படுகிறது. மார்க்சீய கருத்துக்களை நன்கு அறிந்த மாசேதுங் தமது நாட்டு மக்களுக்கு ஏற்ற வகையில் அவற்றை மாற்றியமைத்து சமதர்ம சமுதாயத்தைத் தோற்றுவிப்பதில் வெற்றி கண்டார். இது அவருடைய ஆழ்ந்த அரசியல் அறிவையும் மதிநுட்பத்தையும், நன்கு படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது. ஆனால் சில தருணங்களில் மாசேதுங்கின் கருத்துக்களும் கோட்பாடுகளும் நடைமுறையில் செயல்படுத்த முடியுமா? எதிர்பார்த்த அளவிற்கு வெற்றி காண முடியுமா? போன்ற வினாக்களுக்கு இடமளிப்பதா யுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக மாசேதுங்கினால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட கம்யூன்கள் விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்க இயலாமற் போயிற்று. பொருளாதாரத் துறையில் துரித முன்னேற்றம் அடைவதற்காக அவர் மேற்கொண்ட வழிமுறைகளும் யாதொரு பலனும் அளிக்காமற் போயின. சில குறைகள் மாசேதுங்கிடம் காணப்பட்டனும், பொதுவாக அவரது கோட்பாடுகள் சீனாவை பல வகையிலும் முன்னேற வைத்தன. இக்காரணத்தால் தான் மாவோயிசம் அல்லது மாசேதுங்கின் கோட்பாடுகள் பெரிதும் போற்றப்படுகின்றன. இன்று உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் காணப்படும் பின்தங்கிய நாடுகளில்லாம் அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரத் துறைகளில் முன்னேற்றமடைய மாசேதுங்கின் கருத்துக்களும், சிந்தனைகளும், கோட்பாடுகளும் பெரிதும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

கலாச்சாரப் புரட்சி

‘கலாச்சாரப் புரட்சி’ என்ற சொல்லை முதன் முதலில் மாமேதை லெனின் தன் கட்சியை சமதர்மப் பாணியில் ஈடுபடுத்தியபோது பயன்படுத்தினார். இச்சொல் சமுதாய ஆன்மீகத் துறையிலிருந்து சமதர்மத்துறைக்கு மாற்றப்படும்பொழுது சில வழக்குகளை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. லெனின் கலாச்சாரப் புரட்சி ரஷ்யாவை முற்றிலும் ஒரு சமதர்ம நாடாக மாற்றிவிடுமென்று முழுமையாக நம்பினார். சீனாவில் எழுந்த மக்களுடைய எழுச்சி புரட்சியின் சாயலையோ, கலாச்சாரக் கோட்பாடுகளையோ கொண்டிருக்கவில்லை. மாறாக அது மக்களை மயக்கும் ஒரு சுலோகச் சொல்லாகவே இருந்தது.

இந்த மாபெரும் மக்கள் எழுச்சிக்கு காரணகர்த்தாவாக விளங்கியவர் நவீன சீனாவின் தந்தையான மாசேதுங் ஆவார். அவருக்கு துணையாக அவருடைய இராணுவ அமைச்சர் லின்பியாவோ (Linbiao) பிரதம அமைச்சர் சூயென்லாய் (Chouenlai) விளங்கினர்.

சீனாவில் எழுந்த கலாசாரப் புரட்சியின் முக்கிய நோக்கம் சீன பொதுவுடைமையைப் 'புனிதப்படுத்துவதாகும்'

மாசேதுங் கலாசாரப் புரட்சியை தோற்றுவித்ததற்கு பல காரணங்கள் வரலாற்றா சிரியர்களால் கூறப்படுகின்றன. போராட்டங்களால் எண்ணங்கள், பண்பாடு, மற்றும் வழக்கங்கள் போன்றவை உருவாகின்றன என்று மாசேதுங் நம்பினார். மீண்டும் பழைய நிலைகளுக்குத் திரும்பாமலிருக்கும் வரை போராட்டங்கள் தொடர்ந்து நடைபெற வேண்டுமென்று மாசேதுங் கருதினார். இவ்வடிப்படையில்தான் மாசேதுங் பழங் கருத்துக்கள், பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றுக்கெதிராக போராட்டத்தைத் தொடங்கி தம்முடைய எண்ணங்களைச் செயல்படுத்த விழைந்தார். அப்போராட்டத்தின் வாயிலாக, சந்தர்ப்பவாதிகள், அரசியல் திருப்பக்காரர்கள் போன்றோர் அரசியல் பதவிகளிலிருந்து நீக்கப்படுவார்கள் என்றும் மாசேதுங் கருதினார்.

மேற்கண்ட கூற்று ஒரு பக்கம் இருக்க, மாசேதுங் சில இக்கட்டான சூழ்நிலைகளால், சீனாவில் கலாசாரப் புரட்சியைத் தோற்றுவித்தார் என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர். எடுத்துக் காட்டாக மாசேதுங்கினால் தொடங்கப் பெற்ற துரிதமுன்னேற்றக் கொள்கை (Great Leap Forward) திட்டம் படுதோல்வி அடைந்தது. சீனாவில் பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்பட்டது. அதன்விளைவாக தொழில் மந்தமடைந்தது. பொதுவுடைமை அரசாங்கம் நிலைமையைச் சீர்செய்யும் பொருட்டு மேற்கொண்ட முயற்சிகளனைத்தும் யாதொரு பலனும் அளிக்காமற்போயின. நாட்டில் மக்களுக்குத் தேவையான பொருட்கள் கிடைக்காமற் போயின. இக்காரணத்தால் சீனாவில் பொதுவுடைமை அரசாங்கத்திற்கு எதிராக கிளர்ச்சிகள் உருவாகக்கூடியதொரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டது.

உள்நாட்டில் குழப்பம் மிகுந்து காணப்பட்ட வேளையில் பன்னாட்டு அரசியல் அரங்கில் சீனாவிற்கு இதுகாறும் இருந்துவந்த மதிப்பும் மரியாதையும் குறையத் தொடங்கியது. ஆனால் சீன அரசியல் தலைவர்கள் இது பற்றி சிறிதும் அக்கறை செலுத்தாமல் ஏகாதிபத்திய ஆதிக்கத்திற்குபட்டிருந்த நாடுகளை விடுவிக்கும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்தனர். அவ்வாறான நாடுகளில் புரட்சிகளைத் தோற்றுவிப்பதிலும் சீன நாட்டைப் பாதிக்காத பிரச்சனையில் தலையிட்டு நேரத்தையும், பொருளையும் வீணடித்துக் கொண்டிருந்தனர். இதனால் சீனா உலக நாடுகளிலிருந்து விலகி தனித்துக் காணப்பட்டது. பொதுவுடைமைக் கொள்கையைப் பின்பற்றிய நாடுகளும் சீனாவை சந்தேகக் கண்களுடன் நோக்கத் தொடங்கின. ஆகவே 1960-ல் சீனா ஒரு நலிவடைந்த தோற்றத்தைக் கொண்டிருந்தது.

சிறந்த அரசியல் வெல்திறனாளரும், அரசியல் வித்தகருமான மாசேதுங் தம்மைச் சுற்றிலும் நடக்கும் காரியங்களை மிகவும் உன்னிப்புடன் கவனித்து வந்தார். இத்தகைய காரியங்களை காலப்போக்கில் அப்படியே விட்டுவிட்டால் சீனாவில் தமது எதிர்காலம் எவ்வாறு இருக்கும் என்று எண்ணத் தொடங்கினார். சீன மக்கள் உள்நாட்டுக் குழப்பத் தாலும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் ஏற்பட்ட தோல்வியாலும் மனம் புழுங்கி வருவதைக் கண்ட மாசேதுங், இதே போன்றதொரு சூழ்நிலை ரஷ்யாவில் ஸ்டாலினின் மறைவிற்குப் பின்னர் தோன்றியதை இச்சமயத்தில் கண்டார். ஒப்பற்ற அரசியல் தலைவரான மாசேதுங் மக்களுடைய எண்ணங்களையும், சிந்தனைகளையும் திசைதிருப்பாவிட்டால் தம்முடைய பதவிக்கு ஆபத்துவரும் காலம் மிகவும் நெருங்கிவிட்டது என்பதை நன்கு அறிந்தார்.

நிலைமையைச் சீர்செய்யாவிட்டாலும் மக்களின் தீர்ப்பிற்கு ஆளாக நேரிடும் என்றுணர்ந்த மாசேதுங், திடீரென்று ஒரு நாள் சீன பொதுவுடைமைக் கட்சியில் சில தேவையற்ற கொள்கைகள் சிலரால் ஏற்பட்டுள்ளன என்று கூறினார். ஆனால் பொதுவுடைமைக் கட்சியில் தோன்றிய கட்சி புல்லுருவிகள் யாவர் என்று யாரையும் குறிப்பாகச் சுட்டிக்காட்டாமலிருந்தார். தமது உற்ற அரசியல் நண்பர்களை லின்பியாவோ, சூயென்லாய் போன்றோர் வாயிலாகத் தமது சிந்தனைகளை சீன மக்களிடையே பரப்பத் தொடங்கினார். சீன மக்கள் குறிப்பாக இளைஞர்கள் மாசேதுங்கின் கையிலிருந்த பிரம்மாண்டமான இயந்திரத்தின் விசைகளின் திருகாணிகளாகவும், அடிதாங்கிகளாகவும் ஆக்கப்பட்டனர். மாவோவின் பொன்மொழிகள் அடங்கிய 'சிவப்பு புத்தகங்கள்' கோடிக்கணக்கில் அச்சடிக்கப்பட்டு தாராளமாக வாரி வழங்கப்பட்டது. செஞ்சேனை என்றழைக்கப்பட்டு அவ்விளைஞர்கள் மாவோவின் சிந்தனைகளையும், பொன்மொழிகளையும் நாடெங்கும் பரப்பத் தொடங்கினர். பல மாநில அரசாங்க அமைப்புகள் அவற்றை நிர்வாகம் செய்த தலைவர்களும், நிர்வாகிகளும் அகற்றப்பட்டு செயலற்றதாக்கப்பட்டன. பள்ளிகள், கல்லூரிகள், பல்கலைக் கழகங்கள் போன்றவை மூடப்பட்டன. இவ்வாறாக மாசேதுங் மக்களின் திசையைத் திருப்பிவிட்டு காலப்போக்கில் யாவும் சீரடைந்துவிடும் என்றெண்ணினார்.

ஆனால் மாசேதுங் நினைத்ததற்கு மாறாக செயல்கள் நடைபெறத் தொடங்கின. மாசேதுங்கின் விசுவாசிகள் என்றழைக்கப்பட்ட செஞ்சேனையினரின் நடைமுறைகளை சீன மக்கள் விரும்பவில்லை. நாட்டில் பொது மக்களுக்கும் மாவோவின் புரட்சியாளர்களுக்கும் பல வேளைகளில் கைகலப்பு ஏற்பட்டது.

இவ்வேளையில் மாசேதுங் 'கலாச்சாரப் புரட்சியின்' போக்கை மாற்றியமைக்க விழைந்தார். நாட்டில் குழப்பம் மலிந்து காணப்பட்டதைக் கண்ட மாசேதுங் பொதுவுடைமைக் கட்சியில் தாம் இதுகாறும் வகித்து வந்த தலைமைப் பதவிக்கு ஆபத்து வரும் என்றெண்ணி, தமக்கெதிராகக் காணப்பட்ட அல்லது உருவாக்கக் கூடிய எத்தகைய சக்தியையும் அழித்து விடுதல் அவசியம் என்று நினைத்தார். இதுபற்றி தமது விசுவாச ஆலோசகர்களான லின்பியாவோவிடமும், சூயென்லாயிடமும் ஆலோசனைகள் நடத்தி, பின்னர் பொதுவுடைமைக் கட்சியில் உள்ள சில தலைவர்கள் கட்சியின் புல்லுருவிகளாக மாற்றி விட்டனர் என்று பொது மக்களிடம் பிரச்சாரம் செய்யத் தொடங்கினார். சீன அரசியல் தலைவரான லியூஷாவோசீ, கட்சியின் செயலாளரான டெங்இசியோபிங் போன்றோர் பொதுவுடைமைக் கட்சிக்கும், சேர்மன் மாவோவிற்கும் பிரதான எதிரிகள் என்ற நாடு முழுவதும் அறிவிக்கப்பட்டது. அவர்கள் பலவிதத்திலும் அவமானப்படுத்தப்பட்டனர். பொதுவுடைமைக் கட்சியிலிருந்து யார் யார் நீக்கப்படுவார்களோ என்ற அச்சம் அரசியல் தலைவர்களிடம் எழுந்தது. லியூஷாவோசீ போன்றோர் புரட்சியின் தன்மையைக் கண்டனம் செய்தனர். முதலில் பக்குவமாக எடுத்துக் கூறிவந்த லியூஷாவோசீ பின்னர் பகிரங்கமாக பொதுமக்கள் முன்னிலையில் கூறத் தொடங்கினார். புரட்சியின் போக்கு மிருகத்தனமாக மாறிவருவதைக் கண்ட பலர் அவருடைய ஆதரவாளர்களாக மாறினர். இத்தகையதொரு திடீர் திருப்பத்தை சற்றும் எதிர்பார்க்காத மாசேதுங், சூயென்லாய் போன்றோர் தமது ஆட்களான இளைஞர்களை தங்களது எதிரிகள் மீது ஏவிவிட்டனர். விவசாயிகளும், தொழிலாளிகளும் தொல்லைக்கு ஆளாயினர். இதனால் கடும் சினங் கொண்ட அவர்கள் செஞ்சேனையினரை பார்க்கும் இடங்களில்லாம் விரட்டத் தலைப்பட்டனர். சீனாவின் தொழிற் கூடம் என்று புகழ் பெற்றிருந்த ஷாங்காய் என்ற இடத்தில் தொழிற் உற்பத்தி

மங்கத் தொடங்கியது. பொருளாதாரம் பொலிவிழந்தது. சீனாவில் மீண்டுமொரு உள் நாட்டுப் போர் ஏற்படக் கூடிய சூழ்நிலை வெகு அண்மையில் காணப்பட்டது. நாட்டில் குழப்பமும், கூக்குரலும் மலிந்து காணப்பட்டன. புரட்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த சில ஆண்டுகளுக்குள் மாசேதுங்கின் அரசியல் எதிரிகள் என்று குறிப்பிடப்பட்ட பலர் கட்சியிலிருந்து விலக்கப்பட்டனர். சிலர் உயிரிழக்கவும் நேரிட்டது. 1967 ஆம் ஆண்டு கலாச்சாரப் புரட்சியும் முடிவடைந்தது.

மாசேதுங்கினால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட கலாச்சாரப் புரட்சி சாதித்தவை யாவை என்று எண்ணும் வேளையில் மாசேதுங்கின் அரசியல் எதிரிகள் பொதுவுடைமைக் கட்சியில் அப்புறப்படுத்தப்பட்டதே, அதன் முக்கிய காரணமாகும். ஆகவே கலாச்சாரப் புரட்சியின் உண்மையான பிரச்சினை மையமாக இருந்தது - அதிகாரம்தான் என்று கூறவேண்டியுள்ளது. பொதுவுடைமைக் கட்சியின் மேலிடத்தில் தமது அதிகாரத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதிலும் தமது ஆதரவாளர்களை தமது அருகிலேயே வைத்துக் கொள்வதிலும் மாசேதுங் அபாரமான வெற்றி பெற்றார். கலாச்சாரப் புரட்சி சீனாவில் மீண்டுமொருமுறை முதலாளித்துவம் தோன்றாவண்ணம் தடை செய்தது. பொதுமக்களிடம் அரசியல் விழிப்புணர்ச்சியைத் தட்டி எழுப்பியது. புரட்சியில் பெரும் பங்கேற்ற இளைஞர்கள் தங்களது வருங்காலத்தில் சிறந்த புரட்சி தலைவர்களாக வருவதற்கு இப்புரட்சி ஒரு வாய்ப்பை நல்கியது. மேலும் பொதுவுடைமைக் கட்சியில் அவ்வப்போது தோன்றக் கூடிய தேவையற்ற விஷக்கிருமிகளை களைந்தெறிவதற்கும் ஒரு வாய்ப்பு கிட்டியது. இறுதியாக எந்தவொரு அரசியல் தலைவராயிருந்தாலும், மக்கள் எதிர்பார்க்கக்கூடிய அளவிற்கு அவரது செயல்கள் இல்லாவிட்டால், புரட்சி எழக்கூடிய ஒரு நிலையைத் தவிர்க்க இயலாது என்பதனை கலாச்சாரப் புரட்சி எடுத்துக் காட்டியது.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. சீனாவில் தோன்றிய கலாச்சாரப் புரட்சியின் போக்கினை விவரிக்க
2. மாசேதுங்கின் கோட்பாடுகளை விளக்குக.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலுள்ள ஜப்பான் அரசியல் நிறுவனங்களுக்கும் போருக்கு முந்திய நிலைக்கும் பெருத்த வேறுபாடுகள் உள்ளன. இரண்டாம் உலகப் போருக்கு முன் முழுமையான அதிகாரம் பேரரசர் கரங்களில் இருந்தது. அவர் கடவுளாக கருதப்பட்டார். ஆனால் உண்மை அதிகாரம் உயர் ராணுவ அதிகாரிகளிடமும் அமைச்சரவையிடமும் இருந்தது. டயட் எனப்பட்ட தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சட்டமன்ற மிருந்தாலும் அதன் அதிகாரம் வரையறைக்குட்பட்டிருந்தது.

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப்பின் 1947 மே 3ல் அமெரிக்க ஆக்ரமிப்பு அதிகாரிகளால் தயாரிக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இது 1889 ஆம் ஆண்டு பழைய மெய்ஜி அரசியலமைப்பை அகற்றியது. புதிய அரசியலமைப்பு பேரரசரின் ஏகபோக அதிகாரங்களை அகற்றியது. பேரரசர் நாட்டின் அடையாளச் சின்னமாக, நாட்டு மக்களை ஒருங்கிணைக்கும் மையமாக விளங்கினார். நாட்டின் இறைமை பேரரசரிடமிருந்து அகற்றப்பட்டு மக்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. பிரபுக்கள் முறை ஒழிக்கப்பட்டது. மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இரு சபைகளைக் கொண்ட "டயட்" நிறுவப்பட்டது. அச்சபைக்குப் பொறுப்பான பிரதம அமைச்சர் மற்றும் அமைச்சரவை நாட்டை ஆட்சி செய்தது. ஜப்பானிய அயலுறவுக் கொள்கையில் போர் என்பது பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் வழியல்ல என்பது எடுத்துரைக்கப்பட்டதோடு படையாதிக்கமும் படைத் தளபதிகளின் செல்வாக்கும் அரசியலிலிருந்து அடியோடு அகற்றப்பட்டது. இந்த அரசியலமைப்பை திருத்தம் செய்ய வேண்டுமென்றால், டயட்டின் இரு சபைகளிலும் முன்றிலிருபங்கு பெரும்பான்மையுடன் பொது மக்களின் இசைவும் வாக்கெடுப்பின் (Referendum) மூலம் பெறப்படவேண்டும் எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

பேரரசரின் நிலை

பேரரசர் அமைச்சரவையின் ஆலோசனையின்படியும் அனுமதியின்படியும்தான் ஆட்சி புரிய வேண்டும். அரசரின் தெய்வீக பாரம்பரியமும் உரிமையும் அதிகாரமும் அகற்றப் பட்டன. 1947ல் பேரரசரின் சொத்துக்கள் நில உடமைகள் அனைத்தும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. பேரரசர் அரண்மனை நிர்வாக அமைச்சரகமும் அகற்றப்பட்டது. அதற்குப் பதில் அரண்மனை நிர்வாகத்திற்கென ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. அக்குழுவில் பேரரசர் குடும்பத்து உறுப்பினர்கள் இருவர், பிரதமர், பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் தலைவர்கள், துணைத் தலைவர்கள், பிரதம நீதிபதி மற்றும்மொரு நீதிபதி ஆகியோர் உறுப்பினர்களாயிருந்தனர். இக்குழுவிற்கு பிரதமர் தலைவர்.

பேரரசர் குடும்பத்து நிதி விவகாரங்கள் ஒரு பொருளியல் குழுவால் கவனிக்கப் பட்டன. அக்குழுவில் பிரதமர், பாராளுமன்ற இரு சபைகளின் தலைவர்கள் மற்றும் துணைத் தலைவர்கள், நிதி அமைச்சர், தணிக்கை குழுவின் தலைவர், பேரரசு குடும்ப நிர்வாகக் குழுத் தலைவர் ஆகியோர் உறுப்பினர்களாயிருந்தனர்.

அனைத்து பேரரசு கிளை மரபினர் பதவிகளும் சலுகைகளும் ரத்து செய்யப்பட்டன. பேரரசர் மற்றும் பேரரசியார் நீங்கலாக பேரரசரின் சகோதரர்கள், அவர்களது மனைவியர்,

இரு மகன்கள் ஆகியோர்தான் பேரரசு குடும்ப பட்டங்களைப் பயன்படுத்த முடியும். அவரது பெண் குழந்தைகள் திருமணமாகும் வரை இளவரசிப் பட்டங்களை வகித்துக் கொள்ளலாம். போருக்கு முன் பேரரசர் அணிந்திருந்த ஆடை ஆலங்காரங்கள் அனுமதிக்கப் படவில்லை. மேற்கித்திய பாணியிலே உடையணிந்தனர். அரச தர்பார் சம்பிரதாயங்களோடு பேரரசரைக் குறிக்கும் உயர்வு நவிர்ச்சி சொற்றொடர்களும் தவிர்க்கப்பட்டன. பிரபுத்துவ முறை அரசியலமைப்பு சட்டம் 14ன் படி ஒழிக்கப்பட்டது. இதனால் நிலக்கிழார்கள் பலர் பாதிக்கப்பட்டனர். அவர்களது பண்ணைகள் பறிமுதல் செய்யப் பட்டன. அதற்கு ஈடாக வழங்கப்பட்ட தொகை போருக்குப்பின் ஏற்பட்ட பணவீக்கம் காரணமாக போதுமானதாக இல்லை. அவர்களுள் பலர் இன்று ஏழ்மை நிலையில் வாழ்கின்றனர். பிற இளைய தலைமுறையினர் வாணிபம் போன்ற பிற தொழில்களில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டனர்.

பிரதம அமைச்சகமும், அமைச்சரவையும்

பிரதம அமைச்சரும் அவரது அமைச்சரவையும் தான் நாட்டின் உண்மையான நிர்வாகத் தலைமையை ஏற்று நடத்தினர். பிரதமர்தான் பிற அமைச்சர்களை நியமிப்பார். அமைச்சரவை பாராளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்பாக இயங்கியது. அமைச்சர்கள் எவரும் படை சார்ந்தவர்களாக இருக்கக் கூடாது என அரசியலமைப்பில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டது. அவர்களுள் பெரும்பான்மையினர் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாக இருக்க வேண்டும். பிற அமைச்சர்களை பிரதமரே விருப்பப்படி தெரிந்தெடுப்பது போல் பதவி விலக்கமும் செய்யலாம். நம்பிக்கை இல்லாத தீர்மானம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டாலோ நம்பிக்கை தீர்மானம் தோற்கடிக்கப்பட்டாலோ அமைச்சரவை பதவி விலகிவிட வேண்டும். அமைச்சரவை பிற நாட்டோடு உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளலாம். ஆனால் பாராளுமன்றம் அதனை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

சுதந்திரமான நீதித்துறை அமைக்கப்பட்டது. அதற்காக ஒரு தலைமை நீதிமன்றம் நிறுவப்பட்டது. அதற்கு நீதிபுனராய்வு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. கீழ் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை உச்ச நீதிமன்றம் நியமிக்கும். ஆனால் உண்மையில் அந்த நியமனங்கள் அமைச்சரவையால் செய்யப்பட்டன.

சட்டமன்றங்கள்

புதிய அரசியலமைப்பு ஈரவைச் சட்டமன்றத்திற்கு வகை செய்தது. அவை டயட் (Diet) எனப்பட்டன. பிரதிநிதிகள் சபையில் 466 பேரும் கவுன்சிலர்கள் சபையில் 250 உறுப்பினர்களும் நேரடியாக மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். வாக்களிக்கும் வயது 20 ஆக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. பிரதிநிதிகள் சபையின் ஆயுட்காலம் 4 வருடங்கள். கவுன்சிலர்கள் காலம் நிரந்தரமானது. மூன்று ஆண்டுகளுக்கொருமுறை பாதி பகுதியினர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர். அதன் உறுப்பினர்கள் ஆறு ஆண்டுகாலம் பதவி வகிப்பர். தேர்தலில் பதிவான மொத்த வாக்குகளில் பத்தில் ஒரு பங்கு வாக்கு பெறவில்லையானால் டெபாசிட் தொகைய இழப்பார்.

தேர்தல் முறை

தேர்தல் செலவுகள் சட்டத்தின் மூலம் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டன. எவ்வளவு சுவரொட்டிகள் அஞ்சலட்டைகள் பயன்படுத்தலாம் என்பது கூட நிர்ணயம்

செய்யப்பட்டுள்ளது. வீட்டிற்கு வீடு சென்று வாக்கு சேகரிப்பது கூட தடை செய்யப்பட்டது. 10,000 அஞ்சலட்டைகளை முத்திரைக் கட்டணமின்றி பயன்படுத்தப்படலாம். ரகசிய வாக்குப் பதிவு முறை கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. காலை 7 மணி முதல் மாலை 8 மணி வரை வாக்குப்பதிவு நடைபெறும். தேர்தலுக்கு 25 தினங்களுக்கு முன்னரே தேர்தல் தேதி அறிவிக்கப்பட வேண்டும். பாராளுமன்றத்தை கலைத்த 30 தினங்களுக்குள் தேர்தல் நடைபெற வேண்டும். இவ்வளவு கடுமையான தேர்தல் சட்டங்கள் இருந்தாலும் குறிப்பிட்ட தொகைக்கும் அதிகமாக செலவளிக்கும் வழக்கம் இருந்தது. தேர்தலுக்காக நாடு 118 தொகுதிகளாக பிரிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு தொகுதிகளிலிருந்தும் மூன்று முதல் ஐந்து பிரதிநிதிகள் வரை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டால் 40 தினங்களுக்குள் தேர்தல் நடைபெற வேண்டும்

முக்கியமான மசோதாக்களை அமைச்சர்கள் தான் பிரேரிப்பர். 20 அல்லது அதற்கு அதிகமானோர் கையெழுத்திட்ட தனி மசோதாக்களும் பிரேரிக்கப்படலாம். மேல் சபையில் 10 அல்லது அதற்கு அதிகமானோர் கையெழுத்திட்டு தனி மசோதாக்கள் கொண்டு வரலாம். ஒவ்வொரு சபையிலும் கல்வி, நீதி, வெளிநாட்டுறவு சார்ந்த மசோதாக்களை பரிசீலிக்க 20க்கும் மேற்பட்ட நிரந்தரக் குழுக்கள் அமைக்கப்படலாம். அரசு மசோதாக்கள் முதலில் உரிய குழுக்களுக்கு அனுப்பப்பட்டு பின் சபையில் விவாதத்திற்குப் பின்னர் ஏற்றுக் கொள்ளப்படலாம். பாராளுமன்றத்தில் உள்ள கட்சி உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை விகிதாச்சாரப்படி குழுக்களில் உறுப்பினர்கள் நியமிக்கப்படுவர்.

நீதித்துறை

பழைய அரசிலமைப்பின்படி நீதித்துறை ஜெர்மன் முறையைப் பின்பற்றி அமைக்கப் பட்டது. நீதித்துறை நிர்வாகத்துறைக்கு உட்பட்டிருந்தது. நீதித்துறை நிர்வாகம் நீதித்துறை அமைச்சகத்தின் கீழ் இருந்தது. ஆனால் 1947 ஆம் ஆண்டு அரசிலயமைப்பு நீதித்துறையை நிர்வாகத் துறைக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விடுவித்தது. உச்சநீதிமன்றம் நாட்டின் பிற நீதிமன்றங்களின் தலைமையகமாக விளங்கியது. உச்சநீதிமன்றத்திற்கு நீதிப்புனராய்வு (Judicial review) அதிகாரம் உண்டு. புதிய உச்ச நீதிமன்றத்தில் 15 நீதிபதிகள் இருந்தனர். நீதிபதிகளை அமைச்சரவையின் பரிந்துரையின் பேரில் பேரரசர் நியமித்தார். நீதித்துறையில் ஒரு புதிய அம்சம் புகுத்தப்பட்டது. உச்சநீதிமன்ற நீதிபதிகளின் செயற்பாடுபற்றி பொதுத் தேர்தலில் மக்கள் கருத்துக் கூறவேண்டும். பத்தாண்டுகளுக்குப் பின்னரும் அதே போல் நீதிபதிகள் பற்றி மக்களிடம் வாக்கெடுப்பு நடத்தப் பெறும். அவரது செயற்பாடுகளுக்கு எதிராக மக்கள் வாக்களித்தால் அவர் பதவி வகிக்க முடியாது. கீழ்மட்ட நீதிபதிகள் பத்தாண்டு காலத்திற்கு நியமிக்கப்படுகிறார்கள். மீண்டும் நியமனம் பெற அவர்களுக்குத் தகுதி உண்டு. பாராளுமன்றத்தின் இரு சபைகளாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 14 உறுப் பினர்களைக் கொண்ட குழு நீதிபதிகள் மீதான குற்றச்சாட்டுகளை விசாரிக்கும்.

மனித உரிமைகள்

1947 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு 40 சட்டப் பிரிவுகளில் மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளைத் தொகுத்துக் கூறியுள்ளது. வேலை செய்யும் உரிமை, விருப்பப்பட்ட கல்வி பெறும் உரிமை, விருப்பப்பட்டவரை மணம் புரியும் உரிமை, ஆண் பெண் சமத்துவ உரிமை உட்பட அனைத்து உரிமைகளையும் வழங்கியுள்ளது.

மைய அரசைப் போல், தல அரசுகளும் ஜனநாயக முறையில் இயங்கின. நாடு 46 தல ஆட்சிப் பிரிவுகளாக பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அவைகள் மாநகரங்களாகவும், நகரங்களாகவும், கிராமங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. 46 தல ஆட்சிப் பிரிவுகளும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆளுநரையும், பேரவையையும் கொண்டிருந்தன. மாநகரங்கள், நகரங்கள், கிராமங்கள் தங்கள் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத்தன.

அரசியல் கட்சிகள்

போருக்கு முன்னர் நாட்டில் இரு கட்சி முறை நடைமுறையிலிருந்தது. 1940ல் அரசியல் கட்சிகள் அனைத்தும் கலைக்கப்பட்டன. போருக்குப்பின் அரசியல் கட்சிகள் பலுகிப் பெருகத் தொடங்கின. 1945ல் 35 அரசியல் கட்சிகள் இயங்கின. ஆனால் இன்று அவற்றில் பல செல்வாக்கிழந்து விட்டன. போருக்கு முந்திய கட்சிகளாக செய்யுக்கல் (Seiyukal) மின்சைட்டோ (Minseito) என்ற கட்சிகள் 1945க்கு பின்னர், தாராளக் கோட்பாட்டினர் (Liberals) முற்போக்காளர் (Progressives) ஆகிய கட்சிகளாகப் புத்துயிர் பெற்றன. முற்போக்காளர் கட்சி ஜனநாயகக் கட்சியாக உருமாறியது. இந்த கட்சிகள் பழைய தலைமையின்கீழ் செயல்பட்டன. தங்களுக்கென செல்வாக்குள்ள தொகுதிகளை உருவாக்கிக் கொண்டன. போருக்கு முந்தியிருந்தது போல் வணிக நிறுவனங்கள் நிதி கொடுத்துவிட நகர்ப்புற தொழிலாளர்கள் அறிவுஜீவிகள் ஆகியோரிடையே இடது சாரி கருத்துக்களைக் கொண்ட சோஷலிஸ்ட், கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் வேருன்றியிருந்தன. அனைத்து அரசியல் கட்சிகளிடையும் போருக்கு முன்னிருந்ததைப் போல் கோஷ்டி மனப்பான்மைகள் தலைதூக்கியிருந்தன. 1955ல் சில கட்சிகள் இணைந்து உருவாக தாராள ஜனநாயகக் கட்சி விரைவில் 8 கோஷ்டிகளாகப் பிளவுபட்டது. அதே போல் இடது சாரி கட்சிகளாக சோஷலிஸ்டுகளையும் கம்யூனிஸ்டுகளையும் ஒருங்கிணைக்கும் முயற்சி வெற்றி பெறவே இல்லை. ஆனால் சோஷலிஸ்ட் கட்சி பல பிளவுகளாகப் பிரிந்து போய் விட்டது. 1960ல் ஏற்பட்ட பிளவின் காரணமாக ஜப்பான் சோஷலிஸ்ட் கட்சியும் ஜனநாயக சோஷலிஸ்ட் கட்சியும் உருவாயின. கட்சிகள் இவ்வளவு பிளவுபட்டாலும் அவைகளுக்கிடையில் உள்ள கொள்கை வேறுபாடுகள் அப்படியொன்றும் குறிப்பிட்டுக் கூறக் கூடியதாக இல்லை. அதற்கு காரணம் தனிப்பட்ட விரோதத்தால் கட்சிகள் முளைப்பதுதான்.

தொடக்க காலத்தில் ஜப்பானிய அரசியலில் வலது சாரிக் கட்சிகள்தான் செல்வாக்குடனிருந்தன. ஆனால் சோஷலிஸ்டுக்களின் வளர்ச்சி நிதானமாக, தொடர்ச்சியாக இருந்தது. 1952ல் 20 சதவீத வாக்குகள் பெற்ற அக்கட்சி பத்தாண்டிற்குப்பின் 40 சதவீத வாக்குகள் பெற்றது. இளைய தலைமுறையினரிடையே சோஷலிஸ்ட் கட்சி நன்கு வேருன்றியிருந்தது. இது அவர்களுக்கு ஊக்கமளிப்பதாக இருந்தது. இன்னமும் எட்டு ஆண்டுகளில் ஆட்சியைப் பிடித்துவிடலாம் என்று நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்த்தனர்.

1955லிருந்து தாராள ஜனநாயகக் கட்சியினர்தான் ஆட்சியிலிருந்தனர். எட்டு ஆண்டுகள் பிரதமர் பதவி வகித்த எய்சாகு சாட்டோ 1972ல் பதவி விலகினார். அவருக்குப் பின் காகுவெய் தனாக்கா பிரதமர் பதவி ஏற்றார். எனினும் அதிகரித்து வரும் பொருளாதார நெருக்கடியும் ஒழுங்கற்ற செயல்பாடுகளும் அவரது செல்வாக்கை கடுமையாகப் பாதித்தன. எனவே 1974 டிசம்பரில் அவர் பதவி விலகினார். தாகியோ மிகி பிரதமர் பொறுப் பேற்றார். 1976 பிப்ரவரியில் அமெரிக்காவில் உள்ள பெரியதொரு விமானக் கம்பெனியிடமிருந்து முதிய அரசியல்வாதிகள் பலர் பெருமளவில் லஞ்சம் பெற்றதாக ஊழல்

குற்றச்சாட்டு சுமத்தப்பட்டது. அதன் காரணமாக முன்னாள் பிரதமர் காகுயி தனாக்கா கைது செய்யப்பட்டார். இது ஜப்பானிய அரசியலில் பெரும் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தியது. ஆளும் தாராள ஜனநாயகக்கட்சி பிளவுபட்டது. அமைச்சரவையை மாற்றியமைத்து பிரச்சினையை சமாளிக்க முயன்றது தோல்வியில் முடிந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் தாராள ஜனநாயகக் கட்சியின் பெரும்பான்மை சரிந்தது. அதனால் மிகி பதவி விலகினார். அவரிடம் உதவி பிரதமராக இருந்த தாகியோ ஃபுகுடா பிரதமரானார்.

1970களில் ஜப்பானில் பதிவு செய்யப்பட்ட அரசியல் கட்சிகள் மட்டும் 10000க்கு மேல் இருக்கும் எனக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது.

சில முக்கிய அரசியல் கட்சிகள்

1. தாராள ஜனநாயகக் கட்சி (Liberal Democratic Party)

இக்கட்சி 1955ல் நிறுவப்பட்டது. மக்கள் நல அரசு, தொழில் துறை முன்னேற்றம், கல்வி மற்றும் கலாச்சார முறைமைகளை சீரமைத்தல், தேவைப்பட்ட சில அரசியலமைப்புச் சட்டங்களைத் திருத்துதல் ஆகியவைகள்தாம் அக்கட்சியின் கொள்கைகள். வெளிநாட்டுறவில் அமெரிக்காவுடன் கூட்டுச் சேர்வதை ஆதரித்தது. அக்கட்சியில் 226800 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். கட்சித் தலைவர் தாகியோ ஃபுகுடா.

2. ஜப்பான் சோஷலிஸ்ட் கட்சி

இக்கட்சி 1945ல் நிறுவப்பட்டது. ஜப்பான், அமெரிக்கா, சோவியத் யூனியன், சீனா ஆகிய நாட்களின் ஒன்றிணைந்த போர் மரபுக் கொள்கை இக்கட்சியின் வெளியுறவுக் கொள்கையாகும். இக்கட்சியில் சுமார் 40,000 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். தோமோமி நனிதா இக்கட்சியின் தலைவர்.

3. கோமெய்ட் (தூய்மை அரசுக் கட்சி)

1964ல் நிறுவப்பட்ட இக்கட்சியின் தலைவர் யோஷிகாட்சு தகேப்ரி. நடுவழிக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்த இக்கட்சி மனிதாபிமானம், சோஷலிசம், ஆகியவற்றின் மூலம் சுய மரியாதையை நிலைநாட்டும் நோக்கம் கொண்டது. இக்கட்சியில் சுமார் 120000 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர்.

4. ஜப்பான் சோஷலிஸ்ட் கட்சி

1961ல் ஜப்பான் சமூக ஜனநாயகக் கட்சிகளின் வலதுசாரிக் கொள்கையை கொண்டவர்களால் இக்கட்சி உருவாக்கப்பட்டது. இக்கட்சி சுதந்திரமான வெளியுறவுக் கொள்கையை வலியுறுத்துகிறது. இக்கட்சி உறுப்பினர்கள் 35000 பேர்.

5. ஜப்பானிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி

1922ல் நிறுவப்பட்ட இக்கட்சியில் சுமார் 300000 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர்.

ஜப்பானின் வெளியுறவுக் கொள்கை

நீண்டகாலமாக ஜப்பான் வெளி உலகத் தொடர்பின்றி தனித்து வாழ்ந்தது. 1853, 1854 ஆண்டுகளில் ஜப்பானுக்கு விஜயம் செய்த அமெரிக்க கடற்படைத் தளபதி கம்மோடர்

பெர்ரி வெளி உலகத் தொடர்பிற்கு ஜப்பானை வலுக்கட்டாயமாகத் திறந்து வைத்தார். இரு துறைமுகங்கள் திறந்துவிடப்பட்டன. அமெரிக்க தூதர் தங்குவதற்கு அனுமதியளிக்கப் பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து பிற நாட்டினரும் ஜப்பானுடன் உடன்படிக்கை செய்து கொள்ள விரைந்தனர். பெர்ரியின் வருகைக்கு பத்து ஆண்டுகளுக்குள் வெளிநாட்டு வணிகர்களும், தூதர்களும் ஜப்பானில் தங்கினர். அதன் காரணமாக ஜப்பானிய சமுதாயத்தில் பழமையாளர்கள், முற்போக்காளர்கள் என இரு பிரிவினர் தோன்றினர். இதில் முற்போக்காளர்கள் வெளி உலகத் தொடர்பை வரவேற்றபோது பழமையாளர்கள் அதனை எதிர்த்தனர். அச்சமயத்தில் புதிய பேரரசர் அரியணை ஏறியதால் முற்போக்காளர் வெற்றி பெற்றனர். ஜப்பானில் மெய்ஜி சகாப்தம் தொடங்கியது.

மெய்ஜி சகாப்தத்தில் கொரியாவில் ஜப்பானிய தலையீடு காரணமாக 1894ல் சீனாவுடன் போர் மூண்டது. அப்போரில் ஜப்பான் மகத்தான வெற்றி பெற்றது. 1895ல் கையெழுத்தான ஷிமனோசாகி உடன்படிக்கையின்படி ஜப்பான் பார்மோசா (தைவான்) தீவையும், லியோடுங் தீபகற்பத்தையும் பெற்றது. ஆனால் விரைவில் ரஷியா, ஜெர்மனி, பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளின் தலையீடு காரணமாக லியோடுங் தீபகற்பத்தை இழந்தது. விரைவில் அத் தீபகற்பத்தை ரஷியா 25 ஆண்டுகள் குத்தகைக்குப் பெற்றது. இதனால் ஆத்திரமடைந்த ஜப்பான் 1904-05ல் நடைபெற்ற போரில் ரஷியாவைப் பழி தீர்த்துக் கொண்டது. 1902ல் கையெழுத்தான ஆங்கிலோ-ஜப்பானிய உடன்படிக்கை, ரஷியா, சார்பில் பிரான்சு அப் போரில் ஈடுபடாதவாறு தடுத்துவிட்டது. இப்போர் ஜப்பானுக்கு பெரும் பொருளியியல் இழப்பை ஏற்படுத்தினாலும் அதன் செல்வாக்கு சர்வதேச அளவில் உயர்ந்தது. முதல் உலகப் போரில் இறங்கிய ஜப்பான் ஜெர்மனியின் தூரகிழக்கு பிரதேசங்களை அபகரித்துக் கொண்டது. போருக்குப் பின் நிறுவப்பட்ட பன்னாட்டுக் கழகத்தில் வல்லரசு அந்தஸ்துடன் இணைந்தது. 1931ல் மஞ்சூரியாவை ஆக்ரமித்தபின், அக்கழகத்திலிருந்து விலகியது. பின் ஜெர்மனி, இத்தாலி ஆகிய சர்வாதிகார நாடுகளுடன் இணைந்து ரோம் - பெர்லின் - டோக்கியோ அச்சதனை ஏற்படுத்தியது. அதன் காரணமாக இரண்டாம் உலகப் போரில் இறங்கி படுதோல்வியைச் சந்தித்தது.

மக் ஆர்தரின் நிர்வாக காலத்தில், சீனாவில் சம்யூனிஸ்டுகள் வெற்றி பெற்றாலும், தென் கொரியா மீது வட கொரியா ஆக்கிரமிப்புச் செய்ததாலும் கெடுபிடிப் போர் சூழல் தூரகிழக்கிற்கும் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. சீனா கைநழுவி விட்டதால் அமெரிக்கா, ஜப்பானை தக்க வைத்துக் கொள்ள திட்டமிட்ட முயற்சியில் இறங்கியது. அதன்படி ஜப்பானை தூர கிழக்கில் கம்யூனிசம் பரவவொட்டாது தடுக்கும் அரணாக மாற்ற முயன்றது. அதனால் ஜப்பான் முழுமையாக படைக்குறைப்புச் செய்யவில்லை. யோஷிடா அமைச்சரவை 75000 வீரர்களைக் கொண்ட படையை வைத்துக் கொள்ள மக் அர்தர் அனுமதித்தார்.

1952 ஏப்ரலில் அமெரிக்க ஆக்ரமிப்பு அகன்றது. 1951ல் சான்பிரான்சிஸ்கோவில் 26 நாடுகள் ஜப்பானுடன் அமைதி ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டன. அந்த அமைதி ஒப்பந்தத்தில் ஜப்பானைத் தண்டிக்கும் நிபந்தனைகள் எதுவும் இல்லை. முழு ஆட்சி உரிமை அளிக்கப் பட்டது. அதன்பின்முழு சுதந்திர நாடாக ஜப்பான் பன்னாட்டரசியல் அரங்கில் பங்கேற்றது. பிற நாட்டு தூதர்கள் ஜப்பானுக்கு வருகைபுரிந்தனர். ஜப்பானும் அந்நாடுகளோடு தூதரக உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டது. சான் பிரான்சிஸ்கோ அமைதி ஒப்பந்தத்தில் ரஷியாவும்

பிற கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளும் கையெழுத்திட்டாலும் தூதரக உறவுகளை உடனடியாக ஏற்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. தேசிய சீனாவும் கம்யூனிஸ்ட் சீனாவும் சான்பிரான்சிஸ்கோ அமைதி ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திடவில்லை. இந்தியா, பர்மா போன்ற நாடுகள் சான்பிரான்சிஸ்கோ அமைதி ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திடாவிட்டாலும் தனியே அமைதி ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டன.

அமைதி ஒப்பந்தம் கையெழுத்தான அன்று ஜப்பானும் அமெரிக்காவும் பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம் ஒன்றில் கையெழுத்திட்டன. இந்த ஒப்பந்தத்தின்படி அமெரிக்கா ஜப்பானில் படைகளை நிறுத்திக் கொள்ள அனுமதி அளித்தது. இவ்வாறு படைகளை நிறுத்தி வைத்துக் கொள்ளும் உரிமையை அமெரிக்கா இசைவு இன்றி பிற நாடுகளுக்கு ஜப்பான் அளிக்கக் கூடாது என்ற நிபந்தனை அந்த ஒப்பந்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

அமெரிக்கா ஜப்பானில் கோடிக்கணக்கான டாலர்களை செலவழித்தாலும், அமெரிக்கா பற்றிய கசப்புணர்வு ஜப்பானில் பரவியிருந்தது. தங்கள்மீது அமெரிக்கா அணுகுண்டு வீசியதை ஜப்பான் மறக்கவில்லை. போரின் போதும் ஜப்பானிய நகரங்கள் மீது குண்டு வீசி தொழிற்சாலைகளையும் வீடுகளையும் தரைமட்டமாக்கியதும் மனதை உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. சிறந்த நாட்டுப்பற்றாளர்களான ஜப்பானியர், தங்கள் நாட்டில் அன்னியர்கள் படை நிறுத்தி வைத்திருப்பதையும் அறவே விரும்பவில்லை. தங்களது பண்டைய பெருமைகளை மனதில் எண்ணி, இன்றைய பரிதாப நிலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து மனம் வெதும்பினர். சீனா கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சியின் கீழ் படை வலிமை மிக்க நாடாக எழுச்சியுற்றதைக் கண்ட ஜப்பானியர் தங்கள் நாட்டையும் படை வலிமை மிக்கதாக மாற்ற விழைந்ததில் வியப்பில்லை. அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவர் 1972ல் சீனாவிற்கு விஜயம் செய்தபோது சீனாவுடன் சமரசம் செய்து கொண்டதை குறிப்பாக பர்மோசா பற்றி அவர் அறிவித்ததை ஜப்பானியர் விரும்பவில்லை. அதன் விளைவாக ஜப்பானியப் பிரதமர் தனாக்கா அவ்வாண்டு செப்டம்பரில் பீகிங் விஜயம் செய்து சீனப் பிரதமர் செள என்லாயுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்தினார். பேச்சுவார்த்தையின் இறுதியில் வெளியிடப்பட்ட கூட்டறிக்கையில் விரைவில் இரு நாட்டினரும் தூதரகத் தொடர்பை புதுப்பிக்க வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் எனக் குறிப்பிட்டார். அமைதிப் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி அதற்கான ஒப்பந்தம் ஒன்றில் கையெழுத்திட வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்க ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. ஜப்பானிடமிருந்து போர் இழப்பீடு பெறவேண்டும் என்ற கோரிக்கையை சீனா கைவிட்டது. ஜப்பானும் சீன கம்யூனிஸ்ட் அரசை அங்கீகரித்தது.

ஜப்பானுக்கும் சோவியத் யூனியனுக்குமிடையிலான உறவு சுமுகமானதாயில்லை. இரண்டாம் உலகப்போரின் இறுதிக்கட்டத்தில் திடீரென ஜப்பான் மீது போர்ப் பிரகடனம் செய்து தாக்குதல் தொடுத்தது துரோகத்தனமானது என ஜப்பான் கருதியது. ரஷியர்கள்கூட 1904-05 போரில் ஜப்பானியரிடம் பெற்ற இழிவான தோல்வியை மறக்கவில்லை. அமெரிக்காவை தன் முதல் அரசியல் எதிரி என்று கருதிய சோவியத் யூனியன் அந்நாடு ஜப்பானில் படைகளை நிறுத்தி வைத்திருப்பதை சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. எனவே சோவியத் யூனியனின் ஜப்பானியக் கொள்கை, ஜப்பானில் உள்ள அமெரிக்க படைத் தளங்களை அகற்றுவது, அமெரிக்காவுடன் ஜப்பான் கொண்டிருந்த நெருக்கமான உறவை மாற்றுவது என்ற இரு நோக்கங்களாகக் கொண்டிருந்தது. கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளோடு

நடுநிலைக் கொள்கையைக் கடைபிடிக்க வேண்டும் என எதிர்பார்த்தது. குரில் தீவுகளையும், சகாலின் தீவுகளின் தென்பகுதியையும் ரஷியா எடுத்துக்கொண்டதால் தங்கள் மீன்பிடி திட்டங்கள் பறிபோய்விட்டதாக ஜப்பானியர் உணர்ந்தனர். ஜப்பானிய மீன்பிடி படகுகள் பலவற்றை ரஷியர்கள் கைப்பற்றி வைத்திருந்தனர்.

1956ல் சோவியத் யூனியன் ஜப்பானுடன் தூதரகத் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டது. ஆனால் அமைதி ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள ஜப்பான் மறுத்தது. குரில் தீவுகளின் தென் கோடித் தீவுகளான எட்ரோஃபு, குனாதிரி ஆகிய இரு தீவுகளையும் தன் நாட்டின் பிரிக்க முடியாத அங்கமாக ஜப்பான் கருதியது. ஆனால் அவற்றை ஜப்பானிடம் ஒப்படைக்க ரஷியா மறுத்துவந்தது. அதுமட்டுமின்றி போரின்போது ரஷியா கைது செய்த 10000க்கும் அதிகமான போர்க்கைதிகளை திரும்ப ஒப்படைக்க ரஷியா மறுத்தது.

ஆனால் சீனாவிற்கும் ரஷியாவிற்குமிடையில் எல்லைத் தகராறு காரணமாக பகைமை மூண்டதால் சோவியத் யூனியன் ஜப்பானுடன் நட்புறவு கொள்ள முயன்று வருகிறது. 1954ல் கம்யூனிஸ்ட் சீனா ஜப்பானில் தொழில் கண்காட்சி ஒன்றிற்கு ஏற்பாடு செய்து தனது அறிவியல், தொழிலியல் முன்னேற்றத்தை ஜப்பானியருக்கு எடுத்துக் காட்ட முயன்றது. உடனே ரஷிய முதல் துணைப் பிரதமர் மிகோயான் ஜப்பானுக்கு திடீர் விஜயம் செய்து ஜப்பானிய வர்த்தக தொழிலியல் நிபுணர்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். சைபீரியாவை தொழில்மயமாக்க ஜப்பானிய ஒத்துழைப்பை பெற அவர் விரும்பினார். 1956ல் ஐ.நா. சபையில் ஜப்பான் உறுப்பினராவதை ரஷியா ஆதரித்தது.

ஜப்பானின் பொருளியல் மீட்டும் தொழில் மயமாதலும்

மெய்ஜி மறுமலர்ச்சிக் காலத்திலிருந்து ஜப்பான் விரைவான ஒரு குறிப்பிடத்தக்க பொருளியியல் முன்னேற்றம் பெற்றுவந்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் பெரியதொரு தொழிலாதிக்கம் பெற்ற நாடாக ஏற்றம் பெற்றது. விளைநிலமும் மூலப்பொருளும் குறைவாக இருந்தாலும் மக்களின் தொழிற் நுட்பத் திறன் உழைப்பில் ஆர்வம் காரணமாக விரைவாக முன்னேறும் தொழிலியல் வளமும், மக்கள் வாழ்க்கைத் தரமும் வெகுவாய் உயர்ந்தது. அதே சமயத்தில் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் மத்தியில் மூன்று கோடியாக இருந்த மக்கள் தொகை இருபதாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் பத்துக் கோடியாக உயர்ந்தது.

தொழில் மயமாதல், நவீன வேளாண்முறை ஆகியவற்றையே ஜப்பானியப் பொருளாதாரம் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. மெய்ஜி சகாப்தத்தில் பெருமளவிலான தொழில்கள் நிறுவப்படுவதில் அரசு முக்கிய பங்கு வகித்தது. இரண்டாம் உலகப் போருக்கு முந்திய ஜப்பானியப் பொருளாதாரத்தில் தொழில் நிர்வாகத்தில் 'ஜைபட்சு' முறை கடைப் பிடிக்கப்பட்டது. பெருமளவிலான தொழில்களோடு சிறு தொழில் நிறுவனங்கள் பலவும் தோன்றி பொருட்கள் உற்பத்தி செய்து பன்னாட்டு சந்தையில் விற்பனை செய்தன. ஜப்பானிய பொருளாதார வளர்ச்சியில் வெளிநாட்டு வர்த்தகம் முக்கியமானதாகக் கருதப் பட்டது. ஆனால் இரண்டாம் உலகப் போர் ஜப்பானியப் பொருளாதாரத்தைப் பெருமளவில் சீரழித்து விட்டது. அத்தகைய சீரழிவிற்குப் பின்னரும் ஜப்பானின் பொருளாதாரம் சீரமைக்கப் பெற்று முன்னேற்றம் பெறத் தொடங்கியது. உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு வாணிபம் போக்குவரவு துறையின் வளர்ச்சி, செய்தித் தொடர்பு வசதிகள் போருக்குப்

பின்னர் அதிகரித்ததால் ஜப்பான் தொழில் உற்பத்தியில் முன்னணி நாடுகளுள் ஒன்றாக மாறி வருகிறது.

பொருளியல் மீட்பிற்கு ஏதுவான சூழ்நிலைகள்

ஜப்பானின் பொருளியல் மீட்பிற்கு கீழ்க்கண்ட காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. அடிப்படையில் ஜப்பானியத் திறமை, அனுபவம் கடின உழைப்பில் ஈடுபாடு ஆகிய தனித்திறன்கள், குறுகிய காலத்தில் சீர்குலைந்த பொருளாதாரத்தை சீரமைக்க பெருமளவில் உதவின. 1945க்கு பின்னர் உலகம் இரு முகாம்களாகப் பிரிந்த நிலையில் அமெரிக்கா ஜப்பானுக்கு பொருளியல், நிதி, ராணுவ உதவி அளிக்க முன்வந்தது. நட்பு மற்றும் பகை நாடுகளாலும் கம்யூனிச வலையில் சிக்கி விடக்கூடாது என்ற முன்னெச்சரிக்கை நோக்கமே அமெரிக்காவை இவ்வாறு உதவி புரியத் தூண்டியது. இரு வல்லரசுகளின் கோட்பாட்டு மோதல்களின் விளைவாக 1950ல் கொரியப் போர் தொடங்கியது. ஐ.நா. படைகளின் செயல்பாட்டு மையமாக ஜப்பான் விளங்கியது. அதனால், போர் நடவடிக்கைகளில் பங்கு பெறாமலே அமெரிக்காவின் போர்த் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து அதன் மூலம் ஏராளமான டாலர்களைப் பெற்றது. இந்த டாலர் மூலதனம் ஜப்பானின் தொழில் சீரமைப்பு விரைவாக நடைபெற உதவியது. கொரியாப் போர் உச்சகட்டத்திலிருந்த 1953 ஆம் ஆண்டில் மட்டும், இந்த சேவைகளுக்காகவும், உற்பத்திகளுக்காகவும் ஜப்பான் 594.6 மில்லியன் டாலர் பெற்றது. அதன் பின் இத்தொகை குறைந்தாலும் ஆண்டொன்றிற்கு சராசரியாக 320 மில்லியன் டாலர் வருவாய் பெற்றது.

தனியார் மூலதனங்களை ஊக்குவித்தல் போன்ற தாராள தேசிய நிதிக் கொள்கைகளும் பொருளியல் முன்னேற்றத்தை விரைவுபடுத்தின. மேற்கத்திய உலகில் புதிய சந்தைகளை ஆக்கிரமித்ததோடு ஆசியாவிலும் கம்யூனிஸ்ட் அல்லாத நாடுகளில் பழைய வர்த்தகத் தொடர்பை புதுப்பித்தது. 1955ல் பர்மாவின் போர் இழப்பீடுகளை சரி செய்ததன் மூலம் அந்நாட்டுடனான வாணிபம் புதுப்பிக்கப்பட்டது. இதுபோன்று பிற தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளிலும் புதிய சந்தைகளை அமைத்தது. அதே சமயத்தில் அரசு, மக்கள் தொகை பெருக்கத்தை கட்டுப்படுத்த நீண்டகாலத் திட்டமொன்றை விரைந்து செயல்படுத்தியது. 1940ல் இயற்றப்பட்ட சட்டத்தின்படி கருக்கலைப்பும் பிறப்பு கட்டுப்பாடும் வலியுறுத்தப் பட்டன. அதன் விளைவாக மக்கள் தொகை பெருக்கம் ஒரு சதவீதமாகக் குறைந்தது. இது உலகின் மிகக் குறைந்த மக்கள் தொகை பெருக்க சதவீதமாகக் கருதப்பட்டது. புதிய அரசியலமைப்பு மீண்டும் ஜப்பான் ராணுவ மயமாக்குதலை தடை செய்தது. பெரியதொரு ராணுவத்தை கட்டிக் காக்கும் பளுவும் செலவும் குறைந்தது. குண்டு வீச்சால் பாழடைந்த பழைய தொழிற்சாலைகள் புதிய தொழில் நுட்பங்களைக் கொண்ட தொழிற்சாலைகளாகப் புதுப்பிக்கப்பட்டன. இது ஜப்பானிய மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பளித்தது. போருக்குப்பின் உலகில் தாராளமய வர்த்தகக் கொள்கைகள் பின்பற்றப்பட்டதும் ஜப்பான் ஏற்றுமதித் தொழிற் வளர்ச்சிக்கு காரணமாக அமைந்தது.

வேளாண்மை

போர்ப் படை வீரர்கள் பலர் வீட்டிற்குனுப்பப்பட்டதால் வேளாண் பொருளாதாரம் விரைவில் சீரமைக்கப்பட்டது. ஆக்கிரமிப்பு காலத்தில் புகுத்தப்பட்ட நிலச் சீர்த்திருத்தம் வேளாண் உற்பத்திக்கு பெருமளவில் உதவியது. உணவுப் பொருட்களின் தேவை

அதிகரித்ததால் தீவிர சாகுபடி முறைகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. அதனால் 1954ல் வேளாண் உற்பத்தி தேசிய வருவாயில் 16.5 சதவீதமாக இருந்தது. போர்க்காலத்தில் காடுகள் பெருமளவில் அழிக்கப்பட்டுவிட்டதால் காடு வளர்க்கும் பணி தீவிரப்படுத்தப் பட்டது.

மீன்பிடி தொழில்

ஜப்பானியர்கள் இறைச்சியை விட மீனைப் பிரியமாக உண்பதால் மீன்பிடி தொழில் நவீனப்படுத்தப்பட்டது. பொதுவில் விவசாயிகளுக்கு இது ஒரு பக்க தொழிலாகவே வளர்ந்து வந்தது. 1954ல் ஜப்பானில் 236000 மீன்பிடி குடும்பங்கள் இருந்தன. இவற்றுள் 34000 தான் மீன்பிடி வருவாயை மட்டும் நம்பி வாழும் குடும்பங்களாகும். கரையோர மீன்பிடித்தலோடு ஆழ்கடல் மீன்பிடித்தலும் நடைபெற்றது. ஆனால் சீனா, கொரியா, ரஷியா நாடுகள் ஜப்பான் மீன்பிடி படகுகள் தங்கள் கடல் பகுதிக்கு வருவதைத் தடை செய்தன. எனினும் உலகிலே மிக அதிக அளவில் மீன்களைப் பிடிக்கும் நாடு ஜப்பான் தான். 1955ல் ஜப்பானின் மீன்படி வருவாய் தேசிய வருவாயில் 2.6 சதவீதமாக இருந்தது. அந்த ஆண்டில் 4912000 மெட்ரிக் டன் மீன் பிடித்தது. இது சீனாவை விட இரு மடங்கு அதிகம். ஜப்பானில் 385000 மீன் பிடி படகுகள் இருந்தன. உலகின் மொத்த மீன் பிடிப்பில் ஜப்பானியர் பங்கு 18 சதவீதமாகும்.

சக்தி சாதனம்

தொழில் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையானது மின்சாரம். 1945ல் 10 மில்லியன் கிலோவாட் உற்பத்தி செய்த ஜப்பான் 1956ல் 73 மில்லியன் உற்பத்தி செய்தது. இவற்றுள் 52 மில்லியன் கிலோவாட் நீர்மின் உற்பத்தி சார்ந்தது. ஜப்பானில் நிலக்கரி போன்ற சக்தி சாதனங்கள் குறைவாக இருப்பதால் விரைந்தோடும் ஆறுகளின் நீர்வளத்தைத் தேக்கி நீர் மின் உற்பத்தி செய்யும் முறை வளர்ச்சி பெற்று வருகிறது. அத்துடன் அணு சக்தியை பயன்படுத்தி மின்சாரம் உற்பத்தி செய்யும் முறையும் பின்பற்றப்படுகிறது. அதற்காக அமெரிக்காவி் லிருந்தும் இங்கிலாந்திருந்தும் யந்திரங்கள் வாங்கப்பட்டுள்ளன.

துணி உற்பத்தி

போருக்குப் பின் உலகில் பின் தங்கிய நாடுகள் கூட நூற்பு மற்றும் நெய்தல் ஆலை களை நிறுவி வருவதால் துணி ஏற்றுமதி குறைந்தது. 1935ல் ஜப்பானின் ஏற்றுமதி வரக்கத்தில் 15.5 சதவீதமாக இருந்த துணி ஏற்றுமதி 1957ல் 1.5 சதவீதமாக குறைந்தது. அதனை ஈடுகட்ட செயற்கை நூல் இழை உற்பத்தியை அதிகரிக்க நடவடிக்கை எடுக்கப் பட்டு வருகிறது.

ரசாயனத் தொழில்

கனமற்ற தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்த ஜப்பான் கனரகத் தொழிலுற்பத்தியிலும் ஈடுபடத் தொடங்கியது. பெரிய யந்திரங்கள், வாகனங்கள் ஆகியவற்றை உற்பத்தி செய்தது. பின்னர் தொழிலுற்பத்திக்குத் தேவையான ரசாயனப் பொருட்களையும் உற்பத்தி செய்தது. நிலக்கரி, தாரிலிருந்து தயாரிக்கப்படும் சாயப் பொருட்கள் உற்பத்தியில் உலகில் ஐந்தாவது இடத்தை வகிக்கின்றது. மற்றும் வார்னிஷ் வண்ணங்கள் தயாரிப்பு மும்மடங்கு உயர்ந்தது.

இரும்பு எஃகு தயாரிப்பு

எஃகு உற்பத்தியில் ஜப்பான் உலகில் ஐந்தாவது இடம் வகிக்கிறது. ஆனால் பிற வகை இரும்பும் நிலக்கரியும் இறக்குமதி செய்யப்பட வேண்டிய நிலையில் உள்ளது. ஆனால் ஜப்பானில் குறைந்த தொழிலாதியம் வழங்கப்படுவதால் எஃகு உற்பத்திச் செலவு பிற நாடுகளை விட குறைவாகவே உள்ளது.

கப்பல் கட்டுதல்

போருக்குப்பின் ஜப்பானில் கப்பல் கட்டும் தொழில் அமோக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. போருக்கு முன் ஜப்பான் கப்பல் உற்பத்தியில் மூன்றாவது பெரிய நாடாக இருந்தது. போர்க்காலத்தில் 8,40,000 டன் எடையுள்ள கப்பல்களை இழந்தது. 1949ல் ஜப்பானில் கப்பல் கட்டுதல் புத்துயிர் பெற்றது. 1958ல் உலகில் வேறு எந்த நாடுகளையும் விட அதிக அளவு எடை கப்பல்களை உற்பத்தி செய்கிறது. தற்போது வணிகக் கப்பல்களில் ஜப்பான் உலகில் ஆறாவது இடத்தை வகிக்கிறது. போருக்கு முன் ஜப்பானிலிருந்த கப்பல்களில் எழுபது சதவீதம் தற்போது உள்ளது. விரைவாகவும் மலிவாகவும் தரமாகவும் கப்பல்கள் கட்டப்படுவதால் உலகின் பலநாடுகள் ஜப்பான் கப்பல்களை வாங்க ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். 1956 ஜப்பானிய கப்பல்களில் நடைபெறும் வாணிபம் மொத்த அளவில் 47.4 சதவீதமாக உள்ளது.

பிற தொழில்கள்

புகைப்படக் கருவி, கண் கண்ணாடி உற்பத்தியும் அதிகரித்துள்ளது. உற்பத்திப் பொருட்களின் தரமும் பிறநாடுகளை மிஞ்சாவிட்டாலும் அவற்றிற்கு சமமாக உள்ளது. மற்றும் வானொலி, தொலைக்காட்சி பெட்டிகள் அதிக அளவில் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. திரைப்படத் தொழிலில் ஜப்பான் முன்னணி நாடுகளுள் ஒன்றாக விளங்குகிறது.

ஜப்பானிய மக்களின் வாழ்க்கைத் தரமும் பலமடங்கு உயர்ந்துள்ளது. பால் மற்றும் பால்படும் பொருட்கள், இறைச்சி ஆகியவை அன்றாட உணவுப் பொருட்களாகி விடுகின்றன. அனைத்து பருவகாலங்களுக்கும் தகுந்தாற் போன்று மாற்று ஆடைகள் அணிகின்றனர். சாலைகளில் இரு சக்கர வாகனங்களும் நான்கு சக்கர வாகனங்களும் நிரம்பி வழிகின்றன. தனியார் வாகனங்கள் பயன்படுத்துவது அதிகரித்துள்ளது. கல்வி கற்போரின் எண்ணிக்கை அதிகரித்ததோடு கல்வியின் தரமும் அதிகரித்துள்ளது. ஜனநாயக அரசியல் நிறுவனங்கள் வளர்வதற்கான அடிப்படைகள் உறுதியாகப் போடப்பட்டுள்ளன. சமுதாயத்தில் உயர் மட்டத்தில் பாரம்பரிய பிரபுத்வ முறையும், இராணுவ பாரம்பரியமும் மறைந்து போயின. அடிமட்டத்தில் தனியார் வாய்ப்புகளை அதிகரிப்பதற்கான அடிப்படையும் போடப்பட்டுள்ளன. மீண்டும் இராணுவ ஆதிக்கமிகு வல்லாட்சி வருவதற்கு வாய்ப்பு இல்லாத அளவிற்கு ஜனநாயகப் பண்புகள் வேருன்றியுள்ளன.

சுருங்கக்கூறின் ஆக்கிரமிப்பு காலத்தில் புதியதொரு சமுதாயத்திற்கும் அரசியலுக்கும் உறுதியான அடிப்படைகள் போடப்பட்டு விட்டன. அதன் காரணமாக ஜப்பானிடம் பொருளாதார வளர்ச்சி “ஜப்பானின் அற்புதம்” என்று வியந்து போற்றும் அளவிற்கு நடைபெற்றுள்ளது.

பொதுவுடைமைச் சீனாவின் வெளிநாட்டு உறவு

ஜான் ஹே (John Hay) என்பவர் 'உலகின் அமைதி சீனாவில் தான் அடங்கியுள்ளது. யாரொருவர் சீனாவைப் புரிந்து கொள்கிறார்களோ அவர்களிடம் வரக்கூடிய ஐந்து நூற்றாண்டுகளுக்கான உலக அரசியலின் திறவுகோல் இருக்கும்' என்று கூறுகின்றார். 1949-லிருந்து பொதுவுடைமை சீனாவின் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளை உற்றுநோக்கின் இக்கூற்றின் நன்மை நன்கு புலனாகும்.

பொதுவுடைமைச் சீனாவின் வெளியுறவுக்கொள்கையின் முதல்கட்டத்தில் புரட்சித் தத்துவங்களைப் பரப்பும் முறைகளைக் காணலாம். முதலாவதாக, பொதுவுடைமை நாடுகளுடன் குறிப்பாக ரஷியாவுடன் இணைந்து செயல்படுதல், இரண்டாவதாக, பொதுவுடைமையற்ற ஏனைய ஆதிக்கக் கொள்கையுடைய நாடுகளை எதிர்த்தல், மூன்றாவதாக, இன்னமும் விடுதலையடையாமல் அந்நியர் ஆட்சியில் கட்டுண்டு கிடக்கும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் விடுதலைக்குப் பாடுபடுதல் ஆகும்.

மேற்கண்ட கொள்கைகள் யாவும், சீனா பொதுவுடைமை அரசின் ஆட்சியின் தொடக்க காலத்தில் மேற்கொண்டவையாகும். ஆனால் காலப்போக்கில், பன்னாட்டு அரசியல் அரங்கில் நடைபெறும் 'வினோதமான' அரசியல் மாற்றங்களுக்கேற்ப, தன்னுடைய கொள்கையையும் மாற்றிக் கொண்டு 'அமைதியாக இணைந்து வாழ்தலே சாலச் சிறந்தது' என்ற கொள்கையினை இன்றைய நிலையில் கடைப்பிடித்து வரும் பொதுவுடைமைச் சீனா அயல்நாடுகளுடன் எவ்வாறு நட்புறவு மேற்கொண்டுள்ளது என்பதனை ஈண்டு காண்போம்.

சீனாவில் 1949 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் முதல் நாள் பொதுவுடைமை அரசு ஆட்சிப் பொறுப்பு ஏற்றவுடன் தம்முடைய அரசினை அங்கீகரிக்கும்படி பல வெளிநாடுகளையும் கேட்டுக்கொண்டது. சீன அரசின் வேண்டுகோளுக்குச் செவிசாய்த்து 1949 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் இரண்டாம் நாள் ரஷ்யா சீனப் பொதுவுடைமை அரசினை அங்கீகரித்தது. அதனைத் தொடர்ந்து 1950 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி திங்களில் சீன ரஷிய நட்புறவுமற்றும் பரஸ்பர உதவி உடன்பாடு' (Sino-Soviet Treaty of Friendship and Mutual Assistance) தனை அவ்விருநாடுகளும் மேற்கொண்டன. அதன்படி ரஷ்யா சீனாவில் தாம் இதுகாறும் பெற்றிருந்த நிலவுடைமைகள், இருப்புப் பாதை உரிமை ஆகியவற்றையெல்லாம் விட்டுக் கொடுத்தது. போர்ட் ஆர்தர், டேரியன் பகுதி ஆகிய இடங்களிலிருந்து தம்முடைய படைகளைத் திரும்ப அழைத்துக் கொண்டது. ஐக்கிய நாட்டு சபையிலும் சீனாவின் நலன்களுக்காக தம்மால் இயன்றவரையிலும் போராடியது. சீனாவின் பொருளாதார முன்னேற்றங்களுக்காகவும் சமுதாய நலன்களுக்காகவும் ரஷ்யா பேருதவி புரிந்தது. இக்காரணங்களால்தான் பொதுவுடைமைச் சீனாவிற்கும் ரஷ்யாவிற்கும் 1949 இலிருந்து 1960 வரையிலும் நிலவி வந்த நட்புறவினைப் பற்றிக் கூறும்போது "தேன் நிலவு" என்று வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர்.

மேற்கூறப்பட்ட காலம் இரு நாடுகளுக்கும் மிடையே ஒற்றுமையுணர்வையும், நட்புறவையும் வளர்த்த போதிலும், 1955- ஆம் ஆண்டிலிருந்தே இரு நாடுகளின் உறவுகளில் பிளவுகள் தோன்றலாயின. 1953 ஆம் ஆண்டில் ஸ்டாலினின் மரணத்திற்குப் பின் ஏற்பட்ட பொதுவுடைமை கட்சியின் பதவிப் போட்டியில் குருஷ்சேவ் வெற்றி அடைந்தார். அவர்

பதவிக்கு வந்த நாளிலிருந்து சீனாவிற்கும் ரஷ்யாவிற்கும் இதுகாறும் இருந்து வந்த நட்புறவு மறையத் தொடங்கியது. குருஷ்சேவ் பொதுவுடைமை நாடுகளுக்கும் ஏகாதிபத்திய நாடுகளுக்குமிடையே நல்லுறவு ஏற்படுதல் அவசியமெனக் கருதியதும் இருநாடுகளுக்கு மிடையே பகைமையுணர்வு தோன்ற காரணமாயிருந்ததெனலாம். இக்கொள்கையை சீனா முழுதும் வெறுத்தது. 1956 பிப்ரவரி திங்களில் நடைபெற்ற ரஷ்யப் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் இருபதாவது மாநாட்டில் குருஷ்சேவ் மாசேதுங்கின் கோட்பாடுகளைக் கடுமையாகச் சாடினார். இருப்பினும் மாசேதுங் உள்நாட்டுச் சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதில் கவனம் செலுத்தியதோடு, ரஷ்யாவின் ஆதரவையும் பெற்றுக்கொண்டிருந்ததால் அமைதியைக் கடைப்பிடித்தார். ஆனால் சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் மாசேதுங் குருஷ் ஷேவின் கொள்கைகளை அறவே வெறுக்க ஆரம்பித்தார். முதலாளித்துவ வர்க்கத்தை அறவே அழிக்க விரும்பிய மாசேதுங்கிற்கும் சீனர்களுக்கும் ரஷ்ய மக்களின் போக்கு ஒரு விந்தையாக இருந்தது. 1961-ல் குருஷ்ஷேவ் சீனப்பொதுவுடைமை அரசாங்கத்திடமிருந்து உதவி பெற்று வந்த அல்பேனியா பொதுவுடைமைக் கட்சியினை கடுமையாகச் சாடினார். 1962ல் சீனாவும் கியூபா நெருக்கடி (Cuban Crisis) நேரத்தில் குருஷ்ஷேவின் செயல்களை வன்மையாகக் கண்டனம் செய்தது. ரஷ்யா இந்தியாவுடன் நல்லுறவு கொண்டிருப்பதையும் சீனா விரும்பவில்லை. மேற்கண்ட காரணங்களால் நட்பு பகையாக மாறுவதைக் கண்ட ரஷ்யா இதுகாறும் சீனாவிற்கு புரிந்து வந்த உதவி மற்றும் சலுகைகளை அறவே நிறுத்திக் கொண்டது. இந்நிலையில் 1964ல் கோசிஜின் பதவிக்கு வந்தார். அவர் ரஷ்ய பொதுவுடைமைக் கட்சியின் தலைமை அதிகாரியாக வந்ததிலிருந்து, சீனாவுடன் நட்புறவு மேற்கொள்ள எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளெல்லாம் பயனளிக்காமற் போயின. மேலும் இந்தியாவும் ரஷியாவும் மேற்கொண்ட நட்புறவு உடன்படிக்கை சீனாவிற்கும் ரஷ்யாவிற்கும் இடையே நிலவிவந்த பகைமையை மேலும் வளர்த்தது. இருநாடுகளும் பொதுவுடைமைக் கொள்கையைச் சார்ந்திருந்த போதிலும், எல்லைத் தகராறு காரணமாகவும் மற்றும் பலவற்றாலும் நட்புறவோடு இல்லாமல் ஒருவரை மற்றொருவர் எந்நேரமும் எதிரியாகக் கருதுமாறு உள்ளதொரு சூழ்நிலையில் உள்ளனர்.

மேற்கு நாடுகளை ஆதிக்க வெறி கொண்டவை என்று கண்டனம் செய்யும் சீனா அந்நாடுகளின் தலைமையாக விளங்கும் அமெரிக்காவோடு கொண்டிருக்கும் நட்புறவை தெரிந்து கொள்வது மிகவும் அவசியம். 1842-ல் முடிவடைந்த முதலாம் அபினிப் போரிலிருந்து, 1949 வரையில், அமெரிக்கா தூரகிழக்கு நாடுகளின் மையமாக விளங்கிய சீனாவுடன் சுமுகமான முறையில் இருந்து வந்தது. தேவைப்பட்ட போதெல்லாம் சீன நாட்டின் விவகாரங்களில் கவனஞ்செலுத்தி, மற்ற வல்லரசு நாடுகள், சீனாவைத் தங்களுக்குள் பங்கிட்டுக் கொள்ளாவண்ணம் தடுத்து வந்தது. ஆனால் 1949ல் பொதுவுடைமை அரசு சீனாவில் பதவியேற்றவுடன் சீன அமெரிக்கா நட்புறவில் சிக்கல்கள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. இதற்கு பல காரணங்கள் உள்ளன. பொதுவுடைமை அரசுக்கு அஞ்சியும், நாட்டில் பல ஆண்டு காலமாக நடந்த பதவிப் போட்டியில் தேசியக் கட்சி தோற்றமையினாலும் சியாங்கேஷேக், பார்மோசாவிற்கு தப்பி ஓடினார். பொதுவுடைமையினர் பார்மோசாவைக் கைப்பற்றிய போதிலும், அமெரிக்க அரசாங்கம் அவருக்குக் கொடுத்த உதவியின் காரணத்தால் பொதுவுடைமைச் சீனா, அமெரிக்காவுடன் நட்புறவு கொள்ள மறுத்தது. அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவர் ஏழாவது போர்க்கப்பலை பார்மோசாவில் நிறுத்தி வைத்ததால் 1950 ஜூலைத்திங்களில் பார்மோசாவைத் தாக்கலாம் என்று திட்டமிட்டு வைத்திருந்த பொதுவுடைமைக் கட்சியினர் அமெரிக்காவை தமது முதல் எதிரி என்று

எண்ணினர். இதன் பின்னரும் பொதுவுடைமையினர் சியாங்கே ஷேக்கையும் அவரது ஆதரவாளர்களையும் பார்மோசாவிலிருந்து அகற்ற மேற்கொண்ட முயற்சிகளானதும், அமெரிக்காவின் தலையீட்டினால் பலனளிக்காமற் போயின. சீனப்பிரதம அமைச்சர் சூயென்லாய் பார்மோசாவை எப்படியும் தாக்கி பொதுவுடைமைச் சீனாவின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தே தீருவோம் என்று கூறியதும் வெறும் சொல்லளவிலேயே நின்றது. இதற்கிடையில் அமெரிக்க அரசாங்கம், பார்மோசாவிலிருந்து ஆட்சி புரிந்து வந்த சியாங்கே ஷேக் அரசாங்கத்துடன் ஓர் உடன்பாடு மேற்கொண்டது. அமெரிக்காவின் இச்செய்கை பொதுவுடைமைச் சீனாவின் ஆத்திரத்தை மேலும் தூண்டியது.

1950-ல் ஏற்பட்ட கொரியாப் போரில், வடகொரியாவும் தென் கொரியாவும் மற்ற வல்லரசுகளால் உதவியளிக்கப்பட்டு வந்தன. அமெரிக்கா வடகொரியாவை ஆதரித்து, உதவியளித்தது. ஆனால் பொதுவுடைமைச் சீனா தென்கொரியாவை ஆதரித்தது. ஐக்கிய நாட்டுசபையும் வட கொரியாதான் கொரியப் போர் மூள்வதற்குக் காரணம் என்று குற்றம் சாட்டியது. கொரியப் போரில் அமெரிக்கா தென்கொரியாவை ஆதரித்தும் மற்றும் வடகொரியாவிற்கு எதிராக செயல்கள் புரிந்தமையும், சீன, அமெரிக்க நட்புறவை மேலும் பாதித்தது, பகைமையை அதிகரிக்க வழிவகுத்தது.

1962-ல் நடைபெற்ற சீன- இந்தியபோரில், பொதுவுடைமைச் சீனாவின் ஆக்கிரமிப்புச் செயல்களை அமெரிக்கா கண்டனம் செய்தது. இந்திய அரசாங்கமும் அமெரிக்க அரசாங்கத்திடம் உதவி கோரியது. அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவர் கென்னடியும் பொதுவுடைமைச் சீனாவிற்கெதிராக இந்தியாவிற்கு பல வகையிலும் உதவிகள் செய்தார். 1962 நவம்பர் திங்களில் சீனா போர் நிறுத்தம் மேற்கொள்வதற்கு அமெரிக்கா காரண மாயிருந்ததென்றாலும் மிகையாகாது. இவற்றாலும் சீன அமெரிக்க உறவுகளில் விரிசல்கள் தோன்றலாயின.

மேலும் வியட்நாம் போரின்போது வடவியட்நாம் பொதுவுடைமைச் சீனாவால் ஆதரிக்கப்பட்டது. அதற்கெதிராக அமெரிக்கா தென்வியட்நாம் நாட்டை ஆதரித்தது. வியட்நாம் போரில் அமெரிக்காவின் கொள்கை பொதுவுடைமைச் சீனாவால் வன்மையாகக் கண்டனம் செய்யப்பட்டது. அத்தோடல்லாமல் பொதுவுடைமைச் சீனா ஐக்கிய நாடுகளின் சபையில் அங்கத்தினராகும் வாய்ப்பை அமெரிக்கா இருபது வருடங்களாக தடைசெய்து வந்தது. 1971 அக்டோபர் திங்களில்தான் பொதுவுடைமைச் சீனா ஐக்கிய நாடுகளின் சபையில் உறுப் பினராக முடிந்தது. பார்மோசா உறுப்பினராக விளங்கும் தகுதியை இழந்தது 1970லிருந்து சீன- அமெரிக்கா நட்புறவில் பல வியத்தகு மாற்றங்கள்தோன்றின. 1971-ல் அமெரிக்கா வெளிநாட்டு காரியதரிசியாக இருந்து டாக்டர் கிஸ்ஸிங்கர் எவரும் அறியாத வண்ணம் பொதுவுடைமைச் சீனாவின் தலைநகர் பீகிங் சென்றார். அதனைத் தொடர்ந்து அமெரிக்கா பின்பற்றிய பின்பாங் அரசியல் வெல்திறன் முறையினாலும், 1972 பிப்ரவரித் திங்களில் அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவரான நிக்சனின் பயணத்தினாலும், அதன் பின்னர் ஏற்பட்ட அமெரிக்க சீன ஒப்பந்தங்களாலும் அதுகாறும் இருந்துவந்த காழ்ப்புணர்வும், பகைமையும் மறைந்து நட்புறவு ஏற்படுகின்ற நிலை வந்துள்ளது. பீகிங் நகரில் நிக்சன் கூறிய "எனது ஒரு வார சீன விஜயம் பன்னாட்டு அரசியலிலே பல்வேறு மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது." என்னும் கூற்று அமெரிக்க சீன நட்புறவை மட்டும் வலுப்படுத்திய தோடல்லாமல் ஆசியாவிலும், மற்றும் உலகம் முழுவதும் அமைதி நிலவுவதற்கு வழி வகுத்ததெனலாம்.

சீனாவிற்கும் இந்தியாவிற்கும் நீண்ட காலமாக வரலாற்றில் காணப்பட்டு வந்த நட்புறவு கொரியப் போரின்போது பொதுவுடைமைச் சீனாவிற்கெதிராக இந்தியா செயல்கள் மேற்கொண்டமையால் நலிவடையத் தொடங்கி, இருநாடுகளும் ஒன்றையொன்று பகைமையாகக் கருதும் வண்ணம் கொண்டு சென்றது. கொரியப் போருக்குப் பின்னர் திபெத் நாட்டின் விவகாரங்களில் சீனா தலையிட்டதன் காரணத்தால் சீன - இந்திய நட்புறவில் மேலும் விரிசல்கள் தோன்றலாயின. 1951-ல் திபெத்தில் பொதுவுடைமைச் சீனாவின் அதிகாரத்தையும், ஆதிக்கத்தையும் இந்தியா அங்கீகரித்தது. இதன் பின்னர் இருநாடுகளும், 1954-ல் ஓர் நட்புறவு உடன்படிக்கையை மேற்கொண்டது. வரலாற்று புகழ்மிக்க இவ்வுடன்படிக்கையில் பொதுவுடைமைச் சீனாவின் பிரதம அமைச்சரான சூயென்லாயும், இந்தியாவின் பிரதம அமைச்சரான நேருவும் கையெழுத்திட்டனர். 'பஞ்ச சீலக் கொள்கை' என்றழைக்கப்படும் இவ்வுடன்படிக்கை ஐந்து கொள்கைகளை கொண்டது. இதன் விளைவாக இரு நாடுகளுக்கும் இடையே அமைதி நிலவுவதற்கும், ஒரு நாடு மற்றொரு நாட்டின் உள் விவகாரங்களில் வீணாகத் தலையிடாமல் இருப்பதற்கும் வழி வகுத்தது. ஆனால் 1955-ல் நடந்த பாண்டுங் மாநாட்டிற்குப்பின் இந்திய சீன நல்லுறவு வெகு காலம் நீடிக்கவில்லை. 1959-ல் லடாக் என்னும் இந்தியப் பகுதி வழியாக சிக்கியாங்கிலிருந்து மேற்கு திபெத்திலுள்ள கார்டோக் பகுதி வரையிலும் ஒரு நிரந்தரச் சாலையை சீனா அமைத்தது. 1959-ல் எல்லையிலிருந்து காவல் நிலையத்தைத் தாக்கியது. 1962 அக்டோபர் திங்களில் இரு நாடுகளுக்கும் இடையில் நேரடி மோதல்கள் ஏற்பட்டன. போர் முடிந்தபின்னரும் சீனா இந்திய எதிர்ப்புப் பிரச்சாரங்களைத் தொடர்ந்து நடத்தி வந்தது. பின்னர் காஷ்மீர் சிக்கலில் தலையிட்டும் 1965-ல் இந்தோ பாகிஸ்தான் போரில் பாகிஸ்தானை ஆதரித்தும் சீனா இந்தியாவுடன் பகைமையை வளர்த்துக் கொண்டது. 1967-ல் சீனா 'நாதுலா மற்றும் ஷோல ஆகிய இந்தியப் பகுதிகளில் படையெடுத்தது. ஆனால் பின்வாங்கியது. 1975க்குப் பின்னர் சீனா இந்தியாவிற்கு எதிரான கருத்துக்களை ஓரளவிற்கு மாற்றிக்கொண்டுள்ளது எனலாம். அண்மையில் (ஜூன் 1981) சீன வெளிநாட்டு அமைச்சர் இந்தியாவிற்கு வருகை புரிந்த காரணத்தால் இதுகாறும் இரு நாடுகளுக்கிடையே நிலவி வந்த காழ்ப்புணர்ச்சியும், கருத்து வேறுபாடும் ஓரளவிற்கு சுமுகமான நிலைக்கு வந்துள்ளது எனலாம். இரு நாடுகளுக்கும் இடையே அமைதி ஏற்பட்டு பிரச்சனைகளுக்கு முடிவு ஏற்பட்டால் அது ஆசியக் கண்டத்திற்கு மட்டுமல்லாமல் உலகிலேயே அமைதி நிலவுவதற்கு வழி ஏற்படும்.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. போருக்குப் பின் ஜப்பானில் ஏற்பட்ட பொருளியல் வளர்ச்சி பற்றி கட்டுரை வரைக.
2. பொதுவுடைமைச் சீனாவின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையைப் பற்றி கட்டுரை வரைக.

MODEL QUESTION PAPER
M.A. DEGREE EXAMINATION
SECOND YEAR
HISTORY OF CHINA AND JAPAN SINCE 1840

Time : Three hours

Maximum 100 marks

Answer any FIVE questions
All questions carry equal marks.

1. முதல் அபினிப் போருக்கான காரணங்களையும் அதன் விளைவுகளையும் ஆராய்க.
Discuss the causes and results of the First Opium War.
2. தைப்பிங் கிளர்ச்சியின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தினை விவரி
Describe the historical importance of Taiping Rebellion.
3. நூறு நாட்கள் சீர்திருத்தத்தினைச் சுருக்கமாக விவரி. அதன் தோல்விக்குரிய காரணங்களைத் தருக.
Describe briefly the Hundred Days reform. Give reasons for its failure.
4. சன்யாட் சென் சீனாவிற்கு செய்த தொண்டுகளை மதிப்பிடுக
Evaluate the services of Sunyatsen to China
5. மாசேதுங் சீனாவுக்காற்றிய தொண்டினை மதிப்பிடுக
Estimate the services of Mao Tse Tung to China.
6. முதல் உலகப் போரினால் சீனாவில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களை விவரி.
Describe the impact of the first world war on China.
7. 1889 ஆம் ஆண்டு மெய்ஜி அரசியலமைப்பின் சிறப்பியல்புகளை ஆராய்க.
Examine the salient features of the Meiji constitution of 1889.
8. 1894-95ல் நிகழ்ந்த முதல் சீன ஜப்பானியப் போருக்கான காரணங்களையும் விளைவுகளையும் விவாதிக்கவும்.
Discuss the causes and results of the First Sino Japanese war of 1894-95
9. 1904-05 ரஷ்ய ஜப்பானியப் போர் ஏன் மூண்டது? போர்ட்ஸ்மௌத் உடன்படிக்கையின் சரத்துக்களை விளக்குக.
Account for the Russo-Japanese war of 1904-1905, Analyse the provisions of the Treaty of Portsmouth.
10. இரு உலகப் போர்களுக்கிடையே ஜப்பான் உலக வல்லரசுகளுடன் கொண்டிருந்த உறவுகளை ஆய்க.
Discuss Japanese relations with world powers between the two world wars.

MODEL QUESTION PAPER

M.A. DEGREE EXAMINATION

SECOND YEAR

HISTORY OF CHINA AND JAPAN SINCE 1840

Time: Three hours

Answer any FIVE questions

All questions carry equal marks

Maximum 100 marks

Printed by : **STAR SYSTEM, 36, Ayyanar Kovil Main Road, Sellur, Madurai - 2**
2008
Copies : 2000

